

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"EVOCATIVE, ENTICING, EROTIC."

—J. R. WARD, bestselling author of *Lover Avenged*

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *ASHES OF MIDNIGHT*

A MIDNIGHT BREED NOVEL

SHADES OF MIDNIGHT

*They were bonded by blood,
his dark kiss promising eternity.*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Shades of Midnight

MIDNIGHT BREED SERIES
BOOK SEVEN

LARA ADRIAN

A DELL BOOK • NEW YORK

Büyüleyici ve esprili, unutulmaz, Zümrüt Adası'ndan Bayan
Eithne O'Hanlon'a,
Serinin bu kadar harika bir savunucusu ve birçok
kıkırdamanın ve çok şeyin kaynağı olduğu için
mesaj panolarında kargaşa.
Kendin olduğun için teşekkür ederim!

Önsöz

Kış karanlığındaki Alaska gökyüzünün altında, bir kurt uluması berrak ve görkemli bir şekilde geceye taşındı. Uluma uzayıp gidiyordu; saf, vahşi bir güzelliğe sahipti ve sık ladin ağaçlarının arasından geçerek Koyukuk Nehri'nin buzlu kıyıları boyunca yükselen karla kaplı kaya duvarlarına tırmanıyordu. Kurt unutulmaz çağrısını tekrar yolladığında, önce uyumsuz bir kahkaha sesi, ardından da küçük bir kamp ateşinin alevleri arasından gelen sarhoş bir ses cevap verdi.

"Ow-ow-owwoooo! Owwoooo!" Bu gece bu ücra arazide parti yapmaya gelen gruptaki üç adamdan biri eldivenli ellerini ağzına götürdü ve uzakta sessizliğe bürünen kurda kulak tırmalayıcı bir cevap daha verdi. "Duydunuz mu? Burada kendimize küçük bir iletişim kuruyoruz." Küçük toplantının etrafında kendisine doğru gelen viski şişesini kaptı. "Sana hiç kurt dilini akıcı konuştuğumu söylemiş miydin Annabeth?"

Kamp ateşinin karşısında, kızın parkasının derin kapüşonunun içinden bir buhar bulutu üzerinde yumuşak bir kahkaha yükseldi. "Bana daha çok domuz dilini akıcı bir şekilde konuşuyormuşsun gibi geldi."

"Ooh, bu çok sert, tatlım. Cidden sert." Şişeden bir yudum aldı ve Jack Daniel's'ı sıradaki kişiye uzattı. "Belki bir ara sana oral becerilerimi göstermemi istersin. Sana söz veriyorum, son derece yetenekliyim."

"Sen *tam* bir pisliksin, Chad Bishop."

Haklıydı ama ses tonundan öyle demek istemediği anlaşılıyordu. Tekrar güldü, Teddy Toms'un kasıklarının gerilmesine ve ısınmasına neden olan sıcak, çapkın ve kadınsı bir ses. Chad işemesi gerektiğini söylerken ve Annabeth ile yanındaki diğer kız birlikte sohbet etmeye başlarken, ilgisini belli etmemeye çalışarak oturmak için seçtiği soğuk kayanın üzerinde kaydı.

Keskin bir dirsek Teddy'nin göğüs kafesinin sağ tarafına saplandı. "Bütün gece orada oturup salyalarını mı akıtacaksın? O korkak kışını kaldır da konuş onunla, Tanrı aşkına."

Teddy kayanın üzerinde yanında oturan uzun boylu, sıska adama şöyle bir baktı ve başını salladı.

"Hadi ama, bu kadar korkak olma. İsteddiğini biliyorsun. Seni ısırmayacak. Yani sen istemedikçe ısırılmaz." Teddy'yi bu toplantıya getiren kişi Skeeter Arnold'dı. On dokuz yaşındaki Teddy'nin hayatında sadece bir kez tadına baktığı viskiyi de o temin etmişti.

Alkol babasının evinde yasaktı, hatta yaşadığı altı kişilik yerleşim biriminin tamamında yasaktı. Teddy bu gece şişeyi on kereden fazla dudaklarına götürmüştü bile. Bunda bir sakınca görmüyordu. Aslında, kendisini sıcak ve gevşek hissettirmesinden hoşlanıyordu. Büyümüş, bir erkek gibi.

Ayağa kalkıp Annabeth Jablonsky'ye onun hakkında ne hissettiğini söylemeyi her şeyden çok isteyen bir adam.

Skeeter Teddy'ye neredeyse boş şişeyi uzattı ve son yudumu içmesini izledi. "Sanırım hoşuna gidecek başka bir şeyim var, dostum." Eldivenlerini çıkardı ve parkasının cebine uzandı.

Teddy neye sahip olduğundan emin değildi ve şu anda pek de umurunda değildi. Arkadaşına kulağının narin kabuğuna kadar uzanan yeni piercing'lerinden bazılarını göstermek için kapüşonunu çıkarmış olan Annabeth onu büyülemişti. Teddy onun doğuştan esmer olduğunu hatırlasa da, saçları parlak pembe bir çizgi dışında kutup beyazına boyanmıştı. Biliyordu, çünkü onu geçen bahar Fairbanks'teki bir striptiz kulübünde dans ederken görmüştü; Annabeth Jablonsky orada daha çok Amber Joy olarak tanınıyordu. Teddy'nin yanakları bu düşünceyle alevlendi ve görmezden gelmeye çalıştığı ereksiyon şimdi tam çiçek açmıştı.

"İşte," dedi Skeeter, Annabeth ve arkadaşı kamp ateşinden kalkıp nehrin donmuş kenarına doğru yürürken ona düşünecek başka bir şey verdi. "Şundan bir nefes çek, adamım."

Teddy küçük metal pipoyu aldı ve için için yanan haznesini burnuna yaklaştırdı. Soluk ve kireçli bir şey külçesinin içinde yanıyordu.

Kase, burun deliklerine doğru ilerleyen kötü bir kimyasal koku yayıyordu. Yüzünü buruşturdu ve Skeeter'a şüpheli bir bakış fırlattı. "Bu da ne?"

Skeeter sırttı, ince dudakları çarpık dişlerinin arasından sıyrıldı. "Sadece küçük bir doz cesaret. Hadi, bir fırt çek. Hoşuna gidecek."

Teddy pipoyu ağzına götürdü ve acı tatlı dumanı içine çekti. Sadece biraz öksürdü, sonra nefesini verdi ve piposundan bir nefes daha çekti.

"Güzel, değil mi?" Skeeter onun biraz daha içmesini izledi, sonra pipoyu almak için uzandı. "Sakin ol dostum, biraz da bize ayır. Biliyorsun, istersen sana bundan daha fazla getirebilirim, içki de. Belli bir ücret karşılığında sana ne istersen getirebilirim. Bir ilişkiye ihtiyacın olursa, nereye geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Teddy başıyla onayladı. Çalılıkların en ücra köşelerinde bile insanlar Skeeter Arnold'un adını ve genel işlerini bilme eğilimindeydi. Teddy'nin babası ondan nefret ederdi. Teddy'nin onunla takılmasını yasaklamıştı ve Teddy'nin bu gece gizlice kaçtığını öğrenirse -özellikle de yarın sabah eve bir erzak teslimatı beklerken- Teddy'nin kışını buradan Barrow'a kadar tekmelerdi.

Skeeter şimdi pipoyu Teddy'ye uzatarak, "Al bunu," diyordu. "Git ve benim övgülerimle bunu hanımlara sun."

Teddy ağzı açık kaldı. "Yani, Annabeth'e mi götüreceksin?" "Hayır, aptal. Annesine götür."

Teddy kendi beceriksizliğine sinirli bir şekilde güldü. Skeeter'ın gülümsemesi daha da genişlemiş, dar yüzünü ve uzun jilet gibi burnunu her zamankinden daha da böcek gibi göstermişti.

"Sana hiç iyilik yapmadığımı söyleme," dedi Skeeter, Teddy sıcak pipoyu avuçlarken ve Annabeth ile arkadaşının donmuş nehrin yanında birlikte konuştukları yere bir bakış attı.

Onunla sohbet etmek için bir yol arıyordu, değil mi? Bu en iyi fırsattı. Elde edebileceği en iyi şans.

Teddy kızlara doğru ilerlemeye başlarken Skeeter'ın alçak sesle kıkırdaması onu takip etti. Zemin ayaklarının altında düzensizdi. Bacakları lastik gibiydi, tamamen kontrolünde değildi. Ama içinde uçuyordu, kalbinin çarptığını, kanının damarlarında hızla aktığını hissediyordu.

İki kız, ayaklarının altındaki buz ve taşların çıtırtısıyla onun yaklaştığını duydu. Yüzlerini ona döndüler ve Teddy arzusunun nesnesine bakakaldı, onu kazanmak için söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlanıyordu. Orada uzunca bir süre öylece durmuş olmalı çünkü ikisi de kıkırdamaya başladı.

"Ne oldu?" Annabeth yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Ne oldu?" dedi. "Teddy, değil mi? Seni birkaç kez görmüştüm ama bu geceden önce konuşma fırsatımız olmamıştı. Harmony'de Pete'in tavernasına gittin mi hiç?"

Başını güçlükle salladı, az önce onu bu geceden önce fark ettiğini söylediği fikrini sindirmek için çok çalışıyordu.

"Bir ara sen de gelmelisin Teddy," diye ekledi neşeyle. "Eğer barda çalışıyorsam, sana kart göstermem." Kadının sesi, Teddy'nin adının dudaklarından dökülmesi, Teddy'yi neredeyse oracıkta çözecekti. Teddy'nin son derece sevimli bulduğu iki ön dişinin hafifçe üst üste binmiş halini ortaya çıkararak ona gülümsedi.

"İşte." Pipoyu ona doğru itti ve geriye doğru bir adım attı. Havalı bir şeyler söylemek istiyordu. Bir şey söylemek *istiyordu-herhangi* bir şey -Bu, onu gerçek dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen taşralı bir yerli çocuktan başka bir şekilde görmesini sağlayabilirdi.

Bir şeyler biliyordu. Çok şey biliyordu. Annabeth'in iyi bir kız olduğunu, içten içe iyi ve nazik olduğunu biliyordu. Kalbinin derinliklerinde bunu biliyordu ve bunun için hayatını tehlikeye atmaya hazırdı. Ününden daha iyiydi ve bu gece birlikte takıldığı tüm eziklerden daha iyiydi. Muhtemelen Teddy'nin kendisinden bile daha iyiydi.

O bir melekti, saf ve sevimli bir melekti ve sadece bunu ona hatırlatacak birine ihtiyacı vardı.

"Tamam, teşekkürler," dedi ve piposundan hızlıca bir nefes çekti. Pipoyu arkadaşına uzattı ve ikisi birlikte Teddy'den uzaklaşmaya başladılar.

"Bekle," diye geveledi Teddy. Kız duraklayıp tekrar ona bakınca Teddy nefesini tuttu. "Ben, şey, bilmeni isterim ki... bence sen gerçekten çok güzelsin."

Teddy konuşurken arkadaşı eldivenli elinin arkasında bir kahkaha bastırdı. Ama Annabeth değil. O gülmüyordu. Konuşmadan, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Gözlerinde yumuşak bir şey parlıyordu-

Belki de kafa karışıklığı. Arkadaşı şimdi homurdanıyordu ama Annabeth hâlâ onu dinliyordu ve onunla hiç alay etmiyordu.

"Bence sen hayatımda gördüğüm en harika kızsın. Sen... sen inanılmazsın. Ciddiyim. Her yönden inanılmazsın."

Kahretsin, kendini tekrar ediyordu ama umurunda değildi. Konuşmaktan nefret etmesine neden olan kekemelikten arınmış kendi sesi onu şok etti. Yutkundu ve güçlendirici bir nefes aldı, onun için her şeyi ortaya koymaya hazırlandı - onu şehirdeki kötü aydınlatılmış, köhne sahnede dans ederken gördüğünden beri düşündüğü her şeyi. "Bence sen mükemmelsin, Annabeth. Saygı görmeyi ve el üstünde tutulmayı hak ediyorsun, anlıyor musun? Sen özelsin. Sen bir meleksin ve onurlandırılmayı hak ediyorsun. Sana bakacak, seni koruyacak ve seni sevecek bir adam tarafından-"

Teddy'nin yanındaki hava kıpırdandı, viski kokusu ve Chad Bishop'ın baskın parfümünün baharatını taşıyordu. "Öp beni, Amber Joy. Lütfen! Mükemmel göğüslerine dokunmama izin ver!"

Chad Annabeth'e doğru yürüyüp kolunu sahiplenici bir şekilde omuzlarına doladığında Teddy kafasındaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Chad'in Annabeth'in ağzına kondurduğu özensiz, dili ağır öpücüğe tanık olunca aşağılanması yüz kat daha arttı; Annabeth bu öpücüğü pek hoş karşılamamış gibi görünse de reddetmedi.

Chad sonunda onu serbest bıraktığında Annabeth Teddy'ye baktı, sonra da avucunu Chad'in göğsüne doğru hafifçe itti. "Geri zekâlısın, bunu biliyor muydun?"

"Ve sen o kadar ateşlisin ki, ç- ç- ç- ç- ç-"

"Kapa çeneni." Kelimeleri durduramadan Teddy'nin ağzından çıkmıştı. "Kapa şu lanet çeneni. Yapma... onunla böyle konuşma."

Chad'in gözleri kısıldı. "Benimle konuşmadığını biliyorum, göt herif. Bana orada dikilip o zavallı kıcını tekmelememi istemediğini söyle, T-T-Teddy T-T-T-Toms."

Adam ileri atılmaya başlayınca Annabeth kendini onun önüne attı. "Zavallı çocuğu rahat bırak. Konuşma tarzına engel olamıyor."

Teddy ortadan kaybolmayı diledi. Bir dakika önce ona karşı hissettiği tüm güven, Chad Bishop'ın alayları ve Annabeth'in yaralayıcı acıması altında yok olup gitmişti. Yakınlarda, Skeeter ve Annabeth'in

Chad ile aynı safta yer alıyordu. Şimdi hepsi ona gülüyordu. Hepsi onun kekemeliğiyle alay ediyor, sesleri birbirine karışıyor, kulaklarında çınılıyordu.

Teddy arkasını döndü ve koşmaya başladı. Kar makinesine atladı ve marşa bastı. Eski motor canlanır canlanmaz Teddy gazı açtı. Gaza bastı, sefalet ve öfke içinde toplantıdan uzaklaştı.

Bu gece asla Skeeter'la gitmemeliydi. O viskiyi içmemeli ya da Skeeter'ın piposundaki o boku içmemeliydi. Evde kalmalıydı, babasını dinlemeliydi.

Kilometreler geride kalıp eve yaklaştıkça bu pişmanlık daha da artıyordu. Ailesinin çoğunun nesiller boyu yaşadığı, elle yontulmuş kulübeler kümesinden yaklaşık beş yüz metre uzakta, Teddy'nin öfkesi ve aşağılanması yerini soğuk bir dehşet düğümüne bıraktı.

Babası hâlâ uyanıktı.

Oturma odasında bir lamba yanıyor, perdeli pencereden gelen parıltı bir spot ışığı gibi etraftaki karanlığa uzanıyordu. Eğer babası ayaktaysa, Teddy'nin evde olmadığını biliyor olmalıydı. Ve Teddy içeri girer girmez, babası onun parti yaptığını görecekti. Bu da Teddy'nin başının büyük belada olduğu anlamına geliyordu.

Teddy kar makinesinin farını söndürüp ana yoldan saparak motoru durdururken, "Allah kahretsin," diye mırıldandı. İndi ve bir dakika durdu, sarhoş bacaklarının onu dik tutmaya alışmasına izin verirken evine baktı.

Söylediği hiçbir şey onu beladan kurtaramayacaktı. Yine de son birkaç saattir nerede olduğuna ve ne yaptığına dair makul bir mazeret bulmaya çalıştı. Ne de olsa yetişkin bir adamdı. Elbette babasına elinden geldiğince yardım etmek gibi bir sorumluluğu vardı ama bu, yerleşim yeri dışında kendine ait bir hayatı olamayacağı anlamına gelmiyordu. Eğer babası ona bu konuda bir şey söyleyse, Teddy'nin onu yola getirmesi gerekecekti.

Ama eve yaklaştıkça, cesareti onu terk etmeye başladı. Dikkatle attığı her adım karda yüksek sesle çıtırdıyor, havada asılı duran mutlak sessizlikle daha da güçleniyordu. Parkasının yakasından aşağı süzülen soğuk, zaten titreyen omurgasına bir ürperti daha ekledi. Canlandırıcı bir rüzgâr evler grubunun ortasına doğru yuvarlandı ve buz gibi

Rüzgâr yüzüne çarpınca Teddy öylesine derin bir korku hissetti ki ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Durdu ve etrafına bir göz attı. Ay ışığının aydınlattığı kar ve ormanın karanlık silüetlerinden başka bir şey göremeyen Teddy, babasının ailesine ve civardaki bölgeye dağılmış bir avuç insana yiyecek sağlayan ahşap kulübeli dükkânının önünden geçmeye devam etti. Önüne baktı, fark edilmeden eve gizlice girmenin bir yolu olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ciğerlerine girip çıkan nefesi duyabildiği tek sestti.

Her şey çok sessiz görünüyordu. Cansız, doğal olmayan bir sessizlik.

O anda Teddy yürümeyi bıraktı ve ayaklarına baktı. Botlarının altındaki kar artık beyaz değil, koyu renkteydi - ay ışığında neredeyse simsiyahtı, kocaman, korkunç bir leke vardı. Bu kandı. Teddy'nin hayatında hiç görmediği kadar çok kan dökülmüştü.

Birkaç metre ötede daha fazlası vardı. Çok fazla kan. Sonra cesedi gördü.

Sağında, ağaç hattının hemen kenarında uzanıyordu. Bu iri şekli tanıyordu. Yırtık ve daha fazla kanla kararmış termal atletin altındaki omuzların hantal ağırlığını biliyordu.

"Baba!" Teddy babasına doğru koştu ve ona yardım etmek için diz çöktü. Ama yapılacak hiçbir şey yoktu. Babası ölmüştü, boğazı ve göğsü parçalanmıştı. "Olamaz! Baba! Oh, Tanrım, hayır!"

Dehşet ve keder onu boğarken, Teddy amcasını ve iki büyük kuzenini bulmak için çabaladı. Burada neler olduğunu nasıl bilmezlerdi? Babasının bu şekilde saldırıya uğraması ve karda kanlar içinde bırakılması nasıl mümkün olabilirdi?

"Yardım edin!" Teddy çığlık attı, boğazı düğümlenmişti. Yan kapıya koştu ve pervaza vurarak amcasının uyanmasını istedi. Sessizlikten başka bir şey cevap vermedi. Bu küçük araziye çöreklenmiş tüm kulübe ve müstemilat kümesindeki sessizlik. "Biri-biri-biri! Kimse yok mu! Yardım edin, lütfen!"

Gözyaşlarından gözleri kamaşan Teddy, kapıya vurmak ve yardım için tekrar bağlamak üzere yumruğunu kaldırdı, ancak kapı sürüklenerek açılınca hareketinin ortasında dondu kaldı. İçeride amcası yatıyordu, babası gibi vahşileşmiş ve kanlar içindeydi. Teddy karanlığa baktı ve teyzesi ile kuzenlerinin parçalanmış hallerini gördü.

Hareket etmiyorlardı. Onlar da öldürülmüştü. Tanıdığı herkes, sevdiği herkes gitmişti.

Burada ne olmuş böyle?

Tanrı aşkına bunu *kim* ya da ne yapmış olabilir?

Yerleşimin merkezine doğru sürüklendi, hissizleşmişti ve inanamıyordu. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Bu gerçek olamazdı. Bir an için, Skeeter'ın ona içirdiği bokun halüsinasyon görmesine neden olup olmadığını merak etti. Belki de bunların hiçbiri olmuyordu. Belki de kendinden geçiyor ve gerçek olmayan şeyler görüyordu.

Umutsuz, geçici bir umuttu. Kan gerçektir. Kokusu burun deliklerini ve dilinin arkasını kalın bir yağ gibi kaplamış, onu kusma isteği uyandırmıştı. Etrafındaki ölüm gerçektir.

Teddy karda dizlerinin üzerine çöktü. Şokunu ve kederini kontrol edemeyerek hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Uludu ve donmuş toprağı yumrukladı, umutsuzluk onu sardı.

Yaklaşan ayak seslerini duymamıştı. Çok hafiftiler, bir kedi kadar gizliydiler. Ama bir sonraki anda Teddy yalnız olmadığını anladı.

Ve daha başını çevirip yırtıcı bir hayvanın vahşi gözlerinin yakıcı ışıltısını görmeden önce, ölümden akrabalarına katılmak üzere olduğunu biliyordu.

Teddy Toms çığlık attı ama ses boğazından öteye geçemedi.

BÖLÜM

Bir

Kırmızı tek motorlu de Havilland Beaver'ın kanatlarının yirmi sekiz yüz fit altında, donmuş Koyukuk Nehri'nin geniş şeridi sabah ay ışığı altında ezilmiş elmaslardan oluşan bir şerit gibi parlıyordu. Alexandra Maguire küçük Harmony kasabasından kuzeye doğru buz tutmuş, billur gibi suyun uzun şeridini takip ediyordu; uçağının arkası, iç kesimlerde yer alan bir avuç yerleşim yerine o gün yapılacak teslimat için erzak yüklüydü.

Kokpitin yolcu koltuğunda yanında, Alex'e uçmakla ilgili bildiği her şeyi öğreten babası dışında sahip olduğu en iyi yardımcı pilot olan Luna oturuyordu. Gri-beyaz kurt köpeği birkaç yıldır Hank Maguire'ın yerine bakıyordu, Alzheimer onu gerçekten ele geçirmeye başladığında. Altı ay önce öldüğüne inanmak zordu ama Alex çoğu zaman onu bundan çok daha uzun süredir yavaş yavaş kaybettiğini düşünüyordu. En azından zihnini ve anılarını yiyip bitiren hastalık acısını da sona erdirmişti, küçük bir merhamet olduğu kesindi.

Şimdi Harmony'deki eski evde sadece Luna ve o yaşıyor ve Hank'in çalılıklardaki küçük müşteri listesine malzeme taşıyorlardı. Luna, Alex'in yanında dik oturuyor, sivri kulakları öne doğru dikilmiş, keskin mavi gözleri Brooks Sıradağları'nın dağlık arazisini, kuzeybatı ufkunu dolduran karanlık, çömelmiş cüssesini sabit bir şekilde izliyordu. Kuzey Kutup Dairesi'ni geçtiklerinde köpek koltuğunda kıpırdandı ve küçük, istekli bir miyavlama çıkardı.

"Sakın bana Pop Toms'un kurutulmuş geyik kokusunu buradan alabildiğini söyleme," dedi Alex, Koyukuk'un Orta Çatal'ı boyunca kuzeye doğru ilerleyip küçük Bettles ve Evansville köylerini geçerken büyük tüylü kafayı karıştırmak için uzanarak. "Kahvaltıya daha yirmi dakika var, kızım. Şunu yap

Anaktuvuk Geçidi'nin üzerindeki kara fırtına bulutu bize doğru esmeye karar verirse, otuz dakika."

Alex uçuş yollarının birkaç mil ötesinde beliren karanlık gök gürültüsüne baktı. Daha fazla kar bekleniyordu; Alaska'da Kasım ayı için kesinlikle olağandışı bir şey değildi ama bugünkü teslimat rotası için pek de uygun koşullar sayılmazdı. Dağlardan gelen rüzgâr hızını artırıp nehir vadisi boyunca ilerleyerek zaten inişli çıkışlı olan yolculuğa biraz daha hareketlilik katınca bir küfür savurdu.

Alex'in cep telefonu parkasının cebinde cıvılamaya başladığında en kötüsü geçti. Telefonu çıkardı ve hattın diğer ucunda kimin olduğunu bilmesine gerek kalmadan aramayı cevapladı.

"Hey Jenna."

Alex, en yakın arkadaşının evinin arka planında, Orman Hizmetleri'ne ait bir telsizden kötü hava koşulları ve düşen soğuk hava faktörleri hakkında konuşulduğunu duyabiliyordu. "Fırtına birkaç saat içinde sana doğru gelecek, Alex. Henüz yere inmedin mi?"

"Pek sayılmaz." Wiseman kasabasına yaklaşırken bir kez daha tümseklerden geçti ve uçağı, onu günün teslimat programındaki ilk durağa götürecek rotaya çevirdi. "Şu anda Toms'ların evine belki on dakika uzaklıktayım. Bundan sonra üç durak daha var, şu anda mücadele ettiğim rüzgârla bile her biri bir saatten fazla sürmez. Sanırım fırtına bu sefer geçecek."

Bu nitelikli bir tahminden çok umuttu, kendi güvenliği için tedbirli olmaktan çok arkadaşının endişesine sempati duyuyordu. Alex iyi bir uçucuydu ve Hank Maguire tarafından tamamen pervasızca bir şey yapmayacak kadar iyi eğitilmişti ama gerçek şu ki kargo bölümünde taşıdığı malzemeler kötü hava koşulları yüzünden bir hafta gecikmişti bile. Birkaç kar tanesinin ya da sert esintinin, iç bölgelerin en ücra köşelerinde yaşayan ve yiyecek ve yakıt için kendisine güvenen insanlara mal ulaştırmasını engellemesine izin verirse lanetlenirdi.

"Bu tarafta her şey yolunda Jenna. Dikkatli olduğumu biliyorsun." "Evet," dedi Jenna. "Ama kazalar olur, değil mi?"

Alex Jenna'ya endişelenmemesini söyleyebilirdi ama bunu söylemesi hiçbir işe yaramazdı. Arkadaşı da herkes gibi -belki de çoğu kişiden daha iyi- çalı pilotunun gayri resmi inancının bir polis memurununkiyle aşağı yukarı aynı olduğunu biliyordu: *Dışarı çıkmak zorundasın; geri dönmek zorunda değilsin.*

Uzun bir Statie soyundan gelen eski bir Statie olan Jenna Tucker-Darrow -ve üstelik bir Statie'nin dul eşi- uzun bir süre sessiz kaldı. Alex arkadaşının zihninin muhtemelen karanlık bir yolda ilerlediğini biliyordu, bu yüzden sessizliği sohbetle doldurmaya çalıştı.

"Hey, dün Pop Toms ile konuştuğumda bana büyük bir parti geyik eti tütsülediğini söyledi. Senin için biraz daha kurutulmuş et göndermesi için onu tatlı dille ikna etmemi ister misin?"

Jenna güldü ama sesi sanki düşünceleri milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi geliyordu. "Elbette. Eğer Luna'nın bundan kurtulmana izin vereceğini düşünüyorsan, evet, bunu isterim."

"Anladın sen onu. Babamın kurutulmuş geyik etinden daha iyi olan tek şey bisküvisi ve sosudur. Şanslıyım, ikisinden de biraz alabiliyorum."

Altı ayda bir yapılan erzak teslimatları karşılığında Pop Toms'un evinde kahvaltı etmek Alex'in babası tarafından başlatılan bir gelenektir. Uçak benzininin fiyatı Pop'un basit yemeklerinin fiyatından çok daha ağır bassa da Alex bu geleneği sürdürmekten keyif alıyordu. Ama Alex yaşlı adamı ve ailesini severdi. Onlar iyi, sade insanlardı ve nesiller boyu yiğit akrabalarını beslemiş olan aynı engebeli topraklarda otantik bir şekilde yaşıyorlardı.

Sıcak, ev yapımı bir kahvaltı için oturup Pop Toms'la haftanın olaylarını konuşma fikri, uzak yerleşim yerine doğru yapılan uçuştaki her tümsek ve inişi değerli kılıyordu. Son tepeye tırmanıp Pop'un dükkânının arkasındaki derme çatma iniş pistine doğru alçalmaya başladığında Alex, vardığında odun sobasının üzerinde ısınmakta olan tütsülenmiş et ve ayrıntılı bisküvilerin tuzlu ve tatlı kokusunu hayal etti. "Dinle, gitsem iyi olacak," dedi Jenna'ya. "İki elime de ihtiyacım olacak.

Bu şeyi indir ve ben-"

Kelimeler boğazında düğümlendi. Aşağıda, yerde, Alex'in gözüne garip bir şey çarptı. Kış sabahının karanlığında, yerleşim yerinin ortasında yatan hantal, karla kaplı formu tam olarak seçemiyordu ama bu her neyse ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Alex?"

İlk başta cevap veremedi, tüm dikkati aşağıdaki garip nesneye odaklanmıştı. Dehşet, ön cama çarpan rüzgâr kadar soğuk bir şekilde omurgasına yayıldı.

"Alex, hala orada mısın?"

"Ben, uh... evet,
buradayım." "Neler
oluyor?"

"Emin değilim. İleride babamın evine bakıyorum ama orada doğru olmayan bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak söyleyemem." Alex uçağı yaklaştıırıp inişe hazırlarken kokpitin penceresinden dışarı baktı. "Karın içinde bir şey var. Hareket etmiyor. Aman Tanrım... Sanırım bu bir insan."

"Emin misin?"

Alex cep telefonuna "Bilmiyorum," diye mırıldandı ama nabzının atışına bakılırsa, taze bir kar örtüsünün altında yatan bir insana baktığından hiç şüphesi yoktu.

Ölü bir insan, eğer her kimse, bu cezalandırıcı soğukta birkaç saatten daha uzun bir süre fark edilmeden orada yatmışsa.

Ama bu nasıl olabilir? Saat neredeyse sabahın dokuzuydu. Bu kadar kuzeyde gün ağarması ancak öğleye yakın bir saatte gerçekleşiyor olsa da, Pop şimdiye kadar saatlerce uyanık kalmış olmalıydı. Yerleşim yerindeki diğer insanların -kız kardeşi ve ailesi- içlerinden birinin sadece haber alınamamakla kalmayıp kapılarının hemen dışında donmuş bir yığın halinde yattığını fark etmemeleri için kör olmaları gerekirdi.

"Konuş benimle Alex," diyordu Jenna şimdi, itaat edilmesini isteyen polis sesini kullanarak. "Bana neler olduğunu anlat."

İnişe geçmek üzere alçalırken Alex aşağıda, Pop Toms'un evi ile çevredeki ormanın ağaçları arasında uzanan endişe verici bir başka ceset fark etti. Cesedin etrafındaki kar kana bulanmış, koyu lekeler taze beyaz örtünün arasından korkunç bir yoğunlukla sızıyordu.

"Oh, Tanrım," diye tısladı nefesinin altından. "Bu çok kötü Jenna. Burada korkunç bir şey oldu. Dışarıda birden fazla kişi var. Onlar... bir şekilde incinmişler."

"Yaralı gibi mi?"

"Ölü," diye mırıldandı Alex, gördüğü şeyin kesinliğiyle ağzı aniden kurumuştu. "Tanrım, Jenna... kan var. Çok fazla kan."

"Kahretsin," diye fısıldadı Jenna. "Tamam, beni dinle Alex, şimdi benimle telefonda kalmanı istiyorum. Arkanı dön ve kasabaya geri gel. Sen yanımdayken radyodan Zach'i arayacağım, tamam mı?"

Her ne olduysa, bence bunu Zach'in halletmesine izin vermeliyiz. Sakın yaklaşma-"

"Onları yalnız bırakamam," diye ağzından kaçırdı Alex. "Aşağıda insanlar yaralandı. Yardıma ihtiyaçları olabilir. Şimdi arkamı dönüp onları terk edemem. Oh, Tanrım. Aşağı inip bir şeyler yapıp yapamayacağıma bakmalıyım."

"Alex, lanet olsun, yapma-"

"Gitmem gerek," dedi. "İnmek üzereyim."

Jenna'nın durumu Jenna'nın kardeşi ve yüz mil yarıçapındaki tek polis memuru olan Zach Tucker'a bırakması yönündeki ısrarlı emirlerine aldırmayan Alex aramayı kesti ve uçağı kısa iniş pistindeki kayaklarının üzerine indirdi. Kunduz'u taze tozun içinde aniden durdurdu, en zarif iniş değildi ama vücudundaki her sinir ucunun yükselen panikle çığlık attığını düşünürsek yeterince iyiydi. Motoru durdurdu ve kokpit kapısını açar açmaz Luna kucağından atlayıp uçaktan fırladı ve ev kümesinin ortasına doğru koşmaya başladı.

"Luna!"

Alex'in sesi mekânın ürkütücü sessizliğinde yankılandı. Kurt köpeğı artık gözden kaybolmuştu. Alex uçaktan indi ve Luna'yı bir kez daha çağırdı ama sadece sessizlik cevap verdi. Yakındaki evlerden onu selamlamak için kimse çıkmamıştı. Yüz metre ötedeki ahşap kulübeli dükkândaki Pop Toms'tan da iz yoktu. Ergenlik çağındaki kayıtsız görüntüsüne rağmen Luna'yı en az köpeğın onu sevdiği kadar seven Teddy'den de iz yoktu. Babamın kız kardeşi Ruthanne'den de bir iz yoktu, genellikle Kasım ayının geç gün ağarmasından çok önce kalkıp yerleşim yerindeki işlerle ilgilenen kocası ve yetişkin oğullarından da. Her yer hareketsiz ve sessizdi, tamamen cansızdı.

"Kahretsin," diye fısıldadı Alex, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Burada neler olmuştu böyle? Uçağından indiğinde ne tür bir tehlikeli durumun içine girmiş olabilirdi?

Dolu tüfeğini almak için kargo bölümüne uzandığında, Alex'in aklı en korkunç olasılığa takıldı. İç kesimlerde kışın ortasında, birinin çıldırıp komşusuna saldırması ya da kendine ciddi zarar vermesi, belki de kısa süre içinde her ikisini birden yapması duyulmamış bir şey değildi. Bunu düşünmek istemiyordu - bu birbirine sıkı sıkıya bağılı insan grubundan kimsenin böyle bir şey yapabileceğini hayal edemiyordu, Pop'un son zamanlarda kötü bir kalabalığa karıştığından endişelendiğı somurtkan Teddy'nin bile.

Tüfeği hazır olan Alex uçaktan indi ve Luna'nın koştuğu yöne doğru ilerledi. Dün geceden kalma taze kar örtüsü botlarının altında pudra yumuşaklığındaydı ve dikkatle Pop'un dükkânına yaklaşırken ayak seslerini boğuyordu. Arka kapının kilidi açılmıştı, eşikten taşan ve birikmeye başlayan kar yüzünden yarım metre kadar açık kalmıştı. En az birkaç saattir kimse buraya gelip dükkânı kontrol etmemişti.

Alex boğazında giderek büyüyen korku yumrusunu yuttu. Artık kimseye seslenmeye cesaret edemiyordu. Dükkânı geçip ilerideki kulübeler kümesine doğru ilerlerken nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Luna'nın havlaması onu sıçrattı. Kurt köpeği birkaç metre ötede oturuyordu. Ayaklarının dibinde Alex'in havadan gördüğü cansız bedenlerden biri vardı. Luna bir kez daha havladı, sonra cesedi hareket ettirmeye çalışıyormuş gibi burnunu çekti.

"Tanrım... bu nasıl olabilir?" Alex fısıldadı, silahını daha sıkı tutmayı başarırken sessiz yerleşim yerine bir kez daha baktı. Luna'ya ve yerdeki hareketsiz, karla kaplı cüsseye doğru yürürken ayaklarını kurşun ağırlık gibi hissediyordu. "Aferin kızıma. Artık buradayım. Bir bakayım."

Tanrı yardımcısı olsun, orada yatanın Teddy olduğunu görmek için çok yaklaşmasına gerek yoktu. Gencin en sevdiği siyah-kırmızı flanel gömleği, ağır parkasının parçalanmış, kanlı dağınıklığından dışarı çıkıyordu. Koyu kahverengi saçları yanaklarına ve kaşlarına yaslandığı yerde buz tutmuş, zeytin rengi teni donmuş ve mumsu bir hal almış, eskiden gırtlığının olduğu yerdeki yırtık yaradan pıhtılaşmış kanla kiremit kırmızısına boyanmadığı yerlerde maviye çalıyordu.

Alex topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve gördüğü şeyin gerçekliği ona çarparken büyük bir nefes çekti. Teddy ölmüştü. Tanrı aşkına, sadece bir çocuktuk ve birisi onu öldürmüş ve bir hayvan gibi orada bırakmıştı.

Ve bu uzak aile yerleşiminde bu kadar paylaşılan tek kişi o değildi. Şok ve korku içinde kıvranan Alex, Teddy'nin cesedinden uzaklaştı ve başını çevirip etraftaki evlere baktı. Yolun karşısındaki bir kapı menteşelerinden kırılmıştı. Bir başka hareketsiz cüsse kulübelere birinin dışında yatıyordu. Bir başkası da eski bir ahşap deponun yanına park etmiş bir kamyonetin açık kapısının hemen altında duruyordu.

"Oh, Tanrım... hayır."

Bir de yerleşim yerine inerken gördüğü ceset vardı, Pop Toms'a çok benziyordu, evinin arkasındaki ormanın kenarında ölü ve kanlar içindeydi.

Katilden şüphelenmesine rağmen tüfeğine daha sıkı sarıldı.

-ya da buradaki katliamın derinliğine bakılırsa katillerin- etrafta dolaşma zahmetine katlandıklarını düşünen Alex, Luna'nın da peşinden gittiği, ağaç sınırına yakın, kızıla bulanmış kar parçasına doğru sürüklenirken buldu kendini.

Alex'in kalbi ve midesi her korkunç adımda birbirine çarpıyordu. Pop'u böyle görmek istemiyordu, değer verdiği hiç kimseyi vahşice öldürülmüş, kırılmış ve kanlar içinde görmek istemiyordu... bir daha asla.

Yine de ayaklarının hareket etmesini engelleyemediği gibi, onu her zaman gülümseyerek ve kocaman, sıcak bir kucaklamayla karşılayan adamın yüzüstü yatan cesedinin yanında diz çökmesini de engelleyemiyordu. Alex silahını yanındaki kırmızı karın üzerine bıraktı. Boğazında düğümlenen sözsüz bir çığlıkla uzandı ve iri adamın omzunu dikkatle sıvazladı. Ona bakan harap olmuş, görmeyen yüz Alex'in damarlarındaki kanın donmasına neden oldu. Yüzündeki ifade bir zamanlar neşeli olan yüz hatlarında donmuş, saf bir dehşet ifadesiydi. Alex onun ölmeden önceki anda görmüş olması gereken dehşeti hayal bile edemiyordu.

Sonra tekrar.

Eski anı, geçmişinin karanlık, kilitli köşesinden ona doğru sıçradı. Alex onun keskin ısırtığını hissetti, geceyi ve hayatını sonsuza dek paramparça eden çığlıkları duydu.

Hayır.

Alex o acıyı tekrar yaşamak istemiyordu. O geceyi düşünmek istemiyordu, en azından şimdi. Etrafı bu kadar çok ölümle çevriliyken olmazdı. Tamamen yalnızken olmazdı. On sekiz yılı ve binlerce kilometreyi geride bıraktığı geçmişini kurcalamaya dayanamıyordu.

Ama sanki dün olmuş gibi düşüncelerine geri dönmüştü. Sanki yeniden oluyormuş gibi, babasıyla birlikte uzun zaman önce Florida'da atlattıkları dehşetin bir şekilde Alaska'nın ıssız vahşi doğasındaki bu masum aileyi ziyarete geldiğine dair o sarsılmaz his. Alex mide bulandırıcı bir hıçkırığı bastırdı ve yanaklarını yakan gözyaşlarını fırçalayarak teninde dondurdu.

Yanındaki Luna'nın homurtusu Alex'in düşüncelerini böldü. Köpek cesedin yanındaki karı eşeliyordu, ağzı toza gömülmüştü. Ağaçlara doğru giden bir kokuyu koklayarak ilerledi. Alex Luna'nın ne bulduğunu görmek için ayağa kalktı. İlk başta göremedi, sonra gördüğünde ise gördüğü şey aklına yatmadı.

Kanla lekelenmiş ve yeni yağan karla kısmen gizlenmiş bir ayak iziydi. On beş numara ya da daha büyük bir botun sığabileceğini tahmin ettiği bir insan ayak izi. Ve onu bırakan ayak çıplaktı -bu ölümcül soğukta imkânsızdan da öte, imkânsız.

"Ne oluyor be?"

Dehşete kapılan Alex, Luna'yı ensesinden yakaladı ve köpek izleri daha fazla takip edemeden onu hemen yanında tuttu. Dışarıya baktı, izler hızla hafifledi, sonra da doğanın içinde kayboldu. Bu hiç mantıklı değildi.

Bunların hiçbirisi, onun görmek istediği dünyanın gerçekliğinde bir anlam ifade etmiyordu.

Uçağının bulunduğu yönden cep telefonunun çaldığını duydu, buna Kunduz'un telsizinden gelen havasız bir cızırtı eşlik ediyordu, tedirgin bir erkek sesi rapor vermesi için ciyaklıyordu.

"Alex, lanet olsun! Duyuyor musun? Alex!"

Dikkatinin dağılmasına sevinerek tüfeğini aldı ve uçağa doğru koşmaya başladı, Luna da gerçek bir köpek koruma gibi ona ayak uyduruyordu.

"Alex!" Zach Tucker onun ismini tekrar yayın dalgaları üzerinden haykırdı. "Eğer beni duyabiliyorsan, Alex, telefonu aç!"

Koltuğun üzerine doğru eğildi ve radyoyu kapı. "Buradayım," dedi nefes nefese ve titreyerek. "Buradayım Zach ve hepsi öldü. Pop Toms. Teddy. Herkes."

Zach sert bir şekilde fısıldayarak yemin etti. "Peki ya sen? Sen iyi misin?" "Evet," diye mırıldandı. "Aman Tanrım. Zach, bu nasıl olabilir?"

"Bununla ilgileneceğim," dedi ona. "Şu anda bana söylemen gereken şey Gördüğün şey hakkında ne yapabilirsin, tamam mı? Herhangi bir silah fark ettiniz mi, orada neler olmuş olabileceğine dair herhangi bir açıklama var mı?"

Alex yerleşim yerindeki katliama acınası bir bakış fırlattı. Hayatlar çok şiddetli bir şekilde kısa kesilmişti. Buz gibi rüzgârda tadını alabildiği kan.

"Alex? Bu insanların nasıl öldürülmüş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Annesinin ve küçük kardeşinin çığlıkları, babasının dokuz yaşındaki Alex'i kucağına alıp canavarların hepsini öldürmesine fırsat vermeden onunla birlikte gecenin karanlığına doğru kaçarken attığı acı dolu çığlıklar.

Alex başını salladı, umutsuzca o korkunç hatıradan kurtulmaya çalıştı... ve dün gece burada işlenen cinayetlerin de aynı türden akıl almaz bir dehşetle damgalanmış olduğunu kendi kendine inkâr etti.

"Konuş benimle," diye onu ikna etti Zach. "Yapabilirsen neler olduğunu anlamama yardım et Alex."

Kelimeler diline gelmiyordu. Boğazında sıkışıp kaldılar, göğsünün ortasında açılan buz gibi korku düğümü tarafından yutuldular.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, sesi boş, donmuş alıllığın sessizliğinde kopuk ve tahta gibi çıkıyordu. "Bunu neyin yapmış olabileceğini sana söyleyemem. Yapamam..."

"Sorun değil Alex. Üzgün olduğunu biliyorum. Şimdi eve dön. Uçak pistindeki Roger Bemis'i aradım bile. Bir saat içinde beni oraya uçuracak ve Tomses'in icabına bakacağız, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı.

"Artık her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"Tamam," diye tekrarladı ve soğuk yanağından bir damla gözyaşı daha süzöldüğünü hissetti.

Babası yıllar önce ona aynı sözleri söylemişti; her şeyin yoluna gireceğine dair bir söz. Ona inanmamıştı. Bugün burada gördüklerinden sonra, şeytani bir şeyin bir kez daha ona yaklaştığını hissettiğinde, Alex her şeyin bir daha gerçekten yoluna girip girmeyeceğini merak etti.

Skeeter Arnold, Harmony'de annesinin evinin arka tarafında tuttuğu boktan dairede sahip olduğu en iyi mobilya parçası olan yıpranmış bebek mavisi kadife koltuğunda arkasına yaslanırken kalın bir esrardan uzun bir nefes çekti. Dumanı ciğerlerinin derinliklerinde tutarak gözlerini kapadı ve mutfak tezgahının üzerindeki kısa dalga radyonun sesini dinledi. Skeeter'ın görüşüne göre, içinde bulunduğu girişim türüne göre, bu sadece iyi bir ticari mantıktı.

Sadece devletlileri değil, aynı zamanda kıçlarını beladan uzak tutamayacak kadar aptal olan yerel hödükleri de kontrol altında tutmak.

Ve evet, belki de başkalarının sefaletinden sapkın bir zevk aldığı için bu haberleri dinlemekten hoşlanıyordu. Orospu annesinin ona düzenli olarak söylediklerine rağmen, bazen Alaska eyaletindeki en büyük ezik olmadığının hatırlatılması güzeldi. Skeeter yavaşça nefes verdi, kışındaki daimi acı koridordan odasına doğru tepinerek gelirken eski döşeme tahtalarının gıcirtısını ve iniltisini duyduğunda mırıldandığı küfürün etrafında ince bir duman kıvrıldı.

"Stanley, sana seslendiğimi duydun mu? Bütün gün orada uyumaya niyetin var mı?" Kapıya birkaç kez sertçe vurduktan sonra kilitli tokmağı iyice ama etkisiz bir şekilde salladı. "Sana bu sabah ilk iş dışarı çıkıp biraz pirinç ve fasulye konservesi almanı söylemedim mi? Neyi bekliyorsun, baharın çözülmesini mi? Tembel kıçını kaldır ve değişiklik olsun diye işe yarar bir şeyler yap!"

Skeeter cevap verme zahmetine girmedii. Annesi oflayıp puflamaya ve kapıya vurmaya devam ederken sandalyede yayıldığı yerden kırırdamadı, hatta irkildi bile. Esrardan tembelce bir nefes daha çekti ve odasının dışındaki sinir bozucunun eninde sonunda onu görmezden gelmesinden bıkacağını ve ait olduğu yere, televizyonun önündeki harpi tüneğine geri döneceğini bilerek vızıltının tadını çıkardı.

Bu arada Skeeter onu bastırmak için birkaç metre ötedeki radyoya uzandı ve sesini açtı. Harmony'nin tek kanun uygulayıcısı olan Trooper Zachary Tucker'ın sesi, bugün oldukça büyük bir şey yüzünden donuna kadar batmış gibiydi.

"Stanley Arnold, beni duymazdan gelebileceğini düşünmüyor musun, seni sefil, işe yaramaz evlat müsveddesi!" Annesi kapıyı bir kez daha yumrukladı, sonra da koca ağzı koridora kadar uzanırken hışımla çıkıp gitti. "Sen de tıpkı baban gibisin. Hiçbir zaman bir baltaya sap olamadın ve olamayacaksın!"

Fairbanks'teki Eyalet ekipleriyle birlikte rapor veren Tucker, çalıllıkların kırk mil kadar uzağındaki -muhtemelen cinayet demişti- çoklu ölüm olayının koordinatlarını sayarken, Skeeter yattığı yerden kalkıp telsize yaklaştı. Tucker, Harmony'nin iki yerleşik pilotundan birinin hava naklini bekliyordu. Diğer pilotun, Alex Maguire'ın, bir ikmal görevindeyken cesetleri bulan kişi olduğunu ve şu anda kasabaya geri dönmekte olduğunu bildirdi.

Skeeter dinlerken heyecanla karışık bir duygu hissetti. Söz konusu bölgeyi çok iyi biliyordu. Daha dün gece Chad Bishop ve birkaç kişiyle birlikte o tarafa gitmişti. Teddy Toms'a eziyet etmeye başlamadan hemen önce nehir kenarında kafayı bulmuş ve içmişlerdi. Aslında, kulağına geldiği kadarıyla, polislerin bahsettiği yerleşim yeri çocuğun ailesinin evi olmalıydı.

"Yok artık," diye fısıldadı Skeeter, bu konuda haklı olup olamayacağını merak ederek. Emin olmak için koordinatları avucunun içine not etti, sonra da son birkaç yıldır bardak altlığı olarak kullandığı bira lekeli bölge haritasını bulana kadar ödenmemiş faturalar ve diğer çöp yığınlarını karıştırdı. Haritadaki noktayı üçgen şeklinde çizdi, duyuları arasında inançsızlık ve hastalıklı bir merak dolaşıyordu.

"Vay anasını," dedi ve sigarasından uzun bir nefes çektikten sonra yanık izleri olan Formika'nın üzerinde söndürerek kalan vızıltıyı sonraya sakladı. Şimdi bitiremeyecek kadar heyecanlıydı. Sıkışık odada bir ileri bir geri koşmaktan kendini alamayacak kadar hastalıklı bir merakla yanıp tutuşuyordu.

Baba Toms ya da ihtiyarın kayınbiraderi iyice zıvanadan çıkmış mıydı? Yoksa sonunda tasmağını koparan Teddy miydi? Belki de Skeeter ve diğerleri onu dün gece nehirde gözyaşları içinde bıraktıktan sonra çocuk eve gitmiş ve kendini kaybetmişti?

Skeeter bunları yakında öğreneceğini düşündü. Her zaman bir ölüyü yakından görmek istemişti. Belki de annesinin istediği fasulye ve pilavı almak için markete giderken küçük bir gezintiye çıkacaktı.

Evet, belki de ayakçı çocuk saçmalığını bırakıp sadece bir değişiklik istedim.

Skeeter cep telefonunu aldı -video özelliği ve havalı kafatası ve çapraz kemikler görünümü olan tatlı yeni telefonunu. Sonra Yamaha kızağının anahtarını tezgahın üzerindeki dağınıklıktan çıkardı. Annesine nereye gittiğini söyleme zahmetine girmedi, sadece kışlık kıyafetlerini giydi ve günün canlandırıcı soğuşuna doğru yürüdü.

BÖLÜM

İki

BOSTON, MASSACHUSETTS

Brock sıcaklığı birkaç derece daha artırınca Range Rover'ın gösterge panelindeki havalandırma deliklerinden ısı fişkırdı. "Kahretsin, bu gece çok soğuk." Detroitli iri adam ellerini ağzının önünde birleştirdi ve avuçlarının içine üfledi. "Kıştan nefret ediyorum dostum. Dışarısı Sibiryaya gibi."

Kade park halindeki cipin direksiyonunun arkasından, bakışları son birkaç saattir gözetledikleri köhne taş binaya sabitlenmiş halde, "Yakınından bile geçmiyor," diye cevap verdi. Gece yarısı karanlığında bile, taze bir kar örtüsünün her şeyi bembeyaz maskelediği bu yer, dışarıdan tam bir bok çukuru gibi görünüyordu. Bunun bir önemi yoktu. İçeride her ne satıyorlarsa -uyuşturucu, seks ya da her ikisinin karışımı- kapıya oldukça düzenli bir insan trafiği getiriyordu. Kade, üniversite renkleri giymiş üç erkek öğrenci birliğinin ve bir çift sarmalanmış genç kadının hurda bir Impala'dan inip içeri girmelerini izledi.

"Burası Sibiryaya olsaydı," diye ekledi Kade, sokak tekrar sessizleştiğinde, "taşaklarımız kızak çanları gibi şıngırdıyor ve buz küpleri işiyor olurduk. Kasım ayında Boston tam bir piknik."

"Bunu söyleyen Alaska buzullarında doğmuş bir vampir," diye söylendi Brock, kara ellerini havalandırma deliklerinin önünde tutup soğuktan kurtulmaya çalışırken başını sallayarak. "Adamımız çirkin yüzünü göstermeye karar vermeden önce burada daha ne kadar beklememiz gerektiğini düşünüyorsun? Kışım bu koltuğa yapışıp donmadan önce hareket etmeye başlamalıyım."

Kade kıkırdamaktan çok homurdandı, bu geceki şehir devriyesinde ortağı kadar sabırsızdı. Brock ve onu Boston'ın en zorlu bölgelerinden birindeki bu adrese getiren insanlar değildi, ama

yasadışı faaliyetin arkasında. Ve eğer aldıkları istihbarat doğruysa, yani burayı işleten vampir başka bir yasak malın da ticaretini yapıyorsa, o zaman gece çok tatsız, muhtemelen kanlı bir şekilde sona erecekti.

Kade zorlukla bekleyebildi.

"İşte geldi," dedi, bir çift farın köşeyi dönmesini ve altın süslemeli, yaldızlı jant kapaklı, gösterişli siyah bir Mercedes'in kaldırımında durmasını izlerken.

Gösteri devam ederken Brock sırtarak, "Şaka yapıyor olmalısın," dedi.

Sürücü arabadan inip yolcu tarafındaki arka kapıyı açmak için etrafından dolanırken, müzik sedanın içinde zonkluyor, ritmik bas ve vurucu şarkı sözleri inanılmaz derecede yüksek sesle titreşiyordu. Arabadan ilk inen bir çift tasmalı beyaz pitbull oldu, onları efendileri takip etti; uzun tilki kürkü paltosuna sarınmış, mücevher ve guyliner'in saygıdeğer sınırlarının yaklaşık on kilo ötesine geçmiş olmasına rağmen sert görünmeye çalışan uzun boylu bir Breed erkeği.

Kade, "Gideon'un bu puştun üzerinde bulduğu pisliği unut," dedi. "Sırf böyle giyinip insan içine çıktığı için onu harcamakta haklıyız."

Brock dişlerinin ucunu göstererek sırttı. "Bana sorarsan, bence sırf onu burada beklerken taşlarımızı dondurduğu için onu harcamalıyız."

Vampir, kaldırımında kendisinden bir adım önde gitmeye cüret eden köpeklerinin çivili deri tasmalarını sertçe çekiştirdi. Brownstone'un kapısına doğru ilerlerken kendisine en yakın olanı tekmeledi ve köpeğin keskin acı çığlıklarına kıkırdadı. Kendisi, şoförü ve bir çift zebani köpeği binanın içinde gözden kaybolduğunda, Kade Rover'ın yardımcı gücünü kapattı ve kapısını açtı.

"Hadi," dedi. "Homeboy giriş yapmakla meşgulken arka taraftan girmenin bir yolunu bulalım."

Binanın arkasına doğru ilerlediler ve kar ve sokak çöpleriyle yarı yarıya örtülmüş zemin seviyesindeki bir pencereyi buldular. Kade kalçalarının üzerine çömelerek buzu ve kabuk bağlamış pisliği fırçaladı, sonra menteşeli cam paneli kaldırdı ve diğer taraftaki karanlık alana baktı. Birkaç çürümüş şilte, kullanılmış prezervatifler, kullanılmış şırıngalar ve sidik, kusmuk ve diğer çeşitli dışkıların birleşik kokusuyla dolu tuğla bir mahzendi.

Kade'in keskin duyularına kafatasına inen bir balyoz darbesi gibi saldıran bedensel sıvılar.

"Tanrım," diye tısladı, dudakları dişlerini ve sivri dişlerini geriye doğru kıvrarak. "Homeboy'un hizmetçisi kovulmuş."

İçeri süzüldü ve sert beton zemine sessizce indi. Brock da onu takip etti; 280 kiloluk ağır silahlı vampir, yanında bir kedi gibi sessizce ışıldıyordu. Kade yerdeki iğrenç dağınıklığı geçip odanın zifiri karanlık köşesine doğru ilerledi; burada kısa bir zincir ve bir çift pranga duruyordu. Gümüş bir koli bandı şeridi yakınlarına atılmış, üzerine birkaç tutam uzun, açık sarı saç yapıştırılmıştı.

Brock karanlıkta Kade'in sert bakışlarıyla karşılaştı. Derin sesi kelimelerden çok hırıltılıydı. "Deri tüccarı."

Kade, bu rutubetli, karanlık bodrum hapishanesinde yaşananların kanıtları karşısında midesi bulanarak başını salladı. Merdivenlere yönelip yukarıdaki partiye dalmak üzereydi ki Brock'un alçak sesle küfretmesi onu duraklattı.

"Burada yalnız değiliz, dostum." Brock gölgelerin kapattığı parmaklıklılı bir kapıyı ve kapıya çok düzgün bir şekilde yaslanmış eski bir bazanın paslı iskeletini gösterdi. "İnsanlar," dedi. "Dişiler, kapının hemen diğer tarafında."

Kade, Brock'la birlikte mahzenin ışıksız köşesine doğru ilerledi ve artık sessiz, kesik kesik nefes alışları duyuyor, kokuşmuş havadaki acı ve ıstırap akımını hissediyordu. Eski bazayı kenara ittiler, sonra Kade kapıyı dışarıdan kilitleyen kalın metal çubuğu kaldırdı.

Brock karanlığa doğru, "Lanet olsun," diye fısıldadı. Üç genç kadının köşede birbirine sokulmuş, titreyerek ve dehşet içinde oturduğu küçük odaya adım attı. İçlerinden biri çığlık atmaya başladığında, Brock uyuşturulmuş insanların onu takip edebileceğinden daha hızlı hareket etti. Aşağı uzanarak elini kadının alnına götürdü ve dokunuşuyla onu sessizliğe sürükledi. "Her şey yolunda. Artık güvendesin. Sana zarar vermeyeceğiz."

"Herhangi birinin kanı akmış mı?" Kade, Brock'un diğer iki tutsağı da benzer bir sessizliğe büründürmesini izleyerek sordu.

"Yakın zamanda dövülmüşler, bu yüzden morarmalar var. Ama herhangi bir ısırık yarası görmüyorum. Herhangi bir Breedmate izi de görmüyorum," diye ekledi ve kadınların açıkta kalan derilerini ve uzuvlarını hızlıca kontrol ederek, ölümlü dişileri genetik olarak daha sıra dışı kız kardeşlerinden ayıran gözyaşı damlası ve hilal-ay doğum lekesini aradı. Brock yavaşça

soluk kolunu tuttu, sonra ayağa kalktı. "En azından bu üçünden hiçbirisi bir Cinsdaş değil."

Küçük bir merhamet ve en yüksek teklifi verene kadın ticareti yaparak iş yapan vampir pislüğünü pek de temize çıkarmayan bir merhamet.

Brock, "Yaşadıklarını hafızalarından silmem ve onları buradan güvenli bir şekilde çıkarmam için bana bir dakika verin," dedi. "Hemen arkanızda olacağım."

Kade ona sertçe başını salladı ve dişlerini gösterdi. "Bu arada ben de yukarı çıkıp Kanka'yla biraz özel sohbet edeceğim."

Damarlarında asit gibi yanan saldırganlıkla Kade, binanın gürültü dolu ana katına çıkan merdivenleri sürünerek çıktı ve narkotik duman bulutu, trippy endüstriyel müzik ve yanıp sönen flaş ışıkları altında gerçekleşen seks partisini atladi.

Koridorun sonundaki bir arka ofiste, aradığı pislüğün ince sesini duydu.

"Bana şu Ivy League ezikleriyle birlikte gelen kadını getirin - hayır, sarışın olanı değil, diğerini. Eğer gerçek bir kızsalsa, benim için iki kat daha değerlidir."

Homeboy'un iri yarı şoförü ve koruması ofisten çıkıp da onu koridorda dikilirken görünce Kade sırtarak geri çekildi. Erkek de Breed'di ve karşısındaki tehdidi gördüğünde gözbebeklerinde kehribar rengi bir ışık olarak tehdit parladı.

"Şşt," dedi Kade hoş bir sesle, hançerini çoktan eline almış ve fırlatmaya hazırды.

Sürücü kendi silahına uzandığı anda bıçağı bıraktı ve iri vampiri tam boğazından vurdu. Hantal vücut yere yığıldı ve ağır gümbürtü koridordan gelen müzik ve inleme seslerini bastırırken, Kade cesedin etrafından sıçrayarak Homeboy'un ofisinin açık kapısını doldurdu.

Bir çift beyaz pitbull, gülünç kürk mantolu efendilerinin tepki vermesinden daha hızlı saldırdı. Hırlayan ve hırlayan köpekler Kade'e saldırdı. Kade irkilmedi; buna gerek yoktu. Köpeklerin vahşi gözlerini, ikisini de çizmelerinin önündeki halı kaplı zeminde aniden durduran bir komut bakışıyla yakaladı.

Irkların hepsi, türlerinin özellikleri olan uzun ömürlülük, güç ve kana susamışlığa ek olarak kendilerine özgü yeteneklerle -ya da bazı durumlarda lanetlerle- doğmuştur. Kade'in yeteneği psişik olarak bağlanma yeteneğiydi.

ve basit bir düşünceyle onların hareketlerini yönlendirebiliyordu. Bu, çocukluğundan beri Alaska'nın donmuş vahşi doğasında ve bunlardan çok daha tehlikeli hayvanlarla ölümcül bir hassasiyetle geliştirdiği bir güçtü.

Köpeklerle sakince "Burada kalın," dedi ve küçük odanın öbür ucundan ona bakan Breed erkeğine baktı. "Sen de kal."

"Sen de kimsin lan?" Panik ve öfke vampirin ağzının etrafındaki çizgileri derinleştirirken, Kade'in görünüşünü, dikenli saçlarının koyu rengiyle uyumlu siyah taytını ve savaş botlarını, kalçalarında ve kalçalarına bağlı kılıflarda taşıdığı etkileyici bıçak ve yarı otomatik silah koleksiyonunu inceledi. "Savaşçı," diye nefes aldı, belli ki bu habersiz ziyaretten korkmayacak kadar arrogant -ya da aptal- değildi. "Tarikat benden ne isteyebilir ki?"

"Bilgi," diye yanıtladı Kade. Odaya bir adım atıp kapıyı arkasından kapattı ve artık delirmiş olan pitbullardan birini kulağının arkasından kaşımak için durakladı. "Burada yürüttüğünüz iş hakkında bazı rahatsız edici şeyler duyduk. Daha fazlasını bilmemiz gerekiyor."

Vampir omuzlarını kaldırdı ve yarım yamalak bir şaşkınlık ifadesi takınmaya çalıştı. "Anlatacak ne var? Çeşitli işlerle uğraşıyorum."

"Evet, fark ettim. Bu bok çukurunun bodrumunda güzel bir girişimin var. Ne zamandır kadın ticareti yapıyorsun?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Şimdi, bakın, bana kendimi tekrar ettirmek akıllıca bir şey değil." Kade yere çömeldi ve pitbull çiftine yanına gelmelerini işaret etti. Çömelmiş gargoyller gibi ayaklarının dibinde oturuyor, eski sahiplerine bakıyor ve itaatkâr bir şekilde Kade'in emrini bekliyorlardı çünkü Kade onlardan bunu yapmalarını istiyordu. "Bahse girerim bu köpeklerle gırtlaklarını parçalamalarını söylesem, ikinci kez sormama gerek kalmazdı. Sen ne düşünüyorsun? Öğrenmeli miyiz?"

Homeboy zorlukla yutkundu. "Bunu çok uzun zamandır yapmıyorum. Sanırım bir yıldan birkaç ay eksik. Uyuşturucu ve fahişelerle başladım, sonra bazı... istekler almaya başladım." Parmaklarında parıldayan çok sayıdaki altın yüzükten biriyle oynadı. "Bilirsiniz, daha kalıcı nitelikte hizmet talepleri."

"Peki ya müşterileriniz?" Kade 1.80'lik boyuna doğru yükselirken sordu. "Kim onlar?"

"Öncelikle insanlar. Gerçekten iyi kayıt tutmuyorum."

"Ama bu *hizmetleri*" -dişlerinin arasından tıslayarak söyledi- "İrk üyelerine de veriyorsunuz."

Bu bir soru değildi ve Homeboy bunu biliyordu. Bir omuz silkme hareketi daha yaptı, tilki ceketinin yakası elmas işlemeli kulak memesine sürtündü. "Ben nakit işiyle uğraşıyorum, basit arz ve talep. Cins ya da insan, para hep aynı."

Kade, "Ve işler iyi," diye tahmin etti.

"İdare ediyorum. Tarikat benim ne yaptığımınla neden bu kadar ilgileniyor ki? Aksiyondan pay mı almak istiyorsun?" diyerek gülümsemesi dudaklarındaki sümüksü bir yarıktan biraz daha fazlasıydı. "Eğer mesele buysa Lucan'ı da işin içine katabilirim. Ne de olsa ben bir iş adamıyım."

"Sen bir pisliksin," dedi Kade, böyle bir aşağılık herifin kendisinin ya da kardeşlerinden herhangi birinin satılık olduğunu düşünmesine öfkelenmiş ama şaşırmamıştı. "Ve eğer Lucan'a bunu söylediğini söylersem, seni çenenden taşaklarına kadar paramparça eder. Ne var biliyor musun? Boş ver onu. Onu bu dertten kurtaracağım-"

"Bekle!" Homeboy ellerini kaldırdı. "Bekle. Bana ne bilmek istediğini söyle."

"Tamam. Bununla başlayalım. O bodruma kilitleyip sattığınız kadınlardan kaç İrkdaş'tı?"

Vampir en iyi nasıl cevap vereceğini düşünürken mide bulandırıcı bir sessizlik uzadı. Bu değersiz sakatat bile Soydaş doğum lekesi taşıyan nadir dişilerin tüm Soy için değerli ve saygıdeğer olduğunu bilmeliydi. Bir Soydaş'a zarar vermek tüm vampir ırkına zarar vermek demekti çünkü gezegende rahminde Soydaş yavrusu taşıyabilecek başka dişi yoktu. Bir Soydaş'ın acısından bilerek kazanç sağlamak ya da onun ölümünden herhangi bir şekilde faydalanmak, Kade'in türünden birinin yapabileceği en iğrenç şeydi.

Diğer vampiri camın altına hapsolmuş bir böcek gibi izliyordu ve aslında bu Cins erkeğin hayatına daha da az değer veriyordu.

"Kaç tane, seni iğrenç pislik? Birden fazla mı? Bir düzine mi? Yirmi mi?" Hırıltısını bastırmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Onları bilmeden mi sattın, yoksa acılarından daha büyük bir kâr mı elde ettin? Cevap ver şu lanet soruya!"

Kade'in patlamasıyla birlikte pitbull çifti ayağa kalktı, kompakt kasları gerildi ve gerildi, ikisi de tehditle hırladı. Köpekler de Kade'in öfkesine en az onun onlara olduğu kadar uyum sağlamıştı. Kade köpekleri

köpekler, önünde sinmiş duran vampirin değerli bir bilgiye sahip olması durumunda, bunu ondan almakla yükümlü olduğunu bilerek, sadece en ufak bir özdenetim ipliğiyle geri çekildi.

O zaman onu vicdanı rahat bir şekilde öldürebilirdi.

"Breedmates'i kime satıyordun? Cevap ver şu lanet soruya. Gerçeği söylemen için bütün gece beklemeyeceğim."

"Bilmiyorum," diye kekeledi. "Gerçek bu. Bilmiyorum."

"Ama yaptığın şeyin bu olduğunu kabul ediyorsun." Tanrım, bu pislği harcamak istiyordu. "O çirkin kafanı koparmadan önce kime insan ticareti yaptığını söyle bana."

"Yemin ederim, onları kimin istediğini bilmiyorum!"

Kade bu işin peşini bırakacak gibi değildi. "Dişiler için size gelen birden fazla kişi var mıydı? Peki ya Dragos ismi sana bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

Kade gözlerini kısmış, vampirin yemi yutmasını bekliyordu. Ama Kade'in ona söylediği isim kabul edilmedi. Dragos olarak bilinen Breed yaşlısıyla -kötülüğü ancak yakın zamanda Tarikat'ın çabalarıyla ortaya çıkarılan bir kötü adam- uğraşmış olan herkes, onun adının geçmesine bir miktar tepki gösterirdi.

Ancak Homeboy'un hiçbir şeyden haberi yoktu. İçini çekti ve başını hafifçe salladı. "Sadece bir adamla uğraştım. Cins değildi. Aslında insan da değildi. En azından ben onunla tanışana kadar."

"Bir Minion o zaman?"

Bu haber Kade'i pek de rahatlatmamıştı. Minyonların yaratılması Irk yasalarına aykırı olsa da, temel ahlak kurallarından bahsetmeye gerek bile yok, sadece Irk'ın en güçlüleri insan zihin köleleri yaratabilirdi. Neredeyse ölüm noktasına kadar tükenmiş olan Köleler yalnızca Efendilerine sadıktı. Dragos ikinci nesil bir Soy'du ve kendisini Soy ya da başka türlü her türlü yasanın üzerinde görüyordu. Mesele Dragos'un Köleleri tutup tutmadığı değil, kaç tane oldukları ve insan toplumunun ne kadar derinliklerine yerleştikleriydi.

"Bu Minion'u tekrar görseniz tanır mıydınız?"

Vampirin boynuna dolanan hayvan leşi, omuzlarını bir kez daha silkerek bir kez daha kalktı. "Bilmiyorum. Belki de. Uzun zamandır buralarda değil. Üç yaşlarında onunla iş yapmayı bıraktım,

belki dört ay önce. Bir süre düzenli müşterilerimden biriydi, sonra ondan bir daha haber alamadım."

"Çok hayal kırıklığına uğramış olmalısın," diye söylendi Kade. "Bana onu tarif et. Minion neye benziyordu?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, adama hiç iyi bakamadım. Hiç denemedim de. Minion olduğunu söyleyebilirdim ve adam büyük faturalarla ödeme yapıyordu. Onun hakkında bilmem gereken başka bir şey yoktu."

Sözlerindeki kararsızlığı duyan Kade'in damarları kin ve zorlukla dizginlenen bir öfkeyle gerildi. Bundan çok daha hafif suçlar için adam öldürmüştü -çok daha hafif- ve bu değersiz erkek müsveddesini parçalara ayırma dürtüsü çok şiddetliydi. "Yani, kendinizi savunamayacak kadar uyuşturulmuş masum kadınları, onlarla ne yaptığını ya da nereye gidebileceklerini hiç düşünmeden ona defalarca sattığınızı söylüyorsunuz. Hiç soru sormadan. Hepsi bu mu?"

"Sanırım işimi 'sorma, söyleme' temelinde yürüttüğümü söyleyebilirsiniz."

"Evet, öyle de diyebilirsin," diye kabul etti Kade. "Ya da işinizi kışkıralayan bir korkak gibi yürüttüğünüzü ve yavaş ve acılı bir ölümü hak ettiğinizi söyleyebilirim."

Vampir Kade'in bakışlarını üzerinde tutarken endişe keskin bir kokuya dönüştü. "Şimdi, bir dakika bekleyelim. Bir saniye düşünmeme izin ver, tamam mı? Belki bir şeyler hatırlayabilirim. Belki yardım edebileceğim bir yol vardır-"

"Bundan şüpheliyim." Kade onu dikkatle inceledi, yüzündeki panik ifadesinden bu konuşmadan daha yararlı bir şey elde edemeyeceğini anladı.

Bunun yanı sıra, o pisliğe bakmaktan bıkmıştı.

Köpeklerin çenelerini avuçlarının içine almak için uzandı, önce birinin sonra diğerinin yoğun kahverengi gözlerine baktı. Sessiz komutu belli belirsiz bir kas seğirmesiyle onaylandı. Pitbullar masanın üzerine sıçradı ve eski sahiplerinin önüne oturdular, gözleri kırpışmıyordu, keskin dişli ağızları açıldı ve salyaları akıyordu.

"İyi çocuklar," dedi Kade. Gitmek için döndü.

"Bekle, yani... bu kadar mı?" Homeboy tereddütle, şimdi önünde tünemiş olan bir çift köleleşmiş gargoye'in yanından sordu. "Şimdilik aramızın iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yani, sana bildiğim her şeyi anlattım. Benden tek istediğin bu, değil mi?"

Kade deri tüccarına dönüp bakmadan, "Tam olarak değil," dedi. Elini kapı tokmağının üzerine koydu. "İstedim bir Şey daha var."

Ofisten çıkıp kapıyı kapattığında bir çift pitbullun saldırıya geçtiğini duydu. Kade orada durdu, gözlerini kapattı ve yeteneğinin hayvanlarla olan içgüdüsel bağlantısı sayesinde anın Őiddetinin tadını çıkarmasına izin verdi. Köpekler onu par aladık a kırılan her kemiği, deri tüccarının etindeki her yırtığı hissetti. Odanın içinde vampir çığlık atıyor ve feryat ediyordu; acısı, binanın diğer kısmında hâlâ devam eden müzik ve inlemelere hoş bir nokta koyuyordu.

Kade sürücünün cesedinin etrafından dolanırken Brock koridorda adımlarını hızlandırarak geldi.

Devriye ortağıyla yarı yolda buluştuklarında, "DiŐilerle sen mi ilgileniyorsun?" diye sordu.

Brock, "Tüm tutsaklık anılarını temizledim ve onları evlerine gönderdim," dedi. Büyük erkek, Kade'e kaşlarını kaldırmadan önce cesede sadece kısa bir bakış attı. "Peki ya sen? Kanka'dan bir Şey  ğrenebildin mi?"

Kade, ofisin bulunduğu yönden gelen çığlıkların devam etmesi  zerine, "Aslında pek de köpek seven biri olmadığı ortaya çıktı," dedi.

Brock'un ağzı köŐeden kıvrıldı. " yle duydum. Başka bir Şey var mı?"

"Evet, ne yazık ki. Pislik herif tıpkı istihbaratımızın önerdiği gibi Melezleri ka ırıyormuŐ. MüŐterisi bir Minion'muŐ ama bundan daha fazlasını bilmiyormuŐ. Zihin kölesini hiç yakından görmemiş ve onu tarif edememiŐ."

"Kahretsin," dedi Brock, elini başının üstünde gezdirerek. "Sanırım Homeboy bir çıkmaz sokaktı, ha?"

Son ulumalar da arkasından kısa kesilince Kade başını eğdi. "O Şimdi."

Brock kederli bir kahkaha attı. "Hadi burayı temizleyip kapatalım. Gideon'dan bir mesaj aldım, müsait olduğumuzda aramamızı istiyor. Kuzeydeki bir durumla ilgili bir Şey."

"Kuzeyde mi, Şehir dışında mı?"

"Hayır, dostum. Bundan daha kuzeyde." Brock onun bakışlarıyla buluŐtu ve rahat olduğundan daha uzun süre öyle kaldı. "Belli ki Alaska'da bir Şeyler olmuş. Tam olarak ne olduğunu söylemedi, sadece Lucan'ın en kısa zamanda merkeze rapor vermeni istediğini söyledi."

BÖLÜM

Üç

Kade, Brock'la birlikte Tarikat'ın yerleşkesine varmadan önce bile alacağı haberlerin iyi olmayacağını anlamıştı. Savaşçıların kurucusu ve lideri olarak, üstelik dokuz yüz yaşlarında birinci nesil bir Melez olarak, Lucan doğası gereği pek de telaşa kapılan biri değildi. Bu yüzden Kade'i özellikle çağırmayı uygun görmesi, Alaska'daki sözde durum her neyse, bunun ciddi bir şekilde berbat bir şey olduğuna dair önemli bir ipucuydu.

Spekülasyonlar Kade'in içinde dönüp duruyordu, birbiri ardına rahatsız edici senaryolar, hayal etmesi çok kolay olan ve boğazının arkasında acı bir safra gibi yanan korkunç şeyler. Brock'la birlikte Rover'ı yer seviyesindeki sıkı güvenli mülkün arkasındaki filo garajına park ettikten sonra hangarın asansörüyle yaklaşık üç yüz metre aşağıya, Tarikat'ın operasyonlarının yeraltındaki sinir merkezine inerken dehşetini kendine sakladı.

"İyi misin, dostum?" Brock, Kade'le birlikte asansörden çıkıp labirentimsi yerleşkenin birçok odasını merkezi bir arter gibi birbirine bağlayan beyaz mermer koridora adım atarken sordu. "Biliyorsun, eğer bunun memleketteki akrabalarıyla bir ilgisi olsaydı Lucan bunu söylerdi. Her ne olduysa, eminim ailenle aranda her şey yolundadır. Endişelenme, tamam mı?"

"Evet. Endişelenme," diye yanıtladı Kade ama ağzı otomatik pilottaydı.

Ailesinin Alaska'daki yerleşiminden yaklaşık bir yıl önce ayrılmıştı. Boston'daki Tarikat. Bu ani bir ayrılıştı, Kade'in yıllar önce seyahatleri onu Alaska'nın donmuş tundrasından Niko'nun Sibiryadaki anavatanına götürdüğünde tanıştığı Tarikat savaşçısı Nikolai'den aldığı acil çağrının teşvik ettiği bir ayrılıştı.

Kade'in Alaska'da yarım bıraktığı şeyler vardı. Onu uzakta tutan zaman ve mesafeden dolayı hala onu rahatsız eden şeyler.

tüm bu uzun aylar boyunca.

Eğer bir şey olsaydı ve o müdahale etmek için orada olmasaydı...

Kade, Brock'la birlikte onları teknoloji laboratuvarına götürecek koridorlardan birine saparken bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Siyah saçlı Birinci Nesil Lucan, yerleşkenin cam duvarlı savaş odasında, Tarikat'ın kapsamlı teknoloji koleksiyonunu yöneten sarışın, aldatıcı bir şekilde dağınık görünümlü yerleşik dahi Gideon ile birlikte bekliyordu. İkili düz ekran bir monitörün önünde birlikte duruyordu. Laboratuvarın şeffaf kapıları hızla açılarak Kade ve Brock'un içeri girmesine izin verirken Lucan parmaklarını sertçe kenetlenmiş çenesinin üzerinde gezdirdi.

İki savaşçı odaya girdiğinde, "Bu gece Roxbury'deki liderlik işi nasıl gitti?" diye sordu.

Kade deri tüccarından öğrendiklerinin kısa bir özetini yaptı, ki bu pek fazla bir şey değildi. Ama Kade konuşurken dikkatinin Lucan'ın arkasındaki monitöre kaymasını engelleyemedi. İri yarı adam sinirlendiğinde ya da derin düşüncelere daldığında hep yaptığı gibi adım atmaya başladığında, Kade bilgisayar ekranını dolduran görüntüye ilk kez iyice bakabildi.

Hoş değildi.

Bulanık bir fotoğraf -ya da belki de dondurulmuş bir video görüntüsüydü- monitörün üzerine cafcacılı kırmızı ve beyaz renkte sıçradı. Kan ve kar. Alaska'nın donmuş vahşi doğasında vahşi bir cinayet. Kade bunu içgüdüsel olarak biliyordu ve bu bilgi onu bir bıçağın ucu gibi kesip geçti.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi o kadar odunsuydu ki kayıtsız, tamamen rahatsız olmamış gibi geliyordu.

"Bugün internette iğrenç bir video ortaya çıktı," dedi Lucan. "Anladığımız kadarıyla bu görüntü birkaç gün önce bir cep telefonu kamerasıyla çekilmiş ve Fairbanks'teki bir internet servis sağlayıcısı tarafından suç mahalli meraklılarına ve ölüleri görüntülemekten zevk alan diğer hasta ruhlu piçlere hitap eden bir internet sitesine yüklenmiş."

Gideon'a bir bakış attı ve bilgisayar faresinin bir tıklamasıyla ekrandaki donmuş görüntü canlandı. Kade, kamerayı tutan kişinin heyecanlı nefes alışları ve çıtırdayan ayak sesleri arasında, kabaca çekilmiş videonun çok vahşi bir cinayet sahnesini göstermesini izledi.

Karla kaplı, kan lekeli bir arazide kanlar içinde bir ceset yatıyordu. Objektifin odağı titriyordu ama operatör kurbanın yaralarını yakınlaştırmayı başarmıştı. Parçalanmış giysiler ve deri. Bir dizi

Sadece çok keskin dişler tarafından yapılmış olabilecek belirgin yırtıklar ve delikler.

Ya da dişleri.

"Tanrım," diye mırıldandı Kade, video dört dakikayı geçip karda ve buzda en az üç kişinin daha öldüğünü belgelemeye devam ederken, cinayetin vahşetinden -bütününden- etkilenmişti.

"Bu haydutların işi gibi görünüyor," dedi Brock, derin sesi de ifadesi kadar acımasızdı.

İrk nüfusu içinde kana susamışlıklarını kontrol edemeyen ya da edemeyenlerin olması hayatın üzücü ama kaçınılmaz bir gerçeği idi. Vampir ulusunun çoğunluğu yasalara ve makul sağduyuya uysa da, sonuçlarını düşünmeden açıklıklarına teslim olan başkaları da vardı. Cinsin çok fazla ya da çok sık beslenenleri kısa süre içinde kendilerini bağımlı, Serserilerin hastalığı olan Kan Tutkusu'na yenik düşmüş halde buldular. Bir vampir bir kez bu seviyeye ulaştığında, kendini toparlaması için çok az umut vardı.

Kana susamışlık neredeyse her zaman deliliğe... ve ölüme giden tek yönlü bir biletti. Tarikat'ın emriyle değilse bile, en dikkatli İrk erkeğini bile pervasızlaştıran hastalığın kendisiydi. Bir Rogue'un bildiği tek şey susuzluğuydu. Bu susuzluğu gidermek için ayırım gözetmeksizin öldürür, her türlü riski alırdı. Fırsatını bulduğunda bütün bir köyü bile katledebilirdi.

Brock, "Bunu her kim yaptıysa hemen yere serilmeli," diye ekledi. "Orospu çocuğu sert bir şekilde yere serilmeli."

Lucan başıyla onayladı. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Seni bu yüzden çağırdım, Kade. Oradaki durum çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkabilir, sadece uğraşmamız gereken bir Rogue sorunu varsa değil, aynı zamanda insan kolluk kuvvetleri de cinayetlerden haberdar olduğu için. Gideon, Harmony adlı küçük bir iç kasabadan gelen Alaska Eyalet Polisi ihbarını takip etti. Neyse ki orada yaşayan insan sayısı yüzden az ama 'vampir' diye bağırarak histerik bir ağzı her şeyi daha da büyük bir felakete dönüştürebilir."

"Kahretsin," diye mırıldandı Kade. "Videoyu kimin çektiğini biliyor muyuz?"

"Şu anda bir şey söylemek zor," dedi Lucan. "Gideon araştırıyor. Kasabada görevli bir polis memuru olduğundan eminiz - Fairbanks merkezini cinayetler konusunda uyaran da o. Açıkçası, burada zaman çok önemli. Cinayetlerden kimin sorumlu olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Orada, alıllıkların arasında tam olarak neler yaşandığına dair gereğın yakınına bile yaklaşılmadığından emin olun."

Kade dinliyordu, az önce monitörde gördüklerinin acımasızlığıyla damarları hâlâ titriyordu. Çevresel görüşünde, ekranda duraklatılmış son kare vardı, genç bir insanın kan sıçramış yüzünün bulanık bir görüntüsü, açık, görmeyen kahverengi gözleri soğuktan bulutlanmış, koyu kirpiklerine buz kristalleri yapışmıştı. Tanrı aşkına, o sadece bir çocuktu. Muhtemelen onlu yaşlarından yeni çıkmıştı.

Kade Alaska ormanlarında kanlı bir katliamın sonuçlarını ilk kez görmüyordu. Aylar önce evini terk ettiğinde, bir daha böyle bir katliam görmemeyi ummuştu.

Lucan, "Şu anki operasyonlarımız yüzünden burada çok zor durumdayız ama kuzeydeki durumun kontrolsüz kalmasına izin veremeyiz," dedi. "Araziyi ve insanları tanıyan ve oradaki Breed nüfusu içinde bağlantıları olan birini göndermem gerekiyor."

Kade Lucan'ın bakışlarını tuttu, Alaska olmak istediğı son yer olsa bile bu görevi reddedemeyeceğini biliyordu. Geçen yıl Tarikat'a katılmak için oradan ayrıldığında, bunu bir daha asla geri dönmeme umuduyla yapmıştı.

Doğduğı yeri unutmak istiyordu. Ayrıldığından beri her an onu sahiplenici, yıkıcı bir aşık gibi çağırın o vahşi yeri.

"Ne diyorsun, adamım?" Kade'in sessizliğı uzayınca Lucan sordu.

Başka bir seçeneğı olduğunu sanmıyordu. Bu beklenmedik, tatsız işi halletmeyi Lucan'a ve Tarikat'a borçluydu. Onu nereye götüreceğ olursa olsun.

Öldürmek için kontrol edilemez bir kaşıntısı olan bir vampiri aramak, Kade'i Alaska'nın iç kesimlerindeki on bin dönümlük bir araziye götürse bile. Evine, ailesinin arka bahçesine.

Bu fikirle yüzünü ekşiterek Tarikat'ın liderine başıyla onay işareti yaptı. "Ne zaman ayrılıyorum?"

Kırk beş dakika sonra, Kade özel kamarasının halısında, yatağın ucunda duran spor çantasının içindeydi. Siyah deri çantanın yanında bir uydu telefonu duruyordu ve son on gün içinde üçüncü kez

Kade birkaç dakika sonra cihaza uzandı ve Alaska'dan ayrıldığı geceden beri aramadığı numarayı tuşladı.

Bu sefer telefonun çalmasına izin verdi.

Hatta babasının güçlü sesini duymak şok etkisi yarattı.

"Uzun zaman oldu," dedi Kade selamlamak için, babası sadece homurdandı.

Kendi isteğiyle iletişimden koptuğu bir yılın ardından iletişim kurmak için yetersiz bir çabaydı. Yine de babası onu sorumluluk sahibi ya da güvenilir olmakla ya da başka bir şeyle suçlamış değildi.

Kade evde her şeyin nasıl gittiğini sormak için cesaretini topladığında konuşma garipti, gergin bir merhaba-nasıl-sın denemesi. Babası sert geçen kıştan bahsetti, mevsimin tek faydası güneşi öğle vakti üç saat dışında saklı tutmasıydı. Kade kuzey ülkesinin uzun süren karanlığını hatırladı. Bu kadar çok gecenin, koşabileceği bu kadar çok özgür saatin düşüncesiyle nabızı hevesle atıyordu.

Babasının son cinayetlerden henüz haberdar olmadığı belliydi. Kade ne onlardan ne de onu kuzeye gönderen görevden bahsetti. Bunun yerine Kade boğazını temizledi ve Alaska'da sorun olduğunu duyduğu andan beri içini yakan soruyu sordu.

"Seth nasıl? Onun için her şey yolunda mı?"

Babasının cevabından önceki tereddütlü sessizlikte Kade'in kanı biraz dondu. "O iyi. Neden sordunuz?"

Kade babasının sesindeki şüpheyi, Kade ne zaman kardeşiyle ilgili konuları sorgulamaya cüret etse yaşlı adamın sesine sızan o hafif onaylamamayı duydu. "Sadece buralarda olup olmadığını merak ettim, hepsi bu."

"Kardeşinin şehirde benim için halletmesi gereken Darkhaven işleri vardı" diye cevap verdi. "Birkaç hafta önce ayrıldı."

"Birkaç hafta," diye yineledi Kade. "Uzakta olması için çok uzun bir süre."

Son zamanlarda ondan hiç haber aldınız mı?"

"Son zamanlarda değil, hayır. Neden?" Hattın diğer ucundaki babası sabırsızlıkla sessizliğe gömülmüş gibiydi. "Bu tam olarak neyle ilgili, Kade? Bir yıldır senden haber alamıyorum ve şimdi de kardeşinin geliş gidişleri hakkında beni sorguya çekmek istiyorsun. Ne istiyorsun?"

"Unut gitsin," dedi Kade, en başta aradığı için anında pişmanlık duyarak. "Aradığımı unut gitsin. Gitmem gerek."

Babasının cevabını beklemedi. Açıkcası, duymaya da ihtiyaçı yoktu.

Kade başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırdı, düşünceleri kısa bir süre önce teknoloji laboratuvarında gördüğü tüyler ürpertici görüntüler ve kardeşinden muhtemelen birkaç haftadır haber alınamadığı bilgisiyle çalkalanıyordu.

Kade ile aynı karanlık yeteneği paylaşan kardeşi.

Aynı tehlikeli derecede baştan çıkarıcı vahşilik -şiddetli güç- kolayca kontrolden çıkabilirdi. Ve en azından bir kez, diye kabul etti Kade korkunç bir hatırlamayla.

"Lanet olsun, Seth."

Telefonu yatağın üzerine fırlattı. Sonra öfkeli bir hırıltıyla topuğunun üzerinde döndü ve yumruğunu en yakındaki duvara indirdi.

BÖLÜM

Dört

Kutup fırtınası iki gün boyunca Alaska'nın iç kesimlerini dövmüş, küçük Harmony kasabasına ve nehir boyunca uzanan komşularına üç fit kar yağdırmış ve tüm bölgede gündüz sıcaklıklarını sıfırın altında on beşe düşürmüştü. Normalde böyle havalar insanlara iki şeyden birini yaptırırdı: ya evlerine kapanmalarını sağlar ya da yerel restoran ve taverna Pete's'e akın etmelerine neden olurdu.

Bugün, güneş ışığının üçüncü ve son saati öğlen karanlığına karışırken kış rüzgârının uğultusuna ve insanın derisini ısırان soğuğa rağmen Harmony'nin doksan üç sakininin neredeyse tamamı, doğaçlama bir belediye toplantısı için ahşap kulübeli Cemaat kilisesine doluşmuştu. Alex ikinci sıradaki Jenna'nın yanına oturmuş, Harmony'nin uçak pistindeki derme çatma soğuk hava deposuna altı ölü, vahşice parçalanmış ceset getiren ve tüm kasabayı endişeli bir huzursuzluk durumuna sokan son orman katliamını herkes gibi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Alex, Zach Tucker'ın Toms yerleşimine yapılan saldırıyla ilgili haberleri gizli tutmaya çalıştığını biliyordu, ama iç bölgelerin genişliğine rağmen, Koyukuk'un kıyısını kucaklayan bu on bir kilometrekarelik izole toprak parçasında haber çok hızlı yayılıyordu. Kötü haberler, özellikle de birden fazla açıklanamayan vahşi ölüm içeren haberler, sanki bir kuzgunun kanatlarıyla oraya uçmuş gibi insanların kulaklarına ulaşma eğilimindeydi.

Alex'in cinayetleri keşfetmesinden ve Zach'in cesetleri olay yerinden Harmony'ye naklederek Fairbanks'teki Staties'in gelip soruşturmayı devralabilmesi için havanın düzelmesini bekleme kararından bu yana geçen kırk sekiz saat içinde kasabadaki hisler şok ve dehşetten şüpheyeye ve tehlikeli bir histeriye dönüşmüştü. Kasaba halkının kırk sekiz saat boyunca dayanabileceği tek şey

Pop Toms ve ailesine kimin -ya da neyin- bu kadar acımasızca saldırdığı konusunda bazı cevaplar talep ediyordu.

"Anlamıyorum," dedi Millie Dunbar, Alex'in arkasındaki sıradaki koltuğundan. Yaşlı kadının sesi seksen yedi yaşından çok üzüntü ve endişeden titriyordu. "Wilbur Toms ve ailesine kim zarar vermek ister ki? Onlar çok iyi, nazik insanlardı. Babam buraya ilk yerleştğinde Wilbur'un büyükbabasıyla nehrin yukarısında yıllarca ticaret yapmış. Toms'ların hiçbiri için kötü bir şey söylemedi. Kimin böyle bir şey yapacak kadar kötü olabileceğini anlayamıyorum."

Kilisenin arka tarafındaki kasabalılardan biri söze girdi. "Bana sorarsanız, Teddy denen çocuğu merak ediyorum. Çok sessiz biri. Son zamanlarda onu kasabada biraz dolaşırken gördüm, ama konuşulduğunda selam bile vermiyordu, cevap veremeyecek kadar iyiymiş gibi davranıyordu. Çocuğun neyin peşinde olduğunu ve belki de saklayacak bir şeyi olup olmadığını merak ettim."

"Ah, lütfen," dedi Alex, Teddy orada olmadığı için onu savunmak zorunda hissederek. Sıranın üzerinde döndü ve Koca Dave Grant'in temelsiz suçlaması yüzünden düzinelerce yüzün şüpheyle sertleştiği arkasındaki alana onaylamayan bir bakış fırlattı. "Teddy iyi tanımadığı insanların yanında utangaçtı, hepsi bu. Kekemeliğiyle alay edildiği için fazla konuşmazdı. Ve soğuk bir levhada hemen yanlarında yatarken ailesinin öldürülmesiyle bir şekilde ilgisi olabileceğini öne sürmek iğrenç derecede duygusuzca. Eğer herhangi biriniz onların bırakıldığı durumu görseydi-"

Jenna'nın eli Alex'in bileğine yumuşak bir şekilde indi ama bu uyarı gereksizdi. Alex'in bu düşüncüyü daha ileri götürmeye hiç niyeti yoktu. Pop Toms, Teddy ve akrabalarının geri kalanıyla karşılaştığından beri bu korkunç keşfi zihninde tekrar tekrar yaşaması yeterince kötüydü. Orada oturup herkese cinayetlerinin ne kadar vahşi olduğunu tekrar tekrar anlatmayacaktı. Eti kemiğe ayıran ve boğazları parçalayan yaraların ne kadar vahşi olduğunu, sanki bir tür cehennem canavarının yaşayanlarla beslenmek için soğuk gecenin içinden çıkıp gelmiş gibi.

Hayır, canavar değil.

Kabustan çıkmış bir varlık.

Bir canavar.

Alex hafızasının en karanlık köşelerinden yükselmeye başlayan kan ve ölüm görüntüsüne karşı gözlerini kapattı. Oraya gitmek istemiyordu,

bir daha asla. Yıllar ve binlerce mil sürmüştü ama o karanlık gerçekliği geride bırakmıştı. Yol boyunca kendisinden çok şey çalmış olsa da ondan kurtulmuştu.

"Cinayet silahı bulunmadığı doğru mu?" diye bağırdı biri topluluğun ortasından. "Eğer vurulmadılar ya da bıçaklanmadılarsa, o zaman tam olarak nasıl öldürüldüler? Çalılıklarda çok fazla kan döküldüğünü duydum."

Kürsünün arkasındaki pozisyonundan Zach, kalabalıktan gelen benzer meraklı soru yağmurunu bastırmak için bir elini kaldırdı. "Fairbanks'ten AST müfrezesi gelene kadar size söyleyebileceğim tek şey, bunu çoklu bir cinayet olarak ele aldığımızdır. Soruşturmayı yürüten memurlardan biri olduğum için şu anda olayın detaylarını kimseyle paylaşma yetkim olmadığı gibi, spekülasyon yapmamın da akıllıca olacağını düşünmüyorum."

"Peki ya yaralar ne olacak, Zach?" Bu kez konuşan Lanny Ham'dı, ince sesi normal seviyesinden biraz daha fazla gergin bir enerji taşıyordu. "Cesetlerin hayvanlar tarafından saldırıya uğramış gibi görüldüğünü duydum. Büyük hayvanlar. Bu doğru mu?"

"Cesetleri bulan kişi o olduğuna göre Alex ne düşünüyor?" diye sordu bir başkası. "İkiniz de onları hayvanların öldürmüş olabileceğine inanıyor musunuz?"

Kasabanın küçük sağlık kliniğini işleten Fran Littlejohn, "Roger Bemis geçen gün kasabanın batı yakasındaki arazisinin yakınlarında dolaşan bir çift kurt gördüğünü söyledi," diye araya girdi. Normalde makul bir kadındı ama şimdi sesinde güçlü bir endişe vardı. "Şimdiden zor bir kış oldu ve daha yeni başladı. Toms'ların evine saldırmaya karar verenin aç bir sürü olmadığı ne malum?"

"Bu çok iyi bir nokta. Ve eğer kurtlarsa, artık insan avının tadına vardıklarına göre buralara bakmaya gelmeyecekleri ne malum?" diye paranoyakça bir öneri daha geldi.

"Şimdi herkes dursun," diyen Zach'in sakinleştirme çabası, binadaki sesler histeri seviyesiyle birlikte yükselirken kayboldu.

"Biliyor musun, geçen hafta akşam olmadan önce bir kurt gördüm. Büyük siyah bir erkek, Pete'in arkasındaki çöplüğün etrafını kokluyordu. O zaman bir şey düşünmemiştim ama şimdi-"

"Kurtların Ruby'de bazı kızak köpeklerini öldürmesinin üzerinden birkaç ay geçtiğini de unutmayın. Gazeteler köpeklerin

iç organlar ve birkaç deri tasmadan başka bir şey-"

"Belki de yapılacak en akıllıca şey burada harekete geçmektir," dedi Koca Dave odanın arka tarafındaki yerinden. "Devletlerin kendilerini toparlayıp bize yardıma gelmelerini beklemek zorunda kaldığımızı göre, belki de yapmamız gereken bir av partisi düzenlemektir. Bir kurt avı partisi."

"Kurtlar değildi," diye mırıldandı Alex, zihni istemeden de olsa karda gördüğü kanlı izlere geri döndü. Bir kurt ya da başka bir hayvan tarafından bırakılmamıştı, bundan emindi. Ama küçük bir ses bunun tam olarak insan da olmadığını fısıldadı.

Peki... o zaman ne?

Başını salladı, düşüncelerinin doğru olmamasını umduğu - dua ettiği - cevabın etrafında dolanmasına izin vermeyi reddetti.

"Kurtlar değildi," dedi tekrar, etrafındaki bir hastalık kadar yaygın olan paranoyanın gürültüsünden sesini yükselterek. Ayağa kalktı ve intikamcı kalabalığa doğru döndü. "Hiçbir kurt böyle öldürmez, tek başına değil. En cesur sürü bile bir araya gelse bunu yapamaz."

"Bayan Maguire haklı," dedi Sidney Charles, Harmony'nin yerli ihtiyaçlarından biri ve son yıllarda sadece ismen bu görevi yürütmüş olsa da kasabanın uzun süredir belediye başkanı. Kilisenin ön sırasındaki koltuğundan Alex'e başıyla selam verdi; deriden yapılmış atkuyruğunun koyu renk saçları kırışmış, bronzlaşmış yüzünün en derin çizgileri ağzının ve gözlerinin kenarlarında, iyi kalpli ve neşeli doğasından gelen kırışıklıklardı. Ancak bugün kasvetliydi, ölümle ilgili tüm bu konuşmaların ağırlığı, normalde gururlu olan omuzlarının çöküşünde kendini gösteriyordu. "Kurtların insanlara saygısı vardır, bizim de onlara saygı duymamız gerektiği gibi. Bu korkunç şeyi onların yapmadığına dair size söz verebilecek kadar uzun bir süre yaşadım. Eğer yüz yıl daha yaşarsam, bunu yaptıklarına asla inanmayacağım."

"Kusura bakma Sid ama ben kendi adıma bu riske girmemeyi tercih ederim," dedi Koca Dave, yakınlarda duran diğer birkaç adamın da onayını alarak. "Son bildiğim kadarıyla, sorunlu kurtlarla başa çıkma mevsimi yoktu. Öyle değil mi Memur Tucker?"

"Hayır, yok," diye rahatladı Zach. "Ama-"

Koca Dave devam etti. "Eğer insan yerleşimlerini tehdit eden kurtlar varsa, millet, o zaman kendimizi savunmak bizim hakkımızdır. Hatta bu bizim görevimizdir."

Azgın bir sürü tekrar saldırmaya karar verene kadar beklemek istemediğimden eminim."

"Bu konuda Koca Dave'e katılıyorum," dedi Lanny Ham, oturduğu yerden bir roket gibi fırlayarak. Ellerini önünde kavuşturdu ve gergin bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Aynı türden bir bela Harmony'de tünemeden önce harekete geçelim derim!"

"Hiç biriniz dinliyor musunuz?" Alex meydan okudu, öfkesi alevlendi. "Size söylüyorum, Pop Toms ve ailesinin başına gelenlerden kurtlar sorumlu değildi. Korkunç bir şey tarafından saldırıya uğradılar, korkunç bir şey... ama bu bir kurt değildi. Orada gördüğüm şey herhangi bir hayvan tarafından yapılmış olamaz. Başka bir şeydi-"

Alex'in sesi boğazında düğümленirken bakışları kilisenin arka tarafına kaydı ve nefesini kesecek kadar delici bir çift gümüş gözle karşılaştı. Kapının yanındaki gölgelerde duran siyah saçlı adamı tanımıyordu. Adam Harmony'den ya da uzak komşu kasabalardan biri değildi. Alex o zayıf, jilet gibi keskin yanakları ve kare kesimli çeneyi ya da bakışlarındaki ürkütücü yoğunluğu Alaska'nın iç kesimlerinde daha önce hiç görmediğinden emindi. Yüzü bir kadının unutabileceği türden değildi.

Yabancı hiçbir şey söylemedi, kız aniden dilsizleşip düşünce akışını kaybederken mürekkep rengi kirpiklerini bile kırpmadı. Sanki gördüğü tek kişi oymuş gibi, sanki tüm odada sadece ikisi varmış gibi, kasaba halkının başlarının üzerinden ona baktı.

"Sence neydi canım?"

Millie Dunbar'ın titrete sesi Alex'i yabancının bakışlarının sinir bozucu etkisinden kurtardı. Yutkundu ve tatlı yaşlı kadınla ve Toms yerleşiminde gördüğüne inandığı şeyi duymak için sessizce bekleyen diğer insanlarla yüzleşmek için geri döndü.

"Ben... gerçekten emin değilim," diyerek ağzını hiç açmamış olmayı diledi. Yabancının gözlerinin sıcaklığını üzerinde hissetti ve o gün çalılıklarda ve o zamandan beri geçen tüm işkence dolu saatlerde düşündüklerini dile getirmeye aniden isteksiz oldu.

"Ne gördün Alexandra?" Millie yüzündeki umut ve dehşet karışımı ifadeyle bastırdı. "O iyi insanları öldürenlerin hayvanlar olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Alex başını hafifçe salladı. Kahretsin, bu işe kendi başına girmişti ve şimdi neredeyse yüz çift göz ona kilitlenmiş, açıklamasını beklerken, geri adım atmak için yapabileceği çok az şey vardı. Kendini aptal gibi göstermeden ve masum bir kurt sürüsünü Koca Dave'in ve onları sebepsiz yere havaya uçurmak için izin bekliyor gibi görünen ekibin aşırı hevesli ilgisine mahkûm etmeden olmazdı.

Kahretsin.

Burada gerçekten başka bir seçenek var mıydı?

"Bir iz gördüm..." diye sessizce itiraf etti.

"Bir iz mi?" Bu kez konuşan Zach'ti, açık kahverengi kaşlarını gözlerinin üzerine indirmiş, cemaatin üzerindeki kürsüde oturduğu yerden onu inceliyordu. "Bana iz hakkında hiçbir şey söylemedin. Nerede gördün Alex? Ne tür bir izdi?"

"Bir ayak iziydi... karda."

Zach'in kaşları daha da çatıldı. "Çizme izi mi demek istiyorsun?"

Alex uzun bir süre sessizlik içinde durdu, söyleyeceklerini nasıl ifade edeceğinden emin değildi. Uzayan sessizlikte kimse bir şey söylemedi. Tüm dikkatlerin, tüm kasabanın beklentisinin, hayatının çoğunu Harmony'de geçirmiş olan ama Florida'nın nemli bataklıklarından babasıyla birlikte geldiği için hâlâ bir yabancı olarak görülen uzun boylu, kıvrımsız sarışının üzerinde toplandığını hissetti.

Şimdi Alex'in duyularını dolduran şey, o güneşin kavurduğu, sıcağın ıslattığı sulak alanların hatırasıydı. Dilinde suyun tuzlu salamurasının tadını alabiliyor, yosun kaplı selvi ağaçlarının ve havayı dolduran mis kokulu zambakların tatlı kokusunu duyabiliyordu. Annesinin küçük kardeşini kulübenin perdeli verandasında sallayarak uyutmasını ve Alex'in çok özlediği o yumuşak, nazik sesiyle onlara kitap okumasını izlerken ağustosböceklerinin cırıltılı şarkılarını ve boğa kurbağalarının karanlığa serenat yapan alçak gıcirtısını duyabiliyordu. Yeryüzünün üzerinde parıldayan yıldız denizine doğru yavaşça yükselen altın avcı ayını görebiliyordu.

Ve şimdi bile, canavarlar beslenmeye geldiğinde gece şiddetle parçalandığında kalbine saplanan korku okunu hissedebiliyordu.

Her şey onun için hâlâ
oradaydı. Hâlâ paramparça
edecek kadar gerçikti.

"Alex."

Zach'in sesi onu irkiltti, kendini buraya ve şimdiye, Harmony'ye, Alaska'ya ve Florida'da kaçtığı dehşetin bir şekilde onu tekrar bulabileceğini düşündüğünde içini kaplayan korkunç korkuya geri döndürdü.

"Neler oluyor Alex?" Zach'in sesinin kırılmış tonunda sabırsızlık vardı. "Orada ne gördüğünü bilmem gerek. Hepsini."

"Bir ayak izi gördüm," dedi elinden geldiğince net bir şekilde. "Bir bottan değil. Çıplak bir ayağa aitti. Çok büyük bir ayaktı ve insana benziyordu, sadece

... pek değil-"

"Tanrı aşkına," dedi Koca Dave bir kahkaha atarak. "Onları öldüren kurtlar değildi, Koca Ayak'tı! Şimdi hepsini duydum."

"Ne yapıyorsun, Alex? Bu bir tür şaka mı?"

"Hayır," diye ısrar etti ve Zach'in inanmayan bakışlarını kasaba halkının geri kalanına çevirdi. Hepsi sanki kahkahalara boğulmasını bekliyormuş gibi ona bakıyordu.

Arkadaki siyah saçlı yabancı hariç herkes.

Gümüş gözleri buzdan mızraklar gibi kıza dikilmişti ama bakışlarını tuttukça hissettiği şey soğuk değil, kemik eriten bir sıcaklıktı. Ve yüz ifadesinde hiç alay yoktu. Onu iliklerine kadar sarsan bir yoğunlukla dinliyordu.

Mekândaki diğer herkes onu kibar -ve bazıları o kadar da kibar olmayan- şaşkın bakışlarla başından savarken ona inanmıştı.

Alex Harmony sakinlerine "Bu bir şaka değil," dedi. "Hiç bu kadar ciddi olmamıştım, size yemin ederim-"

"Yeterince duydum," diye açıkladı Koca Dave. Kapıya doğru hantalca yürümeye başladı, diğer birkaç adam onu dışarıda takip ederken kendi aralarında gülüşüyorlardı.

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama beni dinlemek zorundasınız," dedi Alex, artık onlara gerçeği açıkladığı için kendisine inanılmasını istiyordu.

En azından gerçeğin bir kısmı. Eğer karda gördüğü iz konusunda onun sözüne inanmazlarsa, Pop Toms ve ailesinin cinayetlerinden sorumlu olmasından korktuğu şeyin daha da inanılmaz, daha da dehşet verici gerçeğini asla kabul etmeyeceklerdi.

Jenna bile sanki aklını kaçırmış gibi şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Kimse o soğukta uygun kıyafetler olmadan hayatta kalamaz Alex. Sen de yaşayamazdın.

orada çıplak bir ayak izi gördüm. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Ne gördüğümü biliyorum."

Etraflarındaki toplantı dağılmaya başlamıştı. Alex yabancıyı bulmak için boynunu bükte ama artık onu göremiyordu. O gitmişti. Bu düşüncenin onu neden hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyordu. Onu aramak için kendini neden bu kadar mecbur hissettiğini de anlamıyordu. İhtiyaçtan dolayı sabırsızdı ve oradan çıkmak için çaresizdi.

"Hey, sorun yok." Jenna ayağa kalktı ve Alex'e şaşkın da olsa sempatik bir gülümseme vererek onu sıkıca kucakladı. "Çok şey atlattın. Son birkaç gün herkes için zor geçti ama eminim özellikle senin için."

Alex geri çekildi ve başını belli belirsiz salladı. "Ben iyiyim."

Kilisenin kapısı açılıp kapanırken bir grup insan daha gecenin karanlığında dışarı çıktı. *O* da dışarıda mıydı? Bilmek zorundaydı.

"Bu gece kilisenin arkasındaki adamı gördün mü?" diye sordu Jenna'ya. "Siyah saçlı, soluk gri gözlü. Kapının yanında tek başına duruyordu."

Jenna başını salladı. "Kimden bahsediyorsun sen? Ben kimseyi fark etmedim-"

"Boş ver. Dinle, sanırım bu gece Pete'e gitmeyeceğim."

Zach kürsünün yükseltilmiş platformundan inip onlara katılmak üzere yürürken Jenna, "İyi fikir," diye onayladı. "Eve git ve biraz uyu, tamam mı? Her zaman benim için endişeleniyorsun ama şu anda kendine biraz bakım yapman gerekiyor. Ayrıca, yaşlı osuruk kardeşimle bir hamburger ve bira içmeyeli uzun zaman oldu, sadece ikimiz. Son zamanlarda benden kaçıyor, acaba gizli bir kız arkadaşı falan mı var diye merak ediyorum."

"Kız arkadaşım yok," dedi Zach. "İşimle evliyken buna ayıracak zamanım yok. İyi misin Alex? Bu gerçekten çok garipti ve hiç sana göre değildi. Olanlar hakkında konuşmak istersen, benimle ya da bir profesyonelle
-"

"Ben iyiyim," diye ısrar etti, artık sinirlenmeye başlamıştı ve sorunlu geçmişini ait olduğu yere, arka rafa kaldırmasına izin veren öfkesi için minnettardı. "Bak, bu gece söylediklerimi unut. Öyle bir niyetim yoktu, sadece Koca Dave'e takılıyordum."

Jenna, beyaz önlüklüleri çağırmak zorunda kalmayacağı için biraz rahatlamış görünerek, "O bir pislik ve bunu hak etti," dedi.

Alex gerçekten hissetmediği bir hafiflikle gülümsedi. "Ben gidiyorum. Pete'in yerinde iyi eğlenceler çocuklar."

Kendisine veda etmelerini güçlükle bekledi. Kapıya doğru koşuşturması, ağır çekimde yürüyen ve konuşan üç yaşlı kadın tarafından engellenen Alex, dışarıdaki soğuk geceyi ilk kez ciğerlerine çektiğinde nabızı hızla atıyordu. Kütük kulübeli kilisenin karla kaplı saçaklarının altında durdu ve her yöne bakarak, onu ilk gördüğü anda hafızasına kazınan o çarpıcı yüzü aradı.

Orada değildi.

Her kimse, medeniyetin geri kalanı kötü hava koşullarından dolayı engellenirken onu Harmony'ye getiren her neyse, karanlığa doğru yürüyüp ince, soğuk havada kaybolmuştu.

BÖLÜM

Beş

Kade, küçük Harmony kasabasını yaklaşık kırk mil gerisinde bırakarak çalılıkların soğuk vahşi doğasının derinliklerine doğru yürüdü. Ülkenin bu kadar uzağında insanlar için sadece birkaç kış seyahati seçeneği vardı: uçak, köpek kızıağı veya kar makinesi. Kade yaya olarak seyahat ediyordu, çantası ve teçhizatı sırtına asılmıştı, kar ayakkabıları onu bir insanı kulak memelerine kadar yutabilecek kar yığınlarının üzerinde taşıyordu. Dik bir yokuşu tırmanıp başka bir vadiden aşağıya doğru koşarken kırılgan rüzgâr onu testereyle kesiyordu, insanlık dışı hızı ve dayanıklılığı tamamen Breed olan parçası sayesindeydi.

Soğuşun ve zorlu arazinin tadını çıkaran, içindeki vahşiliğe seslenen Alaska kalbi ve ruhuydu - anavatanının tanıdık tundrasına geri döndüğü için yeniden yükselmeye başlayan vahşilik.

Donmuş Koyukuk Nehri'ni kuzeye, Toms yerleşiminin genel konumuna doğru takip etmek yeterince kolaydı. Cinayetlerin işlendiği bölgeye yaklaştığında, keskin koku alma duyusu onu yolun geri kalanına götürdü. Son birkaç gündür yaşanan fırtınalardan sonra yeni yağan karın kalın örtüsüne rağmen, onun türünden biri için, dökülen kanın kokusu hâlâ rüzgârda bir fener gibi son katliamın yaşandığı yere doğru yolu aydınlatıyordu.

Gideon'un Boston'da elde ettiği ve internette yayınlanan video görüntülerinde gördükleri onu görevine biraz hazırlamıştı. Belediye binasındaki toplantıdan sonra Harmony'nin pistine gitmiş ve bahçedeki tek hangarda buz üzerinde yatan ölümlere özel olarak bakmıştı. Videoda yaralar tüyler ürperticiydi. Onları yakından ve kişisel olarak görmek kesinlikle bir gelişme olmamıştı.

Ama Kade yırtıkları -neredeyse iç organları çıkarılmıştı- soğukkanlılıkla ve tarafsız bir gözle incelemişti. Çalışması sırasında herhangi bir sürprizle karşılaşmamıştı.

geçici morgu ziyaret etti. Toms ailesini öldüren ne bir hayvan ne de bir insandı.

Başka bir şey onları vahşileştirmişti... tıpkı Alexandra Maguire adındaki güzel kahverengi gözlü sarışın genç kadının kasaba kilisesindeki toplantıda ısrar ettiği gibi.

Öte yandan, o bir sürpriz olmuştu.

Uzun boylu ve zayıf, hiçbir geliştirmeye ihtiyaç duymayan sade bir güzelliğe sahip olan kadın, ayağa kalkıp karda garip bir şey gördüğünü söylediğinde Kade'i şaşkına çevirmişti. Bir kere, Kade videoyu kaydeden ve internette yayınlama gafletinde bulunan aptal dışında herhangi bir tanığın varlığından haberdar değildi. Bu özel sorunun yerini tespit etmek ve susturmak Kade'in Tarikat için en önemli görev öncelikleri arasındaydı, kanlı saldırıdan sorumlu Başibozuk vampiri ya da vampirleri tespit etme ve adaletin soğuk ve hızlı bir elle yerine getirildiğini görme önceliğinin hemen altındaydı.

Ama şimdi Alex adındaki bu dişinin yarattığı bir komplikasyon daha vardı.

Zaten onlarla dolu bir durumda sadece bir kırıksıklık daha. Her ne gördüyse, buradaki cinayetler hakkında her ne biliyorsa, işler daha fazla karmaşıklaşmadan Kade'in halletmesi gereken bir sorundu. Görev sırasında çekici sarışından bilgi almaktan daha kötü şeyler de düşünebiliyordu.

O kötü şeylerden biri karanlıkta önünde belirliyordu: Toms ailesinin yerleşim yerini oluşturan gölgeli evler ve müstemilatlar kümesi. Kade'in burun delikleri, bölgeyi örten beyaz kar örtüsünün altındaki eski kan kokusuyla seğirdi. Yaklaşık yüz metre ötedeki bu mesafeden manzara pitoresk ve huzurlu görünüyordu. Etrafını saran ladin ve huş ağaçlarının arasında sessiz bir sınır karakolu.

Ama ölümün kokusu soğukta bile oraya sinmiş, Kade patikaya en yakın olan kütük binaya doğru yürüdükçe daha da keskinleşmişti. Kar ayakkabıllarını çıkardı ve verandaya çıkan iki basamağı tırmandı. Kaba yontulmuş kapı kapalıydı ama kilitli değildi. Kade mandalı sıkı ve omzuyla kapıyı iterek açtı.

Evin eşiğinde dururken etrafına dolan ay ışığının yetersiz parıltısında büyük bir donmuş kan havuzu siyah akik taşı gibi parlıyordu. Vücudunun kristalleşmiş kırmızı hücrelerin görüntüsüne ve kokusuna verdiği tepki

kafatasına bir çekiç gibi indi. Dökülen kan eski ve eski olsa da, türü sadece yaşayan insanların damarlarından beslenebilen Kade'in işine yaramasa da, dişleri tepki olarak diş etlerinden dışarı fırladı.

Başını kaldırıp kulübenin ana odasından ortasını kesen kısa koridora doğru uzanan lekeli, karanlık izde daha fazla kan -daha fazla mücadele ve acı belirtisi- gördüğünde, gerilen dişlerinin arasından alçak bir küfür tısladı. Kurbanlardan biri onları öldürmeye gelen yırtıcıdan kaçmaya çalışmıştı. Kade çantasını ve kar ayakkabılarını yere bırakıp koridoru takip etti. İnsan sadece arka yatak odasına kaçarak kaderini mühürlemişti. Orada köşeye sıkışmış olan Kade'e, duvarlardaki cıcaflı lekeler ve yapılmamış yatak, bu cinayetin vahşiliği hakkında yeterince bilgi veriyordu.

Burada iki kişi daha hayatını kaybetmişti ve Kade yerleşimin geri kalanında yürüyüp saldırıyı analiz ederken cinayetlerin korkunç senaryolarını bir araya getirmekten hiç zevk almıyordu. Burada yeterince şey görmüştü. Ölümünün her yerinde Kan Tutkusu'nun yazılı olduğunu büyük bir kesinlikle biliyordu. Buradaki insanları her kim öldürdüyse, bunu Kade'in daha önce gördüğü her şeyi aşan bir coşkuyla yapmıştı - en vahşi, bağımlı Rogue'unkini bile.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı, hayalet yerleşim yerinden uzaklaşıp temiz havaya ihtiyaç duyarak çevredeki ormana doğru sendeleyerek yürürken midesi tiksintiyle doluydu. Sert kışın tadını ciğerlerinin derinliklerine çekerek içine çekti.

Bu yeterli değildi. Açlık ve öfke sıkılaştıran zincirler gibi etrafını sarmış, onu parkasının ve giysilerinin sıcaklığında boğmuştu. Kade hepsini yırtıp attı ve ısırın Kasım gecesinde çırılçıplak durdu. Soğuk karanlık onu yatıştırdı ama çok fazla değil.

Kaçmak istedi -kaçması gerekiyordu- ve Alaska vahşi doğasının soğuk kollarının onu kucaklamak için uzandığını hissetti. Uzaklardan bir kurdun alçak sesle uluduğunu duydu. Çığlığın iliklerinde yankılandığını, damarlarında şarkı söylediğini hissetti.

Kade başını geriye attı ve cevap verdi.

Başka bir kurt cevap verdi, bu seferki ilkinden belirgin bir şekilde daha yakındı. Birkaç dakika içinde sürü harekete geçmiş, sık ladin kümelerinin arasından ona doğru ilerlemeye başlamıştı. Kade bir çift keskin acı bakla gözünden diğerine baktı. Bu

Ağaçların arasından bir alfa öne çıktı; sağ kulağı yırtık, iri, siyah bir erkek. Kurt tek başına ilerliyor, karın bozulmamış beyazlığı üzerinde bir gölge gibi hareket ediyordu.

Önce alfa, sonra da diğerleri etrafında yavaş bir daire çizerken Kade olduğu yerde durdu. Onların meraklı gözleriyle karşılaştı ve onlara zarar vermek istemediğine dair zihinsel bir söz verdi. Anlayacaklarını bildiği gibi onlar da anladı.

Ve sessizce havalanmalarını emrettiğinde, sürü yıldızların aydınlattığı ormanın kalın perdesine doğru fırladı.

Kade onların yanına düştü ve sürüden biri olarak kurtlarla birlikte koştu.

Soğuk, karanlık gecenin başka bir yerinde, başka bir yırtıcı hayvan donmuş, yasak arazide ilerliyordu.

Hatırlayabildiğinden çok daha fazla gecedir bu bomboş vahşi doğada tek başına ve yaya olarak saatlerce yürüyordu. Susamıştı ama bu ihtiyacı soğuğa ilk adım attığı zamanki kadar acil değildi. Vücudu artık besleniyordu; kasları, kemikleri ve hücreleri son zamanlarda aldığı kandan güç alıyordu. Kuşkusuz çok fazla kan almıştı ama şimdiden sistemi aşırı doluluktan dolayı dengelenmeye başlamıştı.

Ve şimdi daha güçlü olduğu, vücudu canlandığı için avın heyecanını dizginlemekte zorlanıyordu.

Ne de olsa avcının en saf haliydi.

Sürünerek geçtiği ormanın sessizliği iki ayaklı bir davetsiz misafirin ritmik yürüyüşüyle bozulduğunda, farkındalığına diken diken olan bu yırtıcı içgüdülerdi. Ağır bir parkaya sarınmış bir adamın karanlık şekli, avcının karanlıkta izlediği ve beklediği yerden çok uzak olmayan bir yerde belirdiğinde, odun dumanı ve kirli insan derisinin kokusu burnuna saldırdı. İnsanın attığı her adımda, eldivenli elinde tuttuğu çelik zincirler ve keskin dişli kısıkaçlardan yayılan metalik bir şangırtı duyuluyordu. Diğer elinde ise arka ayaklarından tuttuğu ölü bir hayvan vardı; yol boyunca bağırsakları deşilmiş, kemirgen benzeri büyük bir yaratık.

İnsan tuzakçı patikanın yukarısındaki küçük bir kulübeye doğru ilerledi.

Avcı, kendisini açgözlü bir ilgiyle takip eden bakışlardan habersiz, onun geçip gitmesini izledi.

Avcı bir an için, avını küçük barınağın sınırları içinde köşeye sıkıştırmanın faziletlerini tartıyordu.

ağaçlar ve dışarıdaki sürüklenmeler.

İkincisine karar vererek, gözlem noktasından dışarı çıktı ve boğazının arkasından kısık bir ses çıkardı; bir kısmı uyarı, bir kısmı da artık ürkmüş olan insanı kaçmaya davet ediyordu.

Tuzakçı hayal kırıklığına uğratmadı.

"Oh, Tanrım. Tanrı aşkına-" Korku sakallı yüzünü beyazlattı ve çenesini gevşetti. Elindeki değersiz ödülü ayaklarının dibindeki karın içine bıraktı, sonra da korkuyla tökezleyerek ormana doğru koşmaya başladı.

Avcının dudakları kovalamaca beklentisiyle dişlerinin arasından kıvrıldı.

Avının biraz uzaklaşmasına izin verdikten sonra onun peşinden yola koyuldu.

BÖLÜM

Altı

Alex kar motorunu hazırladı ve gün ağarmadan yaklaşık bir saat önce Luna'yı da önüne katarak yola koyuldu. Bir gece önceki kasaba toplantısından dolayı hâlâ sarsılmıştı ve Harmony'nin küçük kütük kilisesinin arkasında belirlediği kadar tuhaf bir şekilde çalılıkların arasında kaybolan yabancıyı biraz daha fazla merak ediyordu.

Kimdi o? Küçük, ücra Harmony'de ne arıyordu? Son kar fırtınası iç bölgelerin çoğunun en yakın büyük limanlarla bağlantısını kesmişken nereden gelmişti?

Ve neden dün gece tüm toplantı boyunca Toms'ların evinde karda bıraktığı ayak izini anlatırken onu dinleyen ve aklını kaçırmış gibi hissetmesine neden olmayan tek kişi o olmuştu?

Bugün bunların hiçbir önemi yoktu. Bay Uzun, Karanlık ve Gizemli Harmony'den çoktan ayrılmıştı ve Alex'in kızağında taşıyabildiği kadar erzak vardı -geçen gün ormana yaptığı uçak seferi yarıda kesildiğinde ihmal etmek zorunda kaldığı birkaç kişi için gerekli olan erzaklar.

Şimdi gün ışığından sadece üç saat faydalanabiliyordu ve gemide ve Polaris'in büyük yakıt deposunda yüz millik gidiş-dönüş yolculuğunu yapmaya yetecek kadar benzin vardı.

Yolculuğunun yaklaşık bir saatinde Toms yerleşimine doğru sapmak için iyi bir nedeni yoktu. İçini kemiren cevap ihtiyacı dışında hiçbiri. Umut -Her ne kadar korktuğu gibi işe yaramasa da, cinayetler için karda kanlı ayak izleri ve kendi özel cehenneminin çukurundan çıkarılmış anılar içermeyen bir tür açıklama bulabilirdi.

Alex kar makinesini Pop Toms'un evine giden sürüklenmiş patikaya yönlendirirken, Luna taze, pırıltılı tozda boğuşmak için atladı.

Alex, koyu renkli ahşap yapılardan oluşan küçük kümeye yaklaşırken kızağını yavaşlatan hevesli kurt köpeğini "Benimle kal," diye uyardı.

Luna'nın önden koşma hevesini izlemek, üç sabah önceki o korkunç ana ve genç Teddy'nin cesedinin tüyler ürpertici keşfine istenmeyen bir geri dönüş getirdi.

Ve tıpkı o gün olduğu gibi Luna, Alex'in beklemesi için yaptığı çağrılar duymazdan gelerek yola koyuldu.

"Luna!" Alex öğleden sonrasının sessizliğinde bağırdı. Kar makinesinin gazını kesti ve atladı, sonra da Luna'yı neredeyse hiç yavaşlatmayan derin sürüklenmelerin arasından oflaya puflaya geçip elinden geldiğince ilerledi. "Luna!"

Birkaç metre ileride, kurt köpeği Pop'un verandasının basamaklarını koşarak çıktı ve içeride kayboldu. Bu da neydi böyle? Zach, Pop ve ailesinin cesetleri götürülmeden önce her şeyin sıkıca kapatıldığından emin olmasına rağmen kapı açıktı. Kapıyı rüzgâr mı açmıştı?

Yoksa cinayetlerden bu yana geçen süre içinde buradan geçen kutup fırtınasından daha tehlikeli bir şey miydi?

"Luna," dedi Alex kütük binaya yaklaşırken, sesindeki küçük titremeden nefret ederek. Kalp atışları göğsünde hızla çarpmaya başlamıştı. Endişesini bastırmak için yutkundü ve tekrar denedi. "Luna. Hadi çık oradan kızım."

İçeride bir hareket duydu, ardından bir gıcırta ve döşeme tahtasının soğuğa ve köpeğiyle birlikte içeride olan kişinin -ya da her neyse onun- ağırlığına karşı koymasıyla çıkan yüksek sesli bir *patırtı*.

Daha fazla hareket, kapının açık alanına yaklaşan ayak sesleri. Korku Alex'in ensesine kadar tırmandı. Elini parkasının altında, sırtının alt kısmında kılıfında duran tabancaya uzattı. Silahı çekti ve iki yumruğuyla kavrayarak önünde tuttu, tam o sırada Luna koşar adımlarla merdivenlerin dibinde Alex'i karşılamaya geldi.

Ve onun arkasında, Pop'un evinin daha da içinde, bir adam vardı - dün gece kilisenin arkasından gelen siyah saçlı yabancı. Soğuğa rağmen üzerinde bol bir kot pantolondan başka bir şey yoktu ve onu da sanki yataktan yeni kalkmış gibi rahatça bağlıyordu.

Alex'in kuşkulu bakışlarını, onun anlamakta güçlük çektiği bir sakinlikle, sanki dolu bir silahın namlusuna bakıyormuş gibi tutuyordu.

45'lik her gün yaptığı bir şeydi.

"Sen," diye mırıldandı Alex, nefesi önünde bulanıklaşıyordu. "Kimsin sen? Burada ne halt ediyorsun?"

Evin ana odasının içinde kıpırdamadan, şaşırmadan duruyordu. Kadının sorularına cevap vermek yerine, tabancasını işaret etmek için güçlü, kare çenesini eğdi. "Onu başka bir yere doğrultabilir misin?"

"Evet, belki de öyle," dedi, nabızı hâlâ çarpıyordu ve artık tamamen korkudan değildi.

Adam göz korkutucuydu, neredeyse bir buçuk metre boyunda, geniş, kaslı omuzları ve bir boğa geyiğini kaldırabilecek kadar güçlü pazuları vardı. Göğsünde, gövdesinde ve kollarında bir tür karmaşık kabile tasarımıyla ustaca dans eden sıra dışı hennal benzeri dövmelemin altında, teni bir yerlinin pürüzsüz, altın rengine sahipti. Saçları da aynı soydan geliyor gibiydi, simsiyah ve düzdü, sık kesilmiş dikenleri bir kuzgunun kanadı kadar ipeksi görünüyordu.

Sadece gözleri onun saf Alaska'lıdan başka bir şey olduğunu ele veriyordu. Soluk gümüş rengi gözleri, onları çevreleyen kalın, mürekkep rengi kirpikleri delip geçiyor, Alex'i neredeyse fiziksel bir hissiyatla kavırıyordu.

"Sizi görebileceğim bir yere çıkmanızı rica ediyorum," dedi, bu durumdan -ya da bu sinir bozucu adamdan- hiç de rahatsız değildi. Kendisini destekleyecek mermiler olsun ya da olmasın, onunla boy ölçüşemeyeceğinden emin olsa da, Jenna'nın saçmalamayan polis memuru tonunu etkilemek için elinden geleni yaptı. "Hemen şimdi. Evden çık."

Başını yana eğdi ve onun yanından geçerek dışarıdaki ince öğleden sonra gün ışığının yumuşak bulutlu pusuna baktı. "Yapmamayı tercih ederim."

Yapmamayı mı tercih ederdi? Ciddi miydi?

Alex tabancayı daha iyi kavramak için parmaklarını esnetti ve ellerini güç gösterisinde bulunmadan yavaşça kaldırdı.

"Dışarıda hava yaklaşık on derece. İnsanın hayati bir yeri donabilir," dedi ve dudaklarını eğlenerek yarım bir gülümsemeye dönüştürdü. "Kıyafetlerim içeride. Gördüğünüz gibi, misafir için giyinmedim. Ya da tundra da bir çatışma için."

Adamın alaycı, rahat mizahı kadının endişesinin çoğunu yatıştırdı. Onun cevap vermesini beklemeden - dolu silahın hâlâ tam ortasından kendisine doğrultulmuş olmasına aldırmadan - arkasını döndü ve babasının evinin derinliklerine doğru yürüdü.

Tanrım, o büyüleyici tuhaf dövmelemin sırtına kadar da uzanıyordu. Onunla birlikte hareket ediyor gibiydiler, her adımında bükülen ve esneyen yağsız, sert kasları vurguluyorlardı.

"Bu soğukta dışarıda dikilmene de gerek yok," dedi, derin sesi kadının nabzında çılginca bir etki yaratarak gözden kayboldu. "Silahını sakla ve konuşmak istiyorsan içeri gel."

"Kahretsin," diye homurdandı Alex.

Kollarının gevşemesine izin verdi, az önce ne olduğundan tam olarak emin değildi. Adam inanılmazdı. O kadar kibirli miydi yoksa sadece deli miydi?

Aklının bir köşesinde ona ciddi olduğunu göstermek için bir uyarı atışı yapmak vardı ama aynı anda Luna kısa bir miyavlama sesi çıkararak merdivenleri tırmanıp adamın arkasından eve girdi. Vefasız it.

Alex alçak sesle mırıldandığı bir küfürle tabancayı indirdi ve son birkaç yıldır kendisi için neredeyse ikinci bir ev olan verandaya ve açık kapıya doğru dikkatle yürüdü. Şimdi Pop'un evine girdiğinde, burası ona daha yabancı gelemezdi. Her yönden yanıltıcı.

İçeri girdiğinde onu karşılayan Pop Toms'un gür sesi olmadan, ev her zamankinden daha soğuk, daha karanlık ve daha boş hissetti. Neyse ki içeride kan dökülmemişti, çünkü o ve Teddy katilleri onları yakalamayı başaramadan önce ya kaçmış ya da dışarıda kovalanmışlardı. Her şey tıpkı onlar orada olsalardı olacağı gibi görünüyordu, sadece Alex'i bildiği gerçeklikle çarpışan bir tür alternatif gerçeklik gibi ürpertiyordu.

Sıkışık oturma odasında, etekleri turuncu-kahverengi ekoseli kanepenin üzerinde duran siyah deri spor çantanın fermuarı açıktı. Alex içindekilere hızlıca bir göz attı, içinde birkaç kıyafet değişikliği ve kılıfından çıkarılmış ve bir çift siyah askeri tarz kıyafetin üzerine yerleştirilmiş oldukça kötü bir av bıçağı olduğunu fark etti.

Ama bir boz ayının derisini kısa sürede yüzebilecekmiş gibi görünen pırlıl pırlıl, tırtıklı bıçak, Pop'un oturma odasında sergilenen diğer silahlar için sadece bir iştah açıcıydı.

Körelmiş namlulu, yüksek güçlü bir tüfek kapıya en yakın köşede duruyordu. Yanında, Pop Toms'un otuz yıl kadar önce karısına düğün hediyesi olarak kendi elleriyle yaptığı yara bere içindeki lamba masasının üzerinde kitap boyutunda bir kutu özel yapım mermi duruyordu. Büyük, parlak mermilerin uçları sivri ve kapalıydı, en sert et ve kemiği bir anda parçalayan, merhamet göstermeyen ve esir almayan türden bir mühimmattı. Bir başka silah, 45'lik tabancasını kolayca geride bırakan yarı otomatik bir 9 mm'lik, siyah bir göğüs kılıfında içi boş mermi kutusunun yanında duruyordu.

Hayatının çoğunu çalılıklarda geçirmiş olan Alex, silahları ya da av malzemelerini gördüğünde sinmezdi ama bu kişisel cephanelik ve ona sahip olan adamın aniden, sessizce, onunla birlikte odaya döndüğünün farkında olmak onu şaşırtmıştı.

Başını kaldırıp baktığında, adamın kalın gri güderi gömleğini silktiğini ve kollarını ön kollarından sıyırdığını gördü. Öndeki düğmelerden birkaçını kapatırken büyüleyici dövme dizisi gözden kayboldu. Odanın dar sınırlarında Alex, kutup havası ve keskin çam kokusunun yanı sıra ona yapışmış gibi görünen ve duyularının tam olarak dikkatini çeken vahşi bir şey yakaladı.

Tanrım, hayatta kalma içgüdüsünün kırılmasına neden olacak kadar uzun süre erkek arkadaştan yoksun mu kalmıştı? Hiç sanmıyordu ama dün gece ansızın ortaya çıkan bu yabancidan etkilenen odadaki tek dişi de o değildi. Luna hain poposunu adamın ayaklarının dibine park etmiş ve adam uzanıp kulaklarının arkasını kaşırken ona hayranlıkla bakıyordu. Normalde kurt köpeği yabancıların yanında temkinli davranır, yeni insanlara karşı dikkatli olurdu ama onun yanında öyle değildi.

Birinin karakterine kefil olması gerekiyorsa, Luna'nın içgüdülerini dinlemekten çok daha kötüsünü yapabilirdi. Bu konuda Alex'in de birine güvenip güvenemeyeceğine karar vermek için kendi içsel ölçütü vardı; çocukluğundan beri farkında olduğu bir tür içgüdüsel yalan dedektörü. Ne yazık ki bunun işe yaraması için o kişiye dokunabilecek kadar yakın olması gerekiyordu - parmaklarının birine değmesi bile genellikle yalan söylenip söylenmediğini anlaması için yeterli bir bağlantıydı.

Ellerini adamın çıplak tenine sürmek her ne kadar cazip gelse de, bu aynı zamanda silahını bırakması anlamına gelecekti. Açıkçası, henüz o kadar dostça davranmanın akıllıca olacağını düşünmüyordu.

"Kimsin sen?" Alex, bu sefer cevap verip vermeyeceğini merak ederek sordu. "Harmony'deki kasaba toplantısında ne işin vardı ve burada ne işin var? Fark etmediysen diye söylüyorum, burası bir suç mahalli."

"Fark ettim. Ve ben buraya gelmeden çok önce burayı kaplayan üç fitlik taze kar tehlikeye atmıştı," dedi özür dilemeden, köpek memnuniyetten neredeyse salyalarını akıtırken hala büyük elini Luna'nın başının üzerinde ve çenesinin altında gezdiriyordu.

Alex, Luna ayağa kalkıp elini yalamak için Alex'in yanına gelmeden önce insan ve köpek arasında konuşulmamış bir şeylerin geçtiğine yemin edebilirdi.

"Adım Kade," dedi, o kurnaz, kararlı, gümüş bakışlarıyla onu kıştırarak. Uzanıp elini uzattı ama Alex ona bu kadar güvenip güvenemeyeceğine henüz karar verememişti. Bir an tereddüt etti, sonra kolunun tekrar yanına düşmesine izin verdi. "Dün gece duyduklarımdan kurbanlara yakın olduğunuzu anlıyorum. Kaybın için üzgünüm Alex."

Adını bu kadar kolay bir aşinalıkla söylemesi onu tedirgin etmişti. Onun sesinin ve davetsiz, beklenmedik şefkatinin göğsünün içine ulaşır duyularını sarmasından hoşlanmamıştı. Onu tanımıyordu ve kesinlikle onun sempatisine ihtiyacı yoktu.

"Sen buralardan değilsin," dedi aniden, duvarlar onun huzurunda olduğu sürece üstüne üstüne geliyormuş gibi görüldüğü için bir mesafe duygusunu korumaya ihtiyaç duyuyordu. "Ama sen de Dışarı'dan değilsin. Öyle misin?"

Başını belli belirsiz salladı. "Alaska'da doğdum, Fairbanks'in kuzeyinde büyüdüm."

"Ailen kim?" diye sordu, sorgulayıcı olmaktan ziyade konuşkan görünmeye çalışarak.

Sadece bir kez gözlerini kırttı, olağanüstü gözleri yavaşça kapandı. "Sen benim ailemi tanımazsın."

"Şaşırabilirsin. Pek çok insan tanıyorum," dedi, kaçamak cevapları için daha da bastırarak. "Beni dene."

Geniş dudakları köşelerden kıvrıldı. "Bu bir davet mi Alex?"

Boğazını temizledi, bu imaya hazırlıksız yakalanmıştı ama daha da önemlisi, adam soruyu aralarında asılı bırakırken nabzının keskin bir şekilde atmasıydı. Sonra ona doğru yürüdü, kolay, uzun bacaklı bir adımla ona bir kol mesafesine kadar yaklaştı.

Tanrım, muhteşemdi. Yakından daha da güzeldi. Zayıf yüzünde keskin açılar ve güçlü kemikler vardı; siyah kaşları ve kirpikleri, köşelerinden hafifçe eğilen gözlerinin kış rengini ve keskin zekâsını ortaya çıkarıyordu. Kurt gözleri. Bir avcının gözleri.

Adam daha da yaklaştığında Alex ellerinin sıkıştığını hissetti. Adamın elinin sıcaklığını kendi elinin üzerinde hissetti, ardından tabancayı parmaklarından dikkatlice çekerken sert ama nazik bir baskı hissetti.

Avucunun içinde ona geri uzattı. "Bunu kullanmana gerek kalmayacak, söz veriyorum."

Kadın silahı sessizce kabul edip arkasındaki kılıfına geri koyduğunda, adam kanepeye doğru yürüdü ve açık spor çantasının tepesinde duran kötü bıçağı kınına soktu.

"Burada olanları ilk görenlerden biri olarak oldukça kötü sarsılmış olmalısınız."

"İyi bir gün değildi," dedi, yılın en hafif deyimiyile. "Tomses'lar iyi insanlardı. Bu şekilde ölmeyi hak etmediler. Kimse hak etmiyor."

"Hayır," diye yanıtladı ayık bir sesle. "Kimse bu tür bir ölümü hak etmiyor. Arkadaşlarınızın başına gelenlerden sorumlu olan canavarlar hariç."

Alex ölümcül mermilerinin kapağını kapatıp çantasına geri koyarken ona baktı. "Seni buraya getiren şey bu mu, sen ve tüm bu silahlar? Harmony'den biri seni gelip masum bir kurt sürüsünü katletmen için mi tuttu? Yoksa bunun yerine kendi başınıza toplamak için mi buradasınız?"

Başını ona doğru eğdi. "Beni kimse işe almadı. Ben bir sorun çözücüyüm. Bilmeniz gereken tek şey bu."

"Ödül avcısı," diye mırıldandı, muhtemelen akıllıca olandan daha fazla zehirle. "Burada olanların kurtlarla hiçbir ilgisi yok."

"Dün gece o toplantıda öyle demiştin." Sesi şimdiye kadar duyduğundan daha düzdü. Ve ona baktığında, Sorel ayakkabılarının topukları üzerinde geriye doğru bir adım atmasına neden olan sondalı bir yoğunlukla baktı. "Kimse sana inanmadı."

"Öyle mi?"

Eğer mümkünse, o sert gümüş bakışlar daha derinlere iniyordu. Sanki onun içini, yeniden yaşamaya katlanamadığı anılarına kadar görebiliyordu. "Bana bildiklerini anlat, Alex."

"Yani, dışarıda bulduğum ayak izi hakkında daha fazla şey mi anlatayım?"

Başını hafifçe salladı. "Geri kalanını kastediyorum. Bu cinayetlerin hayvanlar tarafından işlenmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Saldırıyı gördünüz mü?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür," diye cevap verdi hemen.

Belki de çok hızlıydı, çünkü ona doğru bir adım attı, şimdi kaşlarını çatıyordu.

Onu ölçüp biçiyorum.

"Peki ya video? Bir yerlerde daha fazlası var mı? Cinayetler işlendikten sonra çekilen görüntülerin ötesinde bir şey?"

"Ne?" Alex'in artık şaşkınlık numarası yapmasına gerek yoktu. "Ne videosu? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Üç gün önce burada bir cep telefonu videosu çekildi ve internette yasadışı bir sitede yayınlandı."

"Aman Tanrım." Alex dehşete kapılarak elini ağzına götürdü. "Ve sen bunu gördün mü?"

Yanağındaki tendonun titremesi yeterli bir kanıttı. "Eğer burada işlenen cinayetler hakkında daha fazla şey biliyorsan, bana şimdi söylemen gerekiyor Alex. Elde edebileceğim tüm bilgilere sahip olmam çok önemli."

Alex dün gece kasaba toplantısında her şeyi ağzından kaçırmak istese de, şimdi bu adamın, onu varlığının her seviyesinde açıklanamaz bir şekilde sarsan bu yabancıнын karşısında tek başına dururken kelimeler boğazında düğümleniyordu. Onu tanımıyordu. En karanlık şüphelerini gün ışığına çıkaracak cesareti bulsa bile ona güvenebileceğinden hiç emin değildi.

"Gerçekten neden buradasın?" diye sordu ona usulca. "Ne arıyorsun?"

"Cevaplar arıyorum, Alex. Ben de seninle aynı şeyi, yani gerçeği arıyorum. Belki birbirimize yardım etmemizin bir yolu vardır."

Alex'in cep telefonunun keskin sesi uzayan sessizliği bozdu. Tekrar çaldı ve varlığı odadaki tüm havayı emiyormuş gibi görünen adamla arasına birkaç adım mesafe koymak için ihtiyaç duyduğu bahaneyi verdi. Alex ondan uzaklaştı ve aramaya bağlandı.

Arayan Jenna'ydı ve bu akşam Pete'in yerinde akşam yemeği için buluşmaları gerektiğini hatırlatmak için aramıştı. Alex aceleyle bir onay mırıldandı ama Jenna vedalaşıp bağlantıyı kestikten sonra telefonda kaldı. Alex ahizenin ölü havasına doğru, "Evet, sorun değil," dedi. "Şu anda yoldayım. En fazla yirmi dakika içinde orada olurum. Tamamdır. Evet, görüşürüz."

Telefonu parkasının cebine soktu ve Luna'nın yeni favori insanıyla yüzleşmek için geri döndü, şu anda koltukta oturuyordu ve Alex'in köpeği ayaklarının dibinde yatıyordu. "Gitmem gerekiyor. Gün batımından önce yapmam gereken teslimatlar var, sonra da akşam yemeği için şehirde bir arkadaşım ile buluşacağım."

Artık oradan uzaklaşmak istiyordu ama neden bu adama bahaneler uydurmak zorunda hissediyordu kendini? Neden oradan yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi ayrıldığını neden umursasındı ki?

Alex kurnazca parmaklarını şıklattı ve Luna'nın adını söyledi. Kurt köpeği, Alex'ten uzaklaştırıldığı için kalbi kırılmış gibi görünmeden yanına geldi.

"Memur Tucker'a bugün burada olduğunuzu haber vereceğim," diye ekledi, polisle dost olduğunu hatırlatmaktan zarar gelmeyeceğini düşünerek.

"Bunu sen yap, Alex." Pop'un üzerindeki umursamaz kamburundan kalkmadı.

Toms'un kanepesi. "Dışarıda dikkatli ol. Sonra görüşürüz."

Alex, Luna'yı da alıp kulübenin kapısından çıkarken onun yavaşça yayılan sırtışını yakaladı. Arkasına bakmaya cesaret edemese de, Luna'yla birlikte kar makinesine atlayıp motora biraz güç verirken, ensesinde onu izleyen gümüş gözleri hissedebiliyordu. Birkaç yüz metre gitmişti ki aklına başka bir düşünce geldi.

Hiçbir yerde park etmiş başka bir kızak görmemişti.

Peki Harmony'den kuzeye doğru kırk milden fazla yolu nasıl kat etmişti?

BÖLÜM

Yedi

Kade gün ışığının kısa sürdüğü birkaç saati Toms yerleşimindeki kulübede bekledi. Kendisi ve güneşe duyarlı Breed derisi için dışarı çıkmak güvenli olduğunda, bir kez daha yaya olarak yola çıktı, bu sefer ailesinin Fairbanks'in kuzeyinde sahip olduğu on bin dönümlük araziye doğru ilerliyordu.

Babasının Darkhaven yerleşkesinde nasıl karşılanacağını merak ediyordu - o, bir yıl önce mazeret ya da açıklama yapmadan ayrılan ve bir daha arkasına bakmayan savurgan, özür dilemeyen kara koyun. Bunun için biraz suçluluk duyuyordu ama bunu söylerse kimsenin ona inanacağını düşünmüyordu.

Oraya vardığında Seth'in yerleşkede olup olmayacağını ve eğer öyleyse kardeşinin, Kade'i Boston'dan Tarikat adına soruşturmaya getiren cinayetler hakkında ne söyleyeceğini merak etti.

Ama Kade bunların hepsinden çok Alexandra Maguire'ın sakladığı şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Kade'in sır saklama konusunda yeterince kişisel deneyimi vardı ve çekici kadın çalı pilotunun son ölümlerle ilgili bildikleri konusunda -ne kasaba halkına ne yerel kolluk kuvvetlerine ne de bugün ona karşı- tamamen dürüst olmadığını tahmin edebiliyordu. Muhtemelen kendisine karşı bile.

Onunla Toms yerleşiminde tanıştığında gerçeği söylemesi için onu zorlayabilirdi ama Alex istemediği bir şeyi yapmaya zorlanacak bir tipe benzemiyordu. Kade'in ondan ihtiyacı olan bilgiyi alabilmesi için onun güvenini kazanması gerekiyordu.

Hatta onu baştan çıkarması bile gerekebilirdi ki bu fikri fazlasıyla ilgiyle değerlendirdi. Evet. Alexandra Maguire'a yaklaşmak zor iş. Her görev bu kadar zahmetli olmalı.

Onu bir daha gördüğünde nasıl davranacağını düşündükçe saatler ve kilometreler arkasından akıp gidiyordu. Kısa bir süre içinde, ailesinin arazisi olan ormanlık, bakir ve geniş araziye ulaşmıştı.

yüzyıllardır sahipti. Ormanın ve karın altında uykuda yatan toprağın tanıdık kokusu göğsünü sıktı. Çok uzun zamandır bu geniş topraklar onun evi, krallığı ve etki alanıydı.

Seth'le birlikte bu ormanda kaç kez çılgınca koşmuşlardı, silah arkadaşları, kovalamacanın genç lordları? Hatırlayamayacağı kadar çok.

Ama Kade ortak çocukluklarının cennetinin sona erdiği geceyi hatırlıyordu. Babasının Darkhaven'ını oluşturan, elle yontulmuş kütük binalardan oluşan geniş yerleşkeye yaklaşırken ensesine yapışan korkunun soğuk eliyle o anın ağırlığını hâlâ hissediyordu.

Çoğu Breed sivil topluluğunun aksine, bu Darkhaven'ın çevre çitleri veya kapalı devre güvenlik kameraları yoktu. Yol boyunca nöbetçi de yoktu. Zaten çalılıkların bu kadar uzağında buna gerek de yoktu. Arazinin kendisi birçok konut ve içinde yaşayan insanlar için nöbetçi görevi görüyordu. Sert, uzak, geniş.

Dört ayaklı yırtıcılar istenmeyen insan ziyaretçileri araziye girmekten caydırmazsa, Kade'nin babası ve Darkhaven'da yaşayan yaklaşık yirmi diğer Cins erkek onlarla ilgilenmekten mutluluk duyacaktı.

Kade büyük ana eve giden karlı patikada ağır adımlarla ilerledi. Kapı pervazına vurdu, mekâna habersizce girmekten rahatsız olmuştu.

Babasının küçük kardeşi kapıya geldi ve açtı. "Bu karda dışarıda ne yapıyorsun, Seth...?"

"Maksim Amca," dedi Kade, diğer erkeğin yüzünde tanıdık bir ifade belirince başını eğerek selamladı. "Nasılsın Max?"

Breed erkeği neredeyse üç yüz yaşındaydı ama tüm türleri gibi çizgisiz yüzü ve gür kahverengi saçlarıyla hayatının baharında görünüyordu. "Ben iyiyim," diye cevap verdi. "Bu kesinlikle hoş bir sürpriz, Kade. Baban eve döndüğün için çok memnun olacak."

Kade bu duygu karşısında kıkırdama isteğine direndi ama bunun tek nedeni amcasının bunu nezaketen söylediğini bilmesiydi. "O burada mı?"

Maksim başını salladı. "Çalışma odasında. Tanrım, seni tekrar görmek ve hayatta ve iyi olduğunu bilmek çok rahatlatıcı. O kadar uzun süredir haber alamıyordunuz ki, korkarım çoğumuz hakkınızda en kötüsünü düşünmüştük."

"Evet," dedi Kade, bilerek alaycı bir tavrıla. "Bunu çok duyuyorum. Babama burada olduğumu söyler misin?"

Amcası hafifçe omzuna vurdu. "Bundan daha iyisini yapacağım. Benimle gelin. Seni ona ben götüreceğim."

Kade iri yarı adamın peşinden devasa konutun içinden geçerek mülkün geniş batı arazisine bakan özel çalışma odasına gitti. Maksim parmaklarını kapıya vurdu, sonra mandalı sıkıp iterek açtı.

"Kir. Bakın kim eve dönmüş, kardeşim."

Kade'in babası bilgisayarında açık olan bir programdan başını kaldırıp büyük deri koltuğunda dönerek onlara baktı. Kade, eşikte bekleyenin kayırılan değil de müsrif oğul olduğunu fark ettiğinde, yüzündeki sert ifadenin şaşkınlık ve rahatlama dan şaşkınlık ve çok da hafif olmayan bir hayal kırıklığına dönüşmesini izledi. Kaşları çatıldı. "Kade."

"Baba," diye cevap verdi, babası oturduğu yerden kalkıp uzun masasının önüne doğru yürürken duygusal bir kucaklaşma ya da sıcak bir karşılama olmayacağını biliyordu.

Kade'nin arkasında, kapının yanında duran kardeşine sadece şöyle bir baktı. "Bizi yalnız bırak, Maksim."

Kade amcasının sessiz ve itaatkâr bir şekilde odadan çekilişini görmek yerine hissetti. Bunun yerine babasını izledi, özel çalışma odasının uzaklığında onu sabitleyen karanlık bakışlardaki sert onaylamamayı gördü. Kade eşyalarını ve silahlarını yere bıraktı ve babasının hoşnutsuzluğunu bekledi.

"Birkaç gün önce konuştuğumuzda eve gelmeye niyetli olduğunu söylememiştin." Kade bir mazeret sunmayınca babası sertçe soludu. "Yine de bu pek şaşırtıcı değil. Bir yıl önce bizi terk etmeden önce de pek bir şey söylemeye zahmet etmemiştin. Sorumluluğunu ya da aileni düşünmeden çekip gittin."

Kade uzun bir süre sonra, "Gitme zamanım gelmişti," diye cevap verdi. "Yapmam gereken şeyler vardı."

Babasının alaycı sesi kinle kırılmanlaşmıştı. "Umarım buna değmiştir. Annenin kalbini kırdın, bunun farkındasın, değil mi? Geçen gün birdenbire arayana kadar, Boston'daki o savaşçı kanunsuzlara katılarak kendini öldürttüğünden emindi. Seth senin hakkında kötü konuşacak son kişi olsa da

senin gidişinin onun da kalbini kırdığını söyledi. Sen gittiğinden beri kardeşin çok değişti."

Ve elbette bunun ve diğer her şeyin suçu doğrudan Kade'in omuzlarındaydı. Başını iki yana salladı, kendini ya da Tarikat'ı savunmaya çalışmanın faydasız olduğunu biliyordu. Lucan ve diğer savaşçıların babasının desteğine ya da onayına ihtiyacı yoktu. Bu nedenle kendisinin de ihtiyacı yoktu.

Zaten uzun zamandır bu olmadan hayatta kalmıştı ve o zamandan beri kendini adama kanıtlama ihtiyacından vazgeçmişti.

"Yani, Seth hala iş için uzakta mı?"

Babası soruyu dar bir bakışla karşıladı. "Yakında dönecek. Sanırım o yokken de beslenecek, muhtemelen gecikmesinin nedeni de bu."

"Peki ya Patrice?"

"Henüz çiftleşmediler," diye cevap verdi babası.

Kade onaylarcasına homurdandı ve bu haberi duyduğunda daha fazla şaşkınlık hissetmeyi diledi. Yarım düzine yıldır, çocukluğundan beri Darkhaven ailesinde yaşayan Soydaşlardan biri olan Seth ve Patrice'in eninde sonunda kan bağı olan bir çift olacağı kabul edilmişti. O zamanlar Patrice bölgedeki diğer tüm erkeklerin arasından onu seçmişti ve ailesinin de memnuniyetiyle Seth dişiye eşi olarak kabul etmişti. Sorun şu ki, Seth onu oyalamak için birbiri ardına iyi bahaneler buluyor gibiydi.

Bir vampirin kan ihtiyacını karşılayacak bir Damızlık Eşi olmadığında, bunun yerine ölümlü nüfustan beslenmek zorunda kalırdı. Çoğu Damızlık erkek, kendilerini kana susamışlıklarının köleliğinden kurtaracak ve bir erkeğin tüm hayatı boyunca istikrarlı, sevgi dolu bir güç ve tutku kaynağı sağlayacak olan bu kopmaz, ebedi bağı memnuniyetle karşılamıştır.

Ama bazıları bağısız kalmayı tercih ediyor, istedikleri yerde avlanıyor, yeni insan avlarının sürekli peşinde koşmaktan ve fethetmekten zevk alıyordu.

Kade'in kendisi de, bir asırdan uzun süredir kan bağı olan ve mutlu bir şekilde çiftleşen babası ve annesiyle bir başka anlaşmazlık noktası olan, kendi Cins Arkadaşı'na bağlanmak için acele etmiyordu. Bunun yerine umutlarını Seth'e bağlamışlardı. Çalışkan ve zeki olan Seth'in bir gün Darkhaven ailesinin lideri olarak dizginleri ele alacağı ya da kendi ailesini kuracağı düşünülüyordu.

Kade her zaman ağabeyinin tam tersi olmuştu. Seth'in dikkatli dış kontrolü ona görünüşte sınırsız özgürlükler verirken, babasının gözünde onu mahkûm eden muhtemelen bu pervasız çizgisiydi. "Pekâlâ," dedi babası uzun bir sessizlikten sonra. "Aklını başına toplayıp eve döndüğüne göre, bunun bir kez daha ailenin bir parçası olmayı denemeye hazır olduğun anlamına geldiğine inanıyorum. Görünüşe göre sırtındaki kıyafetlerden başka bir şeyle dönmediğin için, bazı eşyalarını transfer etmek için düzenlemeler yapacağım.

eski hesabına para yatır."

"Buraya sadaka almaya gelmedim," diye ısırdı Kade, bu varsayım karşısında öfkesi kabarmıştı. "Ve kalmaya gelince, planımda bu yok-"

"Oğlum nerede?" Kade'in sözleri, çalışma odasının kapılarını açıp içeri giren minyon bir kasırga tarafından kısa kesildi. "Gerçekten sensin! Oh, Kade!"

Kade'i sert bir kucaklamanın içine çekti, vücudu duygularla titreşiyordu. Annesi her zamanki gibi güzel ve canlıydı; giydiği bol, kış beyazı süveter ve pantolonun altındaki karnının büyük, beklenti dolu şişliği ısıltısını daha da artırıyordu. Kade'in annesi Victoria, hem kendisinin hem de Seth'inkilere benzeyen soluk gümüş gözleriyle nefes kesici bir kadındı. Eşi gibi o da otuz yaşından fazla göstermiyordu, yaşlanması Kir'le paylaştığı kan bağı sayesinde durmuştu.

"Oh, benim sevgili oğlum. Senin için çok endişelendim! Tanrı'ya şükür geri döndün ve bana bakar mısın, tam zamanında." Gülümsedi, yüzü ışıltı ışıldı. "Bir aydan kısa bir süre içinde iki yeni kardeşin olacak. Tıpkı sen ve Seth gibi yine tek yumurta ikizleri."

Her ne kadar bu ihtimalden memnun görünse de, Kade içinde bir burkulma hissetti. Seth'le paylaştıkları yetenek, yani yırtıcı hayvanlarla iletişim kurma ve onları yönetme becerisi, tıpkı Seth'le Victoria'nın pürüzsüz altın tenini, koyu renk saçlarını ve egzotik gözlerini paylaşmaları gibi, onlara genetik olarak Irkdaş annelerinden geçen eşsiz bir beceriydi. Ama onun aksine, babalarının Irk kanı damarlarında dolaşan Kade ve Seth'te bu yeteneğin karanlık bir tarafı vardı. Bu durumun başka bir kardeş grubunda da tekrarlanabileceğini düşünmekten nefret ediyordu.

"İyi görünüyorsun anne. Seni böyle mutlu gördüğüme sevindim."

"Şimdi burada olduğun için daha da mutluyum. Odanı bıraktığın gibi muhafaza ettiğimi göreceksin. Umut etmediğim ve dua etmediğim bir gün bile geçmedi.

Sevgili oğullarımın ikisine de sağ salim kavuşacağıma, çatımız altında yeniden bir aile olarak yaşayacağıma söz verdim."

Kollarını bir kez daha ona doladı ve Kade söyleyecekleri için kendini daha da kötü hissetti. "Ben... Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Burada yaşamak için dönmedim anne. Tarikat'ın işi için buradayım."

Geri çekildi, yüz ifadesi düştü. "Kalmayacak mısın?"

"Sadece görevim tamamlanana kadar. Sonra Boston'a dönmek zorundayım. Düşündüyseniz özür dilerim-"

"Gidemezsin," diye mırıldandı, gözlerinden yaşlar süzölüyordu. "Sen buraya aitsin, Kade. Burası senin evin. Biz senin aileniz. Burada bir hayatın var-"

Başını hafifçe salladı. "Hayatım artık Tarikat'la birlikte. Bana ihtiyaçları var ve benim de yapmam gereken önemli şeyler var. Anne, seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Elinin arkasından hıçkırarak ağladı ve topuklarının üzerinde birkaç adım geri gitti. Ani hareketle dengesiz bir şekilde sendeledi ve Kade'in babası hemen yanındaydı, onu koruyucu bir şekilde kolunun altına aldı. Onunla usulca, şefkatle konuştu, onu biraz yatıştırır gibi görünen özel sözler söyledi. Ama gözyaşları ve hıçkırıkları tamamen durmadı.

Kade'in babası ona dikkatle kapıya kadar eşlik etti, sadece başını kaldırıp oğluna sert bir bakış atmak için durakladı. Bakışları karşılaştı ve çarpıştı, ikisi de geri adım atmak istemiyordu. "Seninle işimiz burada bitmedi, Kade. Ben annene bakmayı bitirene kadar beni beklemeni bekliyorum."

Emredildiği gibi bekledi, ama sadece bir dakika. Uzakta geçirdiği zaman ona burada olmanın nasıl bir şey olduğunu unutturmuştu. Babasının çatısı altında yaşayamayacağı gibi, Seth'in gölgesi altında da yaşayamazdı. Annesinin üzülmesine neden olmak onu öldürüyordu ama buraya ait olmadığını hatırlatacak bir şeye ihtiyacı varsa, bunu babasının kapıdan çıkarken ona attığı bakışta olabildiğince net bir şekilde görmüştu.

"Kahretsin," diye tısladı Kade, spor çantasını kaptığı gibi çalışma odasından çıkarken.

Soğuk havanın kafasını boşaltmaya yardımcı olacağını düşünerek dışarı çıktı. Bunun yerine bakışları kardeşinin kulübesinin görüntüsüne takıldı. İçeri girmemesi gerektiğini biliyordu -aslında buna hakkı yoktu- ama cevaplara duyduğu ihtiyaç, Seth'in mahremiyetini ihlal ettiği için duyduğu suçluluk duygusundan daha güçlüydü. Kade kapıyı açtı ve içeri girdi.

Ne beklediğinden emin değildi. Bir kaos duygusu mu yoksa sorunlu bir zihnin dağınıklığı mı? Ama Seth'in odası her zamanki gibi derli topluydu, tek bir şey bile yerli yerinde değildi. Bütün mobilyaları ve eşyaları

düzenliydi.

ve özenle düzenlenmişti. Kanepenin yanındaki okuma masasının üzerinde bir felsefe kitabı, müzik setinin CD çalarında ise dönüşümlü olarak çalan bir klasik müzik koleksiyonu vardı. Seth'in bilgisayarının çalışma masasında, babaları için üzerinde çalıştığı belli olan hesap tablosu çıktılarını içeren bir dosya klasörü, kristal bir kâğıt ağırlığının altında düzgünce kapalı duruyordu.

Seth, mükemmel evlat.

Ancak Kade etrafına bakındıkça kulübenin içinde yaşamaktan ziyade sahnelenmiş gibi görüldüğünü fark etti. Her şey çok düzenliydi. Çok dikkatli bir şekilde düzenlenmişti, sanki birilerinin yanlış bir şey aramak için etrafı kurcalaması ihtimaline karşı oraya konmuştu. Ya da tıpkı Kade'in şu anda yaptığı gibi bir aldatmacanın açık işaretini arıyordu.

Ama Kade kardeşini herkesten daha iyi tanıyordu. Seth'in bir parçasıydı, tek yumurta ikizleri olarak doğduklarından beri aralarındaki kopmaz bağ nedeniyle başka hiç kimsenin olamayacağı kadar. Çocukluklarından beri bir bütünün iki parçası olmuşlardı, ayrılmazlardı ve birbirlerini karşılıklı olarak anladıkları söylenemezdi.

Kade, Seth'le her yönden birbirlerine benzediklerine inanıyordu... ta ki ağabeyinin bir boz ayıyı takip edip katletmek için bir kurt sürüsüne komuta ettiğini ilk kez görene kadar.

O zamanlar daha çocuktular, on dört yaşındaydılar ve hem güçlerinin hem de doğaüstü yeteneklerinin sınırlarını test etmeye hevesliydi. Seth gösteriş yapıyor, bölgedeki bir kurt sürüsüyle nasıl arkadaş olduğu ve aynı anda birden fazla hayvanın zihnine hükmedebildiği konusunda böbürleniyordu. Kade bunu hiç yapmamıştı -yapabildiğinin farkında bile değildi- bu da Seth'i göstermeye fazlasıyla istekli kılıyordu.

Bir ulumayla sürüyü çağırmıştı ve Kade ne olduğunu anlayamadan Seth'le birlikte kurtlarla birlikte av peşinde koşmaya başlamışlardı. Nehirde somon yakalayan bir boz ayıya rastladılar. Seth sürüye ayıyı indirmelerini söyledi. Kade'in şaşkınlığına rağmen, itaat ettiler. Ama daha da şaşırtıcı olanı, hatta daha da iğrenç olanı, Seth'in katliama katılmasıydı.

Kanlı, uzun süreli bir savaştı... ve Seth bundan zevk almıştı. Hayvanın kanı ve kanı ile kayganlaşan Kade'i de katılması için çağırmıştı ama Kade dehşete düşmüştü. Yabani otların arasına kusmuş, hayatı boyunca hiç bu kadar sefalet içinde hissetmemişti.

Seth daha sonra haftalarca onunla özel olarak alay etmişti. Kade'i kışkırtmış, omzundaki şeytan gibi davranarak, hangisinin daha güçlü ikiz olduğunu belirlemek için yeteneğinin sınırlarını test etmesi için ona meydan okumuştı. Kade aptalca pes etmişti. Gururu onu aptal yerine koymuş ve Seth'in fırlattığı eldivenleri eline almıştı.

Nefes almak kadar doğal gelene kadar yeteneğini geliştirmişti. Ehlileştirilmemiş vahşi doğanın teninde yarattığı hissi sevmeyi öğrenmiş, duyularını ıslatmış, dişleri ve azı dişleri arasına sıkışmıştı. O kadar ustalaşmıştı ki, yeteneğinin gücüne o kadar bağımlıydı ki, kısa süre sonra onu dizginlemek neredeyse imkânsız hale gelmişti.

Seth, Kade'in yeteneğinin kendisinininkini aşmasına çok öfkelenmişti. Kıskanç ve güvensizdi, tehlikeli bir kombinasyondur. Birdenbire Kade'e kanıtlayacak daha fazla şey bulmuştu ve şiddet eğilimleri daha rahatsız edici bir odak noktası haline gelmişti.

Bir noktada, Seth karanlık yeteneğini sessizce diğer avlara doğru ilerletmişti.

O ve sürüsü bir insan öldürmüştü.

Bu olay Kade'in Tarikat tarafından işe alınmasından sadece aylar önce olmuştu. Tiksinti ve öfkeyle Seth'i babalarının ve diğer Darkhaven sakinlerinin önüne sürükleyip, onun Irk yasasını affedilmez bir şekilde ihlal ettiğini ortaya çıkarmaya niyetlenmişti. Ama Seth ona yalvarmıştı. Her şeyin korkunç bir hata olduğuna yemin etmişti; bir şekilde tamamen kontrolden çıkmış bir oyundu bu. Kade'e onu ihbar etmemesi için yalvarmıştı. Öldürmenin kazara olduğuna ve bir daha asla olmayacağına söz vermişti.

Kade o zaman bile ondan şüphe etmişti. Seth'in sırrını ifşa etmeliydi. Ama Seth onun sevgili kardeşiydi, diğer yarısıydı. Kade, Seth'in işlediği suç haberinin ailesine, özellikle de annesine ne yapacağını biliyordu. Bu yüzden Kade sırrı saklamıştı, her ne kadar sırrı saklamak o günden beri içini yiyip bitirse de.

Seth'i gerçeklerden korumuş ve ailesini bunun acısından saklamıştı ve Boston'daki Nikolai'den Tarikat'ın yeni üyelere ihtiyacı olduğuna dair çağrı geldiğinde Kade katılma şansını kaçırmadı.

Şimdi Toms ailesinin katledilmesi her şeyi geri getirmişti. Kardeşinin bütün bir aileyi soğukkanlılıkla öldürebilecek biri olmadığını umuyordu ama Seth'in bir yıl önce verdiği sözü tutmasının çok zor olacağından korkuyordu.

Aklında bu korku varken Kade kapıya doğru yürümeye başladı. Yolu yarılana kadar bir boz ayının kalın postu üzerinde yürüdüğünü fark etmedi. Deri oturma odasının zeminini kaplıyordu ve Seth ile kurtlarının yıllar önce öldürdüğü ayı zamana ve doğaya yenik düşmüş olsa da, bu ölü ayının kafasının donmuş hırıltısı Kade'i duraksattı. Geri döndü ve hayvanın açık çenesinin yanına diz çöktü.

"Ah, Tanrım. Yanılmama izin ver," diye fısıldadı elini dikkatlice keskin dişli ağzın içine sokarken.

Uzanabildiği kadar geriye uzandı ve parmakları boz ayının boğazının arkasındaki gizli bir kesenin yumuşak kumaşına ve gevşek kütlesine değdiğinde sıkıca yemin etti.

Kade küçük ipli çantayı çıkardı, avucunun içinde dururken metalik bir şingirtı duydu. İpleri gevşetti ve içindekileri döktü. Birkaç altın yüzük, üzerinde bir ayı dişi sallanan örgülü deri bir bileklik ve çeşitli insan kafalarından toplanmış küçük saç tutamları avucuna kaydı. Bazı eşyaların üzerine kurumuş kan bulaşmıştı.

Onları oldukları şeyden başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi...

Görünüşe göre Seth'in topladığı hatıra eşyalar. Bir katilin gizli Kurbanlarından aldığı hatıra eşyaları.

"Seni orospu çocuğu," diye sertçe çıkıştı Kade. "Seni hasta, lanet olası orospu çocuğu."

Midesinin çukurunda öfke ve keder çarpıştı. Gördüklerine inanmak istemiyordu. Bahaneler uydurmak, kafatasının içinde bir uyarı zili gibi çınlayan açıklama dışında her türlü olası açıklamaya sarılmak istiyordu.

Kardeşi bir katildi.

Toms ailesine de böyle iğrenç bir şekilde saldırmış mıydı?

Kade'in içinde derinlerde bir şey, bütün bir ailenin toptan katledilmesini kabullenemiyordu.

İçine buz gibi oturan dehşete rağmen, Seth'i o tür bir canavar olduğuna ikna etmeden önce daha fazla cevaba ihtiyacı vardı. Kanıta ihtiyacı vardı. Kardeşinin yüzüne bakmalı ve ondan gerçeği bir kez ve sonsuza dek talep etmeliydi.

Ve eğer Seth'in suçlu olduğu ortaya çıkarsa, o zaman Kade yapılması gerekeni yapmaya hazırdı. Haklı olarak yapması gereken şeyi.

Seth'in insan hayatını hiçe saydığının ilk kanıtını görmüş oldu.
Lanet olası kardeşinin peşine düşecek ve onu öldürecekti.

BÖLÜM

Sekiz

O gece Pete's'teki kalabalığın çoğu ön taraftaki bar alanında toplanmıştı, sohbetin gürültüsü uydu televizyonundaki bir hokey maçının gürültüsüyle ve unisex tuvaletin ve arkadaki oyun odasının girişinin yanında duran müzik kutusunda çalan eski bir Eagles şarkısıyla yarışıyordu. Alex ve Jenna mekânın ortasındaki masalardan birinde karşılıklı oturuyorlardı. Bir süre önce akşam yemeklerini bitirmişlerdi ve şimdi Pete'in ev yapımı elmalı turtasından bir parça bölüşüyorlar, bir yandan da mikro biralarının ısınan tortularını yudumluyorlardı.

Jenna son bir saattir sürekli esniyor ve saatini kontrol ediyordu ama Alex arkadaşının onu ekmeyecek kadar kibar olduğunu biliyordu. Bencilce, Alex ziyaretlerini uzatmak istemişti. Turta ve son bir bira için ısrar etmiş, hatta müzik kutusuna birkaç çeyreklik atmıştı, böylece gitmeden önce şarkısının çalmasını beklemek için bir bahanesi olacaktı.

Boş evine gitmemek için her şeyi yapardı.

Babasını şimdi her zamankinden daha çok özliyordu. Uzun zamandır onun en yakın arkadaşı ve sırdaşıydı. Etrafındaki dünya şiddetle alt üst olduğunda onun güçlü, istekli ve yetenekli koruyucusu olmuştu. Şu anda içinde dönüp duran tarifsiz korkuları anlayabilecek tek kişi oydu. Başvurabileceği tek kişi oydu, ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilecek ve neredeyse buna inandığına onu ikna edebilecek tek kişi.

Şimdi, köpeği dışında yalnızdı ve dehşete düşmüştü.

Toms yerleşkesinde o korkunç günde gördüklerinden kaçma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Ama nereye? Florida'dan Alaska'ya kaçmak anılarında gizlenen canavarlardan kaçmak için yeterince uzak olmadıysa, o zaman bir sonraki adımda onlardan nereye kaçmayı umabilirdi?

"Bütün gece o çatalı çevirecek misin, yoksa bu turtadan biraz yiyecek misin?" Jenna son birasını da bitirdi ve şişeyi yumuşak bir *gümbürtüyle* sert ahşap masanın üzerine bıraktı. "Tatlı istedin ama çoğunu bana yediriyorsun."

Alex çatalını bırakırken "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Sanırım sandığım kadar aç değildim."

"Her şey yolunda mı Alex? Eğer geçen gece toplantıda ya da Toms'ların evinde olanlar hakkında konuşmak istersen-"

"Hayır. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Zaten konuşacak ne var ki? Bektan şeyler olur, değil mi? İyi insanların başına her zaman kötü şeyler gelir."

"Evet, öyle," dedi Jenna sessizce, tepesindeki teneke lambanın parıltısı altında gözleri kararmıştı. "Dinle, bu öğleden sonra bir süre Zach'in evindeydim. Görünüşe göre Fairbanks'teki Alaska Eyalet Polisleri şu anda çok meşguller ama birkaç gün içinde bize bir ekip gönderecekler. Bu arada, internette olay yerinin video görüntülerini keşfettiler. Görünüşe göre siz oraya gittikten kısa bir süre sonra bir pislik cep telefonu kamerasıyla oraya gitmiş, sonra da videoyu gerçek kan ve bağırsak malzemesi için yüz dolar ödediği iddia edilen yasadışı bir siteye yüklemiş."

Alex sandalyesinde öne doğru oturdu, Kade'in Toms'ların evinde ona söylediklerinin teyidini duymak için dikkati keskin bir şekilde tekrar odaklandı. "Kim olduğunu biliyorlar mı?"

Jenna gözlerini devirdi ve yerel keşlerden oluşan küçük bir grubun dart oynadığı oyun odasını işaret etti.

"Skeeter Arnold," dedi Alex, sürekli işsiz olan ama bir elinde içkisi, diğerinde sigarası eksik olmayan bu tembelin, ölümlere birkaç dolar için onları satacak kadar saygısız olmasına şaşırمامıştı. "Ne piç ama. Teddy Toms'la daha önce epeyce birlikte takıldıklarını düşününce..."

Cümlesini tamamlayamadı; gerçeklik hâlâ çok hamdı.

Jenna başını salladı. "Skeeter'ın manipüle edebileceği çocuklara yapışmak gibi bir huyu var. O bir kullanıcı ve ezik. Son bir yıldır Zach'e adamın kuru yerli nüfusa uyuşturucu ve alkol sattığına dair içimde bir his olduğunu söylüyorum. Ne yazık ki polisler tutuklama ve kovuşturma yapmadan önce kanıt denen şu yapışkan şeye ihtiyaç duyuyorlar ve Zach bana Skeeter Arnold'la ilgili elimdeki tek şeyin şüphe olduğunu hatırlatıp duruyor."

Alex arkadaşını izledi ve Jenna'nın gözlerinde parlayan azmi gördü. "Özlüyor musun? Polis olmayı yani."

"Hayır." Jenna düşünür gibi kaşlarını çattı, sonra başını sertçe salladı. "Artık bu işi yapamam. Başkalarının trajedilerini ya da beceriksizliklerini temizlemekten sorumlu olmak istemiyorum. Bunun yanı sıra, her trafik kazasına gittiğimde, raporumu yazdıktan sonra kimin kalbinin parçalanacağını merak ediyordum. Artık polislik yapacak midem yok."

Alex uzandı ve arkadaşının elini nazik ve anlayışlı bir şekilde sıktı. "Ne olursa olsun, bence sen harika bir polissin ve bunun nedeni önemsiyor olman. Bu senin için asla sadece bir iş olmadı ve bu da belli oluyor. Senin gibi bizleri gözeten daha çok insana ihtiyacımız var. Belki bir gün bu işe geri dönersin diye düşünüp duruyorum."

"Hayır," diye cevap verdi Jenna ve ellerinin birbirine bağlanmasıyla Alex'in içgüdüleri Jenna'nın bunu kastettiğini gösterdi. "Mitch ve Libby'yi kaybettiğimde kendimi kaybettim. Bu hafta dört yıl olacağının farkında mısın?"

"Oh, Jen."

Alex, Jenna'nın asker kocası ve küçük kızlarının hayatını kaybettiği Kasım gecesini çok iyi hatırlıyordu. Bütün aile Galena'daki özel bir akşam yemeğinden eve dönerken buzlu bir kar yağışı başlamış ve Blazer'ları karşından gelen trafiğin içine doğru kaymıştı. Onlara çarpan on sekiz tekerlekli araç, büyük boy römorkunda dolu bir yük taşıyordu - Aşağı Kırk Sekiz'e giden beş ton kereste.

Blazer'ı Mitch kullanıyordu ve çarpmanın etkisiyle öldü. Libby, küçük bedeni pes etmeden önce hastanede iki gün boyunca yaşam destek ünitesine bağlı olarak kırık ve morluklar içinde yaşamaya devam etti. Jenna ise bir buçuk ay boyunca komada yatmış, ancak uyandığında Mitch ve Libby'nin öldüğü haberini almıştı.

"Herkes zamanla bu kadar acı vermeyeceğini söylüyor. Biraz zaman tanı, kaybettiklerimin üzerinde durmak yerine sahip olduğum şeylerin mutlu anılarıyla kendimi avutabileceğim." Jenna elini Alex'in gevşek kavrayışından çekip boş bira şişesinin etiketini karıştırırken kesik kesik bir nefes verdi. "Dört yıl oldu, Alex. Şimdiye kadar bir kapanış yapmam gerekmez miydi?"

"Kapanış," diye alay etti Alex. "Bunu sormak için yanlış kişi benim. Babam gideli sadece altı ay oldu ama onu görmeyi ummaktan vazgeçeceğimi hiç sanmıyorum."

tekrar kapıdan içeri girmesi. Düşünmemin nedenlerinden biri de bu..."

Sözleri kesilirken Jenna ona baktı. "Ne olabilir?"

Alex omuz silkti. "Sanırım son zamanlarda evi satıp hayatıma devam edersem işlerin benim için daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum."

"Devam etmek, Harmony'den ayrılmak gibi mi?"

"Alaska'dan ayrılmak gibi, Jen." Ve umarım nereye kaçsa onu takip ediyormuş gibi görünen tüm ölümü geride bırakır. Onu tekrar yakalama şansı bulmadan önce. "Belki bir yerlerde yeni bir başlangıca ihtiyacım vardır diye düşünüyorum, hepsi bu."

Jenna'nın mutsuzlukla kıskançlık arasında bir yerde sıkışıp kalmış gibi görünen yüz ifadesini okuyamıyordu. İkna kabiliyeti yüksek arkadaşı Alex'in neden kalması gerektiğine dair karşı bir argüman ortaya atmadan, barın oradan erkeksi bir coşku kükremesi yükseldi.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Alex arkası gürültüye dönük olduğu için neler olup bittiğini anlayamadan sordu. "Koca Dave'in takımı mı kazandı yoksa?"

"Bilmiyorum, ama o ve ekibi aceleyle bara geldiler." Jenna ona baktı ve yumuşak bir küfür savurdu. "Sen benim en iyi arkadaşımın Alex ve konu arkadaşlarıma gelince çok seçici olduğumu biliyorsun. Hokey gecesinin ortasında Pete'in tavernasında yarısı yenmiş bir dilim turtayla oturup bana taşınmayı düşündüğünü söyleyemezsin. Ne zamandan beri? Ve neden benimle bunların hiçbirini hakkında konuşmadın? Arkadaş olarak her şeyi paylaştığımızı sanıyordum."

Her şeyi değil, diye sessizce itiraf etti Alex. Kimseyle paylaşacak kadar cesur olmadığı bazı şeyler vardı. Kendisiyle ilgili şeyler ve gördüğü şeyler onu ya akli dengesi bozuk ya da tam anlamıyla dengesiz olarak nitelendirecek şeylerdi. Jenna bırakın nasıl öldürüldüğünü, Alex'in annesinin ve küçük kardeşinin öldürüldüğünü bile bilmiyordu.

Katledildi.

En kötü kabustan çıkmış yaratıklar tarafından saldırıya uğradı.

Alex ve babası, ailelerinin kayıp olan diğer yarısı olmadan hayatlarına başlamak için Alaska'ya doğru yola çıktıklarında daha inandırıcı bir yalan uydurmuşlardı. Soranlara Alex'in annesi ve küçük kardeşi Florida'da sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmüştü. Anında ve acısız bir şekilde ölmüşlerdi.

Hiçbir şey gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Alex bu yalanı sürdürdüğü, özellikle de Jenna'ya söylediği için kendini suçlu hissetmiş ama sadece arkadaşını koruduğu için kendini teselli etmişti. Hiç kimse Alex ve babasının tanık olduğu ve kıl payı kurtuldukları dehşeti bilmek istemezdi. Hiç kimse bu kadar korkunç, bu kadar kana susamış ve vahşi bir kötülüğün dünyada gerçekten var olabileceğini düşünmek istemezdi.

Kendi kendine Jenna'yı hâlâ koruduğunu, Alex'in babasının onu korumaya çalıştığı gibi arkadaşını koruduğunu söylüyordu.

"Şu anda sadece bunu düşünüyorum, hepsi bu," diye mırıldandı ve ardından sıcak birasının son yudumunu içti.

Elindekini masaya bırakır bırakmaz platin saçlı garson elinde iki yeni şişe ile geldi. Genç kadın soğutulmuş şişeleri masaya yerleştirmek için eğildiğinde Alex, ağartılmış sarı saçlarındaki parlak pembe çizginin rujunun cıfcaflı tonuyla eşleştiğini fark etti.

Alex başını salladı. "Dur bir saniye Annabeth. Hesabımızı çoktan ödedik ve bunları sipariş etmedik."

"Biliyorum," dedi ve başparmağını omzunun üzerinden bar alanına doğru salladı. "Ön tarafta biri ev için bir içki aldı."

Jenna inledi. "Eğer Koca Dave'den geliyorsa, ben almayayım."

"O değil," dedi Annabeth, genişçe sırıtarak, tüm yüzü aydınlanmıştı. "Bu adamı daha önce hiç görmedim - uzun boylu, dik siyah saçlı, inanılmaz gözlü, kesinlikle çok ateşli."

Şimdi inleme sırası Alex'teydi. Koltuğunda dönüp barda toplanan küçük erkek kalabalığına araştıran bir bakış atmadan önce bile bunun Kade olması gerektiğini biliyordu. Kade diğerlerinin üzerinde yükseliyordu; ipeksi, esmer kafası kalabalığın tam ortasında idi.

Garson masadan ayrılırken "İnanılmaz," diye mırıldandı.

"Onu tanıyor musun?" Jenna sordu.

"Dün gece kilisenin arkasında gördüğüm adam. Adı Kade. Bugün erzak almaya gittiğimde onu Toms yerleşkesinde tekrar gördüm."

Jenna kaşlarını çatı. "Orada ne halt ediyordu?"

"Tam olarak emin değilim. Onu Pop Toms'un kulübesinde buldum, öğleden sonra yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Çok da iyi silahlanmıştı - yüksek güçlü bir tüfek, bıçak, tabanca ve çok büyük avlar için tasarlanmış mermilerden bahsediyorum. Anladığım kadarıyla sözde kurt sorunumuza yardım etmek istiyor."

Jenna kuru bir sesle, "Koca Dave'in ona bu kadar düşkün görünmesine  a mamalı," dedi. "Bedava ya da değil, bir bira daha içmem mümkün değil. Yorgunum. Zach'e uğrayıp benden istediği bazı dosyaları bırakmam gerekiyor, sonra da gerçekten eve gitmeliyim."

Alex başını salladı, Kade'in onunla aynı odada olduğu gerçeğini ya da bu fikir karşısında nabzının nasıl titrediğini d   nmemeye çalışıyordu.

Jenna ayağa kalktı ve duvardaki kancadan uzun paltosunu çıkardı. "Peki ya sen? Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Hayır." Saat ne kadar geç olsa da ve Pete'in yeri Kade de orada olduğu için ne kadar kalabalık görünse de, onu evde nelerin beklediğini düşünmekten daha iyiydi. "Devam et, benim için endi elenme. Bu turtayı bitireceğim ve belki bir fincan kahve içerim. Ayrıca eve iki blok yürümeyi tercih ederim. Temiz hava bana iyi gelecektir."

"Tamam, eğer eminsen." Başını sallayınca Jenna ona çabucak sarıldı. "Artık ta ınmaktan bahsetmek yok, tamam mı?  nce bana danışmadan olmaz. Anladın mı?"

Alex gülümsedi ama bu zayıf bir çaba gibi geldi. "Anladım."

Arkada ının meyhanede ilerleyişini izledi, Jenna'nın içindeki polis kasabadaki yabancıya yan gözle bakmaktan kendini alamıyordu. Mekânın gürültüsü arasında Alex, Jenna kapıyı arkasından çarparak kapatırken kapıdaki eski inek zilin boş  ıngırtısını duydu.

Alex çatalının ucuyla turtayı kesti ama ağzına götürmeden durdu. Ne halt ediyordu böyle? Zerre kadar a  değildi ve ihtiyaçı olan son şey Pete'in ham petrol kalitesindeki kahvesinden bir fincan içip eve gidecek cesareti bulunduğunda bütün gece uyanık kalmaktı.

Tanrım, sa malıyordu. Gerçekten ihtiyaçı olan şey eve gitmek, köpek bütün gece terk edilmenin intikamını almak için evi dağıtmadan önce Luna'yı beslemek ve sonra da değişiklik olsun diye biraz uyumaya  alı maktı. Diğer her şeyi sabah kafası daha berrak olduğunda d   nebilirdi. O zaman her şey daha mantıklı olacaktı. En azından öyle umuyordu, çünkü şu anda olduğundan daha fazla dengesini bozacak ne olabileceğinden emin değildi.

Ayağa kalkıp parkasını giyer giymez, Alex içtiği iki biranın hızla mesanesine doğru ko tuğunu hissetti. Harika. Pete'in yerinde tuvalete gitmek demek barın ve Kade'in yanından geçmek demektir. Tesisatının acil baskısını görmezden gelmeyi düşündü ama iki blok ötede

soğukta, meyhaneden evine gitmek işkence olurdu. Hatta belki de felaket.

Peki ya Kade onun orada olduğunu görürse? Onunla konuşmasına gerek olmadığına emindi. Ona bakmasına bile gerek yoktu.

Evet, harika bir plan. Masasından iki adım uzaklaştığı anda dağılması çok kötü oldu.

Kade'in kalabalığı yararak ikiz lazer ışınları gibi kendisine odaklanan cıvıl cıvıl gözlerini hissetti. Bakışları Alex'in bütün sinir uçlarında aynı şekilde dolaşıyordu -sıcak, elektrikli. Alex onun üzerindeki etkisini görmezden gelmeye çalıştı, Koca Dave'in homurdanan sesini diğerlerinden ayırıp onun son av maceralarıyla övündüğünü, Kade'in ise en iyi arkadaşlarıyla takılıyormuş gibi gülümseyip başını salladığını duyunca bu biraz daha kolaylaştı.

Kasabaya geleli yirmi dört saat olmuştu ve şimdiden eski iyi çocuklardan biriydi.

Onun için ne kadar güzel.

Tiksinen Alex müzik kutusunun yanından geçerek tuvalete doğru ilerledi. Tuvaletin boş olduğunu görünce rahat bir nefes alarak hemen içeri girdi ve işini halletti, kilitli kapının diğer tarafında güzel zamanlar ve kahkahalar devam ederken gözlerini devirdi. Lavaboda ellerini yıkarken aynaya baktı ve yorgun, bitkin bir şekilde kendisine bakan yansımasını gördü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, keşke bu gece evden çıkarken en azından biraz rimel sürmek için zaman ayırmış olsaydı. Ve belki de rüzgârda savrulmuş, dağılmış saçlarına bir fırça sürece kadar uzun süre duraklamış olmayı.

Uçuşan sarı saçlarının bazılarını düzeltmek için nafîle bir çaba harcadı ama yapabileceği pek bir şey yoktu. Kade'in öyle bakmasına şaşmamalıydı. Yaklaşık bir haftadır doğru düzgün uyumamış, yürüyen bir Medusa'ya benziyordu - ki düşününce bu doğru sayılırdı.

Bugün onu gördüğünde bu kadar kötü mü görünüyordu? Umarım öyle değildir.

Onun düşünmediğini umuyordu-

"Tanrı aşkına. Onun ne düşündüğü neden umurunda olsun ki, ha?" dedi aynadaki umutsuz yüze. "Dışarıdaki o adam etkilemen gereken son kişi."

Alex kendi tavsiyesine başını salladı, aynı zamanda son zamanlarda olan her şeyin onu kendi yansımasıyla sohbet etmenin aniden kabul edilebilir olduğu görünmez bir çizgiyi geçmeye itip itmediğini merak ediyordu. Kötü

Luna'yla sanki kurt köpeği her kelimeyi anlayabiliyormuş gibi konuştuğu yetmiyormuş gibi, bu işi biraz abartıyordu.

Alex derin bir nefes alarak dağınık saçlarını kulaklarının arkasına topladı, sonra banyonun kapısını açıp dışarı çıktı.

"Orada her şey yolunda mı?"

Kade. Oh, Tanrım.

Müzik kutusunun kenarına yaslanmıştı ve sonunda neredeyse bir saat önce seçtiği şarkıyı öksürerek açtığını fark etti. Ona sırtıyordu, geniş ağzının köşelerinde ve gözlerinin solgun ışığında mizah oynuyordu. Sheryl Crow'un en sevdiği hata hakkında şarkı söylemesinin ironisi yüzünden kendini azarladığını duymuş olabilir miydi?

"Görüyorum ki Harmony'de şimdiden arkadaş edinmeye başlamışsın."

Homurdandı ve tüm dikkatini tekrar ona vermeden önce hâlâ bira içmekte olan adamlara sıradan bir bakış attı. "Koca Dave ve diğer bazıları son zamanlarda buralarda görülen kurt sürüsünün izini sürecekle. Benim de onlara katılmamı istediler."

Alex alay etti. "Tebrikler. Eminim hepiniz harika vakit geçireceksiniz."

Kadın onun yanından geçerken, "Bu gece ayrıca geçen kışın sonlarında ormanda şüpheli görünen bir ölüm olduğunu duydum. Yerli bir adam, Harmony'nin on mil kuzeybatısındaki bir kulübede tek başına yaşıyormuş. Koca Dave bundan da kurtların sorumlu olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Alex başını sallayarak geri döndü. "Henry Tulak'tan mı bahsediyorsun? İçkiciydi ve biraz da deliydi. Büyük ihtimalle aptalca bir şey yaptı ve maruz kaldığı için öldü."

Kade kalın bir omzunu kaldırdı. "Koca Dave ve diğerleri Tulak'ın cesedi ilkbaharda buzlar çözülene kadar bulunamadığı için hiçbir şeyin kanıtlanamayacağını söylediler. O zamana kadar ondan geriye birkaç kemikten başka bir şey kalmamış."

"Ve iddia ettiğiniz gibi iç bölgelerde bir süre yaşamış olsaydınız, çalılıklarda hiçbir şeyin uzun süre dayanamayacağını bilirdiniz. Eğer doğa sizi yutmazsa, leş yiyiciler yutar. Bu, o adamı kurtların öldürdüğü anlamına gelmez."

"Belki de değildir," dedi Kade. "Söylentiye göre Tulak'ı en son canlı gören kişi, evinin etrafında dolaşan bir kurt sürüsü gördüğünden bahsediyormuş. Kendisini ölçüp biçtiklerini ve saldırmak için fırsat kolladıklarını hissettiğini söylemiş."

Alex'in bu tür saçmalıkları, özellikle de Koca Dave Grant ve onun mankafalar çetesinden daha zeki olduğunu tahmin edebileceği Kade'in ağzından duyunca öfkesi daha da arttı. "Koca Dave insanları kızdırmak için her şeyi söyler. Bu onun doğasında var. Yerinizde olsam onun söylediklerine fazla itibar etmezdim."

"Bilgi toplamak için buradayım Alex. Şu anda en açık sözlü kişi Koca Dave gibi görünüyor. Bu kasabadaki diğer herkesten aldığım tek şey kaçamak cevaplar ve yarı gerçekler, bunların ikisi de beni ilgilendirmiyor."

Tamam, şimdi alınmıştı. İç barometresi hayal kırıklığını aşırıp öfkeye dönuştü. "Gerçekten neden buradasın? Kaçamaklardan ve yarı gerçeklerden bahsediyorsun! Şu haline bir bak. Buraya geliyorsun, kimse seni tanımıyor, kimse nereden geldiğini bile bilmiyor-"

"Sana söyledim, Fairbanks'in kuzeyi. Birbirimize karşı dürüst olmaya başlayacaksak Boston üzerinden."

Yani aslında Alaska'lı değildi, sadece dışarıdan gelmişti. Daha az şaşıramazdı. Elini olabildiğince rahat bir şekilde adamın kolunun üstüne koydu ve sanki işbirliği yapmayan bir tanığı sorgulayan bir polismiş gibi daha da yaklaştı. "Son birkaç gündür herkes kötü hava koşulları yüzünden karaya oturmuşken sen Harmony'ye nasıl geldin? Bu arada, dün gece Harmony'den ayrıldıktan sonra Toms yerleşkesine nasıl gittiniz?"

"Yürüdüm. Kar ayakkabılarıyla tabii ki."

"Gecenin bir yarısı kırk milden fazla yürüdün." Alex güldü ama şakası yoktu. Elini Alex'in kolunda tutarken içgüdülerinin karıncalanmasını dinledi ve hislerinin ona Alex'in güvenilir olup olmadığını söylemesini bekledi. Hiçbir şey kaydedilmedi. Adam cam gibi berraktı, okunamazdı. Yine de bu, ona anlatmaya çalıştığı saçmalığı değıştirmiyordu. "Ne saçmalık. Bana adının Kade olduğu ve masum bir kurt sürüsünden para kazanmak isteyen bir ödöl avcısı olduğun dışında kendinle ilgili hiçbir şey söylemediğin halde orada durup beni yalan söylemekle suçluyorsun."

Sadece başını hafifçe salladı. "Buraya kurt avlamaya geldiğimi hiç söylemedim, ödöl için ya da başka bir şey için. Bir varsayımda bulundunuz. Ve yanılıyorsun."

"Tamam, pes ediyorum o zaman. Burada ne yapıyorsunuz ve neden bu kadar ciddi bir ateş gücüyle geldiniz? Tam olarak ne yapıyorsunuz?"

Boston üzerinden Fairbanks'in kuzeyinden gelen kurt olmayan avcı Kade'i mi istiyorsun?"

"Bugün daha önce konuştuğumuzda da söyledim. Cevap istiyorum. Arkadaşlarına ne olduğuyla ilgili tüm gerçeği öğrenmem gerekiyor. Sanırım bu konuda bana yardımcı olabilirsin, Alex. Bunu yapabilecek tek kişi sen olabilirsin."

Kadının elinin hâlâ kolunun üzerinde durduğu yere baktı. Alex aniden elini çekti, derin sesi Alex'in içinde titreşiyor, sözleri Alex'e, içgüdüleri bunu doğrulasa da doğrulamasa da ona güvenebileceğini hissettiriyordu.

Ona ısınmak istemiyordu, lanet olsun. Kalbi aşırı hızla çarparken ve içindeki her şey kaçması için çılgılık atarken söylediği hiçbir şeye güvenmek istemiyordu. Hakkında hiçbir şey bilmediği bu adamı özel cehennemine alma hatasını yapmadan önce kaçmalıydı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu usulca, keşke daha fazlasını öğrenmek istemesine neden olan merakına yenik düşmek yerine çekip gidecek ve onu orada öylece bırakacak gücü olsaydı. "Burada ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedi, keskin zekâsından kaçan pek bir şey olmadığını söyleyen bakışlarındaki yoğun sabitliğe rağmen. "Ne tür bir oyun oynadığımı düşünüyorsun?"

Alex ona baktı ve muhtemelen ona söylemeyeceği şeyleri gözlerinden okumaya çalışmak için kendini zorladı. "Bana kurt avcısı olmadığını söylüyorsun ama Koca Dave ve diğer adamların öyle olduğuna inanmasına izin veriyorsun. Benden bilgi istediğini söylüyorsun ama karşılığında hiçbir şey vermiyorsun. Ya iyi adamlardan birisin ya da değilsin. Peki, sen hangisisin Kade?"

Yüz ifadesinde bir şey titreşti. "Her şeyi doğru ya da yanlış, siyah ya da beyaz olarak mı görüyorsun? Senin yargına göre herkes iyi ya da kötü mü?"

"Evet, öyleler." Bunu gerçekten bu terimlerle düşünmemişti, ama bunun netliğinden belli bir rahatlık duyduğunu itiraf etmek zorundaydı. Doğru doğrudu ve yanlış da yanlıştı. Onun deneyimlerine göre, iyi ve kötü arasında çok belirgin bir çizgi vardı.

Ve Kade hâlâ onun sorusuna cevap vermemişti.

Şaşkınlık içindeyken, adam uzandı ve parmaklarını yanağında gezdirdi, karışık saçlarının bir kısmı yüzüne düşmüştü. Bu davetsiz dokunuştan çekinmesi gerektiğini biliyordu ama adamın okşayışının sıcaklığı -her ne kadar kısa sürse de- inkâr edilemeyecek kadar iyi hissettiriyordu. "Bana karşı dürüst olabilirsin Alex. Bana ne söylersen söyle, sana zarar vermek istemediğime güvenebilirsiniz."

Tanrı yardımcısı olsun ama o anda her şeyi ağzından kaçırmak istiyordu.

Bu adamı Adam'dan tanımıyordu aslında ama yine de onun gözlerine bakarken, teninde hâlâ dokunuşunun iz bırakan sıcaklığını hissederken, ona gerçekten güvenebileceğine inanmak istiyordu. Kalbinin korkmuş, küçük bir köşesinde, neredeyse tüm hayatı boyunca ona musallat olan bazı şeytanları kovmasına yardım edebileceğini umuyordu.

Açıklanamaz bir şekilde, eğer ona annesini ve küçük kardeşini öldüren canavarlardan -Toms ailesini de öldürdüğünden emin olduğu aynı canavarlardan- bahsederse, Kade'in onu anlayacağını hissetti. O kadar insan arasında en güçlü müttefiki o olacaktı.

"Bana anlatabilirsin," dedi, derin sesi çok nazik ve ikna ediciydi. "Bana kardaki izden bahset. O ayak izini neyin yaptığını biliyorsun, değil mi? Anlat bana Alex. Sana yardım etmek istiyorum ama önce senin bana yardım etmen gerek."

"I ..." Alex zorlukla yutkundu, cesaretini toplamanın beklediğinden daha fazla çaba gerektirdiğini fark etti. "Gördüklerimi... kelimeleri söylemek çok zor..."

"Biliyorum. Ama sorun değil, söz veriyorum. Benimle güvendesin."

Gergin bir nefes aldı ve yakınlarda bir yerden gelen keskin bir duman ve yıkanmamış giysi kokusu aldı. Bayat kokuyu fark eder etmez Skeeter Arnold ve birkaç keş arkadaşının bardan oyun odasına doğru yürüdüklerini gördü. Bir elinde kafatası ve çapraz kemikler motifiyle süslenmiş bir cep telefonu, diğerinde bir bira olan Skeeter, geçerken şişesini Kade'e doğru eğdi. "Biralara için teşekkürler dostum. Çok dürüst bir davranıştı, dostum."

Kade Skeeter'a göz ucuyla bile bakmadı ama Alex tiksintisini gizleyemedi. Ve bundan memnundu, çünkü Skeeter Arnold'a duyduğu tiksinti, onunla kendi tasarladığı bir enstrüman gibi oynayan bu yabancıya güvenebileceğini düşünmesine neden olan geçici deliliğin bir kısmını yatıştırmıştı.

"Anladığım kadarıyla o adamdan hoşlanmıyorsun," dedi Kade, Alex içten içe tiksintiyle ürperirken.

Homurdandı. "Hani bana bahsettiğin video vardı ya, Toms ailesinin internete yüklenen görüntüleri? İşte bunu yapan pislik bu."

Kade'in gözleri odanın diğer ucundaki Skeeter'a kilitlenince daraldı. Bakışları yoğun olmaktan da öteydi, ölümcüldü. Alex onu izlerken, ön kollarındaki dövmelelerin deseninin, gömleğinin itilmiş kollarının altından görünen kısmının, hatırladığı kına renginde değil, koyu mavi-siyahın koyu bir tonu olduğunu fark etti.

Bu kesinlikle garipti.

Dövmelerinin renk değiştirdiğini görüyorsa belki de birayı fazla kaçırmıştı. Ya da belki de sadece yanlış hatırlıyordu. Bugün erken saatlerde Toms'un evinde onu beklenmedik bir şekilde gördüğünde öylesine şaşırmıştı ki, inanılmaz vücudunun yarı çıplak olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile, dövmesinin rengini karıştırmış olması tamamen mümkündü. Ama hayatında hiç bu kadar muhteşem bir vücut sanatı eseri görmemişti ve adamın orada durup, sanki onu yataktan yeni kaldırmış gibi kot pantolonunun düğmelerini iliklediği görüntü hafızasına silinmez bir şekilde kazınmıştı.

Skeeter Arnold'u gözleriyle yakarak geçirdiği uzun bir dakikanın ardından Kade nihayet Alex'e baktı. "Onunla daha sonra ilgileneceğim. Senin söyleyeceklerin daha önemli."

Alex şimdi bir adım geri çekildi, onunla daha önce olduğu gibi aynı nazik tonlarda konuşmasına rağmen adamın içindeki tehlikeyi sezmişti. Ama bir şeyler farklıydı. Adamda onu tedirgin eden bir tehdit havası vardı.

Bir de ona iyi mi kötü mü olduğunu sorduğunda cevap vermemiş olması gerçeği vardı.

"Sanırım artık gitsem iyi olacak," diye mırıldandı ve hızlıca yanından geçmeden önce bir adım daha geri çekildi.

"Alex," diye seslendiğini duydu arkasından.

Ama ilerlemeye devam etti, bara dolmuş ve biraz soğuk, ayıltıcı hava ve Kade'e verdiği rahatsız edici, içgüdüsel tepkiden kurtulmak için çaresizce bekleyen insanların arasından geçti.

BÖLÜM

Dokuz

Kade, Alex'in meyhaneyi yarıp çıkışa doğru koşmasını izlerken alçak bir hırıltı çıkardı.

Onu biraz fazla zorlamıştı, bu taktiğin başarısız olacağını sadece onun etrafında geçirdiği kısa zamandan, onun çalışma şeklini inceleyerek anlaması gerekirdi. Alexandra Maguire, biri ona yaslanmaya kalkıştığında topuklarını daha da sıkıyordu.

Üstüne üstlük, ona dokunma gafletinde bulunarak her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Kendini tutamamıştı ve bir yanı, kızın bu teması hoş karşılamış gibi göründüğünü daha olay gerçekleşirken kabul etmişti. Ta ki tükenmiş bakışları ve ince gagalı burnuyla o yağlı tembelin gelip onları böldüğü ana kadar. Kade'in içinde sırf bu yüzden adamı dövmek için ciddi bir istek vardı, ayyaşın aynı zamanda bir vampir saldırısının görsel kanıtını World Wide Web'de yayınlayan kişi olduğu gerçeğini bir kenara bırakın.

Alex'le anlaşmaya gelince, Kade cevaplar için onu sıkıştırırken gözlerindeki korkuyu görmüştü. Kelimeleri ağzından çıkarmaya korkuyordu ama tam olarak ne bildiği konusunda onu tamamen açmaya çok yaklaştığından emindi. İçindeki buz gibi soğuk his ona kızın bildiklerinin son saldırıdan ve ailenin çalılıklarda katledilmesinden çok daha derin olduğunu söylüyordu.

Irk'ın varlığından haberdar olabilir miydi? Daha önce onun türünden birini görmüş müydü?

Tanrım, ya Toms yerleşkesinde açıklanamayan bir ayak izinden daha fazlasını bulmuş olsaydı?

Eğer Seth'i cinayetlere bulaştırabilecek ya da onu temize çıkarabilecek bir bilgiye sahipse, bu umut ne kadar zayıf görünse de, Kade'in bunu bilmesi gerekiyordu. Doğru bilmek zorundaydı.

Şimdi.

Ve eğer gerçekten de Irk hakkında herhangi bir fikri varsa, Kade bu anıyı ondan kalabalık bir restoran ve barın ortasında değil de loş otoparkın gölgelerinde söküp almanın çok daha kolay olacağını düşündü.

Onun peşinden karla kaplı otoparka doğru yürüdü. Pete'in evinin önüne park etmiş birkaç kamyonetin ve yarım düzine kar motorunun yanından hızlı adımlarla geçerek, sürülmüş tundranın kısa mesafesini çoktan yarılamıştı. Kade'in arkasından kapı ziline sesi duyulurken adımlarını bile bozmamıştı, çünkü Kade bodur, üstü kapalı verandadan atlamış ve hemen arkasından içeri girmişti.

"Korktuğunuzda hep kaçarsınız?"

Bu onu kısa sürede kendine getirdi. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle dönüp baktı, sanki adamın yorumu çok yakınına gelmiş gibiydi. Ama sonra gözlerini kırıştırdı ve yüzündeki ifade kayboldu, yerini daralmış bir bakış ve kukuletalı başını inatçı bir şekilde eğmeye bıraktı. "Kazanamayacağını bilsen bile asla pes etmez misin?"

"Asla," dedi, hiç tereddüt etmeden.

Etkileyici bir küfür mırıldandı ve caddeye doğru yürümeye devam etti. Kade birkaç uzun adımda ona yetişti.

"Meyhanede bana bir şey söyleyecektin Alex.

Gerçekten bilmem gereken önemli bir şey. Neydi o?"

"Tanrım!" Ona doğru döndü, kahverengi geyik gözlerinde öfke parlıyordu. "Sen imkânsızsın, bunu biliyor musun?"

"Ve sen çok güzelsin."

Bunu neden söylediğini bilmiyordu, ama kız orada durmuş rüzgârla savrulmuş ve vahşi görünürken, yanakları kutup soğuğunun pembe öpücüğünü taşıırken, sarı saçları parkasının kapüşonunun kürkünün altında dalgalar halinde yüzünü çevrelerken bu düşüncüyü kafasının içinde tutmakta çok zorlanıyordu.

Brock ya da Boston'daki diğer savaşçılardan herhangi biri az önce onu duymuş olsaydı, bu dişiyle sadece oynadığını, ondan istediğini elde etmek için ona dalkavukluk yaptığını tahmin ederlerdi. Kade'in kendisi de el yordamıyla söylediği sözlerin sebebinin bu olduğuna inanmak istiyordu. Ama Alexandra Maguire'a bakarken, onun sade güzelliği tepesindeki ince ay ışığı ve arkasındaki pencerelerde neon bar tabelalarının çok renkli ışıltısıyla aydınlanırken, Kade biliyordu ki

burada herhangi bir oyun oynamıyordu. Ondan etkilenmişti, hem de çok etkilenmişti ve onun düşman olmadığını anlamasını istiyordu.

Tam olarak değil, en azından.

Ondan bir adım uzaklaşmaya başladığında öfkesi şaşkınlığa benzer bir şeye dönüştü. "Artık gerçekten gitmem gerekiyor."

Kade elini kaldırdı ama fiziksel olarak onu tutmaktan vazgeçti. "Alex, sakladığın sır her neyse bana anlatabilirsin. Yükünün bir kısmını seninle paylaşmama izin ver. Seni bu kadar korkutan her neyse ondan korumama izin ver."

Başını salladı, açık kahverengi kaşları birbirine düğümlendi. "Sana ihtiyacım yok. Seni tanımıyorum bile. Ve eğer paylaşma ihtiyacı hissedersen, bunun yerine konuşabileceğim arkadaşlarım var."

"Ama hiçbirine söylemedin, değil mi?" Bu bir soru değildi ve bunu o da en az onun kadar iyi biliyordu. "Hayatında içinde sakladığın şeyi bilen tek bir kişi bile yok. Yanılıyorsam söyle."

"Kapa çeneni," diye mırıldandı, nefesi soğuk havada buğulanıyor, sesi hafifçe çatlıyordu. "Sadece... kapa çeneni. Beni yalnız bırak. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Seni gerçekten tanıyan var mı Alex?"

O kadar hareketsiz ve sessizdi ki, Kade onu kendisinden daha da uzaklaştıracak bir çizgiyi daha geçtiğinden emin olduğunu düşündü. Ama arkasını dönmedi ve onu peşinden sürüklemedi. Ona küfredmedi, vurmadı ya da Pete's'ten birinin çıkıp bunu onun yerine yapması için çılgılık atmadı. Orada öylece durdu, çok kayıp, çok kırık hissettiği bir sessizlik içinde onun gözlerinin içine baktı.

Savaşçının hayati bilgi toplama ve Tarikat için potansiyel bir güvenlik riskini ortadan kaldırma görevi, rahatlık sunma, ikisine de ihtiyacı olmadığını güçlü bir şekilde ifade eden bu dışıyı koruma dürtüsüyle çarpıştı.

Kade ona bir adım daha yaklaştı ve sonra ona tekrar dokundu. Sadece parmak uçlarının hafif bir fırçasıyla, kış esintisine kapılan saçlarının altın sarısı bir teline dokundu. Kız hareket etmedi. Ayırık dudaklarından çıkan nefesi kesilmişti ve Kade bu kadar yakınken, kalp atışları hızlandıkça damarlarında dolaşan kan akışını duyabiliyordu.

"Barda bana iyi adam mı yoksa kötü adam mı olduğumu sormuştun," diye hatırlattı ona, sesini alçaltarak ve sertleştirerek. Başını yavaşça salladı.

"Bu benim vereceğim bir karar değil Alex. Belki de ikisinden de biraz olduğumu göreceksin. Benim dünyaya bakış açıma göre her şey grinin farklı bir tonu."

"Hayır... Bu şekilde yaşayamam," dedi, sesinin tonu içtenlikle çıplaktı. "Bu her şeyi çok karmaşık hale getirir, neyin doğru olup olmadığını bilmek çok zor olur. Neyin gerçek olduğunu bilmek çok zor olur."

"Ben gerçeğim," dedi Kade, parmaklarını çenesinin kıvrımında gezdirirken bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Ve sen de benim için çok gerçek hissediyorsun."

Kade'in dokunuşuyla yumuşak bir nefes aldı ve dudakları ayrılırken, Kade ani bir elektrik öpücüğüyle ağzını onunkine değdirdi.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirirken yüzünü şefkatle avucunun içinde tuttu ve ağzının yumuşak, ıslak sıcaklığının tadını çıkardı. Alex'in öpücüğü tatlı, açık ve vericiydi... çok iyiydi. Kadının vücudunun Alex'in vücuduna değdiğini hissettiğinde içinden bir ateş dalgası geçti, kadının zayıf kıvrımlarının ve ılık, rüzgâr ve orman kokusunun damgasını taşıyan tüm sinir uçlarını yaktı.

İhtiyacı olan bilgiyi aldıktan sonra istihbarat toplamayı ya da onun zihnini temizlemek için sessiz bir yer bulmayı düşünmüyordu. Şu anda hissettiği duygunun onu rahatlatmak ya da korumakla da bir ilgisi yoktu.

Tek hissettiği bu kadına duyduğu ihtiyaçtı, ona duyduğu arzu şaşırtıcı derecede yoğundu.

Ve Alex onun kollarında kaldıkça daha da tüketen bir açlık.

Basit, plansız bir öpücükle onu şehvet ve kana susamışlık dalgasına boğdu. Alaska'ya geldiğinden beri karnını doyurmamıştı, dikkatsizce yaptığı bu ihmal şimdi keskin pençelerini içine batırmış, bacaklarının arasında sert ve sıcak bir şekilde atan zonklama kadar acilen doyurulmayı talep ediyordu.

Kade bilincinin açlıktan sıırıslıklam olmuş sisi içinde bir yerlerden, otoparka yaklaşan bir aracın gürültüsünü duydu. Kamyonun motorundan gelen alçak hırıltıyı duymazdan gelmek istedi ama sonra gölgelerin arasından bir erkek sesi seslendi.

"Alex? Burada her şey yolunda mı?"

"Kahretsin," diye tısladı, şimdi geri çekiliyordu. "Bu bir hataydı."

Kadın birkaç adım daha geri çekilirken Kade hiçbir şey söylemedi ama o zaman da dişlerinin artık ağzını doldurduğu gerçeği göz önüne alındığında konuşmak biraz zor olacaktı. Ona bakmıyordu, ki bu da Kade'in işine geliyordu, çünkü şu anda gözlerine bir bakış bile -normalde oldukları soluk griden, onun bir kehribardan biri olduğunu ele veren parlak kehribar

ışılıtıısına dönüşmüşlerdi

Breed, onu öpmek gibi kötü düşünölmüş bir dürtüyü devasa boyutlarda bir felakete dönüştürebilirdi.

"Bunu yapmana asla izin vermemeliydim," diye fısıldadı, sonra onun etrafından dolandı.

Kade omzunun üzerinden Alaska Eyalet Polisi renkleri taşıyan Blazer'a dikkatle baktı ve Alex'in ona doğru yürümesini izledi. "Hey, Zach. Neler oluyor? Jenna'nın senin evinde olduğunu sanıyordum."

"Az önce çıktı. Pete'in yerinde olduğunu söyledi, ben de uğrayıp seninle bir bira içebileceğimi düşündüm." Tucker'ın sesi soğuk rüzgâra karıştı. "Burada ne halt ediyorsun? Biriyle mi birlikteydin?"

"Hayır, kimseyle değil," dedi. Kade, Alex'in durduğu yerdeki gölgelere doğru attığı hızlı geri bakışı görmek yerine hissetti. "Ben de tam gidiyordum. Beni eve bırakır mısın?"

Zach Tucker, "Elbette, bin," dedi ve Alex kapıyı açıp içeri girdi.

Kade azı dişlerini birbirine kenetlemiş, kadının kapıyı kapatıp insan erkekle uzaklaşmasını izlerken hâlâ içinden akan şehveti dizginliyordu. Polisin rahat ses tonunda saçmalık kokusu sezmişti ve Harmony'de seksi Alexandra Maguire'la yakınlaşmak ve onun gözüne girmek için her türlü bahaneyi kullanmaktan mutlu olan tek erkeğin Zach Tucker olmadığını tahmin etmek zorundaydı. Kade, ondan kaçtığı için memnun olsa da olmasa da, onun peşinden gitmek için çok güçlü bir dürtü duyuyordu.

Ama eğer dikkatini bu fikirden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı varsa, tavernanın kapısı açılıp Skeeter Arnold ve üç keş arkadaşı dışarı çıkınca bunu fazlasıyla elde etti.

Kade yirmili yaşlardaki adamlardan oluşan grubu izledi, grup dağılıp arkadaşları gürleyen eski bir F150'ye binip giderken Skeeter tek başına kaldığında memnuniyetle gülümsedi. Skeeter arka tarafa doğru yürümeye başladığında Kade gölgelerin arasından sıyrılıp onu takip etti ve bir grup vampiri kızdırmanın tehlikeleri hakkında bir iki kelam etti.

Ama Kade o pisliğe doğru iki adım atamadan otoparkta farlar yandı ve Skeeter Arnold'un arkasından siyah bir Hummer çıktı. Araç otoparkın zayıf ışıkları altında parlıyordu ve Pete'in yerine park etmiş diğer hurdalarla kıyaslandığında, Kade sol taşağı üzerine bahse girerdi ki aracı kullanan kişi buralı değildi. Kamyon kasıtlı olarak yavaşladığında

Başını açık yolcu tarafındaki camdan içeri sokmak için duraklayan Skeeter'a ayak uyduran Kade'in şüphesiyle birlikte tüyleri de diken diken oldu.

Hummer tarzı zevkleri olan biri Skeeter Arnold gibi düşük bütçeli bir ezikle ne halt etmek isterdi ki? Kıkırdayıp hevesle başını sallamadan önce taşçıya zar zor duyulabilen ses tonuyla bir şeyler söylendi.

"Evet, tabii. Doğru fiyata, bu konuda daha fazla şey duymak ilgimi çekebilir," dedi ve kapıyı açıp içeri atladı.

"Ne haltlar karıştırıyorsun sen?" Araç hızla uzaklaşırken Kade mırıldandı, arkasından kar kümeleri savuruyordu.

Skeeter Arnold ile yeni bulduğu iş ortağı arasında ne tür bir işlem gerçekleşiyor olursa olsun, bunun küçük çaplı tüccarın her zamanki işinden çok daha büyük olacağını hissediyordu.

Alex yan aynaya bakıp Pete'in otoparkının arkasındaki karanlıkta kayboluşunu izlerken, Zach'in devlet tarafından verilen Blazer'ının ön panelinden alçak, tıslayan bir sıcaklık ve duygusal eski bir country şarkısı yayılıyordu.

"Bıraktığın için teşekkürler, Zach."

"Sorun değil. Zaten yumurta ve acı sos almak için dışarı çıkmam gerekiyor. Şampiyonların kahvaltısı, bilirsiniz. Otuz beş yaşındaki bekar polislerin beslenme anlayışı yoktur."

Evine giden iki blokluk son yolu da kat ederken Alex ona kibarca gülümsedi. Kade'le kaçtığı için kendini aptal gibi hissettiği kadar rahatlamış da hissediyordu ama gerçek şu ki, kurtarılmayı memnuniyetle karşılamıştı. Tanrı biliyordu ki, kamyonetlerin ve kar arabalarının arasında onunla daha fazla bir şey yapmaya kalkışmadan önce buna ihtiyacı vardı.

Tamamen yabancı birinin ona bu şekilde asılmasına izin verirken ne düşünüyordu? Bir erkeğin boş pohpohlamalarla ya da ellerini serbest bırakarak kendisinden faydalanmasına izin verecek bir tip değildi ve Alaska'nın iç kesimlerinde yaşayan genç ve bekâr bir kadın olarak bunu deneyen pek çok erkek tanımıştı.

Ancak bu gece Kade'le birlikteyken, baştan çıkarma sanatı ona ne kadar pürüzsüz gelse de, herhangi bir oyun ya da hamle gibi hissetmemişti. Ve dün gelmeden önce onun yüzünü hiç görmemiş olmasına rağmen, en azından kendine itiraf etmek zorundaydı ki, ona yabancından başka bir şey gibi görünmüyordu.

Kade onu tanıyor, onu anlıyor gibiydi ve bu onu hayrete düşürmüştü.

Kadının derinlerine, kendisinin bile yüzleşecek kadar cesur olmadığı karanlık yerlere bakabiliyor gibiydi ve onu en çok korkutan da buydu.

Bu gece ondan kaçmak için bu kadar çaresiz kalmasına neden olan şey, bu sinir bozucu farkındalık duygusuydu.

"Evim güzel evim," dedi Zach, yıpranmış ahşap evinin önünde dururken düşüncelerini bölerek. "Jenna muhtemelen sana daha önce söylemiştir ama Fairbanks'ten gelen AST biriminin bu hafta içinde burada olacağını öğrendim." Alex'in başını sallaması üzerine sağ kolunu koltuğun arkasına doğru kaldırdı ve biraz daha yaklaştı. "Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Benim için de kolay değil. Wilbur Toms ve ailesini uzun yıllar boyunca tanıdım. Böyle korkunç bir şey başlarına nasıl gelmiş olabilir bilmiyorum. Ama gerçek ortaya çıkacak, Alex. Çıkacak."

Ön panelin soluk ışıklarıyla yarı aydınlanmış olan Zach'in yüzü sıkıntılı ve temkinli görünüyordu. Kasaba toplantısında ağzından kaçırdıklarından sonra, polis içgüdüleri ona bir şeyler sakladığını söylese şaşırmazdı.

"Olay yeriyle ilgili hatırladığın başka bir şey varsa Alex, bana söylemeni istiyorum, tamam mı? Ne olursa olsun. Fairbanks birimi gelip kasabada ağırlığını koymaya başladığında aynı sayfada olduğumuzu bilmek istiyorum."

"Elbette," diye mırıldandı. "Evet, Zach. Aklıma başka bir şey gelirse sana mutlaka söylerim."

Bunu söylerken bile, kardaki izlerden ya da şu anda oturdukları yerden çok da uzak olmayan soğuk vahşi doğada korkunç bir şeyin serbestçe dolaştığına dair içinde taşıdığı derin korkudan daha fazla bahsetmeyeceğini biliyordu. Korktuğu şey, insan ya da hayvan kaynaklı her türlü tehlikeden daha kötüydü. Korkunç bir şeydi. Zach Tucker ya da bir grup Statie tarafından durdurulamayacaktı ve Alex bunu unutmak için elinden geleni yapacaktı.

O da uzun zaman önce Florida bataklıklarında olan her şeyi unutmaya çalışacaktı. En iyisi her şeyi olurla bırakmak, derinlere gömmek ve yoluna devam etmektir.

Ya da
uzaklaşın. Kaç.

Blazer'dan inip yolcu kapısını kapatırken Zach, "İyi uykular," dedi. "Beni istediğin zaman arayabilirsin, duydun mu?"

Başını salladı. "Teşekkürler, Zach. Ve bıraktığın için tekrar teşekkürler."

Kamyonu vitesine takıp uzaklaşmadan önce yüzünde hızlı bir gülümseme belirdi ve kayboldu. Alex, tüm dünyasından -tüm gerçekliğinden- koparılmış o korkmuş küçük kız olduğundan beri babasıyla paylaştığı eski evin ön kapısına doğru yürürken, her şeyden kaçma düşüncesi daha da derinleşti. Anılarını geride bırakmak çok daha kolay olacaktı. Yeni bir yerde yeniden başlamak, peşini bırakmayan, şimdi daha karanlık, her zamankinden daha korkunç bir şekilde geri gelen korkuları temizlemesinin en iyi yolu olacaktı.

Böyle bir dehşetle bir daha yüzleşemezdi.

Ne de herhangi birinin, hatta Kade gibi bir adamın, var olduğunu bildiği bir kötülüğe karşı sağlam durabileceğine dair sahte bir güven duygusuna kapılmasına izin verebilirdi. Onunla herhangi bir düzeyde ilişki kurmak ihtiyacı olan son şeydi. Yine de bu, onun şimdi kendisi hakkında ne düşündüğünü merak etmesine ya da onu soğukta terk etmeden önce özür dilemiş olmayı dilemesine engel değildi.

Ağzının onunkine nasıl bu kadar mükemmel, bu kadar heyecan verici derecede sıcak oturduğunu düşünmemeye çalıştı. Kalbinin hâlâ nasıl hızla çarptığını, midesinin hâlâ onun kollarında olma düşüncesiyle heyecanlı bir düğüm halinde kıvrıldığını düşünmemeye çalıştı. Zach gelmeseydi neler olabileceğini hayal etmemeye çalıştı ama kendini Kade'yle birlikte hayal etmek - belki yatağında çıplak, belki de o kadar uzağa gidemezlerse Pete'in otoparkının ortasında aceleyle fermuarlarını açıp kontrolden çıkmış bir halde - rahatsız edici derecede kolaydı.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde, hevesli kurt köpeklerinin öpücükleri ve mutlu kuyruk sallamalarıyla karşılaşırken, "Bu hiç iyi değil," diye mırıldandı içinden. "Biliyorum Luna, biliyorum... Geç kaldım. Kusura bakma bebeğim. Benim için de uzun bir gün oldu. Hadi, şimdi gidip seninle ilgilenelim."

Alex, bir kap yemek ve taze su hazırlarken köpeği çişini yapması için arka tarafa salmakla meşguldü. Luna içeri girip mamasını mideye indirdikten sonra Alex parkasını ve kıyafetlerini çıkarıp koridordan geç kalmış ama hoşgörülü bir şekilde uzun ve sıcak bir duş almak için banyoya yöneldi.

Çıplak tenine değen sıcak sprej, Kade'in öpücüğünün kalıcı sıcaklığını bastırmak için hiçbir şey yapmadı. Sabunlanırken, bir erkeğin ellerini çıplak vücudunda yavaşça gezdirmesine izin vermeyeli ne kadar zaman olduğunu hatırlamaya çalıştı. En son ne zaman samimi -gerçek anlamda samimi- olmuştu?

-Biriyle mi? Babasının ölümünden birkaç hafta sonra Zach'le geçirdiği o zayıf an sayılmazdı. O sadece bir geceydi, birkaç saat, gerçekten. Duygusal bir enkaz haline gelmişti ve kısa bir süreliğine de olsa tüm bunları unutmamasına yardımcı olacak birine ihtiyacı olduğunu düşünmüştü.

Kade ile yaptığı şey bu muydu? Şu anda yaşadığı yeni travma nedeniyle ona tutunuyor, aralarında gerçekte olmayan -olması da mümkün olmayan- bir şeyler mi üretiyordu?

Belki de hepsi buydu, akıntıya bırakılmış ve güvenli bir liman arayan geçici bir his. Bu gece Kade ona onunla güvende olacağını söylemişti. Bir yanı buna inansa da -içgüdüsel, ilkel bir yanı- Kade'in sadece bir öpücükle içinde tutuşturduğu ateşin güvende olmadığını da biliyordu. Ona yaklaşmanın şimdiye kadar aldığı en büyük risk olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Onun hakkında çok fazla şey görüyor, çok fazla şey biliyordu. Ve bu gece ona çok fazla şey hissettirmişti.

Alex dar küvet ve duş kombinasyonunda öne doğru eğilirken inledi, ön kolunu kaygan fayanslara dayadı ve sıcak su vücudundan akarken başını koluna yasladı. Gözlerini kapattı ve Kade'i gördü. Yontulmuş, çarpıcı yüzü. Parlak, delici derecede yoğun gözleri. İçindeki sıcaklık hâlâ oradaydı, boştaki eliyle kendine dokunmak için uzandığında onun adını fısıldamasına neden olan sıcaklık.

Sıcak suyun, buharın ve onun düşüncelerinin diğer her şeyi eritip yok etmesine izin vererek mutlu bir teslimiyet hali içinde rahatladı.

BÖLÜM

On

Kade karanlıkta geri çekilmiş, Skeeter Arnold'un fantezi gezintisinin onu götürdüğü yerden yaklaşık beş yüz metre ötedeki ladin ve çam ağaçlarından oluşan sık bir çalılığın içinden etrafı izliyordu. Harmony'nin yirmi küsur kilometre dışında, küçük bir dağın eteklerinde ve Koyukuk'tan ayrılan dar bir kolun yakınında yer alan on dönümlük arazi parçası ve bodur beyaz binalar, on beş ayak yüksekliğinde çelik bağlantılar ve sarmal dikenli tellerle çevrili ve çitle çevriliydi. Her tarafa güvenlik ışıkları ve kameralar yerleştirilmişti ve ön taraftaki kulübede ısınmaya çalışan bir çift üniformalı muhafız askeri sınıf saldırı tüfekleri taşıyordu.

Kade, kapının üzerinde yıpranmış siyah harflerle yazılmış metal tabela olmasaydı, bu dost canlısı küçük yerin bir süper hapishane olduğunu tahmin edebilirdi: COLDSTREAM MADENCİLİK ŞİRKETİ.

Dışarıda, bahçede bir grup işçi, bir tür depo gibi görünen bir yerin yanına park edilmiş iki büyük kargo konteynerinden çeşitli boyutlardaki mühürlü kasaları boşaltmakla meşguldü. Bazı sandıklar tekerlekli olarak depolama tesisine götürülürken, diğerleri madenin güvenli girişine getiriliyordu.

Kade, Skeeter'ın ana ofis binasında geçirdiği iki saatten fazla sürenin bir iş görüşmesi için harcanmadığını düşünerek *daha da meraklandı*.

Kade insanı buradaki işi hakkında sorgulamaya fazlasıyla hevesliydi -Ama Skeeter'ın yeni arkadaşları onu birkaç dakika içinde serbest bırakmazlarsa, sorgusu başka bir zamana kalacaktı. Daha da önemlisi, Tarikat'ı kontrol etmesi ve şu ana kadar ortaya çıkardıklarını onlara bildirmesi gerekiyordu. Ayrıca Alexandra Maguire konusunda da kafasını toparlaması gerekiyordu.

Tamamen sinirlenmesine rağmen, Harmony için geri dönmesi ve onu tekrar bulması yönündeki hevesli öneriyle libidosu canlandı. Onunla ilgili düşüncelerin bilincinin yüzeyinin hemen altında kaynaması onu şaşırtmamalıydı. Öpüşmeleri hâlâ içini alev alev yakıyordu ama tutuşmak için en ufak bir yakıtı ihtiyaç duyan bir kordu bu.

Ve bu kötü bir haberdı.

Kadını bu kadar çok istemek kötü haberdı, özellikle de görevi onu sessiz tutmaya bağlıyken. Ne pahasına olursa olsun şüphelerini dağıtmak. Görevi, Tarikat'ın hedefleri ve bir bütün olarak Irk ulusunun güvenliği için oluşturduğu riski ortadan kaldırmak.

Alexandra Maguire'in çalıltaki cinayetler hakkında bildiği her ne varsa - genel olarak Kade'in türü hakkında bildiği her ne varsa - kapatılmalıydı, hem de hemen.

Daha o gün, gerekirse Alex'i baştan çıkararak gerçeği öğrenmeyi düşünmemiş miydi? Şimdi bu planda ciddi bir terslik vardı, çünkü öpüşmeleri ona bir şey gösterdiyse, o da Alex'le yakınlaşmasına izin vermenin -görev adına bile olsa- kolay olmayacağıydı. Alex'in üzerinde şimdiden beklenmedik bir etkisi vardı; dikkatle yerleştirilmiş bir maske gibi taktığı bir mil genişliğindeki bağımsız çizgisinden, bu gece onda gördüğü kırılmalığa kadar.

Hayır, Alex'i evde bulmak için geri dönmek şu anda bir seçenek değildi. Ayrıca, Pete'in evinde ondan kaçışından sonra Alex'in onu takip etmesine olumlu bakacağından şüpheliydi. Tek bildiği, Zach Tucker'ın hâlâ onunla birlikte olabileceğiydi. Belli ki arkadaşlardı ve hiç şüphesiz temiz giyimli polis memuru onun her şeyi düzgün bölümlere ayırma ihtiyacına hitap ediyordu. Memur Tucker, kubbeli şapkası ve özenle ütülenmiş üniformasından özenle bağlanmış botlarının üst kısımlarına kadar, kesilmiş ve kurutulmuş, siyah-beyaz, iyi adam çekiciliğini yansıtıyordu.

Ama adamda Kade'i rahatsız eden bir şeyler vardı. Kısmen Alex'le olan ilişkisinin bariz rahatlığı, her ne kadar kıskançlık Kade'in çok sık boyun eğdiği bir şey olmasa da. Bu onu adamı düşünürken dişlerini sıkmaktan ya da Alex'i görmek için Harmony'ye hızlı bir dönüş yapmanın doğru olup olmadığını düşünmekten alıkoymuyordu. Pete'in otoparkında kaldıkları yerden devam etmek isteğe bağlıydı. Çok cazip olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bu fikir daha fazla kök salamadan, Kade nefesinin altından mırıldandığı bir lanetle onu kovdu.

Kötü haber, tüm bu görev böyle şekilleniyordu.

Bu düşünce peşini bırakmazken Kade, Skeeter Arnold ve yeni yüksek güvenli li arkadaşlarını gözetlemekten vazgeçti ve birkaç saat uzaklıktaki babasının Darkhaven'ına doğru yaya olarak yola koyuldu. Orada gün ışığını bekleyebilir, Boston'daki merkezle şu ana kadarki bulgularını kontrol edebilir ve Gideon'un Coldstream Madencilik Şirketi hakkında ilgi çekici bir şey bulup bulamayacağına bakabilirdi.

Skeeter Arnold zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Siyah Hummer'ın arka koltuğunda otururken, pahalı aracın ön panelindeki saatin sabah 6:00'yı gösterdiğini görünce şaşırdı.

Bütün gece yok muydu?

Sanki Pete'in meyhanesinden birkaç dakika önce ayrılmıştı ve şimdi yine buradaydı, geri dönmüştü. Ama şimdi her şey farklıydı.

O farklıydı.

Bunu vücudunun deri koltukta dimdik oturuşunda, omurgasının dikleşmesinde, omuzlarının her zamanki ağır çöküşünden kalkmasında hissetti. Bir şekilde güçlendiğini hissetti ve bu gücün kaynağının yanında oturduğunu biliyordu: hareketsiz, sessiz, karanlık bir tehdit ve soğuk, ölümcül bir kontrol yayıyordu.

Skeeter adını bilmiyordu. Kendisine söylenip söylenmediğini bile hatırlamıyordu. Artık bir önemi yoktu.

"Bu gece olanları kimseye anlatmayacaksın," dedi siyah kürklü parkanın derin kapüşonunun içinden gelen havasız ses. "Derhal evine gideceksin ve cinayetlerin video görüntülerinin tüm kopyalarını yok edeceksin."

Skeeter itaatkâr bir şekilde başını salladı, memnun etmeye hevesliydi.

"Evet, efendim."

Hummer sürücüsü kendisine bazı bilgileri ilgilenen özel bir tarafla paylaşma konusunda ilk yaklaştığında, işlemin birinin cebine tatlı bir miktar nakit para koymasını içerdiğinden emin olduğunu düşündüğünü hatırladı.

Bu konuda yanılmıştı.

Ve sözde ilgili özel şahısla tanışması için eski maden şirketinin bulunduğu yere getirildiğinde, pahalı takım elbiseli ve bembeyaz gömlekli uzun boylu adamın bir erkek olduğunu tahmin etmekte yanılmıştı. O bundan daha fazlasıydı.

Başka bir şey.

Skeeter, silahlı korumalar eşliğinde araçtan indirilip ana binaya, bir tür araştırma tesisine benzeyen, parlak paslanmaz çelik muayene masaları ve birkaç milyon dolarlık bilgisayar ekipmanıyla donatılmış güvenli bir alana götürülürken biraz korkmuştu. Her şey oldukça tuhaftı, ancak en çok kafa karıştıran şey, zeminine kalın metal zincirler ve prangalar cıvatalanmış bir tür kafes gibi görünen büyük dikey silindirdi.

Amacını anlamaya çalışırken, görüşeceği kişi -şu anda yanında oturan kişiyle aynı kişi- Skeeter'ı birçok konuda sorgulamak üzere odaya girdi. Ona Toms yerleşiminde çektiği cep telefonu videosu hakkında sorular soruldu. Cinayetler hakkında ne bildiği, insanlara saldıran yaratığa tanık olup olmadığı soruldu.

Skeeter soruların garip bir şekilde ifade edilmesinden dolayı kafasının karıştığını hatırladı ve bir şekilde görüldüğünden daha tehlikeli bir duruma girdiğinden endişelendi. Ama geri dönmek için hiçbir fırsatı yoktu. Ölümcül derecede ciddi bir şeyin içine girmişti. O zaman bile bunu biliyordu.

Alexandra Maguire ve kasabada cinayetlerle ilgili söylentiler hakkında sorgulanmıştı. Harmony'deki yabancidan, birkaç gece önce birdenbire ortaya çıkıp kasaba halkına benzer sorular soran simsiyah saçlı, kurt bakışlı, iri yarı, kaslı adamdan bahsetmeye gönüllü olduğunda odadaki hava sis gibi yoğunlaşmıştı.

Skeeter, pahalı görünümlü takım elbiseli uzun boylu adam yakındaki bir masadan uydu telefonunu alıp birkaç dakikalığına odadan çıkarken hissettiği korkuyu hatırladı.

Telefonun diğer ucunda kendisini bekleyen felaketten uzaklaşmak için sabırsızlandığını hatırlıyordu. Laboratuvar çalışanlarına kafesin ne için kullanıldığını sormuş, beyaz tulumlar giymiş üçünün bazı bağlantı parçalarını test etmesini ve farklı işlevleri çalıştıran bilgisayar kontrollerini tıklamasını izlemişti.

Skeeter yüksek sesle bunun bir insanı tutmak için tasarlanmadığını tahmin etmişti. Hücrenin büyüklüğü, içindeki masanın büyüklüğü ve ona takılı ağır hizmet tipi bağlar, herhangi bir insandan çok daha büyük bir şey için tasarlanmış gibi görünüyordu. Belki de bir boz ayı, demişti Skeeter, ne işçilerden ne de silahlı muhafızlardan bir yanıt alamamıştı.

Ama birinin onun için bir cevabı vardı, her ne kadar inanması imkânsız olsa da.

"Benim türümden biri için inşa edildi," demişti pahalı görünümlü takım elbiseli uzun boylu adam odaya geri dönerken.

Ve o zaman Skeeter'a farklı görünmüştü. Hâlâ zengin ve önemli, hâlâ aynı ölümcül güç akımına sahipti ama yüzü daha sıkı, yüz hatları daha keskin, daha belirgin görünüyordu.

Skeeter, vücudundaki her hücrenin oradan defolup gitmesi için çılgık atmasına rağmen, kıpırdanmasına izin vermeyen daralmış bakışlarda aniden yanıp sönen kehribar rengi bir ışık gördüğünü hatırladı. Keskin beyaz dişlere kısa bir anlığına göz attığını, ölmesine saniyeler kaldığını düşündüğünü hatırlıyordu... sonra ayaklarını tamamen yerden kesen darbeyi tüm vücudunda hissetmişti.

Skeeter o saf dehşet anından sonrasını pek hatırlayamadı. Her şey yavaşladı, karardı.

Ama ölmemişti.

Kısa bir süre önce uyandı ve tüm kafa karışıklığı, tüm korkusu -Gitmişti.

Artık yanında oturan güçlü kişiye, onu bu gece insandan daha fazlası haline getiren vampire aitti. Skeeter'ın sadakati kanla sağlanmıştı, hayatı Efendisinkine bağlıydı.

"Toplayabildiğin her türlü bilgiyi bana rapor edeceksin," dedi şimdi ona her şeyi emreden ses.

"Emredersiniz efendim," diye cevap verdi Skeeter ve gitmesi için başıyla onaylandığında Hummer'dan indi ve yolun kenarından uzaklaşıp gitmesini bekledi.

O gittiğinde Skeeter, Pete'in park alanından geçerek dışarıda park halinde duran tek kar motosikletine doğru yürüdü. Üzerine atladı ve kontak anahtarını çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi ve aynı sonuçla karşılaştı, ardından dün gece lanet olasıca şey için benzin almayı unuttuğunu fark edince sövüp saydı.

Zincirli kar lastikleri donmuş yolda gıcırdarken tanıdık bir ses onu "Günaydın," diye karşıladı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Skeeter, Zach Tucker'a bakmadan başını salladı. O kadar şanssızlık arasında bugün Harmony'nin tek polisiyle karşılaşmak zorunda kalmıştı.

Tucker onun reddini kabul etmedi. Blazer, Skeeter'ın kızıağının yanına yanaşıp rölantide çalışırken, polis memuru kamyonun arkasından kırmızı bir bidon benzin aldı.

Yamaha'nın yakıt deposunun kapağını açıp yanına giderken, "Gece geç oldu, ha?" diye sordu. "Bu sabah biraz bitkin görünüyorsun, Skeeter. Şehir dışından gelen yeni arkadaşlarla parti falan yapıyor olmalısın. Bu arada güzel Hummer."

Skeeter hiçbir açıklama yapmadı ve kırmızı kutunun kar makinesine boşalmasını izledi.

Tucker sözlerini bitirirken, "Bu sefer suçlama yok," dedi. Ama Skeeter polisin yoluna devam edeceğini düşünürken, onun yerine sıkı bir fısıltıyla yüzüne baktı. "Sana bir süre ortalıkta görünmemeni söylediğimi sanıyordum - biz buraları temizleyene kadar lanet olası ticareti ve partileri bırakmanı. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, o lanet cep telefonu videosunu o ölüm fetişi sitesine koymak yapabileceğin en aptalca şeydi. Şimdi Fairbanks'teki o pislikler bir suç mahallinin kontrolünü kaybettiğim için canıma okuyor!"

Tucker öfkeliydi ve normalde bu Skeeter'ı endişelendirebilirdi.

Ama bugün değil.

"Küçük operasyonumuzun yüzümüze gözümüze bulaştırılma ihtimalinin çok yüksek olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bu hafta içinde buraya gelip bu soruşturmayı didik didik edecek eyalet polisleri var. Onlara etrafta dolaşıp burada başka neler olup bittiğini görmeleri için daha fazla neden vermene izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

Skeeter onu görmezden geldi ve kızıağın üzerine oturmak için etrafından dolaştı.

"O kadar aptal mısın," diye alay etti Tucker, "yoksa sadece kafan mı güzel?" "Hayatımda hiç bu kadar net olmamıştım," diye yanıtladı Skeeter.

"Dün gece kiminle parti yaptığını bilmek istiyorum. Nereye gittin? Tanrım, onlara benim ya da anlaşılmamız hakkında bir şey söyleyecek kadar aptal mıydın?"

"Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez. Senin ne istediğinin artık bir önemi yok. Benim başka önceliklerim var."

Skeeter motoru çevirdiğinde, Tucker'ın eli sertçe omzuna indi. "Eğer bu konuda benimle kafa bulursan, seni otobüsün altına atmayacağımı sanma. Dağıtmak amacıyla uyuşturucu bulundurmak suçundan daha hızlı batarsın. Şimdi bana karşı gelersen yemin ederim seni gömerim."

Skeeter son zamanlarda sessiz kalan iş ortağının sert bakışlarını üzerinde tuttu. "Bu akıllıca olmaz, Memur Tucker." Polislin gözlerindeki anlık şaşkınlığı gördü ve onu oraya kendisinin koymuş olmasından dolayı küçük bir zafer duygusu hissetti. "Yine de benzin için teşekkürler."

Skeeter kızağa biraz meyve suyu verdi ve otoparktan çıktı. Bloğun sonunda annesinin evine ulaştığında, yeni bulduğu güçle doluydu ve Efendisinin emirlerini yerine getirme ihtiyacıyla seğiriyordu. Kar makinesini park etti ve evin arka kapısına koştu, ağır botlarının koridorun eski ahşap zemininde yüksek sesle takırdadığının farkındaydı ama umursamadı.

Evinde daha bir dakika bile geçirmeden annesi üst katta dolaşmaya başlamış, boğuk şikâyetleri yatak odasının altından yankılanarak ona kadar ulaşmıştı. Aşağıya inip ona söyleneceğini biliyordu ve bunu yaptığında hayal kırıklığına uğradığını söyleyemezdi.

"Stanley Elmer Arnold!" diye bağırarak kapısına vurdu. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı? Seni değersiz bok parçası! Ne cüretle bütün gece dışarıda kalıp senin için endişelenmeme neden olursun da sabahın köründe zavallı kızını eve sürükleyip beni ölü uykusundan uyandırırısın! Sen bir ezikten başka bir şey değilsin ve bir-"

Skeeter kapıdaydı ve koridorda onunla birlikteydi, eli cezalandırıcı bir şekilde boğazına kenetlenmiş ve kelimeler ağzından çılgılık atmaya fırsat bulamadan onu kesmişti.

"Sessiz ol, sürtük," dedi ona sertçe. "Burada çalışıyorum."

Adamın eli ondan uzaklaşırken tek bir hece bile etseydi, Skeeter onu hemen orada öldürürdü. Ve bunu biliyordu, Tanrı adına. Artık her şeyin farklı olacağını anlamıştı.

Ses çıkarmadan ondan uzaklaştı, eski püskü terlikleri ve keçeleşmiş ev paltosunun içinde biraz yalpaladı. Yavaşça arkasını döndü ve geldiği koridora doğru dikkatlice yürüdü.

Skeeter Arnold onun geri çekilen cüssesine başını eğdi, sonra evim dediği boktan apartmanda onu bekleyen daha önemli görevlere dönerken gülümsedi.

BÖLÜM

On bir

Babasının Darkhaven'daki eski odasına geri dönmek garipti, sanki bir şekilde artık ona aynı şekilde uymayan uzak, hatırlanan bir ev hayaline girmiş gibiydi. Ancak sözünün eri olan annesi, Kade bir yıl önce ayrıldığından beri hiçbir şeyin yerli yerinde olmadığından emin olmuştu. Harmony'de geçirdiği uzun geceden sonra, yeni döşenmiş kütüklerle kükreyen devasa, nehir kayası şöminenin önünde mükemmel bir şekilde konumlanmış olan deri misyon tarzı koltuğunun kalın, saran yastığını takdir edebiliyordu.

Brock ona son birkaç gecedir Boston'da kaçırdığı her şeyi anlatırken Kade arkasına yaslandı ve uydu telefonuna bakarak kıkırdadı.

"Sana söylüyorum dostum, eğer dikkatli olmazsak, buradaki dişiler kığımızı gösterecek. Üst taraftaki gündüz görevleriyle uğraşma şekilleri, geri kalanımızın kötü görünmesine neden olmaya başladı."

Kade birkaç dakika önce Tarikat'ın karargâhına telefon ettiğinden beri Brock ona diğer savaşçıların Breedmate'lerinden bazıları ve onların yakın zamana kadar bir tür erkekler kulübü olan tarikata yardım etmek için gösterdikleri çabalar hakkında hikâyeler anlatıyordu. Artık Düzen görevleri, Dragos adında güce aç bir Breed manyağının hem insanlığa hem de Breed'lere kendi kişisel cehennemini salmasını engellemeye adanmış, herkesin elini taşın altına koyduğu operasyonlar haline gelmişti.

Dragos'un kaynakları cepleri kadar derin ve planları kadar karanlıktı. En iğrenç eylemi, onlarca yıldır topladığı ve vahşi suikastçılardan oluşan bir orduyu doğurmak için kullandığı bilinmeyen sayıda Soydaş'ı yakalayıp hapsedmek olmuştu. Dragos'un karargâhının birkaç hafta önce Tarikat tarafından ele geçirilmesiyle, operasyonu sekteye uğramıştı; Tarikat, Dragos'un parçalara ayrıldığından ve yönlendirildiğinden şüpheleniyordu.

Tutsak Cins Arkadaşları daha fazla zarar vermeden önce bulmak şu anda Tarikat'ın öncelikli hedefiydi. Zamanlama, kaybedilen ya da kurtarılan hayatlar arasındaki fark anlamına gelebileceğinden, Lucan Tarikat'ın cephaneliğindeki her silahı kullanmayı kabul etmişti; buna bazı savaşçıları eşleri olarak alan çok özel, benzersiz yeteneklere sahip dişiler de dahildi.

Rio'nun eşi Dylan, ölmüş olan diğer Irkdaşların ruhlarını görme ve şanslı olduğunda onlardan kritik bilgiler alma yeteneğine sahipti. Tegan'la çiftleşmiş olan ve yozlaşmış, karanlık insan niyetlerini duyma yeteneğine sahip Elise vardı. Dylan'a bölgedeki barınaklara, özel evlere ve pansiyonlara kadar eşlik ediyor, yeteneği sayesinde yol boyunca karşılaştıkları insanların niyetlerini değerlendirebiliyordu.

Gideon'un eşi Savannah, bazı kayıplarla ilgili izlenebilir bağlantılar bulmayı umarak bir nesnenin geçmişini okuma konusundaki dokunsal becerisini kullandı. Nikolai'nin eşi Renata, en güçlü vampiri bile zihninden vurma gücüyle her türlü görevde zorlu bir müttefikti ve diğer Irkdaşlara gündüz görevlerinde silahlı koruma hizmeti sağlıyordu.

Andreas Reichen'in eşi Claire bile, Dragos ve ortaklarının elinden çektiği çileden yeni kurtulmuş olmasına rağmen, görünüşe göre Tarikat işine dahil oluyordu. Rüyada gezinme yeteneğini kullanarak, yıllar boyunca kayıp olduğu bildirilen bazı bilinen Cins Arkadaşlarıyla temas kurmaya çalışıyordu.

"Biliyor musun," diye alaycı bir ifadeyle ekledi Brock, "Niko bir yıl önce beni bu iş için işe aldığımda, bunun biraz Rogue kıcı tekmelemek için harika bir bahane olmasını bekliyordum."

Kade sırtarak Boston çevresindeki ilk devriyelerini hatırladı, bu devriyeler genellikle şehrin vahşi kan bağımlılarını ortadan kaldırmak ve bir şeyleri *patlatmaktan* ibaretti. "İşteki ilk birkaç ayın basitliğini özletiyor insana, değil mi?"

Brock onaylarcasına homurdandı. Sonra, "Rogue'lardan bahsetmişken, buzlukta işler nasıl gidiyor? İki gün oldu ve artıyor. O durumu hâlâ halledemedin mi?"

"Birkaç ipucunu takip ediyorum ama şu anda somut bir şey yok. Muhtemelen birkaç gün, belki de bir hafta daha burada olacağım."

Brock'un soluk soluğa ettiği lanet Kade'e bu tahmin hakkında ne düşündüğünü söyledi. "Sen benden daha iyisin, adamım. Sen benden daha iyisin." "Aileni görme fırsatın oldu mu?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.

"Evet," dedi Kade, kulübenin kalın kirişli kirişlerine bakmak için başını arkaya eğerek. "Eve varışım beklediğim kadar iyi geçti."

"O kadar iyi, ha?"

"Şöyle söyleyeyim, yirmi derece karanlıkta dışarı çıktığımda daha sıcak bir karşılama alıyorum."

"Çok sert," dedi Brock. "Özür dilerim dostum. Cidden."

Kade başını salladı. "Unut gitsin. Eve dönüşümü nasıl karşıladığım hakkında konuşmama gerek yok. Sadece Gideon'un ilginç bulabileceği başka bir bilgiyi aktarmak istedim."

"Tamam, çek."

"Saldırıya uğrayan insanların video kaydını yayınlayan pisliği buldum. Adı Skeeter Arnold, yerel bir tükenmiş, muhtemelen küçük çaplı bir satıcı. Onu bir bardan çıkarken ve parlak yeni bir şoförlü Hummer'a binerken izledim. Taşrada bir tür maden şirketi ofisine getirildi. Kapıda Coldstream Madencilik Şirketi yazıyordu. Fırsatını bulduğunda Gideon'a söyle. Bu eziğin onlarla ne tür bir işi olabileceğini merak ediyorum."

"Tamamdır," dedi Brock. "Dışarıda dikkatli ol. Daha sonra ihtiyacın olabilecek hiçbir şeyi dondurma."

Kade tüm bu görevi düşünürken hissettiği tedirginliğe rağmen kıkırdadı. "İrtibatta olacağım," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Telefonu yanındaki lamba masasına bıraktığında, kulübenin ön kapısında sert bir rap sesi duyuldu.

"Evet, açık," dedi babasını görmeyi bekleyerek. Ardından gelecek olan onaylamama durumuna karşı kendini hazırladı. "İçeri gelin."

Onun yerine Maksim içeri girdi ve Kade'in zorlukla saklayabildiği bir rahatlamaya yol açtı. Gülümseyerek ayağa kalktı ve amcasına ateşin önünde kendisine katılmasını işaret etti.

"Geri döneceğini düşünmemiştim," dedi Max. "En azından bu kadar çabuk değil. Geçen gün kardeşimle aranızın pek iyi olmadığını duydum. Keşke sana karşı bu kadar sert olmasaydı."

Kade omuz silkti. "Hiçbir zaman göz göze gelmedik. Şimdi de görüşmeye başlayacağımızı sanmıyorum."

"Artık Tarikat'ın savaşçılarından biri olduğuna göre," dedi Max, gözleri hevesli bir komployla parlıyordu, derin, hafif aksanlı sesinde gizlenmemiş bir hayranlık vardı, "seninle gurur duyuyorum yeğenim. Yaptığın işle gurur duyuyorum. Sende her zaman onur olduğu gibi bunda da onur var."

Kade bu övgüyü gereksiz bularak reddetmek istedi ama bunu duymak - özellikle de Kade'den birkaç yüzyıl büyük olmasına rağmen ona her zaman kardeşi gibi hissettirmiş olan Max'ten- önemsizmiş gibi davranmak için fazla iyi hissettirdi.

"Teşekkürler, Max. Bunu senden duymak çok anlamlı."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Ben doğruyu söylüyorum." Uzun bir süre Kade'e baktı, sonra öne doğru eğildi, dirseklerini iki yana açılmış dizlerine dayadı. "Gideli bir yıl oldu. Lucan ve Tarikatı için önemli şeyler yapıyor olmalısın."

Kade sırttı, Max'in bakış açısını bir mil öteden görüyordu. Onun gibi Max de macera arzuluyordu. Onun aksine Max, Fairbanks Darkhaven'ın lideri olan Kade'in babasına ikinci muz olarak hizmet etmeye kendini adamıştı. Max'in sadakati onu bu on bin dönümlük hapis haneye zincirlemişti ve her ne kadar görevinden ya da katı, uzlaşmaz kardeşine verdiği sözden asla kaçmayacak olsa da, Max risk ve ödül, cesaret ve onur kavramlarını en az Kade kadar takdir ediyordu.

Bu nedenle ve Kade, Max'in sadakatının ona da uzandığını bildiği için, Tarikat'la ilgili deneyimleri ve şu anki görevleriyle ilgili birkaç ayrıntı konusunda ona güvenmenin yersiz olmayacağını biliyordu.

"Birkaç ay önce Doğu'daki İcra Teşkilatı'nda bazı karışıklıklar olduğunu duydum," dedi Max, Kade'i merakla izliyor ve detay vermesini bekliyordu.

"Vardı," diye itiraf etti, dahil olduğu ilk görevlerden birini ve Teşkilat'ın Dragos denen çılgın adamla yaşadığı sorunların başlangıcını hatırlayarak. "İstihbaratımız, görüldüğü gibi olmayan yüksek rütbeli bir Teşkilat yöneticisini ortaya çıkardı. Bu adam takma bir isimle faaliyet gösteriyor ve onlarca yıldır, hatta daha uzun süredir gizli bir isyanın tohumlarını atıyormuş. Hâlâ yolsuzluğun ne kadar ileri gittiğini anlamaya çalışıyoruz ama bu hiç de kolay olmadı. Piç kurusuna her yaklaştığımızda daha da derine iniyor."

Max, Boston'daki savaşçılardan biri gibi konuşarak, "Yani onu daha sıkı takip ediyorsun," dedi. "Ona vurmaya devam et, her açıdan vurmaya devam et, ta ki kaçmaktan bitkin düşüp ayakta durmaktan ve savaşmaktan başka çaresi kalmayana kadar. Sonra da onu sonsuza dek yok edeceksin."

Kade sertçe başını salladı, Max'in tavsiyesindeki bilgeliği duyuyor ve Dragos'un peşine düşmelerinin bu kadar basit, bu kadar temiz olmasını diliyordu.

Max'in bilmediği -ne kendisinin ne de bir başkasının bilmesine izin verilemeyecek olan- şey, Dragos'un çok tehlikeli bir buzdağının sadece görünen kısmı olduğuydu. Dragos'un yüzyıllardır elinde tuttuğu gizli bir silahı vardı. Kade'in Tarikat'a katıldığı sıralarda, uzun zamandır ölü olduğu düşünülen bir yaratığın varlığını keşfetmişlerdi. Bir Kadim. Binlerce yıl önce Dünya'daki tüm Irk ırkının babası olan kana susamış öteki dünyalılardan biri.

Dragos o yaratığın torunuydu ve acımasız, durdurulamaz vampir suikastçılardan oluşan ordusunu kimsenin düşünmek istemeyeceği kadar uzun bir süredir ondan yetiştiriyordu.

Bu haber Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ve yurtdışındaki Breed topluluklarına ulaşırsa, yaygın bir paniğe yol açacaktır.

İnsan topluluklarına sadece vampirlerin aralarında dolaştığı değil, aynı zamanda bir megalomanın kendini iktidara getirmeye ve hepsini köleleştirmeye niyetli olduğu da sızarsa?

Armageddon.

Kade zihinsel olarak kendini bu kabus senaryosundan sıyırmak zorunda kaldı. "Tarikat'ın geri kalanı tam da söylediğin şeyi yaparken, ben kısa çöpü çekip Alaska'ya geldim. Ormandaki bazı insanlara yapılan bir saldırıyı araştırıyordum - bütün bir aile yerleşimi bir gecede yok edildi."

Max kaşlarını çattı. "Haydutlar mı?"

"Tahminimiz bu yönde." Ve Kade'in umudu, her ne kadar bu görevin her dakikası onu uygulanabilir bir sonuç olarak bundan daha da uzaklaştırırsa da. "Darkhavens'da herhangi bir sorun duymadınız, değil mi? Kan Tutkusu'na doğru gittiği söylenen biri var mı?"

Max başını yavaşça salladı. "Öyle bir şey yok. Yaklaşık dokuz ay önce Anchorage'daki Darkhaven'da bir olay oldu. Aptal bir çocuk bir partide neredeyse bir insanın kanını akıtıyordu ama son zamanlarda bölgedeki tek sorun buydu."

Bu haber Kade'i kesinlikle daha iyi hissettirmedi. Çünkü eğer serbest dolaşan bir haydut yoksa, geriye suçu atabileceği tek bir makul yer kalıyordu.

"Acaba Seth bir şey duydu mu?" diye mırıldandı, sesindeki korku ve öfkeyi bastırmaya çalışarak. "Ben buradayken onu görmeyi kaçırmaktan nefret ederim."

"O da seni özlemekten nefret ederdi," dedi Max ve Kade bunu içtenlikle söylediğini görebiliyordu.

Seth'i bilmiyordu. Diğer herkes gibi onun da hiçbir fikri yoktu.

Sadece Kade biliyordu.

Ve bu bilginin yükü her geçen gün daha da ağırlaşıyordu.

Max sandalyesine geri oturdu ve usulca boğazını temizledi. "Sana söylemek istediğim bir şey var, Kade. Anlaman gereken bir şey... ailen ve baban hakkında."

"Devam et," dedi Kade, babasının Seth'i ne kadar çok sevdiğini ve Kade'in onun gibi olmasını dilediğini duymak istediğinden tam olarak emin değildi.

"Kardeşim, yani babanız, sevgisini göstermeyi kolay bulmuyor. Özellikle de sizinle."

"Komik, fark etmemiştim." Kade hissetmediği bir mizahla sırıttı.

"Ailemizin karanlık bir sırrı var," dedi Max ve Kade vücudunun biraz uyuştüğünü hissetti. "Kir ve benim küçük bir erkek kardeşimiz vardı. Bunu hiç bilmediğine eminim. Pek kimse bilmez. Adı Grigori'ydi. Kir onu çok severdi. Hepimiz severdik. Grigori zeki ve çekici bir çocuktur. Ama aynı zamanda biraz da vahşiydi. Genç yaşında bile otoriteye başkaldırır ve her durumda korkusuzca diken üstünde yürürdü."

Kade, Grigori'den de hoşlanmış olabileceğini düşünerek kendini gülümserken buldu.

"Hatalarına rağmen, Kir çocuğun üzerine titriyordu. Ama birkaç yıl sonra, Grigori'nin Haydut olduğu, kana susamışlığı yüzünden adam öldürdüğü öğrenilince, Kir onu tamamen sildi. Aynen böyle," dedi Max, parmaklarını keskin bir şekilde şıklatarak. "Grigori'yi bir daha hiç görmedik. Grigori'nin Rogue'a dönüştüğü haberini duyduktan sonra Kir ondan hiç bahsetmedi, o zamandan beri de bahsetmedi. O zamandan beri Kir değişmiş bir adamdı."

Kade dinledi, babasına ve onun kaybına duyduğu acıyı kabul etmek istemiyordu.

Max, "Belki de baban bu tür bir acıyı bir daha kaldıramayacağından endişeleniyordur," diye önerdi. "Belki de bazen sende Grigori'yi biraz fazla görüyor."

Ve görünüşe göre Kade'i erkenden gözden çıkarmaya karar vermiş, tüm babalık umutlarını Seth'e bağlamıştı.

"Önemli değil," diye mırıldandı Kade ve yarı yarıya ciddiydi de. Babasının kendisinden beklentilerinin ne kadar düşük olabileceği konusunda endişelenemeyecek kadar gerçek ölüm kalım meseleleriyle meşguldü. "Verdiğin bilgiler için minnettarım Max. Anlayışın için de. Ayrıca uğradığın için de minnettarım."

Max, her zamanki gibi anlayışlı bir şekilde, nazik ipucunu aldı ve ayağa kalktı. "Yapacak işlerin var. Sizi geciktirmemeliyim."

Elini uzattığında, Kade onun yerine kısa bir kucaklaşmayla onu yakaladı. "Sen iyi bir adamsın, Max. İyi bir arkadaşsın. Teşekkür ederim."

"Neye ihtiyacın olursa Kade, sadece istemen yeterli."

Birlikte kapıya doğru yürüdüler ve Kade tam da kışlık paltolar giymiş ve her biri katlanmış battaniyeler taşıyan bir çift kadın kulübenin önünden geçerken kapıyı açtı. İçlerinden biri başını çevirip hızlıca iki kez baktı.

"Ah... Kade?" diye sordu, sonra güzel yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı. "Kade! Alaska'ya döndüğünü duymuştum ama burada olduğunu bilmiyordum."

"Merhaba Patrice," dedi ikiz kardeşinin son birkaç yıldır kanatlarda beklettiği Breedmate'e kibarca gülümseyerek.

Yanında Max kıpırdamadan duruyordu. Patrice canlı bir şekilde sohbet etmeye devam ederken Kade diğer erkekten yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu; parlak kıvılcak saçları ve koyu yeşil gözleri kapıdan sızan ateş ışığıyla aydınlanan tatlı ve muhteşem bir kadındı.

"Ruby ve ben de tam çıkıntılardan birinden kutup ışıklarını izlemeye gidiyorduk. Bize katılmak ister misiniz?"

Kade ve Max birlikte hayır dedi ama Patrice'in gülümsemesini en çok karartan Max'in reddi oldu, her ne kadar elindeki battaniyenin kenarıyla gizlemeye çalışsa da. Irkdaşlar uzaklaşırken, Kade yaşlı erkeğin gözlerini onlardan alamadığını fark etti.

Ya da onlardan biri.

"Patrice?" Kade sordu, az önce ikisinde de gördüğü dikkatle dizginlenmiş özlem karşısında afallamıştı.

Maksim bakışlarını kaçırdı ve ona baktı. "O kendini bir başkasına adadı. Seth'in kendisine verilen bu değerli hediye kabul etmesi ne kadar zaman alırsa alsın, buna asla müdahale etmem. Cahil, kibirli küçük piç kurusu."

Kade amcasının verandadan çıkıp karlı arazide kendi odasına doğru ilerleyişini izledi.

Max'in açıklamasının öldürücülüğü karşısında kıkırdaması mı, yoksa iki hayatı daha mahvetme potansiyeli taşıdığı için Seth'e lanet okuması mı gerektiğini bilemiyordu.

BÖLÜM

On iki

Alex ocağın üzerindeki eski püskü kahve makinesine bir çaydanlık kaynar su doldurdu. Mutfak o sabah ikinci kez taze demlenmiş fasulye kokusuyla dolarken, Jenna'yla birlikte kahvaltı ettikleri küçük masaya döndü. Daha doğrusu Alex kahvaltı ediyordu. Jenna sadece patates kızartmasını atıştırmış, çırpılmış yumurtasına ise neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Tanrım, kıştan nefret ediyorum," diye mırıldandı, gıcırdayan ahşap sandalyede arkasına yaslandı ve sabahın sekizinde hala pencerelere kalın ve derin bir şekilde bastıran karanlığa düşünceli bir bakış attı. "Bazı günler hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor."

Alex arkadaşının karşısına oturup Jenna'nın gözlerindeki perili bakışın daha da derinleşmesini izlerken, "Öyle olacak," dedi.

Elbette onu bunaltan şey karanlık ya da soğuk değildi. Alex'in Jenna'nın artan kasvetini anlamak için telefonun yanındaki duvarda asılı takvime bakmasına gerek yoktu.

"Hey," dedi Alex, sesine bir parlaklık katmaya zorlayarak. "Hava hafta sonuna kadar açık kalırsa, Anchorage'a uçmayı düşünüyordum. Belki biraz alışveriş yapar, sinemaya gideriz. Şehirde kız kıza bir hafta sonuna var mısın?"

Jenna ona baktı ve başını hafifçe salladı. "Hiç sanmıyorum."

"Oh, hadi ama. Eğlenceli olacak. Ayrıca, artık bana borçlusun. Red Goat kahvemini sonuncusunu senin için yaptım. Kiladi Brothers'a gidip tekrar stok yapmam lazım."

Jenna biraz üzgün bir şekilde gülümsedi. "Sevgili Kızıl Keçi'nin sonuncusu mu? Vay canına, benim için endişeleniyor olmalısın. Oldukça kötü durumda olduğumu düşünüyorsun, ha?"

"Öyle misin?" Alex dikkatle sordu, doğrudan cevap gerektiren doğrudan bir soruydu. Masanın öbür ucuna uzandı ve elini Jenna'nınkının üzerine koydu. Arkadaşını dikkatle izledi ve içindeki, kendisine doğru mu yoksa yalan mı söylendiğini her zaman bilen içgüdüğü dinledi. "Bu sefer iyi olacak mısın?"

Jenna sanki oraya kilitlenmiş gibi onun bakışlarını tuttu. Sessizce iç çekti. "Gerçekten bilmiyorum Alex. Onları özlüyorum. Bana sabahları kalkmak için bir neden verdiler, biliyor musun? Mitch ve Libby varken bana ihtiyaç duyulduğunu, hayatımın daha yüce bir amacı olduğunu hissettim. Buna bir daha sahip olabileceğimden emin değilim."

O zaman gerçek, olduğu gibi acı vericiydi. Alex arkadaşının itirafını elini şefkatle sıkarak onayladı. Gözlerini kırptırarak Jenna'yı gerçeği arayan bakışlarının görünmez etkisinden kurtardı. "Hayatının bir amacı var Jenna. Bir anlamı var. Ve yalnız değilsin. Başlangıç olarak Zach ve ben varız."

Jenna omuz silkti. "Kardeşimle bir süredir ayrı yaşıyoruz ve en yakın arkadaşım da son zamanlarda bir şeyler alıp taşınmakla ilgili saçma sapan şeyler söylüyor."

"Sadece konuşuyordum," dedi Alex, hem tekrar kaçmayı düşünmesine neden olan korkaklığı hem de Jenna'ya kendini daha iyi hissetmesi umuduyla verdiği yarı gerçek için bir suçluluk duygusu hissederek.

Ayağa kalktı ve kahve fincanlarını ocağa götürdü.

"Peki, dün gece Pete'in evinden kaçta çıktın?" Alex taze kahve doldurup masaya geri getirirken Jenna sordu.

"Sizden bir süre sonra ayrıldım. Zach geldi ve beni eve bıraktı."

Jenna kupasından bir yudum aldı ve yere koydu. "Şimdi mi?"

"Sadece bir gezinti," dedi Alex. "Pete'in yerinde benimle bira içmeyi teklif etti ama ben çoktan eve doğru yola çıkmıştım."

"Ağabeyimi tanıyorsam, muhtemelen seni kamyonuna bindirmek için bir bahane aramıştır. Ergenliğimizden beri sana karşı bir şeyler hissediyor, biliyorsun. Belki de tüm o sert adam, işiyle evli laflarına rağmen, gizliden gizliye gözü hâlâ sende."

Alex öyle düşünmüyordu. Birlikte geçirdikleri tek gece, aralarındaki şeyin bir daha asla arkadaşlıktan öteye geçemeyeceğinin ikisine de yeterince kanıtıydı. Zach'i on yıla yakın bir süredir tanıyordu ama bir gün sonra ona Kade'den daha yabancı gelmişti.

İnanılmaz bir şekilde, Kade'in onu duygusal olarak huzursuz etmesine rağmen, derinlerde bir yerde, onun yanında fiziksel olarak, madalyalı bir kanun adamı olan Zach'in yanında olduğundan daha fazla korunduğunu hissediyordu.

Aman Tanrım. Alex bunun onun yargıları hakkında ne söylediğini bilmek istemediğinden emindi.

Kahvesinden uzun bir yudum alırken bu düşüncayı düşünürken mutfak telefonu çalmaya başladı. Alex ayağa kalktı ve otomatik pilotta iş hattına cevap verdi. "Maguire Charters and Deliveries."

"Hey."

O tek kelime, o derin, artık yakından tanıdığı hırıltılı ses, kulaklarından girip ham bir elektrik akımı gibi özüne iniyordu.

"Merhaba... Kade," dedi, sesinin bu kadar şaşkın çıkmamasını dileyerek. Ayrıca sesinin bu kadar soluksuz çıkması şart mıydı? "Numaramı nereden buldun?"

Küçük mutfağın karşısında oturan Jenna'nın kaşları şaşkınlıkla kalktı. Alex dönerek tezgâhın üzerine eğildi ve yanaklarına yayılan ateşi biraz olsun gizlemeyi umdu.

"Harmony'de çok fazla Maguire yok," dedi diğer uçtaki. "Çok fazla pilot da yok. Ben de tahmin yürüttüm ve her iki kriteri de karşılayan tek ilanı, Maguire Charters and Deliveries'den Hank Maguire'ı aradım."

"Oh." Alex'in ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Peki onun kocam olmadığını nereden biliyorsun?"

Alçak sesle kıkırdaması kadife gibi tizleşti. "Evli bir kadın gibi öpüşmediğin kesin."

Alex'in içi bu hatırlatmayla yumuşadı ve ısındı; onun dudaklarını kendi dudaklarının üzerinde düşündükçe ve dün gece duşta kendi kendine yaptığı buharlı zihinsel tekrar ziyareti hatırladıkça kıvrınmamak için kendini zor tutuyordu. "Peki, neden aradın? İş için mi aradın?"

Tanrı yardımcısı olsun, neredeyse "ya da zevk" diye ekleyecekti ama ağzından kaçırarak kendini utandırmadan önce kelimeleri ısırarak geri alma sağduyusunu gösterdi. İhtiyacı olan son şey Kade ve zevki aynı cümlede düşünmekti. Bunun tadını çoktan almıştı. Tehlike ve komplikasyon anlamına geldiğini bilecek kadar, zaten yeterince sahip olduğu şeyler.

"Bugün Harmony'de Koca Dave ve birkaç adamla daha buluşmam gerekiyor," dedi Kade, onunla bir şey yapmak istememesi için gereken en iyi nedeni rahatça ortaya atarak.

"Ah, doğru ya," diye cevap verdi Alex. "Büyük kurt avı."

Ve işte buradaydı, azgın hormonlarının onun oyununun gerçekte ne olduğundan hâlâ emin olmadığı gerçeğini görmesini engellemesine izin veriyordu. Öfke boğazında acı bir şekilde düğümlendi.

"Peki, iyi eğlenceler. Benim gitmem gerek-"

"Bekle," dedi, tam ahizeyi yuvasına geri koymak üzereyken. "Bugün Koca Dave'le dışarı çıkmam gerekiyordu ama aslında onun yerine beni Henry Tulak'ın evine götürmesi için bir rehber tutmayı umuyordum."

"Henry Tulak," dedi Alex yavaşça. "Onun kulübesinde ne istiyor olabilirsin ki?"

"Ben sadece... O adamın nasıl öldüğünü gerçekten bilmem gerekiyor, Alex. Beni oraya götürür müsün?"

Sesi içten ve garip bir şekilde teslim olmuş gibiydi. Bu konu onun için çok önemli görüldüğünden, Alex muhtemelen onu susturması gerekirken kendini savunurken buldu. "Peki ya Koca Dave?"

"Bir dahaki görüşmemizde ona üzüntülerimi ileteceğim," diye cevap verdi, sesi kasabanın palavracısına ve arkadaşlarına karşı koymaktan başka bir şey düşünmüyor gibiydi. "Ne diyorsun Alex?"

"Evet, tamam." Ve kahretsin, onunla vakit geçirme ihtimali karşısında bu kadar heyecanlanmasına gerek yoktu. "Öğle vakti şafak sökecek, o yüzden neden saat on birde Harmony'de benimle buluşmuyorsun? Yolculuk için yeterince ışıgımız olur ve oraya vardığımızda bölgeyi kontrol etmek için birkaç saatimiz olur."

Kade, sanki hattın diğer ucunda bir şeyler düşünüyormuş gibi homurdandı. "Eğer senin için de uygunsa, oraya gitmek için gün ışığını beklememeyi tercih ederim."

"Karanlıkta seyahat etmeyi mi tercih edersin?"

"Sen korkmuyorsan ben de biraz karanlıktan korkmuyorum," diye cevap verirken yüz hatlarına yayılan yavaş gülümsemeyi hissedebiliyordu. Yola çıktım bile, sana doğru geliyorum. Bir saat içinde senin evinde olabilirim."

Adam cesurdu, hakkını vermek lazımdı. Adam aklına bir şey koymuştu ve onun peşinden gitmekten korkmuyordu.

"Şu andan itibaren bir saat senin için uygun mu Alex?"

Saate baktı ve solmuş uzun paçalı donundan ne kadar çabuk kurtulup düş alabileceğini, yüzünü ve saçlarını ne kadar çabuk toparlayabileceğini düşündü. "Tabii. Tamam, bir saat o zaman. O zaman görüşürüz."

Telefonu kapattıklarında Alex, Jenna'nın meraklı bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Arayan Kade'di, ha?"

Arkasını döndü ve mahcup bir şekilde sırttı. "Ah, evet."

Jenna sandalyede arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, eşofman üstü ve solmuş kot pantolonunun içinde bile tam bir polis gibi görünüyordu, siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. "Bu dün gece Pete'in evindeki Kade, dün Toms'ların evinde gördüğün ve hiçbir şey yapmak istemediğini söylediğin Kade mi? O Kade mi?"

"İşte o," diye yanıtladı Alex. "Ve sen başka bir şey söylemeden önce, etrafa bir göz atması için onu Tulak'ın yerine götürüyorum."

"Uh-huh."

Alex aceleyle kahvaltı tabaklarını toplayıp lavaboya dökerken, "Sadece iş," dedi. Yumurtaya bulanmış bir parça tostı kenara çekti ve Luna'nın bekleyen ağzına attı. "Bana kalırsa, bölgedeki kurt sürülerine bir silah daha doğrultulmasını engelleyecekse, Kade'i ülke içinde günübirlik bir geziyle oyalamaktan mutluluk duyarım."

Masayı silmek için geri döndüğünde Jenna ona sertçe baktı.

Alex'in aşık olduğu gerçeğini anlamak için ne Alex'in içindeki esrarengiz yalan makinesine ne de Jenna'nın yıllarca polislik eğitimi almasına gerek vardı. Sadece birkaç gündür tanıdığı bir adam tarafından içi dışına çıkarılmıştı. Grinin yüzlerce kafa karıştırıcı tonunu barındıran bu adamı kendi küçük siyah-beyaz dünyasına sokmak istiyordu.

"Dikkatli ol Alex," dedi Jenna. "Ben senin arkadaşını ve seni seviyorum. Senin incindiğini görmek istemiyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ve yapmayacağım."

Jenna bıyık altından güldü ve elini umursamaz bir tavırla önünde salladı. "Peki, bu randevu için hazırlanman gerekirken neden burada dikiliyorsun? Siz gidin. Luna ve ben kahvaltıyı temizleme işini halledeceğiz."

Alex sırttı. "Teşekkürler, Jen."

"Ama bu randevudan döndüğünde," diye arkasından seslendi Jenna koridorda hızla ilerlerken, "bu adamın soyadını ve sosyal güvenlik numarasını isteyeceğim."

güvenlik numarası. Ve tam bir tıbbi geçmiş d e . Şaka yapmadığımı biliyorsun!"

Alex bunu biliyordu ama yine de gülüyor, alışkın olmasa da hoş bir heyecan ve umut duygusu içinde yüzüyordu.

BÖLÜM

On üç

Kade, Alex'i tekrar görmek için ne kadar sabırsızlandığını fark etmemişti, ta ki Alex onu içeri almaya geldiğinde ön kapının buzlu camından onu izleyene kadar. Uzun boylu ve zayıftı, koyu renk kot pantolon ve altında beyaz balıkçı yaka olan turunc yeşili bir polar giymişti, sıcak sarı saçları iki yandan omuzlarını açıkta bırakan bir çift örgü halinde toplanmıştı, soğuk kışın ölüsünde bahar kadar taze görünüyordu. Pencereye yapışan buz kristallerinin arasından ona gülümsedi, doğal güzel yüzü sadece biraz rimel ve yanaklarına doğru yükselen ani kızarıklıkla daha da güzelleşmişti.

"Merhaba," dedi kilitli olmayan kapıyı onun için açarken. "Beni bulmuşsun."

Başını eğerek selam verdi. "Seni buldum."

"Dur tahmin edeyim," dedi gülümseyerek. "Geçen gün çalılıklarda yaptığın gibi buraya kadar yürüdün mü?"

Sırıttı ve kadının bahçesine park ettiği kar makinesini işaret etti. "Onun yerine bugün ata binmeye karar verdim."

"Ah, tabii ki yaptın." Kapıyı onun için açık tuttu. "İçeri gel. Sadece botlarımı ve teçhizatımı almam gerekiyor, sonra yola çıkabiliriz."

O oturma odasının bir köşesinde kaybolurken, Kade küçük, şirin evin içine girdi ve bakışlarının basit mobilyalar ve davetkâr, rahat bir his üzerinde dolaşmasına izin verdi. Burada Alex'in kokusunu alabiliyor, onu kanepenin ve sandalyelerin temiz, karmaşık olmayan çizgilerinde, masaların rustik, koyu renkli ahşaplarında ve ayaklarının altındaki dokuma halının topraksı yeşillerinde, kahverengilerinde ve kremlerinde hissedebiliyordu.

Ayaklarında bağcıklı Sorel ayakkabıları ve üzerine örttüğü haki renkli kalın parkasıyla odaya geri döndü. "Hazırsan hazırım. Kızağını olduğu yerde bırak. Biz arkadan çıkıp benimkini uçak pistine götüreceğiz."

Kade onun birkaç adım gerisinde durakladı. "Uçak pisti mi?"

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle. "Önümüzdeki birkaç gün için kar yağışı beklenmiyor, o halde oraya uçmak varken neden kızakla vakit kaybedelim ki?"

"Uçacağımızı fark etmemiştim." Bir anlık bir belirsizlik hissetti, bu ona tamamen yabancı bir şeydi. "Dışarısı karanlık."

"Uçağım gece ile gündüz arasındaki farkı anlayamaz," dedi yumuşak kahverengi gözlerinde dans eden şakacı bir ışıkla. "Hadi gidelim. Tabii biraz karanlıktan rahatsız değilsen, Kade."

Onu kışkırtıyordu ve bundan zevk almıyorsa lanet olsun. Gülümsedi, kızın kendisine yöneltmek istediği her türlü meydan okumaya fazlasıyla hazırды. "Devam et."

Başlarında Alex varken ve Kade kızakta onun arkasında olmaktan mutluymış, sırf kollarını ona dolamak için bile olsa, kasabanın donmuş arka arazilerinden geçerek Harmony'nin şaka gibi uçak pistinde tek motorlu uçağının bağlı olduğu yere doğru hızla ilerlediler. Toms ailesinin cesetlerinin hâlâ geçici depoda tutulduğu hangar dışında, havaalanı sert karla kaplı kısa bir şeritten ve en yüksek sürüklenmelerin tepelerini zar zor temizleyen iniş ışıklarından oluşuyordu.

Alex'in de Havilland Beaver'ına eşlik eden bir komşusu vardı; Alex'inki gibi düz kayaklar yerine yağlı lastiklerle donatılmış küçük bir Super Cub. Pistin temizlenmiş arazisinde esen bir rüzgâr, toz halindeki bir kar bulutunu bir yığın ot gibi yere savuruyordu.

"Hareketli bir yer, ha?"

"Hiç yoktan iyidir." Kar makinesini park etti ve indiler. "Devam edin ve içeri girin. Kalkışa hazır olmadan önce sistem kontrollerini yapmam gerekiyor."

Kade, Alex'in yaptığı işe duyduğu güven bu kadar ilgisini çekmemiş olsaydı, bir kadın tarafından emir almaktan çekinirdi. Uçağın kilitli olmayan kokpitine tırmandı ve kapıyı kapattı. Her ne kadar Kunduz iç mekanın en işlek uçağı olsa da, Kade kokpitin klostrofobik yapısından hemen etkilenmişti. Silahsız ve giysisiz 1.80 boyunda ve 250 kilo ağırlığında, her standartta iri bir erkekti ama tek motorlu uçağın yolcu koltuğunda otururken, kavisli metal paneller ve dar pencereler kendini sıkı bir kafes gibi hissettiriyordu.

Alex pilotun yanına geldi ve direksiyonun arkasındaki koltuğa atladı. "Her şey hazır," diye neşeyle duyurdu. "Kemerlerinizi bağlayın ve hemen havalanalım."

Alaska'nın iç kesimlerinde bu kadar uzakta, trafik kontrolü olmaması, kalkıştan önce izin almak için telsizle haber verilecek bir kule bulunmaması şaşırtıcı değildi. Onları yerden kaldırıp doğru yöne götürmek tamamen Alex'e kalmıştı. Kade onun çalışmasını izledi, uçağın kontrolünü ele alışından ve acınacak kadar kısa pistte hareket etmesini sağlayışından çok etkilendi. Bir dakika sonra karanlığa doğru havalandılar ve tepelerinde parıldayan uzak yıldız örtüsü dışında ışıktan yoksun bir sabah gökyüzüne doğru yükseldikçe yükseldiler.

"İyi iş çıkardın," dedi adam, tırmanışlarını dengeleyip birkaç kısa engebeli ve sert rüzgârlı bölgeden geçmelerini sağlarken ona bakarak. "Sanırım bunu daha önce bir ya da iki kez yapmışsın."

Ona küçük bir gülümseme gönderdi. "On iki yaşımdan beri uçuyorum. Ancak resmi eğitimimi ve lisansımı almak için on sekiz yaşıma kadar beklemek zorunda kaldım."

"Burada yıldızlar ve bulutlarla birlikte olmayı seviyor musun?"

"Bayıldım," dedi, uçağın gösterge panelindeki birkaç göstergelyi kontrol ederken düşünceli bir şekilde başını salladı, sonra önlerindeki uçsuz bucaksız hiçliğe baktı. "Bana uçmayı babam öğretti. Çocukken bana gökyüzünün sihirli bir yer olduğunu söylerdi. Bazen korktuğumda ya da bir kabustan uyandığımda, saat kaç olursa olsun beni de yanına alırdı. Gökyüzüne tırmanırdık, kötü hiçbir şeyin bize ulaşamayacağı bir yere."

Kade onun babasından bahsederken sesindeki şefkati duyabiliyordu ama aynı zamanda kaybından duyduğu üzüntüyü de hissediyordu. "Baban öleli ne kadar oldu?"

"Altı ay oldu Alzheimer. Dört yıl önce bir şeyleri unutmaya başladı. Çok hızlı bir şekilde kötüleşti ve yaklaşık bir yıl sonra, uçaktaki reflekslerini etkilemeye başladığında, sonunda onu Galena'daki hastaneye götürmeme izin verdi. Hastalık herkes için farklı ilerliyor ama babam için çok hızlı ilerliyor gibiydi." Alex derin ve düşünceli bir iç geçirdi. "Sanırım teşhisi duyar duymaz pes etti. Bilmiyorum, belki de o zamandan önce bile hayattan vazgeçiyordu."

"Nasıl yani?"

Meraklı bir soru değildi ama o sorarken dudağını ısırды, muhtemelen ona niyet ettiğinden daha fazlasını söylediğini hissettiğini gösteren refleksif bir tepkiydi bu. Kadının ona attığı ani ve tedirgin bakıştan

Bir şekilde onu ölçüp biçmeye çalıştığını, ona güvenmenin güvenli olup olmadığına karar vermeye çalıştığını görüyordu.

Sonunda konuştuğunda sesi kısıktı, bakışları sanki aynı anda hem ona bakıp hem de bir şey söyleyemeyecekmiş gibi ön camdan dışarı çevrilmişti. "Benim... babam ve ben Alaska'ya ben dokuz yaşındayken taşındık. Ondan önce Florida'da, babamın bataklıklara ve Keys'e deniz uçağı turları düzenlediğı 'Glades'te yaşıyorduk."

Kade kokpitin loş ışığında onu inceledi. "Orası buradan tamamen farklı bir dünya."

"Evet. Evet, kesinlikle öyleydi."

Uçağın bir yerinden ani bir metalik tıkırtı duyuldu ve kokpit titreyerek sarsıldı. Kade koltuğuna yapıştı, Alex'in paniklemediğini gördüğüne minnettar oldu. Dikkati lazer keskinliğiyle gösterge paneline yöneldi ve uçağı biraz daha hız verdi. Sarsıntı ve tıkırtı sakinleşti ve yolculuk bir kez daha düzeldi.

"Merak etme," dedi ona, ses tonu da ifadesi kadar alaycıydı. "Babamın dediğı gibi, en endişe verici uçak seslerinden bazılarının sadece geceleri duyulabildiğı bilimsel bir gerçektir. Sanırım şimdi iyiyiz."

Kade huzursuzca kıkırdadı. "Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım."

Eğimli bir tepenin üzerinden uçtular, sonra onları aşağıdaki Koyukuk'un üzerine geri getiren kademeli bir yön değişikliğı yaptılar.

"Florida'da ne oldu Alex?" dedi, şu anda bırakmaya hiç niyeti olmadığı konuya dönerek. İçgüduları ona Alex'in saklıyor gibi görüldüğü sırlar hakkında bir şeyler bulmaya çok yakın olduğunu söylüyordu ama şu anda görevini ilerletmeye çalışmıyordu. Onunla gerçekten ilgileniyordu -eğer kendine karşı dürüst olacaksa, onu gerçekten önemsemeye başladığını itiraf etmek zorundaydı- ve her ne yaşıdıysa anlamak istiyordu. Sözlerinin altındaki acıyı duyunca, eğer yapabilirse bir kısmını iyileştirmeye yardım etmek istedi. "Florida'da babana ya da sana bir şey mi oldu?"

Başını salladı ve ona o ölçülü, yan bakışlarından birini daha attı. "Hayır, biz değil... ama annem ve küçük kardeşim..."

Sesi kesildi, sessiz ve boştu. Kade ona bakarken kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordu. "Nasıl öldüler, Alex?"

Sersemletici bir an boyunca, kızın gözleri gözlerini kırpmadan ve yeniden ortaya çıkan korkuyla donuk bir şekilde onunkileri tutarken, adamın içinde soğuk bir korku oluşmaya başladı. Küçük kompartıman

Yerden yaklaşık sekiz bin fit yükseklikte paylaştıkları ortak yaşam, Alex'in yanı başındaki korkunç sessizliğiyle daha da sıkılaştı.

"Öldürüldüler," dedi sonunda, Kade'in nabzını hızlandırmaktan başka bir işe yaramayan bu sözler, Alex'le olan ilişkisini olduğundan daha da imkânsız hale getirecek korkunç bir nedeni düşünmesine neden oldu. Ama sonra omuzlarını silkti ve bir kez daha dosdoğru önüne baktı. Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Bu bir kazaydı. Sarhoş bir sürücü kavşaktaki trafik ışıklarını ihlal etti. Annemin arabasına çarptı. O ve küçük kardeşim çarpmanın etkisiyle öldüler."

Kadın gerçekleri sanki yeterince hızlı söyleyemiyormuş gibi aceleyle anlatırken Kade'in kaşları daha da çatıldı. Ezberden anlatmak da yerinde bir tanımlama gibi görünüyordu, çünkü açıklamayla ilgili bir şey ona çok patavatsız, çok iyi prova edilmiş gibi geldi.

"Özür dilerim Alex," dedi, artık şüpheli olan bakışlarını ondan ayıramıyordu. "Sanırım acı çekmemeleri küçük bir lütuf."

"Evet," diye cevap verdi odun gibi. "En azından acı çekmediler."

Bir süre hiç konuşmadan uçtular ve altlarındaki karanlık manzaranın, sıkıca örülmüş ormanların ve sivri, yükselen dağların ışıksız bölgelerinden, aşağıdaki karla kaplı tundra ve dağ eteklerinin elektrik mavisi parıltısına geçişini izlediler. Kade uzaktaki gökyüzünde kuzey ışıklarının ürkütücü yeşil parıltısını gördü. Alex'e işaret etti; doğumundan bu yana geçen yaklaşık bir asırlık süre içinde aurorayı yerden sayısız kez görmüş olmasına rağmen, ufukta dans eden renkleri izlemek için gökyüzüne hiç çıkmamıştı.

"İnanılmaz, değil mi?" Alex, ışıklara daha uzun süre bakabilmelerini sağlamak için geniş bir kavis çizerek ilerlerken, "İnanılmaz, değil mi?" dedi.

Kade renklerin sergilenişini izliyordu ama aklı hâlâ Alex'teydi, onun inanmasını ister gibi görüldüğü gevşek kurgu parçasından gerçekleri bir araya getirmeye çalışıyordu. "Alaska, Florida'dan ne kadar farklı olabilirsiniz o kadar farklı, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi. "Babam ve ben her şeye yeniden başlamak istedik - annem ve Richie'den sonra buna ihtiyacımız vardı -" Niyet ettiğinden fazlasını söylememek için kendini tutuyormuş gibi bir nefes aldı. "Onlar öldükten sonra, babam ve ben hayatımıza yeniden başlayabileceğimiz bir yere gitmek için Miami'ye uçtuk. Terminaldeki kitapçılardan birinde bir küre vardı. Babam

Bana nerede olduğumuzu gösterdi, sonra da bir sonraki gideceğimiz yeri seçmemi istedi. Ben Alaska'yı seçtim. Buraya geldiğimizde Harmony'nin yeni bir yuva kurmamız için dostane bir kasaba olacağını düşündük."

"Ve öyle miydi?"

"Evet," dedi, sesi biraz hüzünlüydü. "Yine de o gittiğinden beri bana farklı geliyor. Dünyaya bir kez daha bakmanın, bir süreliğine ülkenin başka bir bölgesini görmenin zamanının gelmiş olabileceğini düşünüyorum."

Kade bu yolda daha fazla ilerleyemeden, tek motorun takırtısı ve sarsıntısı intikam alırcasına geri döndü. Alex onları tekrar hızlandırdı ama gürültü ve titreme devam etti.

"Neler oluyor?"

"Şimdi bizi aşağı indirmem gerekecek," dedi. "Aşağıda Tulak kulübesi var. İnebildiğim kadar yakına inmeye çalışacağım."

"Pekâlâ." Kade pencereden dışarı, altlarında hoşuna gittiğinden daha hızlı yükselen yere baktı. "Yavaşça inmeye çalış. Aşağıda piste yakın bir şey göremiyorum."

Endişelenmesine gerek yoktu. Alex titreyen uçağı yumuşak bir süzülüşle kayaklarının üzerine indirdi ve tozlu karın üzerinde süzülürken karanlığın içinden çıkmış gibi görünen birkaç eski ladini ıskalamayı başardı. Kabin artık tam önlerindeydi ama Alex Kunduz'u yavaşlattı ve hafif bir viraja doğru yönlendirdi, ani iniş için çok az hazırlık yaparak oldukça sıkı bir şekilde ilerledi.

"Tanrım, bu çok yakındı," dedi karda durduklarında.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Motoru kapatırken Alex'in eğlenen ifadesi her şeyi anlatıyordu.

Dışarı tırmandı ve Kade onu motora kadar takip etti. İçeriye baktı. "Kahretsin. Bu sorunu açıklıyor. Birkaç vida motor kaportasından gevşemiş ve düşmüş olmalı."

Kade motor kaportaları hakkında örgü örmek kadar çok şey biliyordu. Ve uçaktaki sorunun onu Alex'le birlikte birkaç saatliğine vahşi doğada mahsur bırakmasını umacak hali yoktu. Daha da iyisi, birkaç gece.

"Ne yani, yardım alana kadar cezalı olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Yardıma bakıyorsun," dedi ona ve uçağın kargo bölümünden alet çantasını almak için geri dönerken sıırtı.

Kade'in onu bu uzak yere getirme nedenlerinden biri de, kızın bu olay hakkında bildiklerini bir an önce öğrenmekti.

Toms cinayetleri. Şimdi, annesinin ve kardeşinin ölümleri hakkında söylediği yarı gerçeklerden sonra, onu sorgulamak için başka bir nedeni daha vardı. Ve kendi kendine, eğer Alex'in Breed'in varlığı hakkında bir şeyler bildiği ortaya çıkarsa -ve dahası bu bilginin Florida'daki aile üyelerinin kaybıyla bir ilgisi varsa- o zaman onu bu hatıranın yükünden kurtarmanın ona iyilik yapmak olacağını söyledi.

Ama bu sadece göreviyle ilgili değildi. Kendini öyle olduğuna ikna etmeye çalışmıştı ama bugün Alex'in evine vardığı andan itibaren görev hızla arka plana düşmüştü. Bu kadının yanında nabzının atış şekli kesinlikle planın bir parçası değildi. Ani iniş yüzünden kalbi hâlâ çarpıyordu ama Alex durduğu yere geri döndüğünde, zeki, becerikli ve motorla uğraşırken çok sevimli görüldüğünde, göğsündeki çarpıntı ağır bir zonklamaya dönüştü.

"El fenerini benim için tutabilir misin?" Fenerin düğmesine basıp ona uzattı, sonra eldivenini çıkarıp alet çantasını karıştırarak bir avuç dolusu tek boyutlu vida ve civata buldu. "Eve dönene kadar bunlardan birkaçı işimizi görür."

Kade onun her bir vidayı dikkatle eliyle takmasını izlerken Boston'daki diğer savaşçıların da arkadaşlarının en iyi yaptıkları işi izlerken aynı gurur ve eğlenceyi hissedip hissetmediklerini merak ediyordu.

Bu düşünce aklına gelir gelmez onu sarstı... Alexandra Maguire'ı bu senaryonun yakınına koymak şöyle dursun, ne zamandan beri bir eşe sahip olmayı düşünecek bir tip olmuştu? En iyi ihtimalle, Tarikat için görevini yerine getirmesinde geçici bir engeldi. En kötü ihtimalle de tüm Irk ulusu için bir güvenlik riskiydi ve ne kadar erken olursa o kadar iyi olacak şekilde susturmakla yükümlüydü.

Ama bunların hiçbiri ne davul gibi çarpan kalbi ne de birkaç santim ötesinde işini bitirirken vücudunun her damarında ve hücrelerinde dolaşan farkındalık çatırtısı için önemliydi. Arkasında, uzaklarda, aurora borealis'in yeşil ışığına yükselen kırmızı bir şerit katıldı. Alex şimdi ona bakmak için başını çevirdiğinde renk Alex'i çerçeveledi ve Alaska vahşi doğasının donmuş büyüyle halelenmiş yüzü kadar güzel bir şey görüp görmediğini merak etti. Kadın konuşmadı, sadece Alex'in bakışlarını, Alex'in içinden aktığını hissettiği aynı sözsüz yoğunlukla tuttu.

Kade el fenerini kapattı ve artık kapalı olan motor gövdesinin üzerine koydu. Eldivenlerini çıkardı ve Alex'in çıplak eline uzandı,

Soğuk parmaklarını sıcak avuçlarının arasında ısıtıyordu. Elini hafifçe kavradı, eğer dokunuşunu istemezse geri çekme gücü verdi. Ama kadın direnmedi.

Parmaklarını Kade'in parmakları arasında dolaştırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Benden ne istiyorsun, Kade? Lütfen, bilmem gerek. Bana söylemen gerek."

"Bildığımı sanıyordum," dedi ve sonra başını yavaşça salladı. "Her şeyi çözdüğümü sanıyordum. Tanrım, Alex... seninle tanışmak her şeyi değiştirdi."

Bir elini serbest bırakarak kızın yanağının kıvrımını kavradı ve parmaklarını parkasının kapüşonu ile yüzünün kadifemsi sıcaklığı arasında kaydırıldı.

"Seni okuyamıyorum," dedi kaşlarını çatarak ona bakarken. "Seni anlayamamak beni rahatsız ediyor."

Burnunun ucuna dokundu ve ona alaycı bir gülümseme verdi. "Siyah-beyaz dünyanızda çok fazla gri mi var?"

Yüz ifadesi ciddiyetini korudu. "Bu beni korkutuyor." "Korkma."

"Beni korkutuyorsun, Kade. Hayatım boyunca beni korkutan şeylerden kaçtım, ama seninle ..." Yavaş ve belirsiz bir iç çekti. "Seninleyken uzak duramıyorum."

Yanağını okşadı, ona bakarken parmaklarının ucuyla alnındaki hafif kırışıklıkları düzeltti. "Benimleyken korkman için hiçbir neden yok," dedi ona ve bunu tamamen içtenlikle söyledi.

Ama sonra başını eğip dudaklarını onunkilere bastırdı ve Alex de dilinin ucuyla onun ağzıyla alay ederek onu açıkça öptüğünde, şefkatli bir güvence olması gereken öpücük daha vahşi bir şeye dönüştü. Bir gece önce Pete'in otoparkında aralarına giren tüm o sıcaklık şimdi yeniden canlanmıştı ama Kade'in aradaki özlem saatlerine kıyasla daha hızlı, daha yoğun bir şekilde. Bu kadın için yanıp tutuşuyordu, hem de tehlikeli bir şekilde. Onu öpmek yeterince riskliydi; arzu şimdiden dişlerini diş etlerinden ayırmış, yakında gözbebeklerini dolduracak olan kehribar rengi ışık seliyle görüşü keskinleşmişti.

Tarikat için üstlendiği görev ne olursa olsun ya da kendi kişisel merakını tatmin etmek için Alex'in sırlarını çözmeyi ne kadar çok isterse istesin, onu baştan çıkarmak buradaki amacı değildi.

Geri çekildi, başını öne eğdi, görmesine izin veremeyeceği değişiklikleri gizlemek için yüzünü ona çevirdi. Onu ürkütecek değişiklikler.

Açıklayamayacağı değişiklikler.

"Ne oldu?" diye sordu, yumuşak sesi öpücükten boğuklaşmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Başını iki yana salladı, şehvetinin yatışmasını isterken yüzünü korumaya özen gösteriyordu. "Hiçbir sorun yok. Ama burada durmak için çok soğuk. Donuyor olmalısın."

"Şu anda herhangi bir ürperti hissettiğimi söyleyemem," diye cevap verdi ve içindeki savaşa rağmen onu gülümsetti.

"İçeri girmeliyiz." Cevap beklemeden uçağın yolcu tarafına doğru yürüdü. "Sadece eşyalarımı almam gerekiyor. Sen önden git. Ben hemen arkada olacağım."

"Pekâlâ." Bir an tereddüt etti, sonra botları karda çtırtıdayarak kulübeye doğru yürümeye başladı. "Hazır gitmişken biraz yakacak odun da getir. İnsanlar burayı artık patika barınağı olarak kullanıyor, o yüzden arkadaki kulübede biraz bulabilirsin."

Silah çantasını uçaktan çıkarıp odunluğu aramaya koyulmadan önce onun kütük barınağa girmesini bekledi. Bozulmamış karda ilerlerken kutup havası ona tokat gibi çarptı. Acı ve soğuk havanın verdiği ürpertiye memnuniyetle karşıladı. Buz gibi rüzgârın berraklığına ihtiyacı vardı.

Ve hala Alex için içi yanıyordu.

Onu fena halde istiyordu ve kızın içinde tutuşturduğu ateşi söndürmek için bir buzulun onu bütünüyle yutmasından başka bir şey gerekmezdi.

BÖLÜM

On dört

Alex tek odalı kulübeye girdi ve kapıyı arkasından kapatarak soğuğu dışarıda bıraktı ve umuyordu ki, içinde kopan fırtınayla başa çıkabilmek için bir dakikalığına yalnız kalabilsin. Yıpranmış panele yaslandı ve uzun, titrek bir iç çekti. "Kendine hakim ol, Maguire."

Öpücüğün hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmak istiyordu, Kade'in önce çekilmiş olması ona Kade'in bile aralarının ısınmasına izin vermenin kötü bir fikir olduğunu düşündüğünü söylemeliydi. Ama işler zaten kızışmıştı. Harareten de öteydi ve bunu inkâr etmek bu gerçeği ortadan kaldırmayacaktı. Alex'in Kade'e duyduğu arzuyu bastırmak için koşabileceği yeterince uzak bir yer yoktu. Ve işin kötüsü, bu duygudan kaçmak da istemiyordu. Hayatında ilk kez, onu çok korkutan ama kaçmak için de kaşındırmayan bir şey vardı.

Hayır, daha da kötüsü, Kade'e karşı hissettiği duygular ona yaklaşmak istemesine neden oluyordu.

Daha da korkuncu, Kade'in sırtını yaslayabileceği kadar güçlü biri olabileceğini, uzun zamandır içinde tuttuğu her şeyi açabileceği -gerçekten açabileceği- kadar güçlü biri olabileceğini hissetmişti. Bir parçası onun herhangi bir fırtınada, hatta canavarlarla dolu, gecenin dişlerinin olduğu ve rüzgârın kükrediği, açlıktan kana susamış bir fırtınada bile yanında durabilecek kadar güçlü bir adam olabileceğine inanmak istiyordu.

Kade onun yanında duracaktı.

Alex bunu, birinin kendisine yalan söylediğini her zaman bildiği gibi biliyordu. Her ne kadar onu diğer insanlar gibi okuyamıyor gibi görünse de, aynı doğuştan gelen his ona bunun Kade'in bir şekilde diğer insanlardan farklı olmasından kaynaklandığını söylüyordu. Şimdiye kadar tanıştığı ya da bir daha tanışabileceği hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Aynı tuhaf ama sarsılmaz içgüdü Harmony'den ayrılırken de iş başındaydı; babasıyla birlikte Florida'dan neden kaçtıklarına dair gerçeği -hepsini- ona anlatmaya çok yaklaşmıştı. Annesini ve küçük kardeşini tam olarak neyin öldürdüğü hakkındaki gerçeği.

Kade'i içeri almasını isteyen dürtüye karşı koymak zor olmuştu ve daha önce pek çok kişiye en ufak bir pişmanlık duymadan söylediği cilalı yalanı ona da söylediğinde, Kade'e karşı dürüst olmamak kendini berbat hissetmesine neden olmuştu. Düşünsenize, Harmony'de onu çocukluğundan beri tanıyan herkesten kendisiyle ilgili en temel gerçeklerden birini saklamıştı ama bir yabancıyla birkaç gün flört ettikten sonra onun için her şeyi ortaya dökmeye hazırdı.

Ama Kade artık onun için bir yabancı değildi. Kilisenin arka tarafındaki o ilk gece, parlak gümüş gözleri odanın öbür ucunda onun bakışlarıyla buluştuğunda bile yabancı gibi hissetmemişti.

Ve eğer o zamandan beri yaptıkları tek şey flört etmekse, o zaman neden ona her yaklaştığında kalbi göğüs kafesine çarpıyormuş gibi hissediyordu? Neden tüm mantık ve akla rağmen bu adama ait olduğunu hissediyordu?

Geçmiş anıların soğuğu ve geleceğin belirsizliği üzerine çökmüşken, tutunacak güçlü ve sıcak bir şeye ihtiyacı vardı.

Herhangi bir şey ya da herhangi biri değil... Ama o.

Şu anda Kade'in sıcaklığına -kısa bir süre için bile olsa- onun gücüne ihtiyacı vardı.

Kulübenin arkasındaki odunlukta, kapısının üzerinde Henry Tulak'ın baş harfleri bulunan rahat müstemilatın içinde istiflenmiş ve kuru tutulan, iyi bir miktarda terbiye edilmiş kütük vardı. Ormanda gezginlerin birbirlerini kollamaları, bir sonraki kişi için yakacak ve yiyecek bırakmaları ve hem kendileri hem de başkaları için toprağı korumak amacıyla toprağı saygı göstermeleri adettendi.

Kade erzak deposundan odunları çekip bir kenara koyarken, kulübede Alex için yakacağı yakıt karşılığında ne bırakabileceğini düşündü. Diz çöktü ve spor çantasının fermuarını açtı. Vahşi doğada birinin işine yarayabilecek tek şey silahlarıydı ama taşıdığı Rogue öldüren silahlar geride bırakılamayacak kadar değerliydi. O zaman bir bıçak. Çantasında birden fazla bıçak vardı.

Ayrılmaya dayanabileceği bir bıçak aramak için çantasına uzandığında, botunun topuğu odunluğun döşeme tahtaları arasına sıkışmış sert ve beyaz bir şeye takıldı.

"Ne oluyor be?"

Ayağının altında ezmiş olabileceği şeye daha iyi bakabilmek için kenara çekildi. Bir ayı dişi. Uzun, keskin fildişi uç, iki tahtanın dikiş yerinin derinliklerine saplanmıştı, sanki onunkinden önce sayısız bot tarafından ezilmiş gibiydi. Ama Kade'in damarlarındaki kanın soğumasına neden olan şey dişin kendisi değildi. Dişe tutturulmuş ince uzun örgü deriydi.

Kısa süre önce gördüğü başka bir ayı dişine takılmış olan deri bandın aynısıydı.

Kurumuş, yıllanmış insan kanıyla lekelenmiş ve Seth'in küçük hazinelerden oluşan özel zulasında saklanmış olarak bulduğu. Bir katil tarafından saklanan çarpık hatıra koleksiyonu.

Kardeşi buradaydı.

Ah, Tanrım... Seth geçen yıl burada ölü bulunan ve leşleri karıştırılan insanı öldürmüş müydü?

Kade elindeki kanıtın sadece bir tesadüf olduğunu inkâr etmek istedi ama göğsüne yerleşen soğukluk ona ikizinin bir kış önce, Henry Tulak son nefesini verirken tam da bu noktada olduğunu söyledi.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı Kade, Alaska'ya geldiğinden beri bunun kanıtını arıyor olsa da, anlayıştan bıkmıştı.

Artık her şey gözünün önünde olduğuna göre -ancak bir tek yumurta ikizinin diğer yarısı hakkında sahip olabileceği kesinlik- uzun zamandır kalbinde bildiği şeyi daha fazla inkâr edemezdi. Kardeşi bir katildi. Kade'in her zaman nefret ettiği ve şimdi Tarikat'ın bir üyesi olarak avladığı haydutlardan daha iyi değildi. Sadece Seth'e değil, kardeşi hakkında yanıldığına hâlâ inanmak istediği için kendisine de öfke duyuyordu. Kade kalbinin derinliklerinde bir hata olmadığını biliyordu. Artık Seth'i ya da yaptıklarının iğrençliğini mazur gösterecek bir şüphe yoktu.

Kade bıçağın ucuyla ayı dişini kurtardı ve önünde tutarak az önce kardeşini lanetleyen kanıta tiksintiyle baktı. Aynı kanıt şimdi Kade'i adil ve doğru olanı yapmaya zorluyordu -sadece Tarikat için değil, kişisel onur kuralları adalet gerektiren bir erkek olarak görevi neyse onu yapmaya.

Seth'i bulmalı ve cinayetlerine bir son vermeliydi.

Hemen şimdi gitmesi gerekiyordu. Öfkeden ve kararlılıktan Alex'le birlikte Harmony'ye uçamayacak kadar gergindi; öğlen şafağına daha birkaç saat varken kişisel avına başlamak için yaya olarak yola çıkacaktı. Gerekirse tüm iç bölgeyi yaya olarak dolaşacaktı; eğer Seth'i kendi başına yeterince hızlı bulamazsa kurtları yardıma çağıracaktı. Kade ayı dişi tılsımını kot pantolonunun ön cebine soktu ve bıçağı kütüklerin üzerine koydu, şu anda oduna ihtiyacı olmamasına rağmen bir takas teklifiydi bu. Şu anda ihtiyacı olan tek şey oradan defolup gitmek ve onu Alaska'daki evine getiren işi yapmaktı.

Birincilik.

Kulübeden çıkıp kulübeye doğru yürüdüğünde, öfke ve ölümcül bir amaç barut fıçısına dönmüştü. Ama kulübenin kapısını açtığında, Alex'e onu neden orada terk etmek zorunda kaldığına dair uyduruk bir bahane sunmaya hazırlanırken, sıcak hava ve kulübenin ortasındaki küçük boru sobada çıtırdayan ateşin altın ışıltısıyla karşılaştı.

Ve Alex, uyku tulumları ve yumuşak yün battaniyelerden oluşan kabarık bir yuvanın içinde oturuyordu. Sarı saçları örgülerinden çözülmüş, çıplak omuzlarının etrafına dağınık dalgalar halinde dökülüyordu. Çıplak, çıplak omuzlar, tıpkı üzerini kısmen örten yırtık pırtık battaniyenin altından görünen uzun, ince bacakları gibi.

Vay canına... güzel, seksi Alex, çıplak ve onu bekliyordu.

Kade boğazını temizledi, neden hemen gitmesi gerektiğine dair ona sunacağı bahaneler bir yana, aniden ne diyeceğini bilemez hale gelmişti.

"Ben, ah... Şuradaki kovada biraz odun ve kibrit buldum," dedi Alex. "Burada bir şeyleri ısıtabileceğimi düşündüm."

Isıtmak mı? Eğer biraz daha sıcak olsaydı, Kade'in vücudu durduğu yerde alevler içinde kalırdı. Odunluktaki tatsız keşif yüzünden kalbi hâlâ çarpıyordu ama şimdi ritmi daha derin, daha acil bir hal almıştı. Yumuşak ateş ışığının kızın pürüzsüz, kremsi teninde dans edişini izlerken çenesindeki bir kasın şiddetle sarsıldığını hissetti.

"Alex..."

Başını zayıfça salladı, onu reddedecek kelimeleri bir araya getiremedi. Bunun kötü bir fikir olduğuna dair düzinelerce neden -özellikle de görevinin onu kendi bencil isteklerini bir kenara bırakıp tamamen oraya yapmak için gönderildiği göreve o d a k l a n m a y a zorladığı şu anda- şehvetinden kaçtı.

sırılsıklam beyni. Açlık onu sardı, arzu bir dakika önce bile dışarıda onu tüketmiş olan öfkenin üzerine aktı.

Bu kötüydü, ona duyduğu bu ihtiyaç. Zamanlamasına bakılırsa, Alex'le aralarındaki ilişkiyi samimi bir düzeye taşımanın şu anda daha kötü bir fikir olabileceğinden emin değildi.

Ta ki kadın ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başlayana kadar. Formunu o kadar gevşek bir şekilde örten ve arkasından gelen yırtık pırtık battaniye şimdi önden yarılmış ve attığı her yavaş adımda Kade'e zayıf, sonsuz bacaklarını engelsiz bir şekilde göstermişti. Ve kadın yaklaştıkça, ince kumaş sol kalçasının yumuşak beyaz etini ortaya çıkarmak için kayarken, Kade tüm bu durumu temel kötü fikirler alanından çıkarıp felaket bölgesine iten küçük kıızıl gözyaşı damlası ve hilal-ay doğum lekesini gördü.

O bir Breedmate idi.

Ve bu her şeyi değiştirdi.

Çünkü Alexandra Maguire sadece oynayabileceği, bilgi alabileceği, belki bir süre sevişebileceği ve sonunda zihnini ovup unutabileceği ölümlü, insan bir kadın değildi. O, kendi türünden birinin akrabası, onurlandırılması ve saygı duyulması gereken, altın kadar değerli bir dişiydi.

Kadın nadir ve mucizevi bir şeydi, adamın hak etmediği bir şeydi ve kadının bu konuda hiçbir fikri yoktu.

"Ah, Tanrım." Spor çantasını yere bıraktı. Seth'le ve Tarikat'la olan işi beklemek zorundaydı. "Alex, bir şey var... konuşmamız gerek."

Gülümsedi, dudaklarında şehvetli, şakacı bir kıvrım vardı. "Bana bir tür hastalığın olduğunu ya da gerçekten erkeklerden hoşlandığını söylemen gerekmiyorsa..."

Ona baktı ve yol boyunca gözden kaçırdığı ipuçları olup olmadığını merak etti. Ama Alex'e ilk başta bir bilgi kaynağından, ne pahasına olursa olsun açması gereken isteksiz bir şahitten fazlası olarak bakmamıştı. Onunla konuştuktan sonra ondan hoşlanmaya başlamıştı. Ve bir kez ondan hoşlanmaya başladığında, onu arzulamamak zordu.

Ya şimdi?

Artık bu dişiyi ne pahasına olursa olsun korumakla yükümlüydü ve buna onun gibi bir erkeğin eline düşmesini engellemek de dâhildi. Sadece onunla birlikte olarak bile onu tehlikeye atıyor, onu Tarikat için üstlendiği görevin daha da derinliklerine sürüklüyor ve özellikle bugünden sonra

kardeşinin hastalıklı küçük oyunlarının dehşeti. Kendini adanmış olduğu savaşçının yarısı bile olsa, Alex'i buradan süpürür ve bir daha onu görmemek ya da ondan haber almamak üzere evine geri götürürdü.

"Kade?" Yaklaşırken başını hafifçe eğdi, hâlâ onun cevabını bekliyordu, sesi hâlâ şakacıydı. "Bana söylemen gereken şey bu değil, değil mi?"

"Hayır. Öyle değil."

"Bu iyi bir şey," dedi, neredeyse mırıldanarak. "Çünkü şu anda gerçekten konuşmak istemiyorum."

Kız ona doğru yaklaşırken Kade nefesini tuttu, aralarında bir santimden fazla mesafe yoktu. Ve onun kokusu... sıcak bir ten, kadınsı bir sıcaklık ve daha da anlaşılması güç bir şeyin baharatlı-tatlı izi... Kade artık bunun Irk Arkadaşı'nın eşsiz kan kokusu olması gerektiğini biliyordu.

Lanet olası doğum lekesi olmasa bile, hatta ona rağmen, Alexandra Maguire onu en güçlü uyuşturucu gibi saran sarhoş edici bir kombinasyondtu.

Ona baktı, karamel kahverengi gözleri her zamankinden daha koyu, içinde boğulacak kadar derin havuzlardı. "Seninle olmak istiyorum, burada ve şimdi, Kade." Yavaşça battaniyeyi açtı, kollarını ona sararken kendini tamamen ona açtı ve ikisini de battaniyenin kıvrımlarına hapsetti. Çıplak bedeninin sıcaklığı onu yaktı, hafızasına bir damga gibi kazındı. "Her zaman üşümekten yoruldum. Bu kadar yalnız hissetmekten yoruldum. Sadece şimdilik, bana dokunmanı istiyorum, Kade. Sadece ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Ona karşı savunmasız olduğunu itiraf etmesinin, kendini bu şekilde ortaya koymasının ne kadar cesaret gerektirdiğini biliyordu. Bunu ondan daha az istiyormuş gibi davranamazdı. Onu ilk gördüğü andan beri arzuluyordu. Şimdi tüm iyi niyetleri -görev ve onura yönelik tüm düşünceleri- bir anda kül olmuştu.

Bir avucunu omurganın narin çizgisi boyunca yukarı kaldırdı; diğeri yanağının zarif kıvrımını ve ensesinin ipeksi tenini okşamak için yükseldi. Adam şahdamarının üzerindeki hassas deriyi okşarken kadının nabızı başparmağının ucunda dalgalanıyordu. Adam parmaklarıyla o yumuşak, erotik et parçasıyla oynarken, kadın gözlerini kapadı ve başını geriye doğru eğerek ona akıllıca olandan daha fazla erişim izni verdi.

Kade'in kendi nabzı atıyordu, kalp atışlarının her bir tik takı, onu okşarken vücudunun ona karşı her küçük titremesi, en ilkel açlıklarını teşvik ediyordu. Başını eğdi ve yüzünü boynunun ve omzunun beşiğine soktu, dişleri hızla ağzını doldururken, dili onun tadına bakmak için istekliyken sadece kısa bir öpücüğe cesaret etti. Dürtüsünü alçak bir hırıltıyla dışa vurdu, ağzını boğazının önüne kadar takip etti, sonra daha aşağıya indi, mükemmel bir göğsü avuçlarken eğildi ve pembe meme ucunu dudaklarına kaldırdı.

Onu emdi, küçük, sıkı tomurcuğu ağzının derinliklerine çekerken dişlerinin sivri uçlarıyla onu sıyırmamaya dikkat etti, diliyle yuvarladı ve onun nefessiz zevk soluklarının tadını çıkardı. Boştaki eliyle aşağıya uzandı, kalçasının tatlı kabarıklığını kavradı, sonra da arkadan vücudunun dikişlerini okşadı. Onun kollarında kendini çok iyi, çok doğru hissediyordu. Onu kendine doğru çekti, parmaklarının daha derinlere, seksinin kaygan kıvrımlarına girmesine izin verdi. Kadın ıslak ve ateşliydi, adamın dokunuşu içine işlerken teni sıcak bir sığınak gibiydi.

"Oh, Tanrım," diye nefesini tuttu, adamın kucağına doğru eğildi. "Kade..."

Bir inilti üzerine göğsünü oynattığı ısırıktan kurtardı ve dudaklarına geri dönerek iç çekişini derin, aç bir öpücükle yakaladı. Her ne kadar kız onun ateşli temposuna ayak uydursa da, temposunu ayarlayan oydu, istediğinden daha aceleliydi, ama işleri ağırdan almak için fazla ileri gitmişti. Ayrıca üzerinde meydana gelen değişikliklerin de çok iyi farkındaydı; bu değişiklikler biraz açıklama gerektirecekti, bu da konuşmayı gerektirecekti, bu da daha önce ilgilenmediği ve şu anda beceremediği bir şeydi.

Hâlâ onu öpüyordu, ağzını onunkinden ayıramıyordu, onu ateşin yanındaki battaniye yuvasına doğru yönlendirdi. Birlikte onu soydular; ceketini, gömleğini, botlarını ve kot pantolonunu aceleyle çıkardılar. Alex öpüşmelerini kesip dilinin ucunu Kade'in boynunun yan tarafında gezdirirken Kade giysilerinin geri kalanını çıkardı. Damarlarına dolan ani arzu dalgasıyla sarsıldı, kanın kol ve bacaklarından geçerek sikinin zonklayan uzunluğuna doğru aktığını hissetti. Derisi, *dermagliflerinin* dönüşümüyle, göğsünün ve kollarının üzerinden uyluklarına kadar inen Irk işaretlerinin deseniyle karıncalandı. Normalde kendi ten renginden bir ya da iki ton daha koyu olan *glifler*, Alex'e duyduğu arzuyu yansıtacak şekilde derinleşerek şimdi kesinlikle renge doycaktı.

"Ah, lanet olsun," diye hırladı, çenesinin altındaki hassas deriyi şakacı bir şekilde ısırırken keskin bir tıslama çıkardı. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Kadın uzanıp shaftının uzunluğunu okşadığında, adam hayvani hırıltısını bastıramadı. Seksinin küt başını avuçladı, hassas cildin üzerindeki nemini kaydırırken dokunuşu hem meraklı hem de talepkârdı.

"Yanıma uzan," dedi, sesi düzensizdi, nefesi kesik kesik gidip geliyordu.

Onu kollarından tutup kulübenin battaniyeyle kaplı zeminine yatırdı ve yavaşça altına bastırırken onu öptü. Kadın adamın vücuduna karşı çok yumuşak ve sıcaktı, kolları adamın omuzlarına dolanmış, kalçaları adamın kalçalarının arasına sıkıştığı yerde ayrılmıştı. Aleti kızın seksinin ıslak yarığına yerleşmiş, derinlere inme isteğiyle yanıp tutuşuyordu ama Kade kızın içine girmekle yetindi, ağzını kızın boynunun kenarındaki titreyen kalp atışlarının üzerinde gezdirirken vücudunun pelüş yaprakları arasında kayıyordu. Kendini kavramak için aşağı uzandı, sert etini onun yumuşaklığına sürttü, klitorisinin sıkı küçük tomurcuğunu okşamak için penisinin geniş ucunu kullandı. Kadın inledi, onun temposuna uymak için eğildi, onu daha derine davet etmek için bacaklarını açtı. Adam bu cazibeye karşı koydu ama zar zor.

Ondan kendisini ısıtmasını istemişti ve öyleydi de, ama adam onu hiç olmadığı kadar ısıtmak istiyordu. Ani, anlaşılmaz bir şekilde kendini onun vücuduna damgalama ihtiyacı -ona daha önce kimsenin vermediği zevki vermek- kanında bir davul gibi çalıyordu. Bu his karşısında afallayan adam hafifçe geri çekildi. Ama Alex çok iyi görünüyordu, çok iyi hissettiriyordu ve daha iyisini hak ettiğini kendine hatırlatamadan vücudunun ön kısmından aşağıya doğru öpmeye başladı. Göğüslerinin küçük tümseklerinden karnının sıkı kaslarına ve kalçasındaki tüm bu zevki ve bencilce ihtiyacını çok yanlış yapan lanet olası küçük doğum lekesine kadar onun her tatlı santiminin tadını çıkardı.

Ama yanlış ya da değil, Alex'e duyduğu arzuya boyun eğmek ne kadar bencilce olsa da, artık direnmenin çok ötesindeydi. Onu altında hissetmek, kanındaki alevin tamamen kaynamasına neden oldu. Kadının kokusu onu bir mıknaş gibi bacaklarının arasındaki tüylü buklelere doğru çekti. Onu oradan öptü, dudaklarını, dilini ve dişlerini kullanarak kız ağzının karşısında kıvrana kadar öptü. Ve yine de durmadı. Onu emdi ve okşadı.

Adamın altından kalktı ve sarsıcı, ürpertici bir dorukla haykırdı.

Ve hala durmadı.

Onu öpmeye, emmeye ve okşamaya devam etti, onu başka bir vahşi boşalmanın zirvesine getirdi ve sonra, ancak o zaman, onu vücuduyla örtmek için ayağa kalktı, derinden itti ve kılıfının sıcak, ıslak duvarları pompalayan shaftının etrafında kasılırken kükredi. Kendisinin de bu sıcaklığa, geçici de olsa yalnız olmadığını hissetmeye ihtiyacı olduğunu fark ederek onun içine girdi. Alex'in ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü kadar, onun da Alex'e böyle bir anda ihtiyacı vardı.

Kade'in salıverilmesi horozunun tabanında sert bir şekilde kıvrıldı ve her ateşli itme ile yoğunlaştı. Daha sıcak ve daha sıcak, daha sıkı ve daha sıkı, bir saniye daha tutamayana kadar. Gücüyle gerildi ve onu alabildiği kadar uzağa daldı, yüzünü omzuna gömdü ve tohumu ondan sıcak, sıvı bir aceleyle patlarken boğuk bir serbest bırakma çığlığı attı.

Kan değişimi olmadığı sürece hamilelik tehdidi olmamasına rağmen, istese de kendini tutamazdı. Ama bu bile olması gerekenden daha cazip geldi. Kendini Alex'in erimiş sıcaklığının içinde kaybederken Kade'in dişleri diş etlerinden uzanıyordu. Onun nabzının hızla attığını duyuyor, kendi kalp atışlarının çılgın yankısında hissediyordu. Ve ağzının yüzünü buruşturarak onun tenine dayandığı yerde, narin teninin yüzeyinin hemen altında hızla akan kanını hissetti.

"Ah, Tanrım... Alex," diye tısladı, Alex'in içinde uyandırdığı his seliyle eziyet çekiyordu.

İçindeki Irk'a ait her şey bu dişiye kendine ait kılmasını, az önce bedenine sahip çıktığı gibi kanına da sahip çıkmasını istiyordu.

Kade bu ihtiyacı daha da bastırdı ama lanet olsun, kolay değildi. Onu kendine doğru yuvarladı, tutkuları sırasında kendisinde meydana gelen değişiklikleri gizlemeye yardımcı olmak için onu arkadan kaşıkladı.

"İyi misin?" diye sordu, adam dürtülerine ve mantıklı düşünce kırıntılarına hakim olmaya çalışırken.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Olmaya hakkım olandan daha iyiyim." "Ben de," dedi, gülümsemesi yüzündeki uykulu memnuniyeti belli ediyordu. ön kolunun üstünden sıcak ve hafif bir şekilde yayılırken. "Merak ediyorsanız söyleyeyim, pilotluk hizmetlerim genellikle müşterilerimle birlikte soyunmayı içermiyor."

"Güzel," dedi Kade, onu hâlâ sıcak olan vücudunun önüne yaklaştırırken hırlamaktan biraz daha iyi bir sesle. Onun kimseyle çıplak kalmasını istemediğini bir sarsıntıyla fark etti. Bugün aralarında olanlardan önce bu fikir hoşuna gitmezdi, şimdi de gitmeyeceği kesindi.

"Peki ya sen?" diye sordu adam, *gliflerini* onun görüşünden korumak için ikisini de battaniyeyle örterken.

"Peki ya ben?"

"Bunu... sık sık yapar mısınız?"

"Donmuş vahşi doğanın ortasında seksi Alaska çalı pilotlarıyla soyunmak mı?" Bir dakika durakladı, kızın soruyu ciddiye aldığını düşünmesine izin verdi. "Hayır. Bu benim için bir ilkti."

Alex'in başka bir erkekle birlikte olduğunu düşündüğünde hâlâ kanında dolaşan şiddetli sahiplenme duygusu da öyle. Boş yere, onu en başından beri kendisine çeken şeyin bir Irkdaş olması olup olmadığını merak etti. Ama bunu düşünürken bile, onu Cinslerden biri olarak yaşadığı karanlık dünyaya bağlayan doğum lekesinin, onu Alexandra Maguire'a çeken özelliklerin en azı olduğunu biliyordu. Şu anda ihtiyacı olan son şey duygusal bir yakınlaşmaydı, hele de gözyaşı damlası ve hilal-ay izi taşıyan bir kadınla.

Ama eli ayağı birbirine dolanmıştı. Aslında, zaten imkânsız olan bir duruma birkaç düğüm daha atmıştı.

Birinci sınıf bir aptal olduğu için kendine lanet eden Kade, kızın başının tepesini öptü ve gözlerinin normal görünümüne dönmesini ve dişlerinin geri çekilme şansı bulmasını beklerken onu kendine yaklaştırdı.

Bu biraz zaman aldı ve vücudu rahat bir huzura kavuştuktan sonra bile kollarındaki kadına duyduğu açlık devam etti.

BÖLÜM

On beş

Gün ışığı ormanlık mağaranın geniş ağzının dışında ince ve bulutlu bir şekilde kırılıyordu. Yırtıcı hayvan kısa bir süre önce, güneşin ilk zayıf ışınları kış karanlığını tırmalamaya başladığında oraya sığınmıştı. Ondan daha güçlü çok az şey vardı, özellikle de binlerce yıl önce içine doğduğu uzak dünyadan çok farklı olan bu ilkel dünyada, ama türü ne kadar gelişmiş bir yaşam formu olursa olsun, tüysüz, *dermaglif kaplı* cildi ultraviyole ışığı işleyemezdi ve sadece birkaç dakika maruz kalması onu öldürürdü.

Karanlık mağaranın güvenli derinliklerinde, önceki gece avlanıp dolaşarak dinlenmiş, şafağın zayıf ışığının kendini tüketip bir kez daha geri çekilmesi için sabırsızlanıyordu. Yakında tekrar beslenmesi gerekiyordu. Hâlâ açlık çekiyordu; hücreleri, organları ve kasları, esaret altında geçirdiği uzun yoksunluk ve istismar döneminden sonra kapsamlı bir yenilenmeye ihtiyaç duyuyordu. Hayatta kalma içgüdüğü, yörüngedeki bu misafirperver olmayan enkaz parçasında tamamen ve tamamen yalnız olduğu bilgisiyle savaşıyordu.

Artık burada onun gibi kimse kalmamıştı, uzun bir süre de kalmayacaktı. O, bu gezegene düşen sekiz kaşifin sonuncusuydu, kaçma şansı olmayan yalnız bir kazazedeydi.

Onlar fethetmek için doğmuşlardı, kral olmak için doğmuşlardı. Bunun yerine, teker teker mahsur kalan kardeşlerinin hepsi, ya yeni çevrelerinin acımasızlığı yüzünden ya da yüzyıllar sonra kendi yarı insan soylarıyla yaptıkları savaşta yok olmuşlardı. İhanet ve soyuyla yaptığı gizli bir pazarlık sayesinde tek başına hayatta kalmıştı. Ama onu oğlunun oğlu Dragos'a köle yapan da aynı ihanet ve gizli anlaşmaydı.

Artık özgür olduğuna göre, bu terk edilmiş gezegende geçirdiği zamanı sona erdirmekten daha çekici olan tek şey

ikiyüzlü varisi de onunla birlikte ölecek.

Uzun yıllar boyunca kendisine çektirilen acı ve deneyler için hatırladığı öfkeyle uludu. Sesi mağaranın duvarlarını salladı, ciğerlerinden bir savaş çığılı gibi kopan doğaüstü bir kükreme.

Çok uzak olmayan bir yerden, ormanın ötesinde bir yerden bir silah sesi duyuldu.

Dışarıdaki donmuş çalılıklardan ani bir ses geldi. Sonra mağaranın ağzının yakınında koşan hayvan ayaklarının -birkaç takım- sabit, kısa süreli ritmi.

Kurtlar.

Sürü dağıldı, yarısı mağaranın girişinin sağına doğru koşarken, yarısı da soluna doğru kaçmaya başladı. Ve sadece birkaç saniye arkalarında insan sesleri duyuldu, silahlı adamlar inatla peşlerindeydi.

"Bu taraftan," diye bağırdı içlerinden biri. "Bütün lanet olası sürü bu tepeye koştu Dave!"

"Siz batıya doğru gidin," diye gürleyen bir ses cevap verdi. "Lanny ve ben sırttan yürüyerek gideceğiz. Bu tarafta bir mağara var; uyuz piçlerden birinin ya da birkaçının içeride saklanıyor olma ihtimali çok yüksek."

Adamlardan bazıları hızla uzaklaşırken motorların vızıltısı ve yanık benzin kokusu havayı doldurdu. Birkaç dakika sonra, mağaranın ağzının dışında, tek kaçış yolunu kapatan gün ışığında, ellerinde uzun tüfekler tutan iki kişinin silüetleri şekillendi. Öndeki adam iriydi, fıçı gibi bir göğsü, geniş omuzları ve gençliğinde kaslı olabilecek ama o zamandan beri yağa dönüşmüş bir göbeği vardı. Yanındaki adam bir karış daha kısa ve yaklaşık yüz kilo daha hafifti; sesi titrek, ürkek bir yaratıktı.

"Burada bir şey olduğunu sanmıyorum Dave. Ve diğerlerinden ayrılmamızın gerçekten iyi bir fikir olduğundan emin değilim..."

Gölgelere hapsolmuş mağaranın tek sakini sivri kayalardan oluşan bir duvarın arkasına çekildi ama yeterince çabuk değil.

"İşte! Az önce içeride parlayan bir çift göz gördüm. Sana ne demiştim, Lanny? O lanet olası piçlerden biri tam burada!" Silahını kaldırırken iri adamın sesi saldırganlıkla doluydu. "Şu feneri yak da neye ateş ettiğimi göreyim, olur mu?"

"Tamam Dave." Gergin arkadaşı görevi beceriksizce yerine getirdi, kirişi tıklattı ve titrek bir sıçrama ile zeminin ve duvarların etrafına gönderdi.

Mağara. "Herhangi bir yerde görüyor musun? Burada hiçbir şey göremiyorum."

Tabii ki göremedi, çünkü iri adamın bir an önce gördüğü parlayan bakış artık yere doğru alçakta değildi, avcının şimdi başlarının üstündeki kaya tavana yapıştığı yerden bir örümcek gibi karanlıkta üzerlerine dikilmiş olan insan çiftine bakıyordu.

İri adam silahını indirdi. "Ne oluyor lan? Nereye gitmiş olabilir?"

"Burada olmamalıyız Dave. Bence gidip diğerlerini bulmalıyız..."

İri adam mağaraya doğru birkaç adım daha attı. "Bu kadar korkak olma. Ver şu ışığı bana."

Küçük adam onu vermek için uzandığında, botu gevşek bir kayaya takıldı. Tökezledi, acı ve şaşkınlık dolu bir çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. "Oh, kahretsin! Sanırım kendimi kestim!"

Bakırımsı kanıtı ani bir koku patlamasıyla yükseldi. Taze kan kokusu yırtıcı hayvanın burun deliklerini deldi. Bu kokuyu içine çekti ve çıplak dişleri ve azı dişleri arasından ciğerlerine geri tısladı.

Altında, mağaranın zemininde, gergin küçük adamın kafası yukarı doğru sarsıldı. Artık susamış olan gözlerinin yabancı, kehribar rengi ışıltısı altında dehşete kapılmış yüzü donuklaştı.

Çığlık attı, sesi bir insan kızınıninki kadar yüksek ve kesikti.

Aynı anda, iri adam tüfeğiyle etrafında döndü.

Yırtıcı hayvan tepedeki kayalıklarda tutunduğu yerden sıçrayıp kendini insan çiftine doğru fırlattığında, mağara keskin bir silah sesi ve kör edici bir ışık parıltısıyla patladı.

Alex en son ne zaman bu kadar derin ve kesintisiz uyuduğunu hatırlayamıyordu. Kade'le seviştikten sonra kendini hiç bu kadar bitkin ve doygun hissettiğini de hatırlamıyordu. Yerdeki kabarık battaniye ve uyku tulumu yığınının altında gerindi, sonra dirseğinin üzerinde yükselerek kulübenin küçük boru sobasındaki ateşe biraz daha odun ekleyen Kade'i izledi.

Kamburlarının üzerine çömelmiş, sırtının ve kollarının kalın kasları, sobaya bir kütük daha yerleştirmek için dönerken kıvrılıp bükülüyor, pürüzsüz teni ateş ışığının sıcak kehribar parıltısıyla yıkanıyor. Kısa siyah saçları, ona normalden daha vahşi bir hava veren parlak dikenlerden oluşan bir karmaşaydı, başını çevirip ona doğru baktığında daha da arttı ve

Adamın öldürücü elmacık kemikleri ve çenesinin keskin açıları ve koyu renk saçaklı gözlerinin delici gümüş rengi gözüne çarptı.

Muhteşemdi, karşısında çırılçıplak otururken yüz kat daha nefes kesiciydi, bakışları yoğun ve samimiydi, onunkilere kilitlenmişti. Alex'in vücudu hâlâ tutkularının hatırasıyla uğulduyor, bacaklarının arasındaki hoş sızı, sanki onu yeniden yiyip bitirmek istiyormuş gibi şimdi ona baktığı için biraz daha sıcak bir şekilde nabız atıyordu.

"Gün ışığında uyuduk mu?" diye sordu, aniden hararetli sessizliği doldurma ihtiyacı duyarak.

Başıyla kısa bir selam verdi. "Güneş gideli birkaç saat oldu."

"Gördüğüm kadarıyla dışarıdaymışsın," dedi, yanına yığılmış taze kütüklere dikkat ederek.

"Evet," dedi. "Bir dakika önce geldim."

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Umarım oraya bu şekilde gitmemişsindir."

Karanlıkta sıfır dereceden fazla olamaz."

Homurdandı, şehvetli ağzı alaycı bir mizahla kıvrıldı. "Benim büzülme sorunum yok."

Hayır, bu kesinlikle erkekliğiyle ilgili en ufak bir güvensizliği olan bir adam değildi. Her santimi yağsız, sert, yontulmuş kaslardan oluşuyordu. Neredeyse bir buçuk metre boyunda, omuzlarının ve pazılarının kalın, ip gibi kütlesinden göğsünün oyulmuş düzlemlerine ve dar, mükemmel kesilmiş kalçalara doğru sivrilen karın kaslarına kadar efsanevi bir savaşçının vahşi formuna sahipti. Adamın geri kalanı da etkileyici bir şekilde mükemmeldi ve kadın, adamın bununla ne yapacağını kesinlikle bildiğine tanıklık edebilirdi.

Tanrım, o yaşayan bir sanat eseriymiş ve bu durum, gövdesinin ve uzuvlarının altın rengi derisi üzerinde minnettar bir aşığın dilinin izlediği yol gibi izlenen karmaşık ama incelikli işlenmiş mürekkep deseniyle -ne tür bir mürekkepti bu? Alex gözleriyle girdap gibi dönen, merak uyandırıcı tuhaf desenleri takip etti ve ona hayranlıkla bakarken dövmelemlerindeki kına renginin daha derin bir tonda kızarmış gibi görünmesinin sadece ateş ışığının bir oyunu olup olmadığını merak etti.

Kadınların kendisine hayranlık duymasına alışkınmış gibi sırtarak ayağa kalktı ve yavaşça kadının yerdeki yuvasında yattığı yere doğru yürüdü, çıplaklığında tamamen sınır tanımıyordu.

Alex usulca güldü ve başını salladı. "Senin için hiç sıkıcı oluyor mu?"

Onun yanında umursamaz bir şekilde uzanırken kara kaşlarını kaldırdı. "Sıkıcı mı?"

"Kadınlar senin için yanıp tutuşuyor," dedi ve biraz da şaşkınlıkla bu fikrin pek de hoşuna gitmediğini fark etti. Aslında bundan nefret ediyordu ve sırf birbirlerinin vücutlarının tadını çıkardıkları birkaç terli -ve evet, tamam, düpedüz muhteşem- saati paylaştıkları için onun üzerinde kişisel bir hak iddia etmediğini düşününce, kıskançlık duygusunun nereden geldiğini merak etti.

Kadının yüzündeki bir tutam saçı okşadı ve bakışlarını kendi yüzüne çekti. "Şu anda yanımda sadece bir kadın görüyorum. Ve sizi temin ederim ki sıkılmaktan başka bir şey yapmıyorum."

Yüzünü avuçlarının arasına alıp onu öptü ve battaniyenin üzerine yatırdı. Adam ona bakarken bakışları alev alev yanıyordu ve Alexandra, adamın yanında uzandığı kalçasının yan tarafını dürten ereksiyonunun sert baskısını hissedebiliyordu. "Sen özel bir kadınsın, Alexandra. Sandığından çok daha özel."

"Beni tanıımıyorsun bile," diye itiraz etti sessizce, bu gerçeği ondan çok kendine hatırlatma ihtiyacı duyuyordu. Birbirlerini ne kadardır tanıyorlardı, birkaç gün mü? Birinin hayatına bu kadar çabuk ya da bu kadar derinden girmesine izin vermek ona göre değildi, özellikle de bu kadar kısa bir süre sonra. Peki, neden o? Neden şimdi, dünyasındaki her şey çok dik bir uçurumun kenarına tünemiş gibi hissederken? Yanlış yönden gelen güçlü bir itiş ve o gitmişti. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun... gerçekten değil."

"O zaman söyle bana."

Adamın gözlerinin içine baktı, sesindeki samimiyet ve yalvarış karşısında irkildi. "Söyle sana..."

"Florida'da sana ne olduğunu anlat, Alex."

O anda tüm nefesi ciğerlerinden çekilmiş gibiydi. "Sana söylemiştim-"

"Evet, ama ikimiz de biliyoruz ki anneni ve kardeşini senden alan sarhoş bir sürücü değildi. Onlara başka bir şey oldu, değil mi? Bunca yıldır sır olarak sakladığın bir şey." Nazik bir sabırla konuşuyor, kızın güvenini kazanmaya çalışıyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, ona güven vermeye hazır hissediyordu. Bunu biriyle paylaşması gerekiyordu ve kalbinin derinliklerinde o kişinin Kade olduğunu biliyordu. "Sorun yok Alex. Bana gerçeği anlatabilirsin."

Gözlerini kapadı, korkunç kelimelerin -korkunç anıların- boğazında asit gibi yükseldiğini hissetti. "Yapamam," diye mırıldandı. "Eğer konuşursam, o zaman

Arkamda bırakmaya çalıştığım her şey... unutmak için çok çalıştığım her şey... hepsi yeniden gerçek olacak."

"Hayatını gerçeklerden kaçarak geçiremezsin," dedi ve sesine lanetli bir şey karıştı. Uzun zamandır taşıdığı yükün bir kısmını anladığını gösteren bir hüznün, bir teslimiyet. "Gerçeği inkâr etmek onu asla ortadan kaldırmaz, Alex."

"Hayır, değil," diye cevap verdi sessizce. Kalbinin derinliklerinde bunu biliyordu. Kaçmaktan yorulmuştu ve geçmişindeki dehşeti gömmek ve unutturmak için savaştan bıkmıştı. Tüm bunlardan kurtulmak istiyordu ve bu da ne kadar korkunç olursa olsun -ne kadar akıl almaz olursa olsun- gerçeğe yüzleşmek anlamına geliyordu. Ama korku güçlü bir düşmandı. Belki de çok güçlüydü. "Korkuyorum, Kade. Bununla tek başıma yüzleşecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum."

"Öylesin." Omzuna şefkatli bir öpücük bıraktı, sonra bakışlarını tekrar kendi bakışlarına çevirdi. "Ama yalnız değilsin. Ben seninleyim, Alex. Bana neler olduğunu anlat. Eğer bana izin verirsen, seninle ilgileneceğim."

Onun yalvaran bakışlarını tuttu ve ihtiyacı olan cesareti onun gözlerindeki çelik gibi güçte buldu. "Hep birlikte çok güzel bir gün geçirmiştik. Su kenarında piknik yapmıştık ve Richie'ye iskeleden nasıl ters takla atılacağını öğretmiştim. Sadece altı yaşındaydı ama korkusuzdu ve yaptığım her şeyi denemeye istekliydi. Çok fazla sevgi ve kahkahayla dolu mükemmel bir gündü."

Ta ki karanlık bataklığın üzerine çökene kadar.

o.

"Neden bizim ailemizi seçtiklerini bilmiyorum. Bir sebep aradım ama Bize saldırmak için neden gecenin bir yarısı ortaya çıktıklarına dair bir açıklama bulamadım."

Kade onu dikkatle okşarken, o bir sonraki kelimeyi bulmakta zorlanıyordu. "Bazen hiçbir neden yoktur. Bazen bir şeyler olur ve onları anlamlandırmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur. Hayat ve ölüm her zaman düzgün ya da mantıklı değildir."

Bazen ölüm bir hayalet gibi, gerçek olamayacak kadar korkunç bir canavar gibi gölgelerin arasından fırlıyordu.

"İki kişilerdi," diye mırıldandı Alex. "Çok geç olana kadar orada olduklarını bile bilmiyorduk. Hava kararmıştı ve hepimiz verandada oturmuş, akşam yemeğinden sonra dinleniyorduk. Annem verandadaki salıncakta

Richie, yatmadan önce bize *Winnie-the-Pooh* okurken, birincisi hiçbir uyarıda bulunmadan aniden ortaya çıktı ve ona saldırdı."

Kade'in eli hareketsiz kaldı. "Bir erkekten bahsetmiyorsun."

Yutkundu. "Hayır. O bir insan değildi. İnsan bile değildi. Başka bir şeydi. Şeytani bir şey. Onu ısırды, Kade. Ve sonra diğeri de Richie'yi dişleriyle yakaladı."

"Dişler," dedi sakın bir sesle, sesinde şok ya da inançsızlık yoktu, sadece kararlı, acımasız bir anlayış vardı. "Dişleri kastediyorsun, değil mi Alex? Saldırganların dişleri vardı."

Kelimenin imkânsızlığı kafasına dank edince gözlerini kapattı. "Evet. Dişleri vardı. Ve gözleri... karanlıkta parlak kömürler gibi parlıyorlardı ve ortalarında, göz bebekleri bir kedininki gibi ince ve uzundu. İnsan olamazlardı. Onlar canavardı."

O korkunç gecenin dehşeti zihninde yeniden canlanırken Kade'in dokunuşu yüzünü ve saçlarını yatıştırdı. "Her şey yolunda. Artık güvendesin. Keşke sana ve ailene yardım etmek için orada olabilseydim."

Adamın kendisinden birkaç yaş büyük olamayacağı düşünülürse, bu duygu çok hoştu, ancak pek olası değildi. Ama sesindeki samimiyetten bunu gerçekten kastettiğini anladı. İhtimalleri ya da karşılaştıkları kötülüğün büyüklüğü ne olursa olsun, Kade saldırıya karşı onunla birlikte dururdu. Başka hiç kimse yapamazken o hepsini güvende tutabilirdi.

"Babam onlarla savaşmaya çalıştı," diye mırıldandı Alex, "ama her şey çok hızlı oluyordu. Ve ondan çok daha güçlüydüler. Onu bir hiçmiş gibi yere serdiler. O sırada Richie çoktan ölmüştü. O kadar küçüktü ki, bu tür bir şiddetten kurtulma şansı yoktu. Annem babama kaçması, yapabiliyorsa beni kurtarması için bağırdı. "Kızımın ölmesine izin verme! Bunlar onun son sözleriydi. Onu tutan kişi kocaman çenesini boğazına geçirdi. Gitmesine izin vermedi, sadece ağzını ona sıkıca bastırdı. O... oh, Tanrım, Kade. Kulağa çılgınca gelecek ama... onun kanını içiyordu."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve Kade dudaklarını Alex'in alına bastırarak onu kendine yaklaştırdı ve çok ihtiyaç duyduğu teselli sundu. "Kulağa çılgınca gelmiyor Alex. Senin ve ailenin katlandığı şeyler için üzgünüm. Hiç kimse bu tür bir acıya ve kayba katlanmak zorunda kalmamalı."

Her ne kadar yeniden yaşamak istemese de, anılar şimdi yeniden canlanmıştı ve onları uzun süre gömülü tuttuktan sonra, tutamayacağını fark etti.

onları geri getiremezdi. Kade ona sarılıp, daha önce hiç olmadığı kadar sıcak ve güvende hissetmesini sağlarken olmazdı.

"Annemi ve Richie'yi parçalama şekilleri hayvan gibiydi. Onların yaptıklarını hayvanlar bile yapmaz. Ve Tanrım... çok fazla kan vardı. Babam beni kucağına aldı ve koşmaya başladık. Ama karanlıkta arkamızda olanlara bakamıyordum. Daha fazlasını görmek istemiyordum ama o kadar gerçek dışıydı ki. Zihnim bunu algılayamıyordu. Yıllar geçti ve ben hala o gece bize saldıranın ne olduğunu açıklayabileceğimden emin değilim. Sadece... Bir anlam ifade etmesini istiyorum ama etmiyor. Asla da olmayacak." Kesik kesik bir nefes aldı, daha taze bir acıyı, daha yeni bir kafa karışıklığını yeniden hatırladı. Kade'in ayık bakışlarına bakarak, "Toms ailesinde de aynı türden yaralar gördüm. Onlar da tıpkı bizim gibi aynı türden bir kötülük tarafından saldırıya uğradılar. O burada, Alaska'da Kade... ve ben korkuyorum."

Uzun bir süre boyunca Kade hiçbir şey söylemedi. Onun keskin zekâsının kendisine anlattığı her şeyi, başka birinin inanamayarak alay etmesine ya da profesyonel yardım alması gerektiğini söylemesine neden olabilecek her inanılmaz ayrıntıyı gözden geçirdiğini görebiliyordu. Ama o öyle yapmadı. Kadının anlattıklarını olduğu gibi kabul etti, gözlerinde ya da ses tonunda en ufak bir şüphe izi yoktu. "Artık kaçmana gerek yok. Bana güvenebilirsin. Ben yanında olduğum sürece sana kötü bir şey dokunmayacak. Bana inanıyor musun, Alex?"

Başını salladı, ona olan inancının ne kadar kararlı olduğunu şimdi fark etmişti. Ona içgüdüsel olmaktan öte, kanının derinliklerinde bir düzeyde güveniyordu. Ona karşı hissettiği şey, hayatına daha o hafta girmiş olmasına meydan okuyordu, ne de fiziksel olarak onun için yanıp tutuşmasıyla bir ilgisi vardı - ona karşı incelemeye pek de hazır olmadığı bir şekilde öfke duyuyordu.

Sadece Kade'in sarsılmaz gözlerine baktı ve ruhunun derinliklerine kadar, onunla paylaştığı her türlü yükü taşıyabilecek kadar güçlü olduğunu biliyordu.

"Bana güvenmene ihtiyacım var," dedi ona nazikçe. "Anlaman gereken şeyler var Alex, şimdi her zamankinden daha fazla. Kendinle, Florida'da ve burada gördüklerinle ilgili şeyler. Ve benim hakkımda da bilmen gereken şeyler var."

Doğrulup oturdu, kalbi göğsünde garip bir şekilde çarpıyordu, temkinli bir beklenti duygusuyla ağırlaşmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Sonra gözlerini kaçırdı, bakışları dokunuşunun yumuşak izini takip ederek çıplak vücudunda aşağı doğru süzüldü, sonra kalça kemiğinin çıkıntısında oyalandı. Başparmağının ucuyla oradaki küçük doğum lekesinin üzerinde bir daire çizdi. "Sen farklısın, Alexandra. Sıra dışısın. Bunu hemen fark etmeliydim. İşaretler vardı ama bir şekilde gözden kaçırdım. Başka şeylere odaklanmıştım ve ben... *kahretsin*."

Alex kaşlarını çattı, kafası her zamankinden daha karışık. "Ne söylemeye çalışıyorsun?" "Sen diğer kadınlar gibi değilsin, Alex."

Şimdi tekrar ona baktığında, normalde gözlerinde ıslıl ıslıl parlayan güven kaybolmuştu. Yutkundu, boğazının kuru *tıkırtısı* kızın damarlarındaki kanın biraz daha soğuk akmasına neden oldu. Her ne söyleyecekse söylesin, şu anda korkan oydu ve ondaki bu belirsizlik izini görmek onun da endişesinin biraz artmasına neden oldu.

"Sen diğer kadınlardan çok farklısın Alex," dedi yine tereddütle. "Ve ben... benim de diğer erkekler gibi olmadığımı bilmen gerekiyor."

Gözlerini kırptırdı, aralarına yayılan sessizlikte görünmeyen bir ağırlığın üzerine çöktüğünü hissetti. Ona daha fazla cevap istemesini söyleyen aynı içgüdü, geri çekilmesi ve bilmek istemiyormuş gibi davranması için yalvardı - Kade'in dilini bu kadar bağlayan ve huzursuz eden şey her neyse bilmesine gerek yoktu. Tek yapabildiği onu izlemek ve beklemektir, tüm dünyasını daha da büyük bir kuyruk dönüşüne sokmak üzere olmasından endişeleniyordu.

Cep telefonunun keskin sesi onu canlı bir telden gelen bir öpücük gibi sarstı. Tekrar çaldı ve Kade'in tavrındaki garip, karanlık değişimden kaçmak için bahaneyi memnuniyetle karşılayarak ona doğru atladı.

"Ben Alex," dedi, telefonu çevirip açtığı anda Zach'in numarasını tanıdı ve aramayı cevapladı.

"Neredesin?" diye sordu, merhaba demek için bir saniyesini bile ayırmadan. "Az önce evinin önünden geçtim ve orada değildin. Jenna'larda mısın?"

"Hayır," dedi. "Jenna bu sabah ben çıkmadan önce evimdeydi. Eve gitmiş olmalı."

"O zaman hangi cehennemdesin?"

"Bir telefon görüşmesi için dışarıdayım," dedi, onun sert ses tonuna biraz sinirlenerek. "Bu sabah bir charter müşterim uçuş rezervasyonu yaptırdı."

"Harmony'de kötü bir durumla karşı karşıyayız," diye sertçe araya girdi Zach. "Tıbbi bir acil durumun ortasındayım ve kritik bir yaralıyı çalılıklardan buraya getirmeniz gerekiyor."

Alex telefonu açmadan önce kendisini saran duygusal sisten sıyrıldı. "Kim yaralandı, Zach? Neler oluyor?"

"Bu Dave Grant. Henüz hikayenin tamamını bilmiyorum ama o, Lanny Ham ve kasabadan bir grup adamla birlikte bugün kasabanın batısında avlanmaya çıkmışlar. Başları belaya girmiş, ciddi bir belaya. Lanny Ham öldü ve görünüşe göre Koca Dave için de durum pek iyi görünmüyor. Adamlar onu kurtarmak için zamanında buraya getiremeyeceklerinden korktukları için kar motoruna bindirmeye korkuyorlar."

"Aman Tanrım." Alex katlanmış bacaklarının üzerinde geriye yaslandı, soğuk bir uyuşukluk tenini sardı. "Yaralar, Zach... ne oldu?"

"Diğer adamlara göre dışarıda bir şey onlara saldırmış. Dave sayıklıyor ve çok kan kaybetmiş. Bilinci gidip geliyor ve Harmony'nin batısındaki mağaralardan birinde gizlenen bir yaratık hakkında saçma sapan şeyler söylüyor. Onu ve Lanny'yi ele geçiren her neyse, durum kötü Alex. Gerçekten kötü. İkisini de feci şekilde parçalamış. Haberler şimdiden tüm kasabayı sardı ve herkes panik içinde."

Gözlerini kapattı. "Oh, Tanrım... oh, Tanrım..."

Kade'in eli hafifçe Alex'in çıplak omzuna geldi. "Ne oldu Alex?" Başını salladı, kelimeleri bir araya getiremiyordu.

"Yanındaki kim?" Zach talep etti. "Tanrı aşkına, Alex. Geçen gece Pete'in evindeki adamla mı birliktesin?"

Alex, Zach Tucker'a kiminle vakit geçirdiği konusunda cevap vermesi gerektiğini düşünmüyordu, hele de bir adam ölmüşken ve başka bir adamın hayatı tehlikedeyken. Hele de geçmişindeki dehşet -daha birkaç gün önce Toms ailesini ziyaret etmesinden korktuğu dehşet- şimdi kalbini yeni baştan deşerken.

"Tulak kulübesindeyim, Zach. Hemen yola çıkacağım ama muhtemelen kırk beş dakika uzaklıktayım."

"Unutun gitsin. Seni beklemeyi göze alamayız. Onun yerine Roger Bemis'in izini süreceğim."

Bağlantıyı kesti ve Alex'i şok içinde donmuş bir halde orada bıraktı. "Ne oldu?" Kade sordu. "Kim yaralandı?"

Bir an için tek yapabildiği nefes alıp vermeye konsantre olmaktı. Kalbi acımasızca çarpıyor, suçluluk duygusu içini kemiriyordu. "Onları uyarmalıydım. İnkâr edebileceğimi düşünmek yerine bildiklerimi onlara anlatmalıydım."

"Alex?" Kade'in sesi temkinliydi, parmakları Alex'in yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırırken sert ama şefkatliydi. "Bana neler olduğunu anlat."

"Koca Dave ve Lanny Ham," diye mırıldandı. "Bugün çalılıklarda saldırıya uğradılar. Lanny öldü. Koca Dave başaramayabilir."

Peki ya Kade onunla gelmek yerine onlarla gitmiş olsaydı? Bu tehlikeye yakın olabileceği ya da daha kötüsü bunun kurbanı olabileceği fikri -Kalbini yerinden oynattı. Korku ve dehşetten kendini hasta hissediyordu ama tutunduğu şey öfkesiydi.

"Haklısın, Kade. Bildiğim şeyden kaçamam. Artık kaçamam. Bu kötülükle yüzleşmek zorundayım. Başka kimse zarar görmeden önce, şimdi bir tavır almalıyım." Korkunun onu aşağı çekmekle tehdit ettiği yerde öfke onu canlandırdı. "Harmony'deki herkese gerçeği anlatmalıyım. Gerekirse tüm lanet dünyaya. İnsanlar dışarıda ne olduğunu bilmeli. Varlığından bile haberdar olmadıkları bir kötülüğü yok edemezler."

"Alex." Dudaklarını birbirine bastırdı, onu vazgeçirmek istercesine başını sallamaya başladı. "Alex, bunun akıllıca olacağını sanmıyorum..."

İnanmaz bir şekilde onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Senin sayende kendimi bunu yapabilecek kadar güçlü hissediyorum Kade. Birlikte durmalıyız -herkes- ve bunu yenmeliyiz."

"Ah, Tanrım... Alex..."

Tereddütü, göğüs kafesine yavaşça bastıran soğuk bir bıçak gibi hissettiriyordu. Adamın tavır değişikliğinden kafası karışmıştı ama doğru olanı yapmaya çok kararlıydı.

-Şimdi yapması gerekeni yapmak için ondan uzaklaştı ve giyinmeye başladı. "Harmony'ye dönmem gerekiyor. Önümüzdeki beş dakika içinde ayrılıyorum. Benimle gelip gelmeyeceğine sen karar verebilirsin."

BÖLÜM

On altı

Dönüş yolculuğu boyunca hiç konuşmadılar.

Kade sefil bir sessizlik içinde Alex'in yanında oturuyor, ona İrk'ı ve bu dünyadaki yerini açıklamak istemekle, gerçekte ne olduğunu öğrenirse onu da nefret ettiği ve şimdi tüm Harmony'ye ve insanlığın geri kalanına ifşa etmeye kararlı olduğu canavar kategorisine sokacağından korkmak arasında gidip geliyordu.

Kadının kendisinden nefret edeceği korkusu, onları kasabanın kenarındaki karla dolu uçak pistine geri götürmesi için geçen kırk beş dakika boyunca dilinin damağına yapışmasına neden oldu. Ondan tüm gerçeği sakladığı için piçin tekiydi; bunu biliyordu. Tulak'ın kulübesinde bundan daha da kötü bir şey yaptığını kanıtlamıştı; ona duyduğu arzunun görevinin önüne geçmesine izin vermişti - ne kadar dayanıksız olursa olsun, kendi kişisel onur yasası - daha iyi bir erkeğin onu almadan önce tüm kartlarını masaya koyması gerekirdi.

Ama Alex'le her şey seksle ilgili değildi. Bu sadece arzuyla ilgili değildi, her ne kadar Alex'te bu arzu fazlasıyla bulunsa da. Sadece fiziksel olsaydı şu anda her şey çok daha kolay olurdu.

Gerçek şu ki, onu önemsiyordu. Ona değer *veriyordu*. Artık onun incindiğini görmek istemiyordu, en azından kendi sözleri ya da eylemleri yüzünden. Onu geçmişte ona zarar veren şeylerden korumak istiyordu ve bir daha hiçbir kötülüğün ona dokunmaması için mümkün olan her şeyi yapacaktı.

Evet, orada çok iyi bir iş çıkarıyordu.

Alaska'ya döndüğünden beri dokunduğu her şeyde birinci sınıf bir iş çıkarmıştı.

Kulübede bulduğu kanıtlar ışığında, donmuş kuzey ülkesindeki olası bir Rogue sorununu çözmek için basit, ek bir görev olabilecek şey, şimdi kendi ailesindeki bir katili bulma arayışına dönüşmüştü. Ve şimdi

Bu karışma ekleyeceği en az bir ölü insan daha vardı, eğer Koca Dave'in yaralanma raporu doğruysa muhtemelen iki.

Kade'in tüm şüphelere rağmen dua ettiği bir başka vahşi saldırının üzerinde Seth'in adı yazmıyordu.

Alex uçağı kusursuz bir inişle yere indirdiğinde hâlâ o korkuyu çığniyordu. Kahretsin, ne kadar sarsılmış olsa da Alex direksiyonun başında tam bir soğukkanlılıkla kontrolü elinde tutuyordu. Gerçek bir profesyoneldi. Onu daha da takdir etmesini sağlayan bir şey daha.

Kokpitin penceresinden dışarı bakarken, "Kahretsin," diye alçak sesle nefesini verdi. Bu kadın için gerçekten çok kötüydü.

Alex, "Görünüşe göre kasabanın yarısı sağlık kliniğinin önünde toplanmış," dedi. "Roger Bemis'in uçağı geldiğine göre, Koca Dave ve Lanny'yi de çoktan getirmişlerdir diye tahmin ediyorum."

Kade homurdandı, kasabanın merkezindeki bir blok ötede, bahçeyi aydınlatan projektörün altında birkaç düzine insanın toplandığı, bazıları yaya, diğerleri rölantide çalışan kar motorlarının üzerinde oturan dönüştürülmüş çiftlik evine baktı.

Alex uçağın motorunu durdurdu ve pilot kapısını açtı. Kade de onunla birlikte dışarı çıktı ve uçağın ön tarafını dolaşıp her şeyi kilitledi. Hareketleri etkiliydi, eldivenli elleri sanki bilinçli düşünceden çok alışkanlıkla çalışıyordu. Sonunda ona baktığında, Kade yüzünün kül gibi solgun olduğunu, yüz hatlarının kederli ve temkinli olduğunu gördü. Ama bakışları acımasız bir kararlılıkla keskindi.

"Alex... oraya gidip o insanlara söylemen gerektiğini düşündüğün şeyi söylemeden önce bunu konuşalım."

Kaşlarını çattı. "Bilmeleri gerekiyor. Onlara söylemem gerekiyor."

"Alex." Uzandı ve onu kolundan yakaladı, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde. Alex onu sıkıca kavrayan parmaklarına baktı, sonra tekrar ona baktı. "Bunu yapmana izin veremem."

Kadın adamın elinden kurtuldu ve adam bir an için onu yolun yukarısında toplanan kalabalıktan uzak tutmak için bayıltmayı düşündü. Küçük bir zihinsel çaba ve avucunun alnına kısa bir dokunuşuyla onu esnek bir yarı-bilinç durumuna sokabilirdi.

Değerli zaman kazanabilirdi. Kasaba halkını, aralarında yaşayan ve onları gölgelerden avlayan vampirlerin varlığı konusunda uyararak Tarikat için üstlendiği tüm görevi tehlikeye atmasını engelleyebilirdi.

Ve daha fazla manipölasyon yaptığı için ondan daha da fazla nefret edecekti - haklı olarak öyle.

Ondan bir adım geri çekildi, kaşları hâlâ şaşkınlıkla birbirine çarpıktı. "Birdenbire neyin var senin? Gitmem gerekiyor."

Kadın dönüp Harmony'nin küçük sağlık kliniğine doğru koşmaya başladığında onu durdurmadı. Kade lanet okuyarak onun peşinden gitti. Bir anda ona yetişti ve endişeli, geveze kalabalığın arasından onunla birlikte ilerledi.

"... böyle bir şeyin tekrar yaşanması çok korkunç," diye mırıldandı beyaz saçlı bir kadın yanındaki kişiye.

"... çok fazla kan kaybetti," dedi bir başkası. "Duyduğuma göre onları parçalamış. İki adamda da sağlam pek bir şey kalmamış."

"Korkunç bir şey," dedi kalabalığın içinden bir başka müstakil ses, panikle tizleşerek. "Önce Tomses, şimdi de Koca Dave ve Lanny. Memur Tucker'ın bu konuda ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum!"

Kade, Alex kliniğin girişine yakın bir yerde duran ve cep telefonunu kulağına dayamış olan Zach'e doğru yürürken Alex'in yanında ilerledi. Alex'e sadece bir bakış atarak onu onayladı ve hattın diğer ucundaki birine ciddi emirler yağdırmaya devam etti.

"Zach," dedi, "seninle konuşmam gerek-"

"Biraz meşgulüm," diye tersledi.

"Ama, Zach-"

"Şimdi olmaz, lanet olsun! İçeride bir adam öldü ve bir diğeri kanlar içinde ve tüm kasaba etrafımda çılgına dönmüş durumda!"

Kade, insanın patlamasıyla boğazının arkasında kıvrılan koruyucu hırıltıyı güçlkle zapt edebildi. Kendi öfkesi tehlikeli bir şekilde yükseldi, kasları gerildi ve başlatmaya fazlasıyla hevesli olduğunu fark ettiği bir kavgaya hazırlandı. Bunun yerine, kurnazca Alex'i kolundan tuttu ve onunla diğeri erkeğinin arasına girdi. "Hadi," diyerek onu askerden ve devam etmekte olan sinir krizinden uzaklaştırdı. "Ortalık sakinleşene kadar başka bir yere gidelim."

"Hayır," dedi. "Gidemem. Koca Dave'i görmem gerek. Emin olmam gerek-"

Ondan ayrılıp beton basamakları hızla çıkarak kliniğe girdi, Kade de hemen peşindeydi. İçerisi sessizdi, sadece tepedeki floresan lambaların uğultusu boş resepsiyon alanından koridor boyunca muayene odalarına doğru ilerliyordu. Seyrek görünümünden

Kliniğin ve ekipman eksikliğinin, ara sıra meydana gelen sıyrık veya aşılardan daha fazlasıyla ilgilenmek için kurulduğu görülmüyordu.

Alex kararlı ve hızlı adımlarla koridorda ilerledi.

"Fran Littlejohn nerede? Burayı asla bu kadar soğuk tutmaz," diye mırıldandı, tam o sırada Kade de sıcaklığı fark ediyordu.

Arkadaki odalardan birinden koridora doğru esen bir kutup soğuğu. Kapısı kapalı olan tek kişi.

Alex elini kapı koluna koydu. Kıpırdamadı. "Bu çok garip. Kilitli."

Kade'in savaşçı içgüdüleri havai fişek gibi parladı. "Geri çekil."

Çoktan önünde durmuş, gözlerinin onu takip edebileceğinden daha hızlı hareket ediyordu. Kapı kolunu kavradı ve sertçe çevirdi. Kilit kırıldı, mekanizmalar bir anda toz haline geldi.

Kade kapıyı iterek açtı... ve kendini bir Minion'un soğuk ve ölü gözlerine bakarken buldu.

"Skeeter?" Alex'in sesi şaşkınlık ve yerinde bir şüpheyile keskindi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Minion'un işi Kade için son derece açıktı. Koca Dave'in yatağının yanında yerde iri yarı, orta yaşlı bir kadın yatıyordu; şüphesiz klinik teknisyeniydi. Bilinci yerinde değildi ama hâlâ nefes alıyordu, bu da yataktaki hastası için söyleyebileceğinden daha iyiydi.

"Fran!" Alex tepkisiz kadının yanına koşarak bağırdı.

Kade'in odağı başka bir yerdeydi. Oda insan kanının baskın kokusuyla kokuyordu. Taze olsaydı Kade'in fizyolojik tepkisini gizlemek imkânsız olurdu ama koku bayattı, hücreler artık yaşamıyordu. Yatakta yatan Koca Dave de yaralarının ciddiyeti yüzünden neredeyse tanınmaz haldeydi. Kade'in adamın birkaç dakika önce ölmüş olduğunu anlaması için dökülen, pıhtılaşan hemoglobinin tek bir kokusuna ihtiyacı vardı.

"Efendim bugünkü saldırıyı duyunca pek memnun olmadı," dedi Minyon, ince yüzü solgun ve duygusuzdu. Arkasında açık bir pencere vardı, odaya giriş yolu olduğu belliydi. Elinde de Koca Dave'in hayati tehlikesi olan yaralarının sonuçlarını hızlandırmak için kullanılan kanlı bir dikiş makası vardı.

"Kade... neden bahsediyor?"

Skeeter, Alex'e sapkın, diktatörce bir sırıtışla gülümsedi. "Efendim de senin hakkında duyduklarından pek memnun olmadı. Tanıklar genel olarak bir sorundur, anlarsın ya."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Alex. "Skeeter, ne diyorsun sen? Ne yaptın sen!"

"Seni orospu çocuğu," diye tısladı Kade ve kendini Minion'a doğru fırlattı. Skeeter'ı kemik kıran bir saldırıyla yere serdi. "Seni kim yaptı? Cevap ver bana!"

Ancak insan zihninin kölesi, Kade'in ona indirdiği cezalandırıcı darbelere rağmen sadece ona baktı ve dudak büktü.

"Senin efendin kim lan?" Skeeter'a tekrar vurdu. Ve tekrar. "Konuş, seni lanet olası bok parçası."

Cevaplar ondan kaçıyordu. İçindeki mantıksız bir parça Seth'in adını aradı ve buldu ama bu imkânsızdı. Kade ve ikizi Cins olmalarına rağmen, soyları ikisinin de bir Minion yaratmasına yetecek kadar eski ya da saf değildi. Sadece vampir ırkının ilk nesilleri bir insanı ölümün eşiğine getirip zihnini ele geçirme gücüne sahipti.

"Emirleriniz nedir?" Minion'un sırtan, kanayan, ruhsuz yüzüne vurdu. "Efendine Alex hakkında ne söyledin?"

Arkasından gelen sesi, içindeki şiddeti bastırdı. "Kade, lütfen... dur. Beni korkutuyorsun. Bunu hemen durdur ve gitmesine izin ver."

Ama duramazdı. Skeeter Arnold olan insanın gitmesine izin veremezdi, şimdi olmazdı. Ne olduğunu bilmeden. Efendisinin isteklerini tekrar yerine getirmesi için serbest bırakılırsa Alex'e ne yapmasının emredilebileceğini bilmeden.

"Kade, lütfen..."

Gırtlaktan gelen bir kükremeye Minion'un kafasını avuçlarının arasına aldı ve vahşice çevirdi. Kemik ve sinirler çatırdadı, ardından sert bir gümbürtüyle cansız bedenin yere düşmesine izin verdi.

Arkasında Alex'in keskin nefes alışını duydu. Çığlık atacağını düşündü ama tamamen sessizleşti. Kade başını çevirip ona baktığında, geniş kahverengi gözlerindeki şaşkınlığı -tam bir şok- okumak zor olmadı.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi sessizce, güçsüzce. "Elimden bir şey gelmezdi Alex."

"Sen... onu öldürdün. *Onu* öldürdün... çıplak ellerinle."

"O artık gerçekten hayatta değildi, Alex. Sadece bir kabuktu. Artık gerçekten insan değildi." Kade kaşlarını çatı, yüzündeki şaşkın ifadedden bunun ona nasıl geldiğini biliyordu. Kade yavaşça ayağa kalktı ve Alex onun ulaşamayacağı bir şekilde geriye doğru bir adım attı.

"Dokunma bana."

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı parmaklarını kafa derisinde gezdirirken. Hayatında şiddetten payına düşenden fazlasını yaşamıştı; ihtiyacı olan son şey, onunla olan ilişkisi yüzünden daha fazlasına ortak olmaktı. "Şu anda burada olup bunları görmenden nefret ediyorum. Ama açıklayabilirim-"

"Hayır." Başını aniden salladı. "Hayır, Zach'i bulmalıyım. Koca Dave için yardım bulmalıyım ve-"

"Alex." Kade onun kollarını hafif ama inatçı bir şekilde kavradı. "Artık bu adamların ikisi için de yapılabilecek bir şey yok. Ve Zach Tucker'ı ya da başka birini bu işe karıştırmak sadece işleri daha da tehlikeli hale getirecek - sadece onlar için değil, senin için de. Bunu riske atmayacağım."

Ona baktı, gözleri onunkileri arıyordu.

Odayı dolduracak kadar genişleyen sessizlikte, Skeeter'ın yere düşürdüğü klinik çalışanı kendine gelmeye başladı. Kadın inledi, anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Fran," dedi Alex, yaşlı kadına yardım etmek için geri dönerek. Kade onun yolunu kesti. "O iyi olacak."

Alex onu dikkatle izlerken kadının yanına gitti ve elini nazikçe alnına koydu. "Şimdi uyu Fran. Uyandığında bunların hiçbirini hatırlamayacaksın."

"Ona ne yapıyorsun?" Alex talep etti, klinik çalışanı onun dokunuşuyla rahatlar, sesi yükseliyordu.

"Skeeter'ın burada olduğunu unutursa onun için daha kolay olur," dedi ve Fran'in zihninin kendisine yapılan saldırıdan ve Kade ile Alex'in de orada olduğuna dair hatırlayabileceği her şeyden arındığından emin oldu. "Bu şekilde onun için daha güvenli olacak."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Kade başını çevirip onunla yüzleşti. "Canavarlarında senin bildiğinden daha fazlası var Alex. Çok daha fazlası."

Ona dik dik baktı. "Ne diyorsun, Kade?"

"Bugün erken saatlerde kulübede bana güvendiğini söylemiştin, değil mi?"

Yutkundu, sessizce başını salladı.

"O zaman bana güven, Alex. Ah, lanet olsun. Artık benden başka kimseye güvenme." Skeeter Arnold'un cesedine baktı - şimdi bir yerlerde ve hızlıca kaybetmek zorunda kalacağı Minion cesedine. "Dışarı çıkmanı istiyorum. Koca Dave, Skeeter ya da az önce burada olanlar hakkında kimseye bir şey söyleyemezsin. Burada gördüklerini kimseye anlatma Alex. Oradan çıkıp eve gitmeni ve benim sana gelmemi beklemeni istiyorum. Bana söz ver."

"Ama o-" Yerdeki kırık bedeni işaret ederken sesi boğuklaştı.

"Ben her şeyi halledeceğim. Tek ihtiyacım olan bana güvendiğini söylemen. Sana korkman için hiçbir neden olmadığını söylediğimde bana inanman. Benden değil." Elini uzatıp kızın soğuk yanağını okşadı ve kızın ondan kaçmaması ya da geri çekilmemesiyle rahatladı. Ondan çok şey istiyordu -hakkı olandan çok daha fazlasını. "Eve git ve beni bekle, Alex. Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı, sonra geriye doğru birkaç adım attı. Açık kapıya doğru ilerlerken gözleri onunkilerde kasvetliydi ve bir an için korkusunun artık onun için çok fazla olup olmadığını merak etti.

"Sorun değil," dedi. "Ben de sana güveniyorum Alex."

Arkasını döndü ve kızın dışarı çıkıp onu pisliğini tek başına temizlemesi için orada bırakmasını dinledi.

BÖLÜM

On yedi

Bir anda, dünyası aniden ekseninden kaymıştı.

Alex Kade'in yanından uzaklaşırken, az önce sadece Skeeter Arnold'a değil, Fran Littlejohn'a da yaptıklarına tanık olduğu şeyin mantıksızlığıyla zihni dönerken bacaklarının çalışmasına şaşırmıştı. Kadının üzerinde kullandığı bir tür hipnotizma mıydı, yoksa kadının iradesine bu kadar kolay boyun eğmesini sağlayan bundan daha güçlü bir şey miydi?

Ve Skeeter...

Kade'e tüm o tuhaf şeyleri söyleyerek, "Efendi "sinden aldığı emirleri nasıl yerine getirdiğinden bahsederek ne demek istiyordu? Bu delice bir konuşmaydı ama Skeeter hiç de deli gibi görünmüyordu. Çok tehlikeli görünüyordu, artık Kade'in bildiği küçük çaplı uyuşturucu satıcısı ve her yönüyle ezik biri değil, ölümcül bir şeydi. Neredeyse insanlık dışı bir şey.

Artık gerçekten hayatta değildi... sadece bir kabuktu.

Koca Dave'i soğukkanlılıkla öldürmüş, Kade de Skeeter'ın boynunu çıplak elleriyle kırmıştı.

Oh, Tanrım. Hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu.

Canavarlarında bildiğinden daha fazlası var, Alex.

Öğleden sonrasının ışıksız soğuğuna adımını atarken Kade'in uyarısı kafasının içinde yankılandı. Bütün bunlar nasıl olabilirdi? Gerçekleşiyor *olamazdı*. Bunların herhangi biri nasıl gerçek olabilirdi?

Ama öyle olduğunu biliyordu, tıpkı yıllar önce Florida'da olanların gerçek olduğunu her zaman bildiği gibi.

Artık benden başka kimseye güvenme.

Alex başka seçeneği olduğundan emin değildi. Başka kimi vardı ki? Kade'in az önce yaptıkları -klinikte söylediği her şey- onu sormaya hazır olduğundan çok daha fazla soruyla baş başa bırakmıştı. Şimdi her zamankinden daha fazla dehşete düşmüş ve kararsızdı. Kade tehlikeliydi; bunu daha önce de görmüştü.

sadece bir dakika önce. Yine de sadece Alex'i değil, hiç tanımadığı Fran Littlejohn'u da korumaya çalışıyordu.

Az önce söylediği ve yaptığı her şeye rağmen Kade, Alex'i aniden akıntıya bırakan bu gerçeklikte sağlam bir dayanak noktasıydı. Hâlâ kliniğin önünde kümelenmiş olan küçük kalabalığa bakarken onu canlandıran şey onun gücü ve güveniydi. Uzun zamandır tanıdığı bir düzineden fazla yüz, yanlarından çaktırmadan geçip giderken ona artık birer yabancı gibi görünüyordu. Kalabalığın dış sınırına ulaştığında ona bir bakış atan Zach bile bir arkadaştan çok bir şüphe ve istenmeyen bir karmaşa kaynağı gibi görünüyordu.

Adamın gözleri kıza dikilmişti ama kız oradan çıkmak için çaresizce yürümeye devam etti. "Alex."

Ani, soğuk bir panik oku saplandı ona. Zach şu anda görmesi gereken son kişiydi. Onu duymamış gibi yaptı, biraz daha hızlı yürüdü.

"Alex, bekle." İlerleyerek onu parkasının kolundan yakaladı. "Bir dakika bekler misin?"

Başka seçeneği olmadığı için durakladı. Onunla yüzleşirken ifadesini nötr tutmak için mücadele etti. Zach karanlıkta ona kaşlarını çatarak bakarken vücudunu saran titremeye engel olamadı.

"Sen iyi misin? Yüzün çarşaf gibi bembeyaz."

Başını salladı, omuzlarını garip bir şekilde silkti. "Sanırım biraz gerginim."

"Evet, hiç de bile," dedi. "Dinle, daha önce sana karşı kısa davrandığım için özür dilerim.

Son zamanlarda buralarda işler kötüye gidiyor gibi görünüyor."

Alex yutkundu ve başını salladı. Olayın yarısını bile bilmiyordu.

Artık benden başka kimseye güvenme... Burada gördüklerini kimseye anlatma Alex.

Söz ver bana.

Zach beklentiyle onu izlerken Kade'in sözleri düşüncelerinde gezindi. "Ee? Tüm dikkatim sende, en azından şimdilik. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Um..." Alex bir cevap bulmakta zorlandı, Zach'in ona spekülasyon, hatta belki de şüpheyile bakıyor gibi görünmesinden garip bir şekilde rahatsız olmuştu. "Ben sadece... Koca Dave için endişelendim tabii ki. O nasıl? Nasıl olduğunu düşünüyorsun?"

Sorular dilinde sakil duruyordu, özellikle de kalbi klinikte tanık olduğu her şey yüzünden hâlâ çarparken.

Zach'in ifadesi biraz daha irdeleyici bir hal aldı. "Onu kendin gördün, değil mi?"

Başını salladı, inandırıcı bir yalan söyleyebileceğinden emin değildi.

"Seni ve yeni *arkadaşını* içeri girerken görmedim *mi?*" Kelimenin üzerine gereksiz yere sertçe eğildi. "O nerede bu arada? Hâlâ içeride mi?"

"Hayır," dedi, ama ağzından kaçırıldı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Kade ve ben bütün zaman boyunca buradaydık. Az önce gitti."

Zach pek inanmış gibi görünmüyordu ama daha fazla üstüne gitmeye fırsat bulamadan kliniğin kapısı açıldı ve Fran Littlejohn dışarı çıktı. "Memur Tucker! Zach nerede? Biri hemen Memur Tucker'ı arasın!"

Alex, Fran'in başını sallayıp kalabalığı taramasıyla yükselen korku hissini bastırarak baktı.

"Buradayım," diye seslendi Zach. "Ne oldu?"

"Ah, Zach!" Klinik teknisyeni bir iç çekti, kalın omuzları çöktü. "Korkarım onu kaybettik. Ona bir doz daha sakinleştirici vermiştim ve en fazla bir dakikadan fazla sürmeyecek bir süre için arkamı döndüm. Az önce arkama dönüp baktığımda vefat ettiğini gördüm. Koca Dave öldü."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Zach. Fran'le konuşmasına rağmen Alex'e sert bir bakış fırlattı. "Orada seninle birlikte başka kimse yok mu Fran?"

"Sadece ben," dedi. "Zavallı Dave. Ve zavallı Lanny de. Tanrı ikisini de korusun."

Yumuşak mırıltılar ve fısıltıyla edilen dualar kalabalığın içinde dolaşırken Alex boğazını temizledi. "Gitmem gerek, Zach. Uzun bir gün oldu ve gerçekten çok yorgunum. Başka sorunuz yoksa-"

"Hayır," dedi ama ona bakışı temkinliydi, az önce duyduğu her şeyi isteksizce kabullenişle doluydu. "O zaman evine git Alex. Sana ihtiyacım olursa, seni nerede bulacağımı biliyorum."

Başını salladı, arkasını dönüp uzaklaşırken onun yorumundan garip bir şekilde tehdit edildiğini hissetmekten kendini alamadı.

Harmony'den yaklaşık beş mil uzakta, donmuş vahşi doğanın derinliklerinde Kade, Skeeter Arnold'un cansız bedeninin yükünü omuzlarından silkti ve onu dik bir vadiden aşağı bıraktı.

Minion'un cesedi gözden kaybolduktan sonra bir süre orada durdu, etrafındaki uçsuz bucaksız hiçliğe bakarken acı soğuk havanın ciğerlerine dolmasına ve nefesini buharlaştırmasına izin verdi. Gökyüzü karanlıktı, karla kaplı zemin öğleden sonraki yıldız ışığının altında gece yarısı mavisi gibi parlıyordu. Uzaklardaki ormanda bir kurt uzun uzun ağıt yakarak sürüsünü koşmaya çağırıyordu. Etrafındaki vahşilik Kade'i çağırıyordu ve keskin bir an için ona teslim olmak istedi.

Harmony'de ardında bıraktığı kaos ve karmaşayı görmezden gelme isteği. Alex'in içine saldığı korkudan ve geri döndüğünde ona iletmek zorunda kalacağı tatsız gerçeklerden kaçmak istiyordu.

Ona söylemek zorunda olduğu şey için onu hor görür müydü?

Onun gerçek doğasını anladığında dehşet içinde geri çekilecek miydi?

Eğer öyle yaparsa onu suçlayamazdı. Çocukken nelere katlandığını bildiğı için,

Ve şimdi, onun gözleri önünde bir adamı öldürdüğünü gördükten sonra, kendisine korku ya da tiksintiden başka bir şeyle bakacağını nasıl umabilirdi?

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı ve vadinin kenarındaki kalçalarının üzerine çömeldi. "*Siktir!*"

"Sorun mu var kardeşim?"

Beklenmedik ses, beklenmedik aşinalık -burada, her yerde, şimdi, her zaman- Kade'in içinden ham elektrik akımı gibi geçti. Ayağa fırladı ve etrafında döndü, eli otomatik olarak kemerinde taşıdığı bıçaklardan birine uzandı.

"Yavaş ol," dedi Seth yavaşça, başını eğerek Kade'in hemen arkasındaki uçurumun tehlikeli kenarını işaret etti. "Adımlarına dikkat etsen iyi olur."

Kade'in öfkesi ikizinin dağınık ve tüylü görüntüsünü görünce daha da arttı. "Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim... *kardeşim.*"

Bıçağı yumruğunda tutmaya devam ederek döndü ve vadiye bakmak için ona doğru yürüyen Seth'i dikkatle takip etti. Seth homurdandı. "Bir avdan kurtulmanın en akıllıca yolu değil ama sanırım leş yiyicilerin onu bulması uzun sürmez."

"Evet, her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Seth ona baktı, Kade'in kendi gümüş gözleri -kendi yüzü- sanki bir aynadaymış gibi ona bakıyordu. Seth'in kısa siyah saçları donuk, keçeleşmiş tutamlar halinde sarkıyor, yanakları ve çenesi solgunlaşıyor, teni kum ve kirle gölgeleniyordu. Yüzü Kade'in hatırladığından daha zayıftı, cılızlığın eşiğindeydi. Gergin görünüyordu ve ağır kapaklı bakışlarında vahşi bir parıltı vardı.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye sordu. "Ne zamandır o iğrenç öldürme oyunlarını oynuyorsun?"

Seth kıkırdadı, karanlık bir eğlenceyle. "Bir insanı karlı bir mezara atan ben değilim."

"Minyon," diye düzeltti Kade onu, ama neden açıklama gereği duyduğunu anlayamamıştı.

"Gerçekten mi?" Seth kaşlarını kaldırdı. "Bir Minion, ta buralarda, çalılıkların arasında... ilginç."

"Evet, çok heyecanlıyım," dedi Kade. "Ve sen benim lanet soruma cevap vermedin."

Seth'in ağzının kenarları kıvrıldı. "Ne söyleyeceğimi zaten biliyorken ne anlamı olabilir ki?"

"Belki de bunu kendi ağzından duymam gerekiyordur. Geçen yıl Alaska'dan ayrıldığımdan beri insanları nasıl takip ettiğini ve öldürdüğünü anlat bana -tabii, bundan çok daha uzun süredir devam ediyor, değil mi?" Keskin bir tiksinti tıslaması çıkardı. "Tanıdık gelebilecek bir şey buldum. Burada-"

Cebinden ayı dişi tılsımını çıkardı ve ikizine fırlattı.

"Artık eşleşen bir takımın var," dedi Kade. "Bu ve geçen kış öldürdüğün yerliden aldığın."

Seth avucunun içindeki örgülü deri şeride ve ona bağlı uzun, soluk dişe baktı. Özür dilemeden omuz silkti ve parmaklarını ödülün etrafında kıvrıldı. "Darkhaven'daki evine gitmişsin," diye mırıldandı. "Eşyalarımı karıştırıyordun. Ne kadar kabasın. Çok sinsi ve el altından, Kade. Bu her zaman seninkinden çok benim tarzım olmuştur."

"Ne oldu, Seth? Tek tek öldürmeler artık seni tatmin etmiyordu, bu yüzden toptan katliama geçmek zorunda mı kaldın?"

Kade, kardeşinin yüzündeki soğukkanlı maskenin şaşkınlıkla titremesini izledi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Şimdi orada durup bunu inkâr etmeye mi çalışacaksın? İnanılır gibi değilsin," diye alay etti Kade. "Cesetleri ya da onlardan geriye kalanları gördüm. Bir gecede bütün bir aileyi, altı canı katlettin, seni hasta orospu çocuğu. Ve bugün Harmony'den gelen o adamlara saldırarak berbat çetelene iki tane daha ekledin."

"Hayır." Seth başını sallıyordu. Hatta hakarete uğramış gibi görünecek kadar cesurdu. "Yanılıyorsun. Eğer iddia ettiğin gibi böyle cinayetler işlendiyse, bunlar benim değil."

"Bana yalan söyleme, lanet olası."

"Yalan söylemiyorum. Ben bir katilim, Kade. Bir sorunum var... diyebilirsiniz."

Ama benim sapkın ahlak anlayışımın bile bir sınırı var."

Kade baktı, onu ölçüp biçti. Bir yıl aradan sonra bile ikizini, Seth'in ona doğruyu söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu.

"Ben hiçbir zaman bütün bir aileyi kaçırmadım, bugün saldırıya uğradığınızı söylediğiniz iki adamdan da ben sorumlu değilim."

Kade karnında soğuk bir çukurun açıldığını hissetti. Ne kadar sapkın olursa olsun, kardeşi bu konuda dürüst davranıyordu. Toms ailesini o öldürmemişti. Lanny Ham'i öldürmemiş ve Koca Dave Grant'i ölüme terk etmemişti.

Seth değilse, kim?

Kade bundan haydutların sorumlu olabileceği fikrinden uzun süre önce vazgeçmişti - bölgenin Darkhaven nüfusundan kayıp Irk erkeklerine dair raporlar ya da bölgede başıboş dolaşan Kan Tutkusu içindeki vampirler olduğuna dair başka göstergeler olmadan olmazdı.

Peki, geriye hangi olasılık kalmıştı?

Skeeter Arnold'ı zihin kölesi yapan vampir olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, güçlü bir Soy büyüğü, insanlarla dolu sayısız şehir arasından seçim yapmak varken neden Alaska'nın ücra, seyrek nüfuslu vahşi doğasında avlanmayı tercih etsin ki? Akla yatkın gelmiyordu.

Ancak bunların hiçbiri Seth'in suçlarını ya da yaptıklarından pişmanlık duymamasını mazur göstermiyordu.

"Ne oldu sana böyle?" Kade, kendisinininkine çok benzeyen, yaptığı her şeye rağmen hâlâ sevdiği kardeşinin yüzüne bakarak sordu. "Neden, Seth? Kontrolünü bu kadar kaybetmeye nasıl izin verdin?"

"Kontrolünü kaybetmek mi?" Güldü ve başını Kade'e doğru salladı. "Kendimizi avdan başka ne zaman daha kontrollü hissedebiliriz ki? Biz Soy'uz kardeşim. Biz buyuz, bu bizim kanımızda var. Öldürmek bizim doğuştan sahip olduğumuz bir şey."

"Hayır." Seth etrafında yavaşça dolanmaya başladığında Kade inkârını tükürdü.

"Hayır mı?" diye sordu, başını soru sorar gibi eğerek. "Tarikat'a katılma şansına bu yüzden atlamadın mı? Bana Lucan ve Boston'daki silah arkadaşların adına öldürme izninden hoşlanmadığını söyle. Söyle, ben de burada durup sana yalancı diyen kişi olayım."

Kade azı dişlerini sıkarak Seth'in sözlerinde doğruluk payı olduğunu en azından kendine itiraf etti. Tarikat'a Alaska'da dönüşmekte olduğu şeyden

kaçmak için katılmıştı, tıpkı içindeki vahşiliği beslemek için katıldığı gibi

İçinde bir dereceye kadar onur olan bir şeyle. Ama artık Tarikat için çalışmasının daha büyük bir amacı vardı. Dragos'ta sahip oldukları düşmanla birlikte, Tarikat için yaptığı iş hiç bu kadar hayati olmamıştı. Ve Seth'in bunu kendi iğrenç oyunları ile kıyaslayarak ucuzlatmasına izin vermeyecekti.

"Bunun devam edemeyeceğini biliyorsun, Seth. Durmak zorundasın."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" Dudakları dişlerinin arasından sıyrılarak sivri dişlerinin uçlarını ortaya çıkardı. "Başlangıçta, biz gençken, dürtülerimi dizginlemeye çalıştım. Ama vahşilik beni çağırmaya devam etti. Artık seni çağırıyor mu?"

"Uyanık olduğum her dakika," diye sessizce kabul etti Kade. "Bazen uykumda bile."

Seth alay etti. "Ama tabii ki sen, asil olan, buna karşı koyabilirsin."

Kade ona baktı. "Benden ne zamandır nefret ediyorsun kardeşim? Aramızdakinin asla bir rekabet olmadığını görmen için daha farklı ne yapabilirdim? Sana karşı kanıtlamam gereken bir şey yoktu."

Seth hiçbir şey söylemedi, sadece kasvetli bir düşünceyle ona baktı.

"Hatalar yaptın, Seth. Hepimiz hata yaparız. Ama içinde hala iyi bir şeyler var. Olduğunu biliyorum."

"Hayır." Seth başını şiddetle salladı, iltihaplı bir zihnin tedirgin seğirmesi gibiydi. "Her zaman güçlü olan sendin. Bütün iyilikler senin içindeydi, benim değil."

Kade alay etti. "Bunu nasıl söylersin? Bunu nasıl düşünebilirsin? Sen, gözde evlat, ailenin umudu. Babam bunu asla gizlemedi."

"Baba," diye cevap verdi Seth, sertçe nefes vererek. "Bana karşı bir şey hissediyorsa, o da acıdır. Senin hiç ihtiyaç duymadığın yerde benim ona ihtiyacım vardı. Sen de tıpkı onun gibisin, Kade. İkiniz de bunu benim görebildiğim gibi göremiyor musunuz?"

"Saçmalık," dedi Kade, bu fikri reddettiğinden emindi.

"Sonra sen gittin ve Tarikat'a katıldın," diye devam etti Seth. "Sen gittin ve ben senin gölgene daha da gömüldüm. Gittiğin için senden nefret etmek istedim. Belki de ediyorum."

"Yaptığın şey için bir bahaneye ihtiyacın varsa, öyle olsun," diye vahşice çıkıştı Kade. "Beni suçla, ama ikimiz de biliyoruz ki sen sadece yaptıklarını haklı çıkarmak için bir yol arıyorsun."

Seth'in cevap kahrı boğazının derinliklerinde bir hırıltıdan biraz daha fazlasıydı. "Gerçekten bir gerekçe aradığımı mı düşünüyorsun? Ya da herhangi bir tür

Affedilmek mi? Öldürüyorum çünkü yapabiliyorum. Durmayacağım, çünkü bu artık benim bir parçam. Bundan zevk alıyorum."

Kade'in içi burkuldu. "Eğer bu doğruysa, senin için üzülüyorum. Sen hastasın, Seth. Seni bu ıstıraptan kurtarmalıyım... hemen şimdi ve burada."

"Yapmalısın," diye cevap verdi Seth, yüzünü buruşturmadan. "Ama yapmayacaksın. Yapamazsın, çünkü ben hâlâ senin kardeşimim. Senin katı ahlak anlayışın bana zarar vermene asla izin vermez ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bu senin asla geçemeyeceğin bir çizgi."

"O kadar emin olma."

O bunu söylerken, birkaç dakika önce duyduğu kurt uluması yakınlarda bir yerden bir kez daha duyuldu. Kade omzunun üzerinden, çömelmiş karanlığın içindeki kalın çam ve ladin ağacına doğru baktı ve damarlarında dolaşan vahşi çağrıyı hissetti. Seth için de öyle olmalıydı.

Kardeşinden nefret etmesi gerektiği halde edemiyordu.

Her ne kadar tehdidini hak etmiş olsa da, kalbinin derinliklerinde Seth'in haklı olduğunu biliyordu. Kade ona zarar vermeyi asla aklına getiremezdi.

"Bu boku çözmemiz gerek Seth. Sana yardım etmeme izin vermelisin-"

Tekrar ikiziyle yüzleşmek için başını çevirdiğinde, onu karşılayan tek şey boş kış manzarasıydı... ve Seth'i kurtarma umudunun da onunla birlikte yok olduğunu iliklerine kadar hissediyordu.

BÖLÜM

On sekiz

Her adım ıstırap vericiydi.

Çıplak vücudunun her santimi ultraviyole ışınlarına maruz kaldığı için kabarmış ve çiğ kalmıştı; normalde hızlı olan iyileşme süreci, kalçasını ve karnını parçalayan tüfek patlamasından aldığı ilave hasar nedeniyle sekteye uğramıştı. Taze kan gerekli yenilenmeyi hızlandıracaktı. Beslendikten sonra yumuşak dokuları ve organları da derisi gibi birkaç saat içinde iyileşecekti ama yeterli bir sığınak aramadan bir dakika daha riske giremezdi.

Gün ışığından zar zor kurtulmuş, insanlar onu orada bulduktan sonra mağaradan kaçmak zorunda kalmıştı. Yaralı ve kanlar içinde çevredeki ormana, mağaranın dışındaki güneşin öldürücü ışınlarına doğru koşmuştu. Yaralarının şiddeti vücudunu kapatmadan ve onu bayıltmadan önce, sert karla kaplı derin bir çukur kazmak ve kendini içine gömmek için sadece yeterli zamanı olmuştu.

Şimdi, uyandıktan kısa bir süre sonra hoş bir karanlıkla karşılaştığında, tek bildiği bir sonraki gün doğumundan önce yeni bir sığınak araması gerektiği idi. Daha fazla iyileşmek için güvenli bir yer bulması gerekiyordu, böylece tekrar avlanabilecek ve hasarlı hücrelerini besleyebilecek kadar güçlü olacaktı.

Ayakları ay ışığının aydınlattığı karda sürükleniyor, adımları yavaşlıyor ve duruyordu. Fiziksel zayıflığından nefret ediyordu. Esaret altındayken çektiği işkenceleri hatırlatmasından nefret ediyordu. Ama şimdi düşmanlık onu harekete geçiriyor, bacaklarının parçalanmış kaslarını hareket etmeye zorluyordu.

Ne kadar yürüdüğünü ya da ne kadar uzağa gittiğini bilmiyordu. Mağaradan ve karlar içindeki derme çatma barınağından kilometrelerce uzaktaydı.

Önünde, siluet halindeki yaprak dökmeyen ağaç gövdelerinin arasından loş turuncu bir parıltı gördü. Bir insan konutu, görünüşe göre işgal edilmiş ve diğer medeniyet işaretlerinden çok uzakta.

Evet, olur.

Tüm dikkatini ücra küçük kulübeye ve içindeki masum avına verirken acısını görmezden gelerek ilerledi.

Yaklaştıkça, kulakları insan acısının alçak, kederli sesleriyle diken diken oldu. Silikti, kütükler ve tahta camlar tarafından boğuklaştırılmıştı. Ama ısırap çok netti. Kulübenin içinde bir kadın ağlıyordu.

Yırtıcı hayvan evin yan tarafına doğru süründü ve gözünü soğuğu engellemek için pencereyi kapatan ahşap panjurdaki bir çatlağa dayadı.

Sönmekte olan bir ateşin önünde yere oturmuş, yarısı tükenmiş koyu kehribar rengi bir sıvı şişesinden içiyordu. Önünde, etrafına dağınık bir şekilde saçılmış, basılı resimlerden oluşan boş bir kutu duruyordu. Eğilmiş dizinin yanında, yerde büyük siyah bir tabanca duruyordu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, içinden inanılmaz bir keder dökülüyordu.

Kadının kederinin ezici ağırlığını hissedebiliyordu ve silahın bir korunma aracı olarak yanında olmadığını biliyordu. Bu gece değil.

Bu sahne onu duraksattı ama sadece bir anlığına.

Adamın gözlerini üzerinde hissetmiş olmalıydı. Başını yana çevirdi, kızarmış gözleri tam da adamın durduğu noktaya sabitlenmişti, kapalı panjur ve dışarıdaki gecenin karanlığı tarafından gizlenmişti.

Ama o biliyordu.

Ayağa kalktı, yalpalayarak ayağa kalkarken silahı aldı.

Kulübenin ön kapısına doğru sessiz adımlarla ilerlemek için geri çekildi. Kapı kilitli değildi, kilitli olsaydı da onu engellemezdi. Zihniyle mandalı sıkı ve kapıyı iterek açtı.

Adam kulübenin içindeydi ve kadın onun orada olduğunu fark etmeden önce ellerini kadının boğazına dolamıştı.

Kadın çılglık atmak için ağzını açamadan, içkinin etkisiyle reflekslerini ani saldırıya karşı tabancanın tetiğini çekmeye yönlendiremeden, adam başını eğdi ve dişlerini kadının ince boynunun yumuşak etine geçirdi.

Alex, Luna ayaklarının dibinde dinlenirken mutfağındaki masada oturuyordu. Evdeki tüm ışıklar açıktı, tüm kapı ve pencereler sıkıca kilitlenmişti.

Neredeyse iki saat olmuştu.

Daha ne kadar beklemeye dayanabileceğini bilmiyordu. Luna masanın altında ayak parmaklarının ucunda mutlu bir şekilde uyurken, Alex'in

zihni dönüp duruyordu. Sormaya cesaret edemediği sorularla çalkalanıyor ve gerçekte kim ya da ne olduğunu merak etmesine neden olan bir adam için endişeleniyordu.

Ama içindeki, onu sık sık korkutan şeylerden kaçmaya teşvik eden küçük ses, Kade'i düşündüğünde sustu. Evet, bugün tanık olduklarından sonra kararsızdı. Önündeki yolun, arkasında bıraktığı geçmişten bile daha çalkantılı olabileceğinden korkuyordu. Ama kaçmak niyetinde olduğu son şeydi -şimdi değil. Bir daha asla.

Boş boş Jenna'nın nasıl dayandığını merak etti. Kendi kişisel kederinin yıldönümüne yaklaşırken kasabadaki ölümleri duymak onun için kolay olamazdı. Alex arkadaşının sesini duymak için cep telefonuna uzandı. Tam Jenna'nın numarasını tuşlayacaktı ki arka kapıya hafifçe vuruldu.

Kade.

Alex telefonu bıraktı ve ayağa kalktı, köpek ayağı ısıtıcısını yerinden oynattı, o da protesto için inledi ve başını biraz daha uyumak için geri bıraktı. Alex, Kade'in beklediği kapıya doğru sürüklendi. Şimdi Kade oradaydı ve camın arkasından karanlık, muazzam ve tehlikeli görünüyordu, cesaretinin bir kısmı kırıldı.

İçeri girmesini talep etmedi ya da zorlamadı, en ufak bir şüphe duymadan, yapmak istediği buysa girmesini engellemek için yapabileceği çok az şey olduğunu bilmesine rağmen. Ama sadece orada durdu ve kararı tamamen ona bıraktı. Ve onu zorlamadığı için, gümüş gözlerinin delici derinliklerinde daha önce olmayan gölgeli bir azap görebildiği için, Alex kapıyı açtı ve içeri girmesine izin verdi.

Küçük mutfağından içeri bir adım attı ve onu sert, uzun bir kucaklamanın içine çekti. Güçlü kolları onu sarıp sarmaladı, sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkı sıkı tuttu.

"İyi misin?" diye sordu, ağzını saçlarına bastırarak. "Seni yalnız bırakmaktan nefret ediyordum."

"Ben iyiyim," dedi, sonunda onu tuttuğu yerden bıraktığında ona bakmak için geri çekildi. "Ben daha çok senin için endişelendim."

"Yapma," dedi. Kaşlarını çatarak kızın yanağını okşadı ve sertçe yutkundu. "Ah, Tanrım. Benim için endişelenme."

"Kade, neler oluyor? Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Biliyorum." Adam onu elinden tutup masaya geri götürdü. Adam onun yanındaki sandalyeye otururken o da kendi sandalyesine çöktü. "Sana her şeyi daha önce açıklamalıyım, farkına varır varmaz..."

Adamın sözleri kesilince kalbi biraz sıkıştı. "Neyi fark eder etmez?"

"Sen de bunun bir parçasıydın Alex. Bana ve benim türümden olanlara ait olan dünyanın bir parçası. Beni o Minion'u öldürürken görmeden önce sana her şeyi anlatmalıyım. Ve sevişmeden önce."

Paylaştıkları samimiyetten dolayı adamın sesindeki pişmanlığı duydu ve bu yüzden biraz acıdan daha fazlasını yaşadı. Ama diğer kısım -kendisinden ve türünden bahsederken kullandığı tuhaf üslup ve bir şekilde onu da bu denkleme dâhil etmesi- aklının karışmasına neden oldu. Bir de Skeeter Arnold'u tanımlamak için kullandığı o tuhaf kelime vardı.

"Minion" mu? Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, Kade. Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"İstemediğini biliyorum." Avucunu çenesinin üzerinde gezdirdi, sonra canlı bir küfürle nefes verdi. "Birisi Skeeter Arnold'a benden önce ulaşmış. Biri onu kanını akıttı, neredeyse öldürecekti, sonra da hizmet edebilmesi için geri getirdi. O artık insan değildi, Alex. Ondan daha az bir şeydi. Biri onu bir Minion'a, bir zihin kölesine dönüştürmüştü."

"Bu delilik," diye mırıldandı ve her ne kadar duyduklarını reddetmek istese de Kade'in acımasız, ağırbaşlı tavrını görmezden gelemeydi. "Ayrıca benim de bunun bir parçası olduğumu söyledin. Nasıl bir parçası? Ve klinikte, aileme yapılan saldırı hakkında bilmediğim daha fazla şey olduğunu söylediğinde ne demek istedin? Annemi ve Richie'yi kaçıran canavarlar hakkında ne biliyor olabilirsin?"

"Yaptıkları şey canavarcaydı," dedi Kade, tonu okunamazdı, rahat olamayacak kadar düzdü. "Ama onlar için başka bir isim daha var."

"Vampir." Alex bu kelimeyi hiç yüksek sesle söylememişti, annesinin ve küçük kardeşinin cinayetleriyle ilgili olarak değil. Acı bir macun gibi diline yapışmıştı, tükürdükten sonra bile iğrençti. "Bana gerçekten bir vampir olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

-Tanrım, gerçekten onların vampir olduğuna inanmamı mı bekliyorsun, Kade?" "Haydutlar," dedi. "Kan bağımlısı ve ölümcül. Ama onlar aynı zamanda

insanlardan ayrı bir ırktan geliyorlar. Çok eski bir ırk.

yaşayan, nefes alan bir toplum. Binlerce yıldır insanlığın yanında var olan bir toplum."

"Vampirler," diye fısıldadı, tüm bunların gerçek olabileceği düşüncesi onu hasta etmişti.

Ama gerçektir. Yıllar önce ailesinin saldırıyla parçalandığı andan itibaren bir parçası bu gerçeği biliyordu.

Kade'in gözleri onun üzerinde sabit kaldı. "En basit ifadeyle, onların vampir olduğunu söylemek yeterince adil olur."

Artık hiçbir şey ona basit gelmiyordu. Gördüğü onca şeyden sonra değil. Şu anda duyduklarından sonra da. Ve konu Kade olunca kesinlikle olmazdı.

Adamın kendisine bakarken bir miktar geri çekildiğini, kasvetli bakışlarında bir miktar incinmişlik hissetti ve bu içini kemirdi. "Bir keresinde bana hiçbir şeyin basit olmadığını söylemiştin. Senin dünyanda hiçbir şey basitçe iyi ya da kötü, siyah ya da beyaz değildir. Grinin tonları demiştin."

Gözünü kırpmadı, sadece gözünü kırpmadan ona baktı. "Evet."

"Kastettiğin bu muydu?" Yutkundu, sesi biraz çatallaştı. "İçinde yaşadığın dünya bu mu Kade?"

"İkimizin de var," diye cevap verdi, sesi o kadar yumuşaktı ki onu dehşete düşürdü. "Sen ve ben, Alex. İkimiz de bunun bir parçasıyız. Ben öyleyim, çünkü babam Breed. Ve sen de öylesin, çünkü annem ve az sayıdaki diğer çok nadir kadınlarla aynı doğum lekesini taşıyorsun. Sen bir Soydaşsın, Alex. Kan özelliklerin ve sıradışı hücresel yapın seni en ilkel düzeyde Irk'a bağlıyor."

"Bu çok saçma." Başını iki yana salladı ve bugün kulübede birlikteyken adamın kalçasındaki küçük kırmızı lekeye ne kadar şefkatle dokunduğunu hatırladı. Denemesine gerek kalmadan, onun parmak uçlarının sıcaklığını hâlâ o noktada hissedebiliyordu. "Doğum lekesi beni bir şey yapmaz. Hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Hayır," dedi dikkatle. "Ama bunu yapan başka şeyler de var. Hayatınızda hiç hasta oldunuz mu? Kendinizi hep biraz kaybolmuş, biraz kopmuş, etrafınızdaki diğer insanlardan farklı hissettiniz mi? Bir parçanız her zaman arayış içindeydi, asla tam olarak kavrayamadığınız bir şeye ulaşmaya çalışıyordu. Dünyaya ait olduğunuz yeri hiçbir zaman tam olarak bulamadınız. Haklıyım, değil mi Alex?"

Konuşamıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, zor nefes alıyordu.

Kade devam etti. "Ayrıca gerçekten açıklayamadığınız bir şekilde yeteneklisiniz - sizi ölümlü dünyanın geri kalanından ayıran doğuştan gelen bir yetenek."

Ona tüm bunlar hakkında yanıldığını söylemek istedi. İstedi ama yapamadı. Söylediği her şey onun deneyimlerini ve en içten duygularını özetliyordu. Sanki onu hayatı boyunca tanımış gibiydi... sanki onu kendisinin bile anlamadığı bir düzeyde anlıyordu.

Ta ki bu ana kadar, imkansız gibi görünse de.

"Çocukluğumdan beri, birinin bana doğru mu yoksa yalan mı söylediğini anlama içgüdüm hep vardı." Kade o konuşurken başını salladı, şaşırmamıştı. "Başkalarını okuyabilirim," dedi, "ama seni değil."

"Yeteneğiniz sadece insanlar üzerinde çalışıyor olabilir." İnsanlarda. O değil, çünkü o *başka* bir şeydi.

Farkına vardığında içini bir soğukluk kapladı.

"Sen-" Sesi çatallaştı, neredeyse çıkmıyordu. "Bana onlar gibi olduğunu mu söylüyorsun, annemi ve Richie'yi öldürenler gibi? Tomses, Lanny ve Koca Dave'i öldürenler gibi mi?"

"Son zamanlarda burada işlenen cinayetlerden kimin sorumlu olduğundan emin değilim ama ben öyle biri değilim. Ve sadece benim türümün en hasta, en iğrenç üyeleri ailene yapısını yapardı, Alex." Uzanıp onun elini tuttu, parmaklarını ağzına götürdü ve acıyan bir şefkatle öptü. Hızla parlayan gözleri Alex'in bakışlarını öyle bir yoğunlukla yakaladı ki, Alex'in içini yakıp kavurdu. "Ben Breed'im, Alex. Ama sana ya da sevdiğin herhangi birine asla zarar vermeyeceğim. Asla. Tanrım, senin geleceğini kesinlikle tahmin etmemiştim - bunların hiçbirinin geleceğini tahmin etmemiştim. Sonunda bu kadar önemseyeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Kade," diye fısıldadı, az önce söylediği onca şeyden sonra ona ne söylemek istediğini bilmiyordu. Soru işaretleri ve belirsizlikle doluydu, duygu karmaşası içinde boğulmuştu ve bunların hepsi şu anda elini tutan adama -Breed erkeğine- ve kalbine odaklanmıştı.

Sanki Alex'in hissettiği azabı anlamış gibi, küçük masanın etrafına eğildi ve onu kollarının arasına aldı. Alex ona doğru gitti ve onu kucağına çekmesine izin verdi.

"Bütün bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye mırıldandı. "Çok fazla sorum var."

"Biliyorum." Onu kendinden uzaklaştırdı ve parmaklarının ucuyla yüzünün yan tarafını, boynunun kıvrımlarını okşadı. "Cevap vereceğim

Bana ne sorarsan sor. Geri döndüğümde bana bilmek istediğin her şeyi sorabilirsin."

"Ne zaman döneceksin?" Şimdi, kafası -hatta tüm hayatı- altüst olmuşken onun gitmesi düşünülemezdi. Ayağa kalktı ve onu da kendisiyle birlikte kaldırdı. "Nereye gidiyorsun?"

"Skeeter Arnold hakkında beni rahatsız eden bir şey var. Geçen gece onu Pete'in tavernasının dışında biriyle gördüm. Onu buradan birkaç mil ötedeki bir maden şirketine götürdüler."

"Adı neydi?" "Coldstream."

Alex kaşlarını çatı. "O yer yaklaşık yirmi yıl önce kapandı ama yakın zamanda yeni bir yönetimin taşındığını duydum. Orada işleri oldukça gizli tutuyorlar. Çevresine bir sürü gözetleme ekipmanı ve güvenlik çiti yerleştirmişler."

"Yeni yönetim, ha?" Kade'in karanlık ifadesi çok şey anlatıyordu.

"Sence..."

"Evet, biliyorum. Ama emin olmam

gerek." "O zaman ben de seninle

geliyorum."

Kara kaşları birbirine çarptı. "Kesinlikle olmaz. Tehlikeli olabilir
-"

"Tam da bu yüzden bekleyip endişelenmeyeceğim. Ben de seninle geliyorum." Yürüdü ve parkasını aldı, arkasından mırıldandığı küfrü duymamış gibi yaptı. "Peki, geliyor musun, gelmiyor musun?"

BÖLÜM

On dokuz

Kar makinesi o sabah Alex'in evinde park halinde durduğundan, her ikisi de birer kızak alıp birlikte yola çıkmış ve kasabanın birkaç mil dışındaki Coldstream Madencilik Şirketi'ne doğru ilerlemişlerdi. Gereksiz yere dikkat çekmektense, gürültülü makinelerini emniyetli bölgeden yaklaşık yarım mil uzakta bırakmışlar ve yolun geri kalanını kar ayakkabılarıyla yürümüşlerdi.

Bunu tek başına yapabilseydi keşif çok daha hızlı ilerlerdi ama Kade, Alex'in yanında olmasından dolayı içten içe rahatlamıştı. En azından bu şekilde görüş alanında ve bir kol mesafesindeydi. Kasabaya tek başına dönmek onu savunmasız bırakıyordu, bu da onun yanında karanlık, donmuş tundra da gezinirken kalbinin göğsünde biraz daha sıkışmasına neden olan bir kavramdı.

Birkaç yüz metre ilerilerinde, projektörlerin kar üzerinde yıkadığı maden şirketinin yerleşkesi hareketliydi. Kade bölgeyi ilk kez gözetlediğinde olduğu gibi, bu gece de bir avuç üniformalı işçi madenin ağzının dışında park etmiş iki kargo konteynerinden birini boşaltmaya devam ediyordu. Otomatik tüfekli muhafızlar öndeki barıkatta devriye geziyordu; monte edilmiş güvenlik kameraları uzun zincir bağlantı çitini çevreleyen araziye yerleştirilmişti.

Kade durakladı ve eldivenli elini Alex'in koluna koydu. "En fazla buraya kadar gidebiliyoruz."

"Ama içeride neler olduğunu görmek için daha da yaklaşmamız gerekiyor," diye fısıldadı, nefesi yüzünü koruyan yün maskeyi delip geçerken bulanıklaşıyordu.

"Daha fazla yaklaşman çok tehlikeli ve seni burada bensiz bırakacak değilim."

"O zaman Harmony'ye geri dönelim ve uçağımı alalım. Daha iyi görmek için uçabiliriz."

"Ve seni yerden teşhis etmelerine izin verme riskini mi alayım?" Kade başını sertçe salladı. "Harmony'nin küçük kırmızı tek motorlu uçaklara sahip yüz pilotu olsa bile olmaz. Hayır, başka bir yolu var."

Derin bir nefes aldı ve boğazında alçak bir uğultunun yavaşça yükselmesine izin verdi. Sonra onu uzun, arayıcı bir çağrıyla gökyüzüne gönderdi. Batıya doğru çok uzak olmayan bir yerden daha vahşi bir cevabın gelmesi sadece bir an aldı. Kade zihniyle acı bakla sesini aradı, sonra sözsüz bir komutla kurdun gecenin içinden dışarı çağırdı.

Gümüş kürklü hayvan ormandan çıkıp doğrudan yollarına girdiğinde Alex irkildi.

"Sorun yok," dedi Kade ona. Ona baktı, ağzı onun açık şaşkınlığı karşısında kıvrıldı. "Senin kendi yeteneğin var; benim de kendi yeteneğim."

"Seninki çok daha iyi," diye mırıldandı nefes nefese bir fısıltıyla.

Gülümsedi, sonra bakışlarını kurdun parlak, zeki gözlerine sabitledi. Verdiği sessiz talimatları dinledi, sonra da onları yerine getirmek için gizlice harekete geçti.

Alex ona bön bön baktı. "Az önce ne yaptın sen? Ve... nasıl?"

"Kurttan bize yardım etmesini istedim. Bölgeye bizden daha fazla yaklaşacak ve şu anda paylaştığımız bağlantı aracılığıyla bana gördüğü her şeyi gösterecek."

Kade kendisini kurdun duyularının içine sokan geçici bağlantıya odaklanırken Alex sessizleşti. Kade gözlerini kapadı, pençelerinin karda ritmik düşüşünü hissetti, ciğerlerinin yumuşak nefeslerini, kalbinin sabit, hızlı atışını duydu. Ve gecenin keskin görüşünde, perdeli çitleri ve ağır güvenli ek binaları, işçileri - şimdi fark etti ki hepsi de minyonda - madenin mağaramsı girişine girip çıktıklarını, sandıklanmış ekipmanları ve Tanrı bilir ne tür malzemelerin bulunduğu büyük, işaretlenmemiş kartonları taşıdıklarını gördü.

Yeni yönetim taşınmıştı ve görünüşe bakılırsa, kimsenin ne yaptıklarını görmek için fazla yaklaşmadığından emin olmak istiyorlardı.

Ve maden şirketinin yeni yönetiminden bahsetmişken...

Kurdun kulakları diken diken oldu, kendini koruma içgüdüğü onu alçak bir yere çömelmeye iterken, sarı saçlı ve pahalı takım elbiseler giyen iri bir erkek madenin içinden çıkageldi. Kade onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen, erkeğin Cins olduğunu bir an bile gözden kaçırmadı. Eğer cüssesi

ve tavırları onu ele vermemiş olsaydı, geniş *dermaglif* ağı onu ele verirdi. İşaretler, beyaz gömleğinin kıvrılmış manşetlerinden ve açık boğazından, onu açıkça Irk'ın yaşlısı ilan eden desenlerle izleniyordu.

Skeeter Arnold gibi bir insanı kendi kölesine dönüştürecek kadar güçlüdür.

Yanında da itaatkâr bir tazi gibi başka bir Cins erkek vardı. Wall Street bankeri gibi giyinmiş olan sadece soyunun saflığı nedeniyle bile korkunçsa, yanında duran kişi onu yaklaşık bir mil geride bırakıyordu. Dışlerine kadar silahlı, tepeden tırnağa siyah savaş teçhizatı giymiş, kafası kel traşlı ve yoğun *gliflerle* kaplı bu adam, Kade'in ve Tarikat'ın geri kalanının daha yeni tanıştığı yeni bir düşmandı.

Kurdun gözlerinden, suikastçının boynunu saran pırıl pırıl parlayan siyah tasmayı gördü; vampirin yaratıcısının sapkın girişimlerine sadakatini sağlayan patlayıcı bir cihazla donatılmış elektronik bir tasma.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Kade, sahneyi lupin yardımcısının gözlerinden uzaktan izlerken. "Dragos suikastçılarından birini buraya göndermiş."

"Kim?" Alex onun yanından fısıldadı. "Suikastçılar mı? Aman Tanrım. Kade, bana ne gördüğünü söyle."

İçini ani bir korku ve şüphe kaplarken, olanları yeterince açıklayamadığı için başını salladı.

Dragos neden operasyonlarından bir teğmeni ve doğma büyüme Birinci Nesil katillerden oluşan kişisel stoğundan birini Alaska'nın buz gibi iç kesimlerinin ortasına göndersin ki?

Burada ne halt ediyorlardı?

Vampirler başka bir binaya girdikten sonra Kade kurda pozisyon değiştirmesini, çevre çitinin altından geçip içeri sızmak için güvenli ve gizli bir yer bulmasını söyledi. Kargo konteynırlarına, özellikle de Minion işçilerinin pek ilgi göstermediği konteynıra daha iyi bakması gerekiyordu; şimdi fark ettiği kadarıyla konteynırın yan taraflarında büyük ezikler vardı ve arka tarafındaki çift kapının menteşeleri kırılmış, bükülmüştü.

Bekledi, kalbi kurt pençelerini kara saplayıp derinlere gömüldükten sonra vücudunu çitin altına sıkıştırırken onunla birlikte çarpıyordu. Kendini içeri çekti ve gizlice sürünmeye başladı, biliyordu ki

içgüdüsel olarak gölgelerden uzak durmaya çalışıyordu. Yük konteynerlerine yaklaştığında Kade'in kasları gerildi.

Enkaz halindeki kargo ambarında kötü haberler bulacağını tahmin etmişti. Bu konuda fazlasıyla haklıydı. Cesur kurt başını kapıların yıkıntılarından içeri sokup eskiden soğutulmuş bir alan olan yere bakarken, Kade onun için pek bir anlam ifade etmeyen nesneleri anında ve acımasızca anlamlandırdı.

İçinde duran parçalanmış, büyük çelik ve beton kutuyu gördü, kapağı yırtılmış ve kırık molozlara dönüşmüştü. Zeminde ve ambarın duvarlarında neredeyse simsiyah kurumuş kan lekelerini gördü; kurt, hassas burun deliklerine kendi türünün kokusunu çekerken kan lekeleri burnuna geliyordu. Bir zamanlar Irk nüfusunun çoğunun yüzyıllar önce yok olduğuna inandığı bir yaratığın kalın bileklerini ve ayak bileklerini çevreleyen titanyum bağları gördü... Tarikat'ın ilk elden bildiği bir yaratık, aslında hala yaşıyordu.

Kadim.

Dünya'daki tüm Breed ırkının atası olan uzaylı atalardan biri.

Dragos'un çılgın hedeflerini ilerletmek için kullandığı güçlü, vahşi öteki dünyalı.

Dragos ve ortakları, Tarikat'ın Dragos'un gizli inine yaptığı son saldırıdan sonra onu kuzeye mi taşımışlardı? Kadim'i Tarikat'ın ulaşabileceği en uzak yere, eski madene nakletmeyi düşünmüşler miydi?

Yoksa Kadim bir şekilde tutsaklığından kaçmanın bir yolunu bulana kadar plan bu muydu?

Kade çalılıklarda işlenen son cinayetleri ve Harmony'den gelen iki adama yönelik bugünkü vahşi saldırıyı düşündü.

Ne Seth'in ne de Rogues'un suçu vardı.

Şimdi bunu en büyük kesinlikle biliyordu. Çok daha kötü bir şey olmuştu.

"Tanrım," diye tısladı Kade. "Buralarda bir yerde. Serbestçe dolaşıyor."

Kurda bir an önce sinsice dolaşmayı bırakmasını emretti ve maden şirketinin arazisinden hızla kaçarken yanında kaldı. Kurdun koyu gümüş rengi gölgesi yakındaki ormanda gözden kaybolurken Kade aralarındaki zihinsel bağlantıyı kopardı ve Alex'in eline uzandı.

"Buradan çıkmamız gerek. Şimdi."

Acil ses tonu karşısında başını salladı ve sorularla vakit kaybetmeden onunla birlikte koşmaya başladı. Ona her şeyi açıklayacaktı ama önce Boston'daki Tarikat'la temasa geçmesi gerekiyordu. Lucan ve diğerlerinin burada ne keşfettiğini ve görevinin rotasından ne kadar saptığını bilmeleri gerekiyordu.

Zach Tucker, devlet tarafından verilen Maglite'nin karpit sapını birkaç kez daha çürük kapı pervazına vurdu ve Skeeter Arnold'un köhne apartmanının arka merdivenlerinde sabırsızlıkla bekledi.

Pislik herif son yirmi dört saattir cep telefonlarını ve mesajlarını görmezden geldiği için Zach, Skeeter'ın annesiyle paylaştığı eve gidip yüz yüze sormaktan başka çare bulamadı. Beş dakika boyunca soğukta dikilip taşaklarını dondurarak kapıya vurdu ama cevap alamadı ama o ukala pislikten bazı cevaplar alana kadar hiçbir yere gitmeyecekti.

Cevaplar ve Skeeter'ın en son yaptıkları anlaşmadan ona borçlu olduğu beş yüz dolar nakit.

Eğer Skeeter, Zach'e payını vermeden çekip gidebileceğini düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu. Ve eğer Zach'e artık ihtiyacı olmadığını bir şekilde aptal kafasına soktuysa -belki de bölgede kendine başka bir tedarik kaynağı bulmuş ve aniden birlikteliklerini koparmakla ilgili fikirleri vardı- o zaman Skeeter Arnold ölümcül bir şekilde yanıldığını keşfedebilirdi.

Zach kapıya tekrar vurdu, o kadar sert vurmuştu ki donmuş ahşabın el fenerinin sapının tekrarlanan darbeleri altında kırılmaması mucizeydi.

Sonunda içeriden bir yerlerden boğuk bir ses geldi; Skeeter'dan değil, Ida Arnold'dan, saldırgan orospu annesinden. Zach yaşlı kadından nefret ediyordu ama her gün onun sidiğine ve zehrine maruz kaldığı için Skeeter kadar olmasa da.

"Lanet olsun, geliyorum! Geliyorum!" diye bağırdı, ayak seslerinin ağır sürünmesi her heceyi noktalıyordu. Verandanın ışığı başının üzerinde yandı, sonra kapı bir başka kaba homurtuyla çekilerek açıldı.

"İyi akşamlar Ida," dedi Zach hoş bir ifadeyle, kadın ona kaşlarını çatarak bakarken.

"Ne istiyorsun?" Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, eski ev ceketinin kenarlarını çekiştiriyordu. "Bana yine başının belada olduğunu söylemeye mi geldin?"

"Hayır, hanımefendi."

Homurdandı. "Öldü mü?"

"Hayır, hanımefendi. Öyle bir şey değil." Başını eğdi. "Neden böyle düşündünüz?"

"Beni şaşırtmazdı, hepsi bu. Bugün Koca Dave ve Lanny Ham'e ne olduğunu duydum." Zach'in acımasızca başını sallaması üzerine nefes nefese kaldı ve omuz silkti. "Doğrusunu söylemek gerekirse ikisini de pek umursamadım."

"Evet, şey," diye cevap verdi Zach boş boş. Boğazını temizledi, Jenna'nın kendini beğenmiş bir hıyar gibi görünmesine neden olduğunu söylediği polis sesini benimsedi. Tek bildiği bunun genellikle sonuç verdiğiydi. "Aslında Stanley'le konuşmak için uğramıştım."

Sıska, sümüklü bir çocukken Harmony'nin geri kalanının ona taktığı lakabı değil de oğlunun gerçek adını kullanmış olması, Ida Arnold'un kaşlarının altında biraz daha derinleşmesine neden oldu.

"O burada mı hanımefendi?"

"Hayır, değil. Bu sabahtan beri ne bir post ne de bir kıl görmedim."

"Nerede olabileceğini size bildirmek için aramadı ya da herhangi bir şey yapmadı mı hanımefendi?"

Keskin bir kahkaha attı. "Bana hiçbir şey söylemiyor, tıpkı ondan önceki iyi olmayan babası gibi. O çocuk beni kör ve aptal sanıyor," diye mırıldandı. "Yine de neyin peşinde olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Neymiş o, Ida?" Zach dikkatle sordu, yaşlı kadının yüz ifadesinin sertleşmesini izlerken tepedeki ışığın parıltısı altında gözlerini kıstı.

"Yine uyuşturucu satıyor, kesin. Tahminimce nehrin yukarısındaki bazı kuru yerli yerleşimlerine de kaçak içki satıyor."

Zach kaşlarının havaya kalktığını hissetti, o sırada bağırsakları sıkı bir yumak haline gelmişti. "Skeet'in -Stanley'nin- böyle bir şeye karıştığından neden şüpheleniyorsun?"

Parmağıyla göğsünün ortasına vurdu. "Onu ben yetiştirdim, iyi ya da kötü. İyi bir şey yapmadığını anlamak için kanıta ihtiyacım yok. Son zamanlarda kendini neyin içine soktuğundan emin değilim ama beni korkutmaya başladı. Sanırım bir gün bana zarar verecek. Aslında, en son buradayken bana davranış şeklinden sonra, bundan bir saniye bile şüphe etmiyorum. Onu hiç bu kadar kötü ve kibirli görmemiştim. Sanki birden bire taşakları büyümüş gibi davrandı."

Zach kadının kabalığı karşısında boğazını temizledi. "Bu dün müydü demiştiniz?"

Başını salladı. "Eve geldiğinde kedinin sürüklediği bir şey gibi görünüyordu. Bu konuda bir şey söylediğimde beni boğazımdan yakaladı. Size söylüyorum, beni o anda öldüreceğini sandım. Ama sadece yapacak işleri olduğunu mırıldandı, sonra odasına girdi ve kapıyı kapattı. Bildiğim kadarıyla eve en son o zaman geldi. Bir yanım bana böyle davrandığı için asla geri dönmemesini umuyor. Bir yanım da çekip gitmesini diliyor. Eğer ait olduğu yer orasıysa, hapishaneye."

Zach ona baktı, kendi oğlundan korkmasının ve hoşlanmamasının burada işine yarayabileceğini fark etti. "Eve en son geldiğinde ne tür bir iş yaptığını söyledi mi?"

"Söylemedi ama o çocuk hayatında bir gün bile dürüst bir iş yapmamış. Dairesinin içine bakmak ister misin? Tam bir domuz ahır, ama eğer ihtiyacınız olan kanıtsa-"

"Bunu yapamam," dedi Zach, her ne kadar şu anda başka bir şey istemese de. "Kolluk kuvvetleri açısından evini arayamam. Bu çok fazla evrak ve prosedür gerektirir."

Omuzlarının yuvarlak kütlesi biraz çöktü. "Anlıyorum-"

"Ancak," diye ekledi Zach yardımsever bir şekilde, "Harmony'de yaşadığım son on yıldan beri sizleri tanıdığuma göre, sanırım benden kişisel bir iyilik olarak gelip etrafa bir göz atmamı isterseniz - gayri resmi olarak, olduğu gibi - o zaman karşı çıkmam."

Uzun bir süre ona baktı, sonra kapıdan geri çekildi ve içeri girmesini işaret etti. "Bu taraftan, koridorun sonunda. Kapıyı kilitlemiş olacak ama süpürgeliğin arkasında yedek bir anahtar saklıyorum."

Ida Arnold oğlunun kapısına doğru yürüdü, kararmaya yüz tutmuş pirinç anahtarı saklandığı yerden çıkardı ve Zach için kapıyı açtı.

"Birkaç dakikaya geliyorum," dedi ve hem ses tonuyla hem de akademi eğitiminden geçmiş gözlerini kırpmadan bakışlarıyla onu başından savdı. "Teşekkür ederim, Ida."

Koridora geri döndükten sonra Zach, Skeeter'ın çöplük gibi dairesine girdi ve hızlıca etrafı aramaya başladı. Boş yiyecek ambalajları, şişeler ve diğer çöpler zemini ve neredeyse her düz yüzeyi kaplamıştı. Ve orada - sürpriz- tezgâhın üzerinde, eski bir polis telsizinin yanında, lastik bir bantla tutturulmuş yirmi dolarlık bir banknot rulosu duruyordu.

Skeeter parasını ortalıkta bırakacak biri gibi görünmüyordu. Cep telefonunu da geride bırakacak biri gibi görünmüyordu ama işte oradaydı, yırtık pırtık açık mavi bir koltuğun koltuğuna sıkışmıştı. Sanırım bu görmezden gelinmesini açıklıyor.

aramalar ve mesajlar, Skeeter'ın bu sabah Pete'in yerinde bir pislik gibi davranmasını pek mazur göstermese de.

Zach parayı aldı ve saydı: on beş banknot. Skeeter'ın ona borcu olan beş yüz dolar değildi ama alabileceğini memnuniyetle alırdı.

Cep telefonunu da alırdı.

Eğer Skeeter'ın son zamanlardaki faaliyetleri ya da yeni bulduğu iş ortakları hakkında ona bir fikir vermezse, Zach bir dahaki sefere Fairbanks'e gidip şehirdeki bağlantılarından yeni ürünler aldığıında bu lanet şeyi rehin bırakacaktı. Skeeter Arnold ona borçluydu ve Zach öyle ya da böyle alacağını tahsil etmeye niyetliydi.

BÖLÜM

Yirmi

Alex oturma odasındaki kanepede oturmuş, Luna'yla bir parça tereyağlı tostı paylaşıyor, ikisi de Kade'in mutfaktan koridora doğru tekrarlanan yürüyüşünü ve Boston'la uydu telefonuyla konuşmasını izliyordu.

Evine döndüklerinden beri geçen süre içinde, kendisi ve Alaska'da yapmak üzere gönderildiği iş hakkında birkaç şey daha anlatmıştı. Akıllı hâlâ onun tam olarak insan olmadığı gerçeğindeydi. Şimdi onun aynı zamanda ırkları ve insanlar arasında barışı korumaya yemin etmiş bir grup Cins erkeğin bir parçası olduğunu anlıyordu. Kade'e bakıp onun ölümcül güç ve lazer keskinliğinde özgüvenin karanlık bileşimini gözlemlediğinde, Tarikat'ın neredeyse askeri bir yapıya sahip olduğunu düşündü.

Ondan dalga dalga yayılan tehlikeye rağmen, özellikle de bugün tanık olduklarına rağmen, Kade ona karşı nazik ve koruyucuydu. Son birkaç saatte -son birkaç günde- gördükleri ve duydukları onu ne kadar sarsmış olsa da onun yanında kendini güvende hissediyordu.

Kendisinin ve Tarikat savaşçılarının karşı karşıya olduğu tehditlerin en kötüsünü anlatmaya devam ettiğinde bile.

Ona Tarikat'ın inatla peşinde olduğu ve yok etmeye kararlı olduğu düşmandan, Dragos adında ikinci nesil bir Cins erkekten bahsetmişti. Alex, Kade Dragos'un yaptığı pek çok kötülüğü anlatırken sessizce ama dehşet içinde dinlemişti; bunlardan en önemlisi, Dragos'un yetiştirdiği suikastçılardan oluşan kişisel ordu için araç olarak kullanılmak üzere onlarca yıl boyunca izi sürülen ve toplanan kendisi gibi bilinmeyen sayıda kadının -Mezhep arkadaşlarının- toplu olarak kaçırılması ve istismar edilmesiydi.

Onu asıl duraklatan ve damarlarındaki kanın donmasına neden olan şey, Kade'in bu gece ona açıkladığı son bir gerçektir. Bu dünyadan olmayan bir yaratığın, kan bağımlısı bir yaratıktan çok daha kötü bir yaratığın

Annesini ve Richie'yi öldüren haydutlar bir şekilde Alaska'nın iç kesimlerinde serbestçe dolaşıyorlardı.

Kade bile Tarikat'ın Boston'daki yerleşkesindeki arkadaşlarına Kadim'den bahsederken, hasarlı yük konteynırını ve eski maden şirketinin bulunduğu yerde vampirlerin ve Minion işçilerinin varlığını anlatırken yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Sesini alçak tutmasına rağmen, Alex'in onun ve kardeşlerinin yeni tehdide karşı savaşa hazırlandığı gerçeğini fark etmemesi imkânsızdı.

Kade'in tehlikeye doğru yürüdüğü düşüncesi nefesinin biraz daha kısılmasına, kalbinin biraz daha ağır atmasına neden oldu. Ona bir şey olursa buna dayanamazdı. Birlikte geçirdikleri inanılmaz kısa süreden sonra, bir şekilde hayatının ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Sadece birkaç gün içinde onun arkadaşı, sevgilisi ve sırdaşı olmuştu. Bir şekilde tüm bunlardan daha fazla bir şey ifade etmeye başlamıştı.

Ona aşık olabilir miydi? Aşık olmak... bir vampire.

Hayır, o değildi.

Kade Breed'di ve bu farklıydı. *O* farklıydı.

Ailesine saldıran canavarlarla aynı kumaştan kesilmiş olmasını kabullenmek onun için zordu. DNA'sında bir yerlerde, tamamen insanlık dışı, akıl almaz derecede ölümcül bir şeyin genlerini taşıdığına inanmak onun için zordu. Bu dünyaya ait olmayan bir şeyin. Mütevazı küçük evinde sinsice dolaşan güçlü, gururlu, yıkıcı derecede seksi adamın aslında bir erkek değil, farklı bir şey olduğunu kabullenmek onun için zordu. Çok daha fazlası.

Alex onu hayranlıkla izliyordu, maden şirketinin arazisinin dışında kurtla birlikte yaptıklarını gördüğü için daha da hayranlık duyuyordu. Bir anda o güzel hayvanın bir parçası haline gelmiş, Alex'in ağzını açık bırakan, konuşulmayan bir düzeyde bağ kurmuştu. Şu anda bile onda hâlâ devam eden vahşilik akımını, karanlık, hükmedici gücü hissederek hayret ediyordu. Yoğun ve gizemli, güçlü ve baştan çıkarıcıydı. Ve evet, cehennem gibi ateşliydi.

Kade'le ilgili her şey onu büyülüyordu.

Sadece ona bakmakla yetindi ve yanmaya başladı.

Ve o da bunu biliyordu. Telefon görüşmesini bitirip telefonu kanepenin yanındaki sehpa bıraktağında, adamın gözlerindeki gümüş rengi aydınlatan farkındalık kıvılcımını gördü.

"Nasılsın?" diye sordu, onun yanına oturarak. "Yorgun olmalısın. Bunun üstesinden gelmenin çok zor olduğunu biliyorum."

Belli belirsiz bir omuz silkti. "Başım hâlâ dönüyor ama en azından artık cevaplarım var. Daha önce bana hiç mantıklı gelmeyen şeyler artık daha net. Zıplamak ve neşelenmek için tam olarak bir neden değil ama ne kadar korkunç olursa olsun sonunda gerçeği öğrenmek güzel. Bunun için teşekkür ederim, Kade."

Elini elinin içine aldı, başparmağını bileğinin ince derisinde gezdirirken avuç içleri hafifçe birbirine bastırdı. Dokunuşu sıcak ve yatıştırıcıydı. Acı verecek kadar şefkatliydi. "Tanrım, bu işin içine sürüklenmiş olmandan nefret ediyorum. Güvende olacağın yerler var Alex. Irk'ın seni kabul edip koruyacağı güvenli topluluklara götürecek çok sayıda Darkhaven'ı var. Şu anda senin için yapabileceğimden daha iyi. Madende yaptıklarımızı gördükten sonra her şey çok gerçekçi gelmeye başladı. Çok tehlikeli-"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi parmaklarını onun parmaklarına dolayarak ve onun ciddi bakışlarını tutarak. "Kaçmayacağım. Benden bunu isteme, Kade."

Ona bakarken çenesi gerildi. Kara kaşları gözlerinin üzerine düştü, başını sertçe sallarken ağzı düzleşti. "Bu benim savaşım. Tarikat'ın savaşı. Yarın Boston'dan bazı savaşçılar gelecek. Geldiklerinde onlarla buluşacağım ve oradan Dragos'un madendeki operasyonlarına bir saldırı başlatacağız. Ne bulacağımızı bilmiyoruz. Tek bildiğim, seni bu görevden ve olası sonuçlarından olabildiğince uzak tutmak istediğim." Uzandı ve parmaklarını hafifçe kızın yanağında gezdirdi. "Bu aynı zamanda seni daha fazla riske atmadan önce benden olabildiğince uzağa gitmen anlamına geliyor."

"Hayır." Alex yüzünü çevirdi ve ağzını adamın kendisine yasladığı avucunun sıcaklığına bastırdı. Adamın iri elinin kalbini öptü. "Artık saklanamam, Kade. Böyle yaşamak istemiyorum, her zaman omzumun üzerinden bakarak, anlamadığım şeylerden korkarak. Seninle tanışmak korkularıyla yüzleşebileceğime inanmam için bana güç vermişken benden bunu isteyemezsin. Seninle tanışmak bana onlarla yüzleşmem *gerektiğini* anlamam için güç verdi."

Sertçe küfretti ama okşayışı yumuşaktı, bakışları nüfuz ediciydi, gözbebeklerini çevreleyen soluk gümüş rengi arzuyla koyulaşmıştı. "Bana çok fazla kredi veriyorsun. Yaşadıklarını atlatmak için sandığından daha güçlüydün.

ve bunun sizi yok etmesine izin vermediniz. Bunu pek kimse yapamaz. Cesaret budur, Alex. Bunun için bana ihtiyacın yoktu. Hâlâ da yok."

Gülümsedi ve onu öperken yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı onun ağzına karşı. "Dahası, seni istiyorum, Kade."

Kadın dudaklarını tekrar adamın kollarının üzerinde gezdirip koltukta ona doğru yaklaşırken adamın nefesi bir iç çekişle kesildi. Kolları ona dolandı ve kucığına tırmanıp dilini ağzına sokarken onu gevşek bir kafeste tuttu.

İnledi, dilini dişleriyle yakaladı... sonra aniden teması kesti ve başını ondan yana çevirdi.

"Ne oldu? Neden durdun?" Kelimeleri nefes nefese söyledi, dudakları ve dili lezzetli bir sıcaklıkla yanıyordu. Kanın tadını aldı, sadece küçük bir izdi ama içgüdüsel olarak elini ağzına götürdü ve parmağının ucu kırmızı bir lekeyle ıslandı.

Kade'in çökmüş yüzüne baktı ve sanki kendi içinde özel bir savaş veriyormuş gibi, iri bedeninin zorlukla kontrol altına alınmış bir şekilde titremesinden duyduğu acıyı hissetti.

"Bana bak," diye fısıldadı. Adam hemen itaat etmeyince, inatçı çenesini kaldırdı ve bakışlarını fiziksel olarak kendi bakışlarına geri getirdi. "Bana bak... seni görmeme izin ver."

"İnan bana, istemeyeceksin," diye mırıldandı, bakışlarını hızla başka yöne çevirerek.

Ama gözlerinde meydana gelen değişikliği fark etmeden önce değil. Normalde soluk gri olan gözlerinin şimdi ateşli bir kehribar rengine büründüğü gerçeğini saklayacak kadar hızlı dönememişti. Ve göz bebekleri... onlarda da farklı bir şeyler vardı.

"Kade, lütfen," dedi nazikçe. "Seni gerçekte olduğun gibi görmeme izin ver."

Yavaşça yüzünü kaldırdı. Koyu renk kirpikleri havaya kalktı ve Alex yanan kömürler gibi parlayan kor parlaklığındaki bir renk patlamasıyla sersemledi. Ve tüm bu ateşin ortasında, gözbebekleri kedi gibi yarıklara kadar daralmıştı. Bakışlarının tuhaflığı, yüzünü dönüştürme şekli, yüksek elmacık kemiklerinin ve kare çenesinin açılarını keskinleştirmesi onu ürküttü. Gözlerini dikmiş, kelimelerden mahrum kalmıştı. Nefesi kesilmişti.

"Benden korkmanı istemiyorum Alex." Adamın kalın sesi ona garip bir şekilde kalın geliyordu ve sonra nedenini anladı. Adam konuşurken dudağının arkasındaki keskin beyaz dişlerin parıltısını gördü. Dişleri. Tam olarak gizlenmemişti,

Gözlerinden saklamak için gösterdiği çabaya rağmen. Şimdi ona baktığında, kehribar rengi gözlerinde bir çaresizlik vardı. Daha önce hiç görmediği bir çaresizlik ve özlem. "Benden nefret etmeni istemiyorum ama ben buyum Alex. Ben gerçekten buyum."

Kalbini daha çılgınca çarptıran küçük bir ürpertiye rağmen Alex öne doğru eğildi ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Onun işkence dolu bakışlarını tuttu, sonra gözlerinin aşağıya, ayrılmış dudaklarına ve şimdi daha da büyümüş, keskinleşmiş gibi görünen dişlerinin parlak noktalarına gitmesine izin verdi.

"Nefrete yakın bir şey hissetmiyorum," diye fısıldadı, başını yukarı kaldırıp aniden kuruyan dudaklarını ıslatarak. "Beni tekrar öpersen bunu anlarsın."

Alex'in gözlerinde kıvılcımlar şimşek gibi çaktı. Alex onun içindeki tasmalı gücü hissetti ve ağzını sıcak, aç, sahiplenici bir öpücükle alırken bu gücü kontrol altında tutmak için uyguladığı kontrolü sezdi.

Alex kendini ona teslim etti, dudaklarının ağzında, çenesinde, boğazında yarattığı sıcak, ıslak fırçanın tadını çıkardı. Ellerini uzun kollu tişörtünün siyah pamuğunun altından geçirdi ve avuçlarını sırtının sert, saten gibi pürüzsüz kaslarında gezdirdi. Parmak uçlarının altında dövmelerinin belli belirsiz hatlarını hissedebiliyordu, tırnaklarıyla izini sürdüğü ama aslında diliyle takip etmek istediği girdaplar ve yaylardan oluşan karmaşık bir desen.

"Vücudunu görmeme izin ver. Her yerini görmek istiyorum," diye mırıldanarak gömleğini çekiştirdi. Gömleği adamın başından çekti ve onu ortaya çıkardığında sadece şaşkınlıkla bakabildi. "Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. "Bunlar dövme değil, değil mi?"

"*Dermaglifler*," dedi ve onun gövdesinde, omuzlarında ve kollarında sanki canlıymış gibi titreşen karmaşık tasarıma bakmasına izin vermek için arkasına yaslandı. Eskiden teninin geri kalanından sadece bir ton daha koyu olan işaretler şimdi en koyu şarap, çivit mavisi ve altının alacalı tonlarıyla doluydu. "Biz onlarla doğarız, tıpkı Irkdaşların işaretleriyle doğması gibi."

"Çok güzeller, Kade." *Dermaglifleri* sanatsaldı, dantelli iç içe geçmeler, değişen renklerden oluşan görkemli bir ağ. Alex eğilerek parmağını Kade'in düz diskinin etrafını saran zarif bir çizgi boyunca gezdirdi.

sağ meme ucuna dokundu. Derin morumsu renk onun dokunuşuyla daha da koyulaştı. Kadın hayretle ona baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Sen yaptın." Ağzı buruştu. "*Gliflerin* renkleri erkeğin ruh haline göre değişiyor."

"Ah," dedi, onun karanlık ve anlamlı bakışına ısınarak. "Peki senin ruh halin nasıl?"

Cevap vermedi, sadece öne doğru ilerledi ve onu içini eriten başka bir uzun, yavaş öpücüğe aldı. Onu altındaki kanepeye bastırdı ve soymaya başladı, Luna'nın en uçtan atlamasına ve hoşnutsuz bir huff ile mutfığa girmesine neden oldu.

"Uh-oh. Sanırım onunla puan kaybetmiş olabilirsiniz," diye mırıldandı Alex öpücükler arasında.

Kıkırdadı, kadının ağzında titreşen alçak ve derin bir gümbürtü. "Daha sonra özür dileyeceğim. Şu anda, fikirleri benim için önemli olan tek bir kadın var."

Kadının iki kat yünlü ve pamuklu tişörtünü ve bol kot pantolonunu soyamak için acele etmedi. Her santimini ağzıyla kapladı, boynundan, göğüslerinden ve karnından aşağıya doğru uzun, sıcak bir iz bırakarak öptü, parlayan, ateşli bakışları onu içine çekerken çıplak bacaklarını okşadı.

Onu çırılçıplak bıraktığında Alex nefes nefese kalmış ve arzuyla kıvranıyordu. Onun üzerindeki kanepeye diz çöktü, kalın kalçaları onunkilerin arasına sıkışmıştı. Hâlâ kot pantolonunun içindeydi; kot pantolon zayıf kalçalarının üzerine oturmuş, kasıklarındaki büyük şişkinliği sıkıca sarmıştı.

Ayağa kalktı ve ona doğru uzandı, ellerinin altında onun sıcak etini hissetmeye ihtiyacı vardı. Vücudunun her yerinde.

Onun derinliklerinde.

Kadın pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirirken hiçbir şey söylemedi. Koyu renk kotun altında çırılçıplaktı, sertleşmiş siki hapsediği yerden kurtulur kurtulmaz taşıyordu. Kadın kot pantolonunu kalçalarından çekip dizlerinin etrafından aşağı doğru iterken ayağa kalktı ve bu hareket, muhteşem uzunluğunu ağzının bir santim yakınına getirdi.

Alex bu cazibeye karşı koyamadı. Şaftını ve taşaklarını avuçladı ve onu kendine doğru getirdi, dudaklarını geniş başın etrafına sardı ve ağzını onun tabanına kadar kaydırırken Kade'in boğuk inlemesinden zevk aldı.

Alex'in diline karşı çok iyi hissediyordu, sıcak ve topraksı, sert çelikten bir sütünun etrafına sarılmış kadife kadar yumuşaktı. Alex onu tekrar derinlere çekti, sonra tepesini emmek için geri çekildi, bir yandan da karnındaki ve uyluklarının üstündeki *gliflerin* giderek derinleşen tonlarda çalkalanmasını izliyordu.

"Ah, Tanrım," diye tısladı adam, kadın ağzını başının kenarında oynatırken, sonra onu boğazının arkasına kadar götürdü. Parmakları saçlarına saplandı ve vücudu bir kablo gibi gerilirken kafatasını kavradı. "Alex... ah, lanet olsun..."

Kadını kendisinden uzaklaştırırken elleri titriyordu. Gözlerinden yoğun bir sıcaklık yayılıyordu ve kot pantolonunu aceleyle yere atarken yüzü tutkuyla parlıyordu. Görkemli bir şekilde çıplaktı, bir kez daha ona doğru ilerledi ve avucunu nazikçe ensesine doladı. Dokunuşu sahiplenmenin verdiği sertlikteydi ama sadece almakla yetinmedi. Dönüşen bakışları aç ama sabırlıydı. Öpücüğü tutkulu ama şefkatliydi.

Onunla ilgili basit bir şey yoktu.

Ona hissettirdikleri basit şeyler değildi.

Kade, her biri bir öncekinden daha büyüleyici olan bir çelişkiler yığınıydı.

Ona kendini güvende ve korunmuş hissettirdi, belki de en büyük elişkiydi bu. Ona değer verildiğini hissettirdi... hatta sevildiğini.

Ve sevgili Tanrım, onu yaktı.

Adam onu okşarken vücudu ona doğru eğildi, her santimi aşırı duyarlı ve onun dokunuşuna aç bir haldeydi. Yeterince yaklaşmıyor, onu yeterince sıkı tutamıyordu, çünkü adam onun üzerinde sinsice ilerliyor ve kalçalarını kendi kalasıyla genişçe açıyordu.

"Bu gece ağırdan almak istiyorum," dedi, sesi sert ve karanlıktı, neredeyse tanınmaz haldeydi. "Sadece senin tadını çıkarmak istiyorum... ikimizin tadını çıkarmak."

İçine girerken onu izledi, yavaşça itti, kalçaları bükülse ve boynundaki tendonlar derisinin altında sıkıca patlasa bile onu kasıtlı bir özenle doldurdu. Onu nazikçe salladı, ıldırıtcı bir kısıtlamayla dorua ulaşmasını sağladı.

Daha hızlı gitmesi için ıglık atmak, içine soktuğu ihtiyaç sarmalını hafifletecekse onu olabildiğince sert alması için bağırarak istedi.

Ama onunla sevişmek aceleyle getirilemeyecek kadar iyi hissettiriyordu. O duyguyu istemedi

-Ya da bu gecenin bitmesini. O da bilmiyordu; bunu yüzünde görebiliyordu.

Kadın

kalçalarının her ölçülü hamlesinde hissedebiliyordu. Onu nefessiz bırakan öpücüğünde, ağzının her sıcak, tadını çıkaran okşayışında.

Saatler yeterince çabuk geçecekti. Yarın Tarikat'taki görevi yeniden başlayacaktı. Yarın, bu anın cennetinin dışında gizlenen tüm ölüm ve tehlike geri dönecekti.

Çok erken, diye düşündü Alex.

Ve böylece kollarını onun boynuna, bacaklarını kalçalarının yavaş, işkence edercesine harika pompasına doladı ve kendini mutlu bir terk edilmişliğe bıraktı. Her derin itiş memnuniyetle karşıladı. Her uzun geri çekilişte iç çekti. Kade'in kendisine sürtünen muhteşem vücudunun ağırlığından ve sıcaklığından zevk aldı.

Boşaldığında, bu onun duyularının lezzetli bir şekilde çözülmesiydi. Alex haykırdı, orgazm onu içinde o kadar derin bir yerden sarsarken ürperdi ki, sanki ruhundan patlayacak gibiydi. Ona yapıştı, omzunun kaslı gövdesini dişlerinin arasında yakaladı ve artçı bir şok onu gümbürdetti.

"Kade," diye soluk soluğa bağırdı. "Oh, Tanrım..."

Keskin bir güçle inledi ve pelvisini minderlerden yukarı kaldırdı. İticileri güçlendi, şimdi daha derine iniyordu ama yine de sert kontrolü tarafından dizginleniyordu.

"Bırak," diye fısıldadı Alex. "Bırak gitsin. Hepinizi istiyorum, Kade."

Hırladı, reddedişin çiğ, hayvani bir sesiydi bu. Onu kollarının arasına alıp yüzünü gizlemeye çalıştığında Alex onu geri itti. Yüzü işkenceden vahşileşmiş, zevk ve acıyla daralmıştı. Ve dişleri... Aman Tanrım, parlak beyaz uçlar ağzını doldurmuş, ona bakarken öyle güçlü bir şekilde itiyordu ki, keskin çılgınlığını tutamadı.

Kendi zevki bir kez daha doruğa ulaşıyor, karnını sıkıca büken ve kanında yavaşça kaynamaya başlayan bir açlığı beraberinde getiriyordu.

"Oh, Tanrım... Kade." Duygu ve ihtiyaçla soluk soluğa kalmıştı, hepsi onun üzerinde yoğunlaşmıştı. Tırnaklarını adamın kollarına geçirdi, yüzünü adamın güçlü boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömdü ve adam uzun, cezalandırıcı yoğunluktaki darbelerle ona çarptı.

İçindeki açlık sarmalı daha da kasıldı, onu sarsacak kadar ilkel bir ihtiyaca dönüştü. Teninin kokusu, dudaklarına, diline değen ipeksi, pürüzsüz sıcaklığı arzudan başını döndürdü. Onun temposu

Onu daha sert ve daha derin sürdükçe sertleşti, pelvisinin her acil öğütülmesiyle homurdandı.

Alex onun adını i çekti. İnledi, başka bir orgazmın kabaran telaşında kayboldu. Orgazm onu yıkayıp geçerken haykırdı; içinde yanan susuzluğu dindirmesi gereken, ama sadece onu kemirici bir talebe dönüştüren, söndürücü bir zevk ve salıverme seliydi bu.

Onu tatmak istedi.

Zaten sahip olduğu bir şekilde değil, ama onu şok eden bir şekilde. Onu dehşete düşürmesi gerekirken, sadece kanını daha sıcak, daha hızlı akıttı, zorlukla evcilleştirebileceği karanlık bir güçle canlandı.

Açık ağzının altında, boğazındaki damara çarpan kalp atışlarının hızlanan gmbrtsn hissetti. Dilini damara bastırdı, sonra dişlerini. Onları deneysel olarak kordonlu tendonların ve içinde de aynı umutsuz ritimle atıyor gibi görünen sıcak nabzın üzerine kapattı.

Kade karanlık bir küfür savurdu ama sadece kalçalarını daha fazla öfkeyle pompaladı.

Alex onun kontrolünü kaybettiğini hissetmekten zevk alıyordu. Dilini ve dişlerini hassas derinin üzerinde gezdirdi, sonra daha sert bir şekilde sıktı ...

Kade keskin bir şekilde onun üzerine çıktı, başını geriye attı ve kükredi.

BÖLÜM

Yirmi bir

Bir saniye daha kendini tutamadı.

Alex'in keskin olmayan küçük dişleri boğazını sıyırıp neredeyse derisinin yüzeyini kıran alaycı, sinayıcı bir ısırıkla boğazını sıyırdığında, serbest bırakılması onu kavurucu bir telaşla dışarı fırlattı. Onun bunu ne kadar çok istediğini bilemezdi. Onun kanını ağzına almasına, ondan içmesine duyduğu ihtiyacın ne kadar sarsıcı olduğunu. Alex'e sahip olmayı ve onu sonsuza dek kendisine bağlamayı ne kadar yoğun bir şekilde istiyordu.

"Kahretsin," diye soludu saten duvarları pompalayan horozunu sağarken ve ağzı duyuları üzerinde kutsal bir tahribat yarattı. "Alex... ah, Tanrım!"

Daha önce hiç olmadığı kadar sert boşaldı, ona duyduğu arzunun içinde kayboldu. Kan bağı olsun ya da olmasın, onun zaten kendisine ait olduğunu iddia eden nabzının sağır edici davuluna kendini kaptırdı.

Kadını.

Tekrar isteyeceği tek dişi. Sonsuza dek eşi.

Kade ona bakmak için dizlerinin üzerine kalktı, seksi hala onun sıcaklığının içine gömülmüştü, hala onun için sertti ve daha fazlası için açtı. Ağzının şakacı ısırıkları yüzünden boynu yanıyordu. Onu öperken aptalca dişlerinin dudağını sıyrmasına izin verdiği andaki kanının tatlılığını hâlâ dilinde hissedebiliyordu. O küçük tat onu ve belki de onu da lanetlemişti.

Arzu ve kana susamışlık onu sardı, görüşünü keskinleştirdi ve dişlerinin onun hassas etine nüfuz etme dürtüsüyle zonklamasına neden oldu. Kadının kalçalarını kavradı ve ona doğru sallandı, kadının onun altında kavis çizmesini izledi, onu başka bir sarsıcı boşalmanın zirvesine doğru takip etti.

Adını haykırdı, omurgası yukarı doğru eğildi, kan solgun tenini pembe bir parıltıyla kızarttı. Kade onu acı dolu bir hayranlıkla izledi, daha önce hiç erotik mutluluğun sancıları içindeki Alex kadar güzel bir şey görmemişti.

Ona daha fazlasını vermek istiyordu, sadece kan bağı olan bir erkeğin eşine verebileceği türden bir zevk ve rahatlama -tutku ve evet, aşk-.

Tanrım, nasıl da istiyordu.

"Alexandra," diye mırıldandı, ona duyduğu açlık ve arzu onu sardığında ve bu dişiyi arzulamak dışında tüm düşüncelerini yok ettiğinde yapabildiği tek şey buydu. Onu bu şekilde tehlikeli olduğu konusunda uyarmak istedi ama ağzından çıkan tek şey lanetle inleme arasında bir sestti.

Onu itmesi gerekirdi ama bunun yerine tam tersini yaptı. Elleri ona uzanmak için kalktı ve onu tekrar üzerine indirdi. Nefesleri dudaklarından kısa soluklarla akarken, adamın yüzünü kendi yüzüne çekti ve onu öptü, derin, ıslak, davetkâr bir şekilde ağızlarını birleştirdiler.

Kade ihtiyaçla -açlıkla- savaşımaya çalıştı ama Alex kontrolünün her parçasını hızla yok ediyordu. Birkaç gün önce Boston'dan ayrıldığından beri hiç beslenmediğini belli belirsiz fark etti ve her ne kadar susuzluğunu hayatta kalmaya bağlamak istese de, istediği şeyin Alex'in tadı olduğunu iliklerine kadar biliyordu.

Sadece o.

Artık akli dengesi bozulmuştu, çok derin bir yarığın kenarından geçiyordu ve onu da kendisiyle birlikte bu yarığın içine sürüklemek üzereydi. Bunu biliyordu. Alex'in de bunu bildiğinden emin olması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ama sonra öpüşmelerini derinleştirdi, en ayık anında bile yanılmayacağı bir açlıkla alt dudağını dişlerinin arasında emdi. Vücudu için için yanarken, kanı damarlarında sıvı bir ateş gibi hızla akarken, şu anda ayık olmaktan başka bir şey değildi.

Kade bir hırıltıyla onun ağzından ayrıldı. Dudaklarını ve dilini çenesinin narin çizgisinde gezdirdi, sonra kulağının altındaki hassas noktaya indi, bunun onu mahvedeceğini biliyordu ama artık duramayacak kadar ileri gitmişti. Kızın nabzının ağzının içinde attığını hissetmek, ihtiyacının yumuşak karnına mahmuzlar sapladı ve çiğ acıyı şiddetli bir ıstıraba dönüştürdü.

"Ah, Tanrım... Alex," diye fısıldadı sertçe, sonra boğazının hassas etini dişlerinin ve azı dişlerinin arasına aldı ve yavaşça damarına doğru bastırdı.

Adam tenine girdiğinde keskin bir nefes aldı, ani bir irkilme vücudunu sertleştirdi ve nefes alışını durdurdu. Kade sanki durakladı

tokatladı, az önce yaptığı şeyden dehşete düştü ve ondan nefret etse bile şimdi geri çekilecek gücü olmayacağından korktu.

Ama sonra Alex'in elleri omuzlarında gevşedi ve onu okşamaya başladı. Kadın titrek, zevkli bir iç çekiş çıkardı ve Alex onun ilk tatlı tadını ağzına alırken sert, minnettar bir iniltiyle karşılık verdi.

Ve çok tatlıydı.

Alex'in kanı ipek gibi dilinin üzerinde geziniyor, kendine has bal ve badem kokusu uyarılmışlığının misk kokulu sıcaklığıyla karışıyordu. Kade, Alex'in damarından çektiği her damlada içine akan ısı ve zevk kükremesiyle sersemleyerek onu içine çekti. Kadının kanı onu söndürdü, güçlendirdi. Onu eskisinden daha yoğun bir şekilde yeniden alevlendirdi.

Kız onun kızıydı. Ve onları eş olarak birbirine bağlamak için karşılıklı kan değişimi gerekecek olsa da, şu anda ona olan bağı koparılamazdı. Bu içgüdüsel bir bağdı ve sadece ölümle kopabilirdi.

Ve bunu ona zorla yaptırmıştı.

Bu düşünce onu utandırmıştı ama Alex açgözlü elleriyle ona sarılmış, nefes nefese kalmış ve bir başka orgazm onu sarsarken ona karşı kıvranırken pişmanlık duymak zordu. Alex'in ısırığının hipnotik büyüü altında ateşli bir şekilde inledi, kanının ballı tatlılığını ağzına çekerken kalçaları onu daha da içine almak için yükseldi.

Eğer sadece bir *Homo sapiens* olsaydı, Alex ondan beslenirken rahatlar, hatta zevk alırdı. Ama o bir Melez olduğu için ve şu anda her ikisinin de içinden akıp giden tutku nedeniyle, Alex'in tepkisi katlanarak daha yoğun oldu. Onun coşkusu artık onundu, içine aldığı kanı sayesinde onun bir parçasıydı. Şimdi yaşadığı her yoğun duygu, sevinçten acıya kadar onun da olacaktı.

Onu daha fazla içtikçe, arzusunun arttığını, dayanmakta zorlandığı ateşli bir özleme dönüştüğünü hissetti. Susuzluğu azalmamıştı ama şimdi onu harekete geçiren onun ihtiyacıydı. Dilini dikkatli bir şekilde ikiz deliklerin üzerinde gezdirerek ısırığı kapattı.

"Hadi," diye mırıldanarak onu kollarının arasına aldı. "Seni şimdi yatağa götürüyorum."

Adam onu koridordan geçirip yatak odasına götürürken, uykulu ve kemiksiz bir şekilde adamın çıplak göğsüne hafifçe yaslandı. Onu kapitone yorganın üzerine yatırdı ve yatağa yanına yerleşirken onu öptü. O

Onun her ipeksi santimini okşadı, her kıvrımı ve kası dokunuşuna damgasını vurdu.

"Bana bak Alexandra," dedi kadın zevkle gözlerini kapattığında. Sesi sert ve karanlıktı, kendi kulakları için neredeyse tanınmaz haldeydi. "Beni şimdi olduğum gibi gördüğünü bilmem gerek. Ben buyum işte."

Göz kapaklarını kaldırdı ve ona baktı. Onun tiksintisini görmek için bekledi, çünkü hiçbir zaman o anda görüldüğünden daha vahşi, daha insanlık dışı görünemezdi. *Glifleri* değişen renklerle titreşiyordu; arzu ve tutkunun tonları, süregelen açlığının ve bu gece Alex'le burada olan her şey için hissettiği azabın tonlarıyla karışiyordu. En önemlisi de, başlattığı ve bu yüzden ondan nefret etse bile koparamadığı kan bağıydı.

Konuşmaktan korkarak onun kendisini incelemesini izledi. Artık ondan nefret edeceğinden ya da dönüştüğü şeyden iğrenerek başka tarafa bakacağından korkuyordu. "Bu benim, Alex," dedi sessizce. "Bu benim her şeyim."

Açık kahverengi gözleri hiç değişmeden onu içine çekti. Göğsündeki mutasyona uğramış *glifleri* okşadı, hafif, öğretici bir dokunuşla deseni takip etti. Daha da aşağıya uzandı, avucunu adamın kalçasında gezdirdi, sonra tekrar sikinin dikleşmiş uzunluğuna döndü. Parmakları onu sevgiyle okşarken adam sözsüz bir zevk hırıltısı çıkardı.

Kanından, içinde yüzen ve hücrelerini besleyen değerli parçasından, onun kendisine duyduğu arzusun derinliğini okudu. Ona bakarken içinde korku ya da belirsizlik yoktu. Sadece yumuşak ama hararetli bir talep vardı, elini uzatıp adamın ensesini kavradı ve onu tekrar ağzına götürdü.

"Benimle tekrar seviş," diye fısıldadı onun dudaklarına.

Bu, Kade'in yerine getirmeye fazlasıyla istekli olduğu bir emirdi. Kadın onu bir kez daha karşılamak için bacaklarını ayırırken Kade yavaşça onun üzerinde yuvarlandı. Onu kollarının arasına alırken yavaşça ve şefkatle içine girdi. Öpüşmeleri uzun, tutkulu ve ateşliydi, dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken ve seksi onun derinliklerinde patlarken. Kade salıverilmesiyle birlikte bağırdı ve onu kendine doğru çekti.

Tanrı yardımcısı olsun, diğer çiftleşmiş savaşçıların kan bağının verdiği zevk -alçakgönüllü bir coşku- hakkında neler söylediklerini artık biliyordu. Alex'le, içinde hiç istemediği duyguları uyandıran bu kadınla

Daha önce risk alan Kade, şimdi sonsuzluğun ne olabileceğini biliyordu. Onu sersemleten bir vahşilikle bunu arzuluyordu.

O anda, Alex onu sımsıkı sarmış, sıcak, memnun ve ona açıkken, bu duyguyu kendine yakın tutmak istiyordu... içindeki vahşet bunun uzun sürmeyeceğini sinsice fısıldasa bile.

Birkaç saat önce ızgaranın üzerinde yavaş yavaş sönmekte olan ateş çoktan sönmişti. Jenna Tucker-Darrow kulübenin ana odasının zemininde yan yatmış, rüyasız ve doğal olmayan ağır bir uykunun derinliklerinden uyanırken titriyordu. Uzuvarları halsizdi, işbirliği yapmıyordu, boynu başını kaldırmasına izin vermeyecek kadar zayıf ve hassastı.

Biraz çaba sarf ederek göz kapaklarını açmayı ve kamarasının karanlığına bakmayı başardı. Dehşet, buzdan pençeleriyle omurgasından yukarı tırmandı.

Davetsiz misafir hala oradaydı.

Odanın karşısında yere oturmuş, başını öne eğmişti. Dinlenirken bile devasa, tehditkâr bir varlıktı.

O insan değildi.

Hâlâ bu farkındalıkla mücadele ediyordu, gördüklerinin suçunun kendini boğduğu tek malt viskiye atılıp atılamayacağını merak ediyordu

-Mitch'in en sevdiği ve her yıl bu zamanlarda onun ve Libby'nin ölümlerinin korkunç yıldönümünü atlatmak için yaslandığı koltuk değneğı.

Ama evine zorla giren ve şimdi onu orada tutsak tutan devasa davetsiz misafir bir tür alkolik halüsinasyon değildi. Adam etten ve kemikten biriydi ama daha önce hiç onunki gibi bir et görmemişti. Dışarıdaki sıfırın altındaki soğuğa rağmen giyinik değildi ve derisi tepeden tırnağa kılsızdı, bir dövme sanatçısının işi olamayacak kadar yoğun kırmızı ve siyah işaretlerle kaplıydı. Ve her ne idiyse, silahsız olmasına ve ağır yaralar almasına rağmen, kolluk kuvvetlerinde çalıştığı süre boyunca karşılaştığı tüm erkeklerden daha güçlüydü.

Jenna kurşun yaralarından payına düşeni görmüştü, uyluğundan kopan et ve kas parçasının ve karnının yan tarafındaki daha küçük bir parçanın av tüfeğı patlamalarının sonucu olduğunu bilecek kadar. Diğer yaraları, kabarcıklar ve sızan lezyonlar vücudunun büyük bir kısmını kaplamıştı.

özellikle karanlıkta daha az fark ediliyordu. Radyasyon yanıklarına ya da ciddi derecede yoğun güneş yanıklarına benziyorlardı; ancak tüm vücut büyüteç altında UV ışınlarına maruz kaldığınızda ortaya çıkabilecek türden.

Jenna adamın nereden geldiğini ya da ondan ne istediğini tahmin bile edemiyordu. Evine zorla girdiğinde onu öldürmek istediğini düşünmüştü. Doğrusu, öyle olsa bile umurunda olmazdı. Zaten kendi başına yolu yarılamıştı. En çok değer verdiği insanlar olmadan yaşamaktan bıkmıştı. Kendini bu kadar işe yaramaz ve yalnız hissetmekten bıkmıştı.

Ama davetsiz misafir -yaratık, çünkü öyle biriydi- onu öldürmek niyetiyle içeri girmemişti. En azından hemen değil, söyleyebildiği kadarıyla.

Ancak o da aynı derecede iğrenç bir şey yapmıştı.

Onu boğazından ısırılmıştı ve şaşkınlık ve inançsızlık içinde, bir canavar gibi onun kanıyla beslenmişti.

Bir vampir gibi.

İmkânsız olduğunu biliyordu. Mantığı bu fikri reddetmek istiyordu, tıpkı şu anda odanın öbür ucundaki imkânsız fikrin ete kemiğe bürünmüş haline bakarken gözlerinin hâlâ tanık olduğu şeyi reddetmek istediği gibi.

Jenna onun kocaman dişlerinin üzerine inip boynunun yan tarafını yırttığını hatırlayınca ürperdi. Neyse ki bundan sonrasını pek hatırlamıyordu. Bayılmış olabilirdi ama adamın onu bayıltmak için bir şey yaptığından şüpheleniyordu. Kan kaybından mı zayıflamıştı yoksa onu bayıltmak için her ne yaptıysa, emin olamıyordu.

Yerdeki sıkı topundan kalkmak için tekrar denedi ama sadece onun dikkatini çekmeyi başardı. Başını kaldırdı, gözlerinin ateşli ikiz lazer ışınları onu odanın diğer ucundan yakaladı. Jenna ona baktı, ne olursa olsun onun karşısında sinmeyi reddediyordu. Ne de olsa kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Uzun bir süre onu izledi. Belki de onun geri adım atmasını ya da nafile bir öfkeyle kendini havaya kaldırıp ona saldırmasını bekliyordu.

Geç de olsa adamın kocaman ellerinde dikdörtgen ve parlak bir şey tuttuğunu fark etti. Bir resim çerçevesi. Bunun ne olduğunu biliyordu, elinde Mitch ve Libby ile çekilmiş bir fotoğrafını tuttuğunu anlamak için yattığı yerin üstündeki şömineye bakmasına gerek yoktu. Birlikte çektikleri son fotoğraf, öldürülmelerinden birkaç gün önce çekilmişti.

İçinde yorgun bir öfke duygusu kabarıırken nefesi biraz daha hızlandı. Ona ait hiçbir şeye dokunmaya hakkı yoktu, hele de ailesinin son görüntüsü kadar değerli bir şeye.

Odanın öbür ucundaki tüysüz kafa meraklı bir açıyla eğildi.

Ayağa kalktı, ona doğru yavaş ve acılı görünen bir yürüyüşe başladı. Boş bulunarak adamın kurşun yaralarının kanamasının durduğunu fark etti. Eti eskisi kadar yırtık pırtık görünmüyordu, sanki daha hızlı -neredeyse gözle görülür bir şekilde daha hızlı- iyileşiyordu.

Onun önünde durdu ve yavaşça kalçalarının üzerine doğru eğildi. Her ne kadar endişeli ve adamın şimdi ona yapacaklarından korkuyor olsa da Jenna bunu belli etmemek için çok çaba harcadı.

Resim çerçevesini ona doğru uzattı.

Jenna ne yapacağını bilemez bir halde bakakaldı.

Uzun süre orada durup onu izledi, su toplamış eliyle kocası ve çocuğuyla gülümserken çekilmiş fotoğrafını bir tür adak gibi ona uzattı. Kadın kıpırdamayınca ya da konuşmayınca, sonunda fotoğrafı yanına, yere koydu. Camı çatlamış, gümüş çerçevenin kenarları kan lekeleriyle gölgelenmişti.

Jenna yıkık camın arkasındaki mutlu yüzlere baktı ve boğuk çığlığını tutamadı. Acı onu içine çekti ve alnını yere koyarak sessizce hıçkırdı.

Onu kaçıran kişi topallayarak odanın diğer tarafına geçti ve onun ağlayışını izledikten sonra, kapatılmamış pencereden dışarı, tepedeki yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne baktı.

BÖLÜM

Yirmi iki

Onu derin, şehvetli ve çok keyifli bir rüyadan çekip çıkaracak olan uyanıklığın çekimine direnen Alex, baygın bir şekilde içini çekti ve yatağında kaydı. Şu anda onu okşayan siyah kadife uykunun yanı sıra, sıcak, tembel mutluluk halini tamamlamak için sadece bir şeye daha ihtiyacı vardı. Kolunu yatağın üzerinde yavaşça gezdirerek Kade'in sıcaklığını aradı.

Orada değildi.

Ona söylemeden mi gitmişti?

Artık tamamen uyanıktı, dirseklerinin üzerine kalktı ve yatak odasının boş karanlığına baktı. Komodinin lambasını yaktı ve gittiği için hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı. Ama sonra, koridorun yukarısında, duş kapandığında musluğun gıcirtısını duydu.

Bir an sonra Kade içeri girdi, pembe banyo havlusu dışında çıplaktı, o da ince kalçalarının etrafında gevşekçe dögümlenmişti.

"Uyanmışsın," dedi parmaklarını saçlarının nemli abanoz tellerinde gezdirerek.

"Şimdiden gidiyor musun?"

Yatağın kenarına oturdu. Omuzlarında ve göğsünde su tanecikleri parlıyordu, birkaç tanesi pürüzsüz teninden aşağı kayıyor ve ince damlalar halinde *glifler* oluşturuyordu. Çok lezzetli görünüyor ve kokuyordu ve Alex onu yalayıp kurutmak için büyük bir istek duyuyordu.

Sanki onun düşüncelerinin şehvetli yönünü sezmiş gibi gülümsedi. "Gitmem gerekiyor. Boston'dan gelen silah arkadaşlarım birkaç saat içinde Fairbanks'e uçacaklar. Orayla maden şirketi arasında eski bir kamyon durağında buluşacağız. Dragos'a ya da adamlarına peşlerinde olduğumuzu öğrenme şansı veremeyiz, bu yüzden gecikmeden madene gideceğiz."

Onu ve arkadaşlarını bekleyen tehlikeden o kadar rahat söz ediyordu ki. Alex'in tek düşünebildiği, kendisine zarar gelebileceği ihtimaliydi. Ya da daha kötüsü, hayal etmek bile istemediği bir şey. Kade'in o madene girme düşüncesi bile -bölgeye taşındığından şüphelendikleri yaratıkla yolları kesişirse Dragos'un ya da daha büyük bir kötülüğün eline düşme ihtimali- Alex'in iliklerine kadar işleyen bir korkuyla titremesine neden olmuştu. "Gitmeni istemiyorum. Korkarım gidersen seni bir daha asla göremeyebilirim."

"Merak etme," dedi ve yakışıklı yüzünde karanlık, ironik bir şey dolaştı. "Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın Alex. Şimdi olmaz."

Avucunu kızın yanağına koydu, sonra eğilip onu öptü, ağzı kızın ağzında o kadar şefkatliydi ki göğsünün ortasında bir sızı yarattı.

Birçok yeri ağrıyordu, hem de tüm doğru yerleri.

Dudakları onunkileri terk ettiğinde, nabız noktalarının her biri sanki yıldırımla dokunulmuş gibi parlıyordu. Daha da aşağıda, kalbindeki ağır bir zonklama bacaklarının arasında ısı birikmesine neden oldu. Saatler süren tutkudan sonra, hâlâ onun için yanıyordu, sanki sadece küçük bir tat almış gibi.

Birlikte yaptıkları her şeyi hatırlayarak iç geçirdi. "Dün gece..."

"Evet. Öyleydi." Gülümsedi ama sesinde bir tereddüt vardı. Gözlerinde perili bir şey vardı.

Alex'in çıplak omzunu okşadı, sonra parmaklarının Alex'in kalçalarının kaygan yarığında daha canlı ve sıcak hissettiği tek yeri olan boynunun yan tarafına doğru ilerlemesine izin verdi. Alex onun tüy gibi hafif vuruşlarına kendini bıraktı, başparmağını dokunuşuna karşılık olarak daha çılgınca çırpınan damarın üzerinde gezdirirken ona duyduğu açlıkla titriyordu.

"Beni ısırdın," diye fısıldadı, bu sözleri söylerken bile garip bir heyecan hissediyordu.

Başını sert bir şekilde eğdi. "Yaptım. Yapmamalıydım. Bunu senden almaya hakkım yoktu."

Onun kanını mı kastediyordu? "Sorun yok, Kade."

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Her şey yolunda değil. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

"Ben... hoşlandım," dedi ona, kendisini bile şok eden bir içtenlikle. "Yaptığın şey iyi hissettirdi. Hâlâ da öyle. Dün gece bana dokunduğun her yer çok iyi hissettirdi."

Yavaşça nefes verdi, nefesi kızın alnını ısıtırken sıcaktı. Boğazını okşamayı bırakmamıştı. Onun yatıştırıcı dokunuşunun tadını saatlerce daha çıkarabilirdi.

"Dün gece yaptığım şey her şeyi değiştirdi, Alex. Senden içtim. Kendimi sana bağladım ve bunu geri alamam. Bunun için benden nefret etsen bile."

Başını yukarı kaldırdı ve adamın ağzının sert çizgisini öptü. "Senden neden nefret edeyim ki?"

Sanki ona söylemek istediği şeyin etkisini tartıyormuş gibi uzun süre ona baktı. "Senden içtim Alex, senin bir Soydaş olduğunu çok iyi bilerek. Bir kez kanın vücuduma girdiğinde geri dönüşü olmayacağını bilerek. Artık sana bağılıyım ve bu koparılamaz. Sonsuza kadar sürecektir. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama seni o kadar çok istiyordum ki duramadım. Durmalıydım ama yapmadım."

Alex onu dinliyor, gözlerindeki ıstırapı görüyordu. Pişmanlığı da görebiliyordu ve bu onun kalbini bir mengene gibi büküyordu.

"Dün gece duramadın," dedi, duymak öldürücü olsa da anlamaya ihtiyacı vardı. "Ama şimdi, bunu geri almak istiyorsun. Çünkü benim hakkımda farklı hissediyorsun..."

Başını sertçe kaldırdı, kara kaşları gözlerinin üzerine indi. "Hayır. Tanrım... hayır, Alex. Senin için hissettiklerim-" Kelimeler boğazında düğümlenmiş gibi kesildi. "Sana karşı hissettiklerim daha önce hissettiklerimden çok daha güçlü. Bu aşk Alex ve dün geceden önce de vardı. Kanını almamış olsaydım bile benimle birlikte olacaktı."

Nefesini tuttuğunu fark etmemişti, ta ki nefesi bir iç çekişle dışarı çıkana kadar. "Oh, Kade."

Onu okşarken kuru bir küfür savurdu. "Bunun olmasına nasıl izin verdim bilmiyorum. Seninle sahip olduğum şeyi bulmayı hiç beklemiyordum. Şimdi değil, etrafımdaki her şey daha fazla berbat olamazken."

"O zaman bunu hallederiz," dedi kollarını onun boynuna dolayarak. "Her şeyi birlikte çözebiliriz. Çünkü ben de sana aşık oldum."

Tekrar küfretti ama bu sefer saygıyla, fısıltıyla ettiği bir yeminle onu kendine yaklaştırdı ve çılgınca tutkulu bir öpücüğe çekti. Alex onun parmak uçlarının altında kaslarının esnediğini ve seğirdiğini hissetti. Adam onu sırt üstü yatırıp üzerinde sürünürken, Alex'i sarsan ihtiyaç titremesini hissetti.

Pembe havlu düştü ve Alex onun vücudunun muhteşem görüntüsünü, uyarılmışlığının kalın çıkıntısını, ona girmek için hazır bekleyen tüm o gücü içti.

Bakışları vahşiydi, soluk gümüş rengi kehribar ateşiyile parlıyordu. "Ah, Tanrım... Alexandra. Bunu şimdi duymam gerek. Bana benim olduğunu söyle."

"Evet," dedi, sonra adam derinlere doğru itip onu hızlı, sıcak bir salıverme dalgasının tepesine doğru götürürken kelimeyi tekrar haykırdı.

Neredeyse bir saat daha Alex'le yatakta kalmıştı, planladığından çok daha uzun bir süre, ama o zaman bile, ayrılmak için hırs bulmak neredeyse imkânsızdı. Bu da, gelen savaşçılarla buluşmak üzere randevu noktasına zamanında varabilmek için ciddi bir yük taşınması gerektiği anlamına geliyordu. Neredeyse başarmıştı ve kar motorundan inip onları beklemeye başlamıştı ki motorlarının gürültüsü karanlığı yırtarak geldi.

Dört vampir de onun gibi siyah kışlık giysiler ve siperlikli siyah kasklar giymişti. Breed gibi, hiçbir kendilerine yol göstermek için kızaklarının farının yardımına ihtiyaç duymuyordu. Her biri silahlarla dolu devasa formları, gecenin gölgelerinden sıyrılarak boş, köhne kamyon durağına doğru uçuyordu. Kar motorlarının vınlaması havayı dolduruyor, ağır traktör zincirleri arkalarından gri egzoz dumanları ve çiğnenmiş karlar saçıyordu.

Tarikat'ın Mahşerin Atlıları'na cevabı, diye düşündü Kade alaycı bir sırıtışla, önündeki savaşçı grubunun kayarak durmasını izlerken.

Kızağından ilk inen Brock oldu. Gücü kesti ve bacağını koltuğun üzerinden sallayarak kaskının vizörünü yukarı kaldırdı ve Kade'i geniş bir gülümseme ve omzuna sert bir sağ manşetle selamladı. "Kıçımı buraya, bu kahrolası buzhaneye sürüklemek zorunda kalana kadar mutlu olmayacaktın, değil mi? Sana söylemeliyim ki, burada biraz nefret hissediyorum, dostum. Ya da eğer hayati organlarımı kemiren kutup soğuşundan başka bir şey hissedebilseydim hissederdim."

Kade en yakın arkadaşı haline gelen savaşçıya sırtıttı. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Brock'un hemen arkasında Tarikat'ın yeni üyelerinden bir diğeri, eski İnfaz Ajanı Sterling Chase ya da sivil eğitiminden ve savaşçılara katılmaya başladığı ilk zamanlarda takındığı havalı tavırdan dolayı bilinen adıyla Harvard vardı. O soğuk hava

Üstünlük hissi hâlâ oradaydı ama Tarikat'a katıldığından bu yana geçen bir yıl içinde buz gibi keskinleşmişti.

Chase ölümcüldü ve yaptığı işten sağlıksız bir tatmin duyuyordu. Aslında Kade, Boston'daki bir sokak çatışmasında göğsünden aldığı kötü bir kurşun yarasıyla yere yığılmasının üzerinden sadece birkaç hafta geçtiğini düşününce, erkeği gördüğüne çok şaşırılmıştı. Kade şimdi ona baktığında, kaskını çıkarıp fırça gibi kesilmiş sarışın kafasını dışarıya çıkaran erkeğin ürpertici mavi gözlerinde Seth'in kibirinden bir parça görmekten kendini alamıyordu. Zayıf yüzü neredeyse cılızdı ve savaşçının gözlerinde bir boşluk parıltısı vardı. Kade'in sanki ilk kez gerçekten fark ediyormuş gibi hissettiği bir ilgisizlik.

Chase selam vermeden, "Maden şirketinin bulunduğu yerin uydu görüntülerini aldım," dedi ve diğerleri etraflarında toplanırken teçhizatından küçük bir dizüstü bilgisayar çıkarıp çalıştırdı. "Bu yeni bir istihbarat. Gideon görüntüleri biz yerleşkeden ayrılmadan hemen önce temin etti."

"İyi," diye yanıtladı Kade. "İyi hissediyor musun Harvard?"

Başını kaldırıp baktı, ifadesi okunamaz haldeydi, kasvetliydi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Kade savaşçıyı düşünürken, birlikteki diğer iki kişi geldi, ikisi de muazzamdı, ikisi de Tarikat'ın ölümcül cephaneliğinde acımasızca etkili silahlardı. Her ne kadar Tegan sadece Avcı olarak adlandırılan erkekten yüzyıllar daha yaşlı olsa da ikisi de birinci nesil Soy'du. Tegan, Birinci Nesil lideri Lucan'la birlikte Tarikat'ın kurucu üyelerinden biriyken, Hunter sadece birkaç ay önce Tarikat'a katılmıştı ve Dragos'un genetik deney laboratuvarlarının bir ürünü olduğu düşünüldüğünde beklenmedik bir müttefikti.

Hayatta kalan son Kadim'den -şu anda Alaska'da potansiyel olarak serbest olan yaratık- ve Dragos'un güç arayışının bir parçası olarak on yıllardır topladığı pek çok bilinmeyen, tutsak Cins Arkadaş'tan biri olan Hunter muhtemelen kırk ya da elli yaşından büyük değildi. Ama bu kısa yaşam süresi boyunca sadece disiplin ve tek başına bir amaç edinmişti.

Bir suikastçı, duygusuz bir Avcı olarak yetiştirilmiş, işlevinden başka bir isim verilmemişti - tek değeri onu yaratan Dragos'tu.

Kaskının parlak vizörünün ardında Hunter, Tegan'la birlikte grubun geri kalanına yaklaşırken her zamanki kapalı dudaklı, otomat halini koruyordu. Tegan'a gelince, o hiçbir zaman Bay Cana Yakın olmamıştı. Çok değil, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Tegan'ın Tarikat'a katılımı şüpheli görünüyordu.

En iyisi. Ama sonunda kendini kanıtlamış ve iyi bir kadının sevgisini kazanmıştı. Şimdi, Lucan'ın ikinci komutanı olarak, zorlu savaşçı, Tarikat için her göreve tüm acımasız, ölümcül yoğunluğunu koydu.

Miğferini çıkarıp Kade'e başını sallayarak selam verirken parlak yeşil bakışları deliciydi. "Coldstream Madencilik'le ilgili ipucunu ortaya çıkararak iyi iş çıkardın. Gideon kendilerine TerraGlobal Partners diyen bir şirketin izini sürdü. Bu sahte bir şirket, arkasında yaklaşık on kat saçma sapan varlık olan bir paravan."

"Dur tahmin edeyim," dedi Kade kuru bir sesle. "Bütün yollar eninde sonunda Dragos'a çıkacak."

Tegan başıyla onayladı. "Dante, Rio ve Niko verilerle koşturuyor, ne kadar küçük ya da dağınık olursa olsun bulabildiğimiz her ekmek kırıntısının peşine düşüyorlar. Bu arada Lucan ve Gideon Boston'da kaleyi koruyorlar. Bu sefer bizimle gelmesini engellemek için Lucan'ı pratikte bağlamak zorunda kaldık ama Dragos'un kendisi hakkında hâlâ doğrudan bir ipucumuz yokken yerleşkeyi korumasız bırakamayız. Evde çok fazla değerli yük var."

Kade başını salladı ve diğer erkeğin sesinde, Cins Arkadaşı Elise'den ve Tarikat'ın karargâhını evleri olarak gören diğer savaşçı arkadaşlarından bahsederken duyduğu acımasız endişeyi duydu.

Kade bu duyguyu şimdi anlıyordu.

Alex'i ve bu görevdeyken onu Harmony'deki evinde bırakmak zorunda olduğu gerçeğini düşündüğünde ...

İşler fena halde ters giderse ve ona geri dönemezse, Kadim'in ya da başka bir tehlikenin kurbanı olabileceği ve onu güvende tutmak için yanında olamayacağı ihtimali olduğunu düşündüğünde...

Vay anasını.

Her düşünce diğerinden daha kötüydü, Tegan'ın söylediklerine yetişmek için zihinsel olarak kendini silkelemesi gereken korkunç bir sarmal.

"Dragos'tan gördüklerimize dayanarak, madende bir tür kendini imha mekanizması olduğunu varsaymak zorundayız. Eğer inin sinir merkezini bulamazsak, orayı kendimiz patlatmak zorunda kalacağız."

Brock homurdandı. "İşte bu yüzden şu dağın yamacında meteor büyüklüğünde bir krater açmaya yetecek kadar C-4 paketliyorum. Bu boku boşaltmaktan memnun olacağımı söylemeliyim."

Tegan ona alaycı bir şekilde başını salladı ve ardından madene yapılacak baskınla ilgili talimatları vermeye koyuldu. Savaşçılar Boston'da saldırı planını çoktan tartışmışlardı; şimdi tek mesele görevi yerine getirmekti.

"Andreas Reichen'in bu partiye biraz ateş katmak için burada olmaması çok kötü," diye ekledi Chase, Tarikat'ın saflarına en son katılan Alman eski Darkhaven liderine atıfta bulunarak. "Birazcık pirokinezi bu gece çok işe yarardı."

"Evet, olurdu," diye yanıtladı Tegan. "Ama yeteneği hâlâ çok ham. Bunu kontrol altına alana kadar onu Tarikat için diplomatik ilişkilerde çalıştırsak daha iyi olur."

"Diplomatik ilişkiler." Brock kıkırdadı, göğsünde derin, eğlenceli bir gümbürtü vardı. "Tanrı biliyor ya, şu anda burada duran hiçbirimiz bu tür işler için uygun değiliz."

"Aynen öyle," diye onayladı Tegan, soğuk bir tehditle gülümseyerek. "Öyleyse, gevezeliği bırakalım ve gidip biraz kış tekmeleyelim."

Grup dağılıp yola çıkmaya hazırlanırken Brock diğerlerinin gerisinde kaldı ve Kade'e sorgulayan bir bakış attı. "Neyin var senin? Aklında ağır bir şeyler olduğunu fark etmeyecek kadar çok devriyeye çıktım seninle, dostum."

"Hayır." Kade başını salladı. "Önemli bir şey değil. Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Brock'un koyu renk gözleri kısıldı. Yana doğru bir adım atarak Kade'in yolunu kesti ve sesini diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak tuttu. "İşte bu, arkanı senin onunkini kolladığın kadar sık kollamayan birine söyleyebileceğin türden ezikçe bir şey. O yüzden tekrar sorayım. Buraya geldiğinden beri ne oldu?"

Kade yoldaşına ve arkadaşına, kendisine kardeşi kadar yakın olan savaşçıya baktı. Hatta kendi tek yumurta ikizinden bile daha yakındı. Kade'in artık tanımadığı ve uzun zaman önce akrabası olarak kaybettiği ikizi.

Alaska'ya döndükten sonra Seth hakkında keşfettiklerini açıklamaya çalışmak bir yana, şimdi onu düşünmek bile onu utandırıyordu.

Bir noktada Tarikat'a her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı, bunu biliyordu. Alex'e de eninde sonunda Seth'ten bahsetmek zorunda kalacaktı. Ama üzerinde aynı ağırlıkla duran başka şeyler de vardı; Boston'dan ayrıldığından beri yaşadığı onca çılgınlık ve çekişmenin ortasında, bir şekilde gardını düşürmüş ve aşık olmasına izin vermiş olması bunlardan en önemlisiydi.

"Kadın," dedi beceriksizce. "Alexandra Maguire..."

Brock, Kade'in yerleşkeye yaptığı çağrılardan birinde onun hakkında bir şeyler duyduğuna hiç şüphe yokken, "İrk Arkadaşı demek istiyorsun," diye düzeltti. "Dişiyse bir şey mi oldu?"

"Evet, öyle de denebilir." Kade kısa bir nefes verdi, alaycı ve temkinli. "Alex benim için önemli biri haline geldi. Gerçekten önemli."

Brock ona bakarken, diğer savaşçılar kızaklarına biniyor ve motorlarını çalıştırıyorlardı. Makinelerin gürültüsü etraflarını sarmış, herkes harekete geçmek için bekliyordu.

Brock bir dakika daha öylece baktı, sonra bir kahkaha attı. "Naah! Oh, hayır. Sen de mi?"

Kade sırttı ve ona çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onu seviyorum dostum. O da beni sevdiğini söylüyor, ister inan ister inanma."

"İnanılır gibi değil," dedi Brock, hâlâ kıkırdıyor ve başını sallıyordu. "Bu son zamanlarda lanet olası bir salgın haline geldi."

"O zaman sen de adımlarına dikkat etsen iyi olur."

"Kahretsin," diye cevap verdi, kelimeyi yavaşça nefes verirken tıslayarak çıkardı. "Şimdi devriyelerden sonra kiminle takılacağım-Harvard mı? Çok teşekkürler dostum. Bahse girerim Hunter da çok eğlenecektir."

Tegan yolun karşısından kaskının vizörünü kaldırdı ve onlara çağırarak bir bakış attı. "Hadi yapalım şu işi."

Brock el sallayarak onayladıktan sonra Kade'e döndü. "Top patlatmak bir yana, dostum, kadınınla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ama önce gidip Dragos'un kışını tekmeleyelim."

Kade kar makinesine doğru yürürken ve kardeşleriyle birlikte yola çıkmaya hazırlanırken kıkırdadı ama neşeli hali omuzlarına gittikçe daha ağır bir şekilde çöken tatsız gerçekliğin maskesiydi. Çünkü bu gece madene yapılacak baskından sağ çıktığını varsayarsak, kısa bir süre sonra Seth'le uğraşmak gibi tatsız bir görevi olacaktı.

Alex'le birlikte bir hayata başlamak istiyordu, tabii Alex onu kabul ederse, ama Alaska'dan ayrılmadan önce halletmesi gereken işleri halletmeden bunu yapamazdı.

Seth Kan Tutkusu'na doğru kayıyordu, eğer zaten orada değilse. Cılgınlığı durdurulmalıydı.

Ve Kade bunu yapabilecek tek kişiydi.

BÖLÜM

Yirmi üç

Kade gideli sadece birkaç saat olmuştu ama beklemek Alex'i çıldırtıyordu.

Son zamanlarda pek uyuyamasa da uyku söz konusu bile değildi. Luna'ya kahvaltı hazırlamış ve duş almıştı bile; küçücük evinde tozlanacak, fırçalanacak ya da düzeltilecek bir şey daha aramak için dolaşırsa çılgılık atacaktı.

Belki Jenna'yı davet edebilir.

Daha da iyisi, belki onun yerine evine gidebilirdi. Tanrı biliyordu ki, kalbi mengeneye sıkışmış bir halde Kade'den iyi olduğunu bildiren bir haber beklerken, bir arkadaşın dikkatini dağıtması işine yarayabilirdi.

Normalde kar motoruna atlayıp habersizce yanına gelebilirdi ama Jenna'nın mahremiyetine değer verdiği, hatta bunu talep ettiği yılın tek zamanıydı. Mitch ve Libby'nin ölümlerinin Kasım ayındaki yıldönümü arkadaşı için her zaman bir mücadele olmuştu ve Jenna'nın bu zor zamanda destek için ona yaslanmak yerine tek başına acı çekmeyi tercih ettiğini düşünmek Alex'i incitiyordu.

Jenna'yı son gördüğünden beri ondan tek bir kelime bile duymamış olması da Alex'i rahatsız ediyordu.

Yılın hangi zamanı olursa olsun, en azından bir telefon etmeden ya da uğramadan bir ya da iki günden fazla geçirmek Jenna için alışılmadık bir durumdu.

Alex onu aramak için telefonunu eline aldı ve mesaj sembolünün yandığını fark etti. Muhtemelen Jenna'dır, diye düşündü Alex içini rahatlatan bir kahkahayla. Muhtemelen Alex'i neden aramadığını ya da kendisinin gelmediğini soran bir sesli mesaj bırakmıştı. Alex erişim kodunu tuşladı ve mesajın çalmasını bekledi.

Jenna değildi. Tedarik rotasındaki müşterilerden biri, hasta bir bebeği olan yeni bir anne ve kocası yaklaşık altı aydır

Pipeline, Alex'in kulübenin jeneratörü için biraz mama ve daha fazla yakıt getirip getiremeyeceğini öğrenmek istiyordu. İkisi de bitmek üzereydi ve yaklaşan kar fırtınasının işleri daha da kötüleştireceğinden endişe ediyordu. Çağrı dün sabah gelmişti. Yirmi dört saatten daha uzun bir süre önce.

"Kahretsin," diye fısıldadı Alex.

Kadının kulübesi kasabanın sadece on mil dışındaydı ama gün ışımadan Harmony'nin dışına çıkma düşüncesi, özellikle de karanlıkta gizlenen vahşi yaratığı bildiği halde, Alex'e bir anlık duraksamadan daha fazlasını yaşattı.

Yine de, sırf korktuğu için evinde oturup herkesi kendi haline bırakabilir miydi? Az önce Kade'e saklanmaktan ve kaçmaktan, var olduğunu bildiği ama yüzleşemeyecek kadar korkak olduğu kötülükten bir köşeye sinmekten bıktığını söylememiş miydi?

Ciddiydi.

Kade ona korkularıyla yüzleşmesi için güç vermişti.

Ve şu anda dışarıda bir yerde, onun için savaşıyor olması -Hem tüm insanlık hem de Irklar için Alex'e daha da büyük, yenilenmiş bir güç hissi verdi. Asil, cesur Kade onun erkeği, eşiydi. Onu seviyordu. Bu bilgi ona güç verirken, artık korkmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu.

"Hadi, Luna." Alex mutfığa yönelip parkasını askıdan alırken kurt köpeğine kendisini takip etmesini işaret etti. Botlarını ayağına geçirdi, sonra da kar makinesinin anahtarını aldı. "Hadi bir gezintiye çıkalım kızım."

Ve teslimattan dönerken Jenna'nın evine uğrayıp onun da her şeyin yolunda olduğundan emin oluyordu.

Kade, Brock'la birlikte maden şirketinde yaptıkları hızlı keşiften dönerken, "Sahanın güney ve batısındaki bölgelerde devriye gezen yedi Minyon saydık," dedi. "Görebildiğimiz kadarıyla, her biri yarı otomatik saldırı tüfekleriyle silahlanmış ve iletişim cihazlarıyla donatılmış. Gen One suikastçısından ya da Dragos'un adamından hiçbir iz yok, yani büyük ihtimalle içeride bir yerde saklanıyorlar."

Tegan onaylarcasına başını salladığında, Chase operasyon hedefinin diğer tarafından raporuyla birlikte geldi. "Ön kapıda dört Minion muhafızı ve çevre çitinin doğu kısmında birkaç tane daha nöbetçi var. Sanırım hepsi bu kadar değil. İçeri girdiğimizde daha fazla piç bulacağız. Tek soru, kaç kişi oldukları."

"Önemli değil." Hunter'ın derin sesinde hiçbir titreşim yoktu, sadece soğuk bir değerlendirme vardı. "Kölelerin insan refleksleri daha düşük. Sayıları ya da silahları ne olursa olsun, hepimizi etkisiz hale getirebilecekleri şüpheli. Görevimize sadece geçici bir engel teşkil edecekler."

"Doğru," diye kabul etti Tegan, biraz kuru bir sesle. "Bölgeye sızıp nöbet tutan Minyonları geçtikten sonra amacımız iki yönlü olacak. Kadim'in içeride tutulup tutulmadığını ve tutuluyorsa nerede tutulduğunu belirlemek. İkincisi, bölgeden sorumlu vampiri yakalamak. Eğer Dragos'tan emir alıyorsa, Dragos'un nerede olduğunu ve neyin peşinde olduğunu biliyor demektir. Yani, o orospu çocuğunu getirip konuşturmalıyız. Bu da onu canlı getirmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Bu onu mutlu bir şekilde getirmemiz gerektiği anlamına gelmiyor," diye söylendi Chase, dişlerinin uçları gelecek savaşın beklentisiyle şimdiden görünüyordu. "Sadece ağzının çalıştığından emin olmalıyız."

"Gizlice gideceğiz," diye devam etti Tegan, gruba bir bütün olarak hitap etmeden önce savaşçıya kısa ve dar bir bakış attı. "Takımlara ayrılacağız ve madenin güvenlik görevlileri arasında olabildiğince geniş bir yol açacağız."

-Ama bunu sessizce yapın. Kesinlikle gerekmedikçe kurşun sıkmayın. Madenin girişine ne kadar yaklaşabilirsek, içerideki varlığımızı tüm lanet yere duyurmadan o kadar iyi olur."

Savaşçı grubu başlarıyla onaylayarak karşılık verdi.

Tegan, Kade ve Brock'a bakarak, "Kapıdaki muhafızlara saldırmak için bir ön cephe ekibine ihtiyacımız var," dedi. Onların da onayını alınca Chase'e bir bakış attı. "İkimiz ek binaları ve kargo konteynırlarını arayıp emniyete alacağız ve Hunter'ın maden girişine giden açık bir yolu olduğundan emin olacağız. Minyon muhafızlar etkisiz hale getirilip ek binaların güvenliği sağlandıktan sonra, içeri girip madeni yarmak için herkesin hazır olması gerekecek."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi Brock.

Kade başını salladı ve son birkaç dakikadır yağan ince karın içinden arkadaşının bakışlarına karşılık verdi. "Hadi yapalım şu işi."

"Pekâlâ," dedi Tegan. "Herkes ne yapılması gerektiğini biliyor. Kilitlenin ve yükleyin, gidiyoruz."

Savaşçılar kendilerine verilen takımlara ayrılarak harekete geçti. Doğaüstü hızları ve çeviklikleri görevlerine fayda sağlayacaktı, özellikle de Hunter'ın söylediği gibi, Minyonların sayıca üstünlüğüne rağmen, sırf insan oldukları için bu savaşta dezavantajlıydılar. Cins erkeklerden oluşan grup çevre çitlerine doğru koşarken ve dokuz metrelik bariyerin üzerinden akıcı, yaylı topuklu bir zarafetle atlarken, insan gözleri savaşçıların hareketlerinin hızını takip edemeyecekti.

Çiti ilk aşan Kade oldu. Ön taraftaki barakada nöbet tutan bir Minyon'un üzerine indi, nöbetçiyi donmuş zemine düşürdü ve alarm çığlığını anında boğazına çektiği bir bıçakla susturdu. Cesedi barakanın içine sürüklerken şöyle bir baktı ve Brock'un da içeride olduğunu gördü; siyah savaşçının Minion hedefi, boynunun sert ve kırıcı bir bükülüşüyle ortadan kaldırılmıştı.

İki savaşçı birlikte bir sonraki saldırı noktasına doğru ilerledi; Kade en yakındaki ek binanın çatısına atlarken Brock bir diğerinin köşesinde kayboldu. Kade avını aşağıda yerde gördü. Minyon, çevre çiti ile oluklu ekipman depolama römorklarından biri arasındaki alanda geziniyor, dikkatli gözlerini çitin ötesindeki boş karanlığa dikiyordu. Kade kendini çatıdan fırlatıp onu yerde hızla öldürürken, Minion şaşkınlık homurtularından başka bir şey çıkaramadan yere yığıldı.

Brock da çetelesine bir Minion daha eklemişti. İkinci Minion hedefinin cansız bedenini Kade'inkinin yanına bıraktı.

İleride, şiddetini artırmaya başlayan kar fırtınası tarafından kısmen gizlenmiş olan Tegan, iri bir Minyon muhafızının parçalanmış, cansız bedenini serbest bırakıyor ve silahlarını çıkarıyordu. Daha da uzakta, madenin girişine giden patıkaya doğru, Kade, Hunter'ın devasa formunu seçebiliyordu; Gen One erkeği, ayaklarının dibinde yığılmış halde yatan iki yeni ölmüş Minyon'un yanından geçiyordu.

Kade ekibin kalan üyesini bulmak için etrafa bir göz attı ve onu kargo konteynerlerinin yanında buldu. Chase bir Minion'un boğazını sıkışmış, çırpınan zihin kölesini yavaş ve acı verici bir ölüm kısılacında tutuyordu, çizmeli ayakları yerden birkaç santim yüksekteydi. Minion boğulmaya başlarken çırpınıyor ve sarsılıyordu.

"Bitir şunu," diye mırıldandı Kade, Chase'in yüzünün vahşi bir öfkeyle buruşmasını izlerken. Yanı başından Brock'un hırladığını duyan Kade, boğazının derinliklerinden gelen alçak bir gümbürtüyle o da diğer savaştının avıyla oynadığını gördü.

Tam o sırada Chase bıçağını çekti ve öldürücü bir darbe indirmeye hazırlanarak kaldırdı.

Tam o sırada Kade yolun karşısında karanlık bir hareket gördü; başka bir Minyon, çevredeki binalardan birinin dış merdivenlerinden birine adım atıyordu. Minyon muhafız tüfeğini Chase'e doğrultmuş, tetiğe basmak üzereydi.

"Lanet olsun," diye hırladı Kade, kendi silahını kaldırıp Sterling Chase'in hayatına yönelik ani tehdide doğrulttu. Tegan'ın, kesinlikle gerekli olmadıkça ateş edilmemesi yönündeki uyarısı kafasında çınladı.

Siktir et.

Bunu yapmak zorundaydı. Eğer yapmazsa, saniyenin bir kesri kadar kısa bir süre içinde Tarikat kendisinden birini kaybedecekti.

Kade ateş etti.

Atış ani bir gök gürültüsü gibi patladı. Merdiven boşluğunda, Kade'in kurşunu hedefini tam on ikiden vurunca Minion'un kafasının yan tarafından bir kan ve irin patlaması oldu. Minyon'un cesedi kenardan aşağı yuvarlandı ve sert bir *gümbürtüyle* aşağıdaki zemine düştü.

Aynı anda binaların içinde bir alarm çalmaya başladı. Sirenlerin çınlaması alanın her yerinde yankılanarak bölgeyi bir anda kaosa sürükledi.

Kade, kardeşlerinin hayatını kurtaran ama muhtemelen görevlerini tehlikeye atan bu hamlesinden pişmanlık duymaya fırsat bulamadan, bir Minyon ordusu her yönden mekâna akın etti. Her yerden silah sesleri yükseliyordu. Kade ve Brock en yakındaki ek binanın arkasına siper alarak yolun karşısından üzerlerine gelen Minyon muhafız grubuna ateşle karşılık verdi.

Kade kalınlaşan kar perdesinin arasından, madenin girişini koruyan bodur tuğla binanın yakınında bir bölük daha Minyon fark etti. Bir düzinesi binanın ön tarafını güçlendirmek için dışarı çıkarken, arkalarında, açık ve yüksek kalibreli yarı otomatiklerin uzun siyah namlularıyla dolu dar pencerelerde daha fazlası belirdi.

Kade ve diğerkleri hattı biçmeye ve Dragos'un oradaki operasyonunun bariz sinir merkezi olan madenin girişine doğru bir yol açmaya çalışırken her yönden kurşunlar yayılıyordu. Savaşçılar birkaç hedefi etkisiz hale getirdiler ama kendi taraflarında birkaç isabet almadan değil. Her ne kadar Irk genetikleri onlara gelen bir atışı öngörme ve atlatma hızı verse de, savaşın sıcaklığında izini kaybetmek ve potansiyel olarak birinin kafasını kaybetmek kolaydı.

Kade, Minyonlara ateş ederken omzuna kötü bir sıyrık aldı. Yanı başındaki Brock bir kurşundan ürkerek kaçtı ve bir diğerkinden zar zor kurtuldu. Savaşçılarının geri kalanı da benzer bir saldırı altındaydı ve tıpkı Kade ve Brock gibi, aldıkları kadar iyi karşılık veriyorlardı. Madenin girişinin önündeki hattı tutan birkaç inatçı muhafız kalana kadar minyonlar çeşitli mevzilerden düştü.

Sonra, sanki meydan okumaya daha da ince bir nokta koymak istercesine, binanın çelik kapısı açıldı ve siyah giysili devasa bir şekil ortaya çıktı.

"Suikastçı," diye tısladı Kade Brock'a, birkaç gün önce Dragos'un teğmeniyle birlikte gördüğü iri yarı Birinci Nesil erkek, kavgaya katılmak üzere dışarı çıkarken.

Bunu söyler söylemez savaşçılardan biri düzenini bozdu ve silahını ateşleyerek ileri atıldı.

Vay

anasını.

Hunter.

"Koruyun onu!" Tegan bağırdı ama Kade ve diğerkleri çoktan işe koyulmuş, yerlerinden fırlayıp eski suikastçının arkasına geçerek düşmanlarına saldırmış ve madenin girişine hücum etmişlerdi.

Şimdi birkaç metre önünde, Hunter'ın uzun ve kararlı adımları karla kaplı zemini çiğnerken, ileriden, sağdan gelen bir mermi yağmurundan kaçmaya çalışıyordu. Bir yaylım ateşi daha karşılık verdi ve Gen Bir sol kalçasına sağlam bir darbe aldı. Sonra sağ omzuna bir tane daha.

Hunter darbelerin etkisiyle eti parçalanırken zorlukla irkildi. Başını eğdi, silahını yere attı ve sadece Breed gözlerinin takip edebileceği bir hız çizgisinde buldozerle ilerledi. Tüm öfkesi -tüm ölümcül niyeti- diğerk Birinci Nesil suikastçıya, kendisi gibi doğup büyümüş ve tek bir konuda uzman olmak üzere eğitilmiş olan Breed erkeğine odaklanmıştı: ölüm dağıtmak.

Hunter'ın ileri atıldığı anda, suikastçı silahını bıraktı ve büyük bir sıçrayışla kendini havaya fırlattı. İki Gen Varlığı, kemik ve kasların

arpıştığı bir gürültüyle çarpıştı. Yere düştüklerinde

Biri ya da diğeri öldürölene kadar durmayacak olan göğüs göğüse çarpışmaya kilitlenen savaşçıların geri kalanı madeni koruyan diğeri Minyonları biçmek için hızla harekete geçti.

İkili savaşlar öfkeli, kanlıydı ve hem acı verici bir şekilde ağır çekimde hem de ışık hızında dönen bir zaman boşluğunda gerçekleşiyor gibiydi.

Kade ve diğeri madenin girişinde birleştiler. Kan, kemik ve kurşunlar karla dolu karanlığa sıçradı. Madenin alarmları çalmaya ve ulumaya devam ederken, köleler artık daha fazla sayıda düşüyor, keskin, acı dolu çığlıkları geceyi yarıyordu.

Yakındaki zeminde Hunter ve Gen Bir suikastçı fark edilemeyen bir hareket bulanıklığı içinde yuvarlanıp bükölüyor, yumruklarıyla birbirlerine vuruyorlardı. Kade girişin yakınında başka bir Minion'u indirirken, karanlıkta suikastçının dişlerinin parıltısını gördü, Gen Bir ağzını açıp ısırtığını Hunter'ın omzuna sertçe indirdi.

Kade'in piç kurusuna ateş etmek için bir fırsatı vardı ama etraflarındaki onca kaostun ortasında bu çok zayıf bir şanstı. Eğer ıskalarsa, onun yerine Hunter'ın kafasına bir kurşun sıkabilirdi.

Hunter suikastçının boynundaki siyah polimer tasmayı yakalayıp onu fırlattığı sırada bir küfür savurdu ve atışını hizaladı. Hunter erkeğin göğsüne atladı. Sessiz ve acımasızca, vampirin kocaman, tüysüz kafasını iki eliyle kavradı ve karla dolu zemine sertçe vurdu. Kade kafatasını parçalayan *gümbürtünün* botlarının altındaki toprakta yankılandığını hissetti.

Suikastçının dövüşü yavaşladı ama Hunter'ın işi bitmemişti. Gaddar bir verimlilik ve acımasız bir güçle hareket eden elleri, diğeri erkeğin ağır cüssesini kaldırdı ve sakat suikastçıyı uçurdu. Ceset kargo konteynırlarından birinin kenarına çarptı, suikastçının elektronik tasması oluklu çeliğe çarparken bir kıvılcım yağmuru çıkardı.

"Oh, kahretsin!" Kade bağırdı, o tasmaların neler yapabileceğini ilk elden görmüşü. "UV patlaması geliyor-herkes aşağı!"

Verdiği emir Hunter'ı ve diğeri tüm savaşçıları doğruca güverteye gönderdi. Yere düşer düşmez ani, kör edici bir saf beyaz ışık parlaması oldu. Ultraviyole ışın suikastçının kafasının altından fırladı ve deriyi, eti, tendonları ve kemiği temiz bir çizgiyle kesti.

Bir an sonra söndüğünde, devasa Birinci Nesil suikastçı eriyen karın içinde kırık bir yığın halinde yatıyordu; saçsız, *gliflerle kaplı* kafası vücudunun geri kalanından temiz bir şekilde ayrılmıştı.

Hunter hiç vakit kaybetmeden silah kemerinden bir tabanca çıkardı ve bir saniye önceki ışık patlaması yüzünden geçici olarak kör olmuş, sendeleyerek etrafta dolaşan bir avuç Minyon'a birkaç mermi daha sıktı. Kade ve grubun geri kalanı da onlara katıldı ve birkaç dakika içinde madenin girişinde önlerinde yere düşmüş cesetlerden başka bir şey kalmadı.

Tegan çelik kapıyı tekmeledi ve itiş kakış binanın içine doğru ilerledi. Ön oda, daha fazla Minion katliamı ve birkaç güvenlik kamerası dışında boştu. Mekânın arka tarafında başka bir kapı vardı, bu da çelikti ama banka kasası gibi ağır bir mandal ve turnike kilidiyle güçlendirilmişti.

"Brock," dedi Tegan. "Şu C-4'ten bir fırt ver."

Brock ilerledi ve sırtındaki siyah mühimmat çantasını salladı. Patlayıcı maddenin soluk keklerinden birini çıkardı ve küçük bir parça kesti. Çelik kapıya bastırıp patlayıcıyı yerleştirdiğinde, fünüye basıp kapıyı havaya uçururken herkes dışarı çekilip başlarını örttü.

"İçerideyiz," dedi, ortalıktaki duman ve toz kalkmaya başladığında.

Patlamış iç kapıyı çekerek açtılar ve diğer taraftaki koridora süzıldüler. Geçidin bir tarafında muhtemelen Minion muhafızlarının kaldığı ranzalar sıralanmıştı. Daha aşağıda bir depo odası, mütevazı bir mutfak ve daha da uzakta, yakın zamanda personelden boşaltılmış gibi görünen bir iletişim odası vardı.

Savaşçılar aramalarına devam ederek, ışığı ya da uyumak için ranzası olmayan, sadece yere düzgünce katlanmış bir battaniyenin bulunduğu hapisane benzeri bir odadan başka bir şey olmayan sade bir kamarayı geçtiler. Köşedeki küçük bir taburenin üzerinde açık bir mermi kutusu ve büyük bir bıçağın kılıfı duruyordu.

Hunter tarafsız bir gözle odanın içine baktı. "Suikastçı burada uyudu."

Soğuk hücre, grubun koridorun birkaç metre ilerisinde karşılaştığı lüks yaşam alanlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Kısmen açık olan kapıdan Kade bir sürü koyu renkli, cilalı ahşap ve lüks mobilyalar gördü. Pırıl pırıl kiraz rengi bir masanın arkasında deri bir berjer koltuk hala dönüyordu, son sakininin görünüşe göre aceleyle ayrılmasından dolayı hareket halindeydi.

Hiç şüphe yok ki bu lüks süit Dragos'un teğmenine aitti.

Kade geçidin aşağısını, koridorun maden kuyusuna açılmasından önce kalan son odayı işaret etti. "Kaçabileceği tek bir yol var."

"Evet." Tegan'ın yeşil bakışları onaylarcasına ona kaydı. "Tam bir tuzağın içine."

Diğerlerine arkasına geçmelerini işaret ettikten sonra koridorun gölgeli ağzına doğru ilerledi.

BÖLÜM

Yirmi dört

Alaycı bir sağanak şeklinde başlayan kar fırtınası, Alex ve Luna çalılıklara teslimat yapmaktan dönerken ağır ve inatçı tanelere dönüşüyordu. Alex bugün kendisine güvenen genç anneye yardım edebildiği için mutluydu ama Jenna'yla henüz irtibata geçemediği için endişeliydi. Cep telefonunu çıkardı ve Jenna'nın kulübesini bir kez daha aramayı denedi.

Cevap yok.

Arkadaşı için taşıdığı endişe kıpırtısı, Alex'in dışarıda olduğu süre içinde daha da artmış ve tam bir endişe yumağına dönüşmüştü. Ya Jenna bu yıl her şeyi eskisinden daha zor karşılıyorsa? Alex onun mücadele ettiğini, kocasını ve çocuğunu kaybettiği için hâlâ umutsuzluğa kapıldığını biliyordu. Ya bu umutsuzluk bu kez daha da derinleşerek daha kötü bir hal aldıysa?

Ya tehlikeli bir şeye dönüştüyse ve kendine zarar verdiyse? "Tanrım...

Jenna. Lütfen yanılmama izin ver."

Luna'nın da yanında koşmasıyla Alex kızağa daha fazla hız kazandı ve sonunda Harmony'ye ulaşacak olan oyun patikasından uzaklaştı. Bunun yerine kasabadan uzaklaşıp Jenna'nın bir mil ötedeki kulübesine doğru yöneldi.

Önündeki ağaçların arasında hareket eden bir şey gördüğünde hâlâ on beş dakikalık mesafedeydi. Karanlıkta şeklini tam olarak seçemiyordu ama bir insan gibi görünüyordu.

Evet, öyleydi. Birisi ormanın kar yüklü çalılıklarına çarpıyordu. İnanılmaz bir şekilde, şiddetli soğuğa rağmen tamamen çıplaktı.

Ve yalnız da değildi.

Yanında koşmak için gölgelerin arasından birkaç şekil daha belirdi, dört ayaklı, karanlık formlar... yarım düzine kurttan oluşan bir sürü. Bir adamla vahşi hayvanları bir arada görmek onu şok etmekten çok şaşırtmıştı.

Kade?

Alex gazı kesti ve kızağını yavaşlatarak sürünmeye başladı, Luna da onun yanında durdu.

"Kade," diye seslendi, adı saf içgüdüsel bir nefesle ağzından fırladı. Onu gördüğü için kısa bir an sevinç duydu ama sonra mantık soğuk bir çekiç gibi üzerine indi. Kade saatler önce Boston'daki diğer savaşçılarla buluşmak için yola çıkmıştı. Burada, bu şekilde ne yapıyor olabilirdi ki?

Onda doğru olmayan bir şeyler vardı... Bu

Kade olamazdı.

Ama ... öyleydi.

Kar makinesinin farları onu ışığına hapsedmişti. Kurtlar ormanın içine dağılmıştı ama o şimdi orada tek başına duruyordu, bir kolunu kaldırarak parlak kehribar gözlerini parıltıdan korumaya çalışıyordu. *Dermaglifleri* o kadar koyuydu ki tenine karşı siyah görünüyordlardı ve neredeyse onun kadar karanlık bir şey -zihninin ilk başta kabul etmeyi reddettiği bir şey- çıplak vücudunu baştan aşağıya kayganlaştırıyordu.

Kan. Oh,

Tanrım.

Yaralıydı... korkunç görünüşüne bakılırsa ağır yaralıydı.

Alex'in kalbi göğsünde hastalıklı bir kasılma hissetti. O yaralanmıştı. Tarikat'la olan görevi korkunç bir şekilde ters gitmiş olmalıydı.

"Kade!" diye bağırdı ve ona doğru koşmak için kızağından atladı. Luna onun önünde daireler çizerek yolunu kesti ve tiz bir sesle havlayarak onu uyardı, belki de köpek bile onda bir terslik olduğunu görebiliyordu.

"Kade, sana ne oldu?"

Başını ona doğru eğdi ve sanki donup kalmış gibi baktı, siyah saçları başının etrafında uçuşuyordu ve ıslaklıktan kayganlaşmıştı. Alex onları ayıran yüz metrelik mesafeden bile yüzüne kan sıçradığını, çenesinden kanlı çizgiler halinde aktığını görebiliyordu.

Neden ona cevap vermedi?

Onun nesi vardı?

Alex durakladı, ayakları aniden hareket etmeyi reddediyordu. "Kade? Aman Tanrım... lütfen konuş benimle. Yaralanmışsın. Bana ne olduğunu anlat."

Ama tek bir kelime bile etmedi.

Kendisi de bir orman yaratığı gibi ondan uzaklaştı ve karanlık ormanda gözden kayboldu.

Alex arkasından seslendi ama artık ortalıkta görünmüyordu. Kızağının farları Kade ve kurtların bulunduğu ağaçların derinliklerini kesiyordu. İçindeki dehşet düğümünü ve yanındaki Luna'nın hırıltısının alçak, temkinli uyarısını görmezden gelmeye çalışarak ileriye doğru birkaç tereddütlü adım attı.

Kade'i bulmak zorundaydı.

Ne olduğunu bilmek zorundaydı.

Alex'in belirsiz adımları koşuya dönüştü, botları karda sürükleniyordu. Kalp atışları hızlanıyor, soğuk karanlığın içinde koşarken ciğerleri her nefes için sıkışıyor, kar makinesinin farının delici ışığını takip ediyordu.

Kardaki kan lekelerini görünce nefesini tuttu. Çok fazla kan vardı. Kade'in ayak izleri her yere bulaşmıştı. Sürünün birçok pençesi de öyle.

Alex, ormanın derinliklerine doğru ilerleyip kan izlerini takip ederken, "Tanrım," diye fısıldadı, midesi bulanmıştı, kusmak üzereydi.

Kar, o uzaklaştıkça neredeyse siyaha boyanıyordu. Daha önce hiç görmediği kadar kan. Kade'in, onun orada olduğunu fark ettiğinde kaçtığı gibi kaçması bir yana, kaybetmiş olması ve hâlâ dik durabilmesi için çok fazlaydı.

Alex uyuşuk bir şekilde yürürken, tüm içgüdüleri aklından asla çıkaramayacağı bir şey görmeden önce arkasını dönmesi için haykırıyordu.

Ama geri dönemedi.

Kaçamadı.

Kade'in ne yaptığını bilmek zorundaydı.

Alex'in ayakları katliamın başladığı yere ulaştığında yavaşladı. Vahşi bir saldırının kanlı kalıntılarına bakarken gözleri dalgalandı. Bir vampir saldırısı, daha önce tanık olduğu tüm vahşiliklerden daha kötüydü. Başka bir insan, başka bir masum insan, kâbuslarındaki canavar katiller tarafından vahşice öldürülmüştü.

Kade tarafından, gerçi onu kendi gözleriyle görmemiş olsaydı buna asla inanmazdı.

Alex hareket edemiyordu. Tanrım, orada öylece dururken hiçbir şey hissedemiyordu, şoktan ve çılgılık atacak nefesi bile bulamayacağı kadar derin bir dehşetten uyuşmuştu.

O ve diğer savaşçılar maden kuyusunun koridorunda ilerlerken Kade göğsünde tuhaf bir his hissetti. Karanlıkta sürünerek ilerledi, silahı hazırda ve göğüs kafesinin arkasında düğümlenen ürperti hissini yok etmeye çalışıyordu.

Tanrım, daha önceki kavgada göğsüne bir darbe mi almıştı?

Gizlice etrafta bir yara ya da akan kanın yapışkanlığını aradı ama hiçbir şey bulamadı. Ciğerlerindeki havanın çoğunu emmek istiyor gibi görünen hayali bir ağrıdan başka bir şey bulamadı. Dikkatini önünde uzanan zifiri karanlık mağarada ve diğer savaşçılarda tutmaya çabalayarak onu silkeledi.

Alarm sirenleri arkalarından çalmaya devam ediyordu; maden kuyusunun derinliklerinde sessizlikten başka bir şey beklemiyordu. Sonra, gölgelerin derinliklerinde bir yerlerden bir ayak sesinin en küçük sürtünmesi geldi. Kade bunu duymuştu ve diğer tüm savaşçıların da duyduğundan emindi.

Tegan geçitteki ilerleyişlerini durdurmak için elini kaldırdı. "Görünüşe göre lanet olası yer boş," dedi, oltasını ilerideki karanlık uçuruma atarken Dragos'un teğmenini arıyordu. "Bana şu C-4'ten biraz ver. Şu anayı havaya uçuralım-"

"Bekle." Müstakil ses isteksiz ve kibirliydi, karanlıkta havasız bir homurtuydu. "Sadece... bekle, lütfen."

"Göster kendini," diye emretti Tegan. "Yavaşça dışarı çık, pislik. Eğer silahlıysan, daha ilk adımını atmadan kurşun yemeye başlarsın."

"Benim silahım yok," diye karşılık verdi ses. "Ben bir sivilim."

Tegan alay etti. "Bugün olmaz. Göster kendini."

Dragos'un ortağı söylenildiği gibi karanlıktan çıktı ama zar zor. Özel dikim gri bir pantolon ve siyah kaşmir bir kazak giymiş olan bu adam, askeri bir taktisyenden çok bir toplantı odası stratejistine benziyordu. Yine de, Tarikat'ın Dragos'un özenle seçtiği ortaklarına dair geçmişte gördüklerine bakılırsa, Dragos teğmenlerini her şeyden çok soyağacına ve yolsuzluğa yatkınlığına göre işe alıyor gibiydi.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldıran Dragos'un adamı maden kuyusunun gölgelerine yakın bir yerde geri çekildi. Yavaşça düşünerek hareket etti, gözleri onu öldürmek için nişangâhlarında tutan beş Breed savaşçısını değerlendirirken dikkatle kültürlenmiş ifadesi korkusunu tam olarak gizleyemedi.

"Kimsin sen?" Tegan sordu. "Senin adın ne?"

Hiçbir şey söylemedi ama bakışları neredeyse fark edilmeyecek şekilde yanına kaymış gibiydi.

"İçeride başka kimse kaldı mı?" Tegan sordu. "Kadim nerede? Dragos nerede?"

Erkek öne doğru tereddütlü bir adım attı. "Tarikat'tan bir tür güvenceye ihtiyacım var," diye çekingen bir tavır takındı. Ve gözleri yine o hızlı, anlamlı bakışlarını fırlattı. "Sığınağa ihtiyacım var-"

Karanlığın içinden patlayan bir silah sesi, vampirin kafasının büyük bir parçasını havaya uçururken sözlerini yarıda kesti.

Hunter aynı anda, "Suikastçı," diye hırladı ama uyarısı gölgelerden gelen silah sesleriyle gölgelendi.

Dragos'un teğmeni -Tarikat'a düşmanları hakkında en iyi ipucunu vermiş olabilecek vampir- etsiz, kemiksiz bir yığın halinde yere yığılmıştı. Kade ve diğer dört savaşçı maden kuyusunun kara ağzına ateş açtı, kendilerine geri dönen silah seslerinden kaçarken bölgeyi mermi yağmuruna tuttular.

"Siper alın!" Gelen mermiler durma belirtisi göstermezken Tegan bağırdı.

Kade ve Brock kuyunun koridorundaki en yakın odaya daldılar, Tegan da hemen arkalarındaydı. Chase ve Hunter koridorun diğer tarafında yerlerini aldılar ve karanlığı yırtıp geçen amansız mermi yağmuruna ateşle karşılık verdiler.

"Brock," dedi Tegan, dişleri karanlıkta parlıyordu. "Koridorun aşağısına biraz bomba at. Biz de buradan ateş edip patlatacağız."

Brock silahını bıraktı ve çantasından bir paket C-4 çıkardı. Hızlıca çalışarak soluk pastanın içine bir patlayıcı başlık ve küçük bir fünye yerleştirdi. İş bittiğinde Tegan'a başıyla onay verdi. "Bu boku tam ortasından vurmalyız. Gömülü füneyi kaçırırsak kıvılcım çıkmaz."

Kade savaşçının karanlık bakışlarını yakaladı. "Kıvılcım yoksa, patlama da yok." "Doğru."

"At onu," dedi Tegan.

Brock kapının açıklığına doğru ilerledi. C-4'ü yüksek bir kavisle fırlattı ve maden kuyusunun gölgeleri arasında kaybolurken üçü birden ateş açtı. Pastayı vurup vurmadıklarını anlamak zordu, ta ki karanlıkta bir kıvılcım parlayana kadar. Sonra malzeme ürpertici bir patlamayla infilak etti.

Kabaran bir duman bulutu ve toz haline gelmiş molozlar bir tsunami gibi ileriye doğru itilerek beton parçalarını ve boğucu tozu Kade, Brock ve Tegan'ın siper aldığı odaya savurdu.

Ve sonra, göz kamaştırıcı enkaz dalgasının içinden Gen One suikastçısı geldi.

Hareket ve ivmeden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değildi, hepsi bir gülle gibi ileri doğru fırlıyordu. Tegan onun önünü kesmek için sıçradı ve çok geçmeden her iki Gen One erkeği de ölümcül bir dövüşün içinde kaldı. Karanlık ve çalkalanan enkaz bulutu, mücadele şiddetlendikçe onları yuttu; silahlar taş zemine çarpıyor, yumruklar ete ve kemiğe çarpıyordu.

Hareket karmaşasından aniden keskin bir kan kokusu yükseldi.

Bir öfke kükremesi-Tegan'ın alçak sesle öfkesini haykırması... sonra sessizlik.

Birisi bir elektrik düğmesi buldu ve açtı. Floresan tüpler koridoru mavimsi beyaz ışıktan oluşan puslu bir sisle aydınlattı.

Ve Tegan oradaydı, kalçası derin bir yaradan dolayı kan içindeydi, tırtıklı titanyum bıçağı suikastçının kalın boynu ile onu çevreleyen siyah polimer yaka arasına kaymıştı. "Yavaş ol, şimdi," diye uyardı Dragos'un yerli katilini. "Çok dikkatli ayağa kalk."

Kel Gen Bir hırladı, gözleri saf nefretle parlıyordu. "Siktir git." "Ayağa kalk," diye emretti Tegan. "Dikkatli ol. Kafanı kaybetmek gerçekten çok kolay böyle bir durum."

Suikastçı isteksizce, tehdit saçarak ayağa kalktı. Kade ve diğerleri silahlarını vampire doğrultmuşken, Tegan onu yavaşça yakındaki odaya götürdü. Odanın işlevi Kade'e yeterince tanıdık geliyordu çünkü kendisi ve Tarikat birkaç hafta önce Dragos'un Connecticut'taki karargâhına baskın yaptıklarında benzer bir odayla karşılaşmışlardı. Bu bir tutma hücresiydi, merkezindeki silindirik kafes, elektronik bağları ve bilgisayarlı kontrol paneli ile belirli bir tutsağın tutulması için tasarlanmıştı.

"Kadim nerede?" Tegan, suikastçıyı diğer cahili tutmak için yapılmış olan ağır hizmet tipi bağlara doğru yönlendirirken sordu. Tegan Kade ve Brock'a baktı. "Bu orospu çocuğunu kilitleyin."

Her biri bir elini tuttu ve Gen Bir'in bileklerine kelepçeleri geçirdi. Onlar kollarını sabitlerken, Chase yanına gitti ve iki tane daha kelepçe taktı.

ayak bileklerine kelepçeler.

"Kadim nerede?" Tegan bir kez daha sordu, kelimeleri sıkıca kırılmıştı. "Tamam, şuna ne dersin? Dragos nerede? Belli ki artık operasyonunu çeşitlendiriyor, parçalarını tek bir yerde tutmak yerine etrafta dolaştırıyor. Kadim'i buradaki soğuk hava deposuna taşıyor, peki ya geri kalanı? Şimdi nerede saklanıyor? Esir tuttuğu İrkdaşlar nerede?"

"Bilmeyecek." Hunter'ın derin sesi dışarıdaki alarmların gürültüsünü ve Kadim'in muhafaza odasının içinde yükselen gerilimi kesiyordu. "Dragos bize hiçbir şey söylemez. Onun Avcıları olarak hizmet ediyoruz. Hepsi bu."

Tegan hırladı, suikastçının yakasını o anda koparmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bir elini UV yakasına bastıran bıçağın üzerinde tutarken, diğer elini suikastçının alına koydu ve koca kafayı geriye doğru itti. "Orospu çocuğu. Bir şeyler biliyor."

Suikastçının ağzı özel bir eğlenceyle kıvrıldı.

"Konuşmaya başla, seni laboratuvar ürünü bok parçası, yoksa hemen şimdi burada duman olup gidersin."

Suikastçının bakışları buz gibiydi. "Hepimiz duman olup gitmeküzereyiz," diye tısladı dişlerinin arasından.

Kade karşı duvardaki kontrol paneline bir göz attı, ancak o anda beş dakika geri sayan dijital bir zamanlayıcı olduğunu fark etti. Hâlâ göğsünü kemiren soğuk algınlığının yanı sıra, şimdi de madenin kendi kendini imha mekanizması olması gereken şeyin saniyeleri saymasını izlerken hastalıklı bir deja-vu hissi kapladı içini. "Kahretsin. Düğmeyi çoktan düşürdü. Bütün bu yer havaya uçacak."

Tegan, bıçağı suikastçının çenesinin altından çekip onu Kadim'in nezarethanesinde ayakta bırakırken alçak sesle ve ölümcül bir şekilde hırladı. Kade ve diğerleri geri çekilirken o kontrol paneline doğru yürüdü ve ultraviyole ışık çubuklarını çalıştıran düğmeye bastı. Dikey ışık huzmeleri yayıldı, Birinci Nesil suikastçıyı içeride çembere aldı ve onu herhangi bir metalin yapabileceğinden daha güvenli bir şekilde hapsedti.

"Hadi buradan gidelim," dedi Tegan ve kapıdan dışarı çıktı. Savaşçıların geri kalanı onun arkasına düştü, Kade ve Brock en arkada kaldı.

Brock tutsak suikastçıya geniş bir gülümseme vermek için durakladı. "Şimdi hiçbir yere gitme, duydun mu?"

Normalde Kade ortağının bu acımasız esprisine güler geçerdi ama kalbi sanki yüz mil koşmuş gibi çarparken ve damarları göğsüne yuva yapan o tuhaf ürpertiyle aydınlanırken herhangi bir şeyi takdir etmek çok zordu.

Grubun geri kalanıyla birlikte madenin binasından çıkıp savaş alanına benzeyen sahanın ana avlusuna koştu. Alarm sirenleri dışarıda en yüksek sesle uluyor, gecenin içinde çığlık atıyordu. Kar şimdi hızla yağıyor, ölü Minyonların bulunduğu alanı kaplıyor ve görüş mesafesini neredeyse sıfıra düşürüyordu.

Tegan, "Bu cesetleri ortadan kaldırmalıyız, burası havaya uçtuğunda geriye teşhis edilecek bir şey kalmadığından emin olmalıyız," dedi. "Hadi, onları ek binalardan birinin içine sürükleyelim ve C-4'ün geri kalanıyla birlikte gönderelim."

"Hallediyorum," dedi Brock.

Kade, kendini imha saati sıfıra inmeden önce avluyu temizlemeye çalışan diğer savaşçılara katıldı. Artık nefes almakta zorlanıyordu, kanı kendi alarm sirenleriyle zonkluyor, madendeki savaşın büyük bölümünde duyularını bastıran adrenalin ve savaş odağının yıkamasından farkındalık sızıyordu.

O ve kardeşleri son Minyon ölüsünü yerine sürüklerken ve yaklaşan patlamanın ilk gümbürtüleri yeri sarsmaya başladığında, iç sıkıntısının nedeni onu tam ortasından vurdu.

Alex.

Vay anasını.

Bir şeyler olmuştu. Üzgündü, sarsılmıştı. Bir şey onu dehşete düşürmüştü... dehşete düşürmüştü. Ve şimdi onun travmasını kendi travması gibi hissediyordu, çünkü onun kanını vücuduna almıştı ve kendi damarlarında dolaşan da bu kan bağıydı.

Altındaki toprak güçlü bir sarsıntı geçirirken ve maden şirketi arkasından gökyüzüne doğru eserken, onun adı bir yalvarış, bir duaydı.

BÖLÜM

Yirmi beş

Tamam, Alex. Şimdi, burada bekle. Yavaşla, tamam mı?" Zach Tucker evinin arkasındaki kulübenin kapısını dikkatle kapattı ve şaşkınlık içinde Alex'e baktı. Onu gerçekten suçlayamazdı. Akli başında hiç kimse az önce ona anlattıklarına inanmazdı - kendi gözleriyle görmedikleri sürece. "Bana çalılıklarda bir ceset daha bulduğunu söylüyorsun ve bunun bir vampir saldırısı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum, Zach." Bu sözleri söylerken kalbi sızlıyordu ama Kade'in ve ardında bıraktığı avcının vahşileşmiş bedeninin görüntüsü buz gibi pençeleriyle içini parçalıyordu. "Tanrım, Zach. Bana inanmadığını biliyorum ama bu doğru."

Kaşlarını çattı ve uzun bir süre ona baktı. "Neden içeri gelmiyorsun? Dışarısı buz gibi ve sen yaprak gibi titriyorsun."

Dışarının soğğundan değil, Kade'in ona ihanet ettiğini keşfetmenin şaşkınlığı ve dehşetinden. Kade kâbuslarındaki canavarlardan farklı olduğuna yemin etmişti ve o da ona inanmıştı. Kısa bir süre önce aldatmacasının kana bulanmış kanıtını kendi gözleriyle görmemiş olsaydı, ona söylediği her şeye inanabilirdi.

"Hadi," dedi Zach, kolunu Alex'in omuzlarına dolayarak ve onu kulübeden uzaklaştırıp eve doğru yönlendirerek. Luna Alex'in peşinden gitmek için ayağa kalktı ama kurt köpeği eve giremeden Zach kapıyı yüzüne kapattı. "Otur Alex. Şimdi yavaştan alalım, tamam mı? Gördüğünü düşündüğün şeyi anlamama yardım et."

Uyuşuk bir şekilde boyun eğerek oturma odasındaki kanepeye uzandı. Adam da onun yanına oturdu. "Bir şey gördüğümü *sanmıyorum*, Zach. Ben gördüm. Sana söylediğim her şey gerçek. Vampirler gerçekten var."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Bu sen değilsin, Alex. Tomses'a saldırdığından beri garip davranıyorsun. O adamdan beri -Kade-

Harmony'de ortaya çıktı." Zach'in gözleri ona dikildi. "Sana uyuşturucu mu veriyordu? Harmony'deki işi bu mu? Çünkü bir pislik benim kasabama gelip uyuşturucu satmaya başlayabileceğini düşünüyorsa-"

"Hayır!" Alex başını salladı. "Tanrım, böyle mi düşünüyorsun? Bütün bunları sana kafam iyi olduğu için mi anlattığımı?"

"Sormak zorundaydım," dedi, hâlâ onu tedirgin eden bir yoğunlukla izliyordu. "Üzgünüm Alex, ama tüm bunlar kulağa biraz... şey, çılgınca geliyor."

Keskin bir nefes verdi. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Buna senin kadar ben de inanmak istemiyorum. Ama gerçek bu. Dokuz yaşımdan beri bunun gerçek olduğunu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Vampirler, Zach. Onlar gerçek. Yıllar önce annemi ve küçük kardeşimi öldürdüler."

"Her zaman sarhoş bir sürücü olduğunu söyledin."

Yavaşça başını salladı. "Değildi. Saldırımı kendi gözlerimle gördüm. Hayatımda tanık olduğum en kötü şeydi. Ve aynı kötülüğün onları da öldürdüğünü bilmek için Pop Toms ve ailesine yapılan saldırıyı görmeme gerek yoktu. O zaman bir şeyler söylemeliydim. Belki onlara ya da Lanny Ham ve Koca Dave'e olanları durdurabilirdim."

Zach'in kaşları derinleşerek sorgulayıcı bir kaş çatmaya dönüştü. "O mağarada onlara saldıranların vampirler olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bir vampir," diye düzeltti. "Muhtemelen Toms ailesini öldüren vampirle aynı. Diğer vampirlerden daha güçlü, Zach. Tüm vampir ırkının babalarından biri. Ve o... bu dünyadan değil."

Zach arkasına yaslandı ve yüksek sesle kahkaha attı. "Oh, Tanrım, Alex! Şu anda neyin peşindesin? Yeterince ayık görünüyorsun ama orada oturup bu saçmalığa inanmamı beklediğine göre kafayı bulmuş olmalısın. Uzaylı vampirler, bahsettiğin şey bu mu?"

"Böyle bir şeyin var olabileceğini hayal etmenin zor olduğunu biliyorum, ama size söylüyorum, var. Vampirler var ve kendilerine Cins diyorlar." Kade'in ismini vermekten kaçındı, ona ihanet etmeye pek hazır değildi, her ne kadar söz konusu kendisi olduğunda hiç zorluk çekmemiş gibi görünse de.

Zach ayağa kalktı ve ellerini ona doğru uzattı. "Eve git. Uyu da geçsin."

"Beni dinle," diye haykırdı, Zach'in onu boşa harcadığını düşünmemesi için çaresizce

Çılgınca. Bu savaşı kaybetmekte olduğunu görebiliyordu.

Onu şimdi ikna edememek çok geçmeden başka hayatlara mal olabilirdi. "Zach, lütfen! İnsanları uyarmak zorundayız. Bana inanmak zorundasın."

"Hayır, bilmiyorum Alex." Yüzünde acımasız bir ifade ile dönüp ona baktı. "Bugün söylediğin hiçbir şeye inanabileceğimden bile emin değilim, ormanda başka bir ceset olduğu iddian da dahil. Şu anda bu tür saçmalıklar için vaktim yok, tamam mı? Uğraştığım kendi sorunlarım var! İnsanlar son zamanlarda burada olup bitenlerden dolayı zaten çok gergin. Yarın askerler gelecek ve en son ihtiyacım olan şey senin kana susamış, katil uzaylıların ormanda başıboş dolaştığına dair saçma sapan konuşmalarla baş ağrımı arttırman!"

Alex bakışlarını ondan kaçırdı, bakışlarındaki keskin öfkeyi tutamadı.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemişti. Bu kadar... çözülmüş. Kendisi de neredeyse panik halindeydi ve bunun nedeni ona söylediği hiçbir şey gibi görünmüyordu. Başını çevirdiğinde sehpanın üzerinde katlanmış bir tomar para ve belli belirsiz tanıdık gelen bir cep telefonu fark etti. Her iki nesneye de baktı, tuhaf bir şüphe kırıntısı omurgasına doğru ilerliyordu.

"Bu Skeeter Arnold'un cep telefonu değil mi?"

Zach soru karşısında hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Ha? Oh. Evet, bu sabah küçük piçin elinden aldım."

Hiçbir açıklama yapmadan yirmi dolarlık banknot rulosunu aldı ve cebine soktu, gözleri hep kızın üzerindeydi. Alex'in kanı damarlarında yavaşladı, garip bir şekilde soğudu. "Skeeter'ı bütün gün ortalıkta görmedim. Onu ne zaman gördün?"

Zach omuz silkti. "Sanırım sen buraya gelmeden çok önceydi. Toms yerleşiminin videosunu kaydetmek için nasıl kullandığını görünce, eyalet polislerinin soruşturma için o telefonu isteyeceklerini tahmin ediyorum."

Açıklama ona mantıklı geldi.

Ve yine de...

"Onu ne kadar zaman önce gördünüz?"

"Yaklaşık bir saat önce," diye cevap verdi, cevabı kısa kesilmişti. "Bunun senin için ne önemi var Alex?"

Zach'in sesinin neden savunmacı çıktığını biliyordu, dokunuşuyla gerçeği ortaya çıkarma yeteneğiyle bunu doğrulamasına gerek kalmadan bile. Zach ona yalan söylüyordu. Skeeter saatler önce ölmüştü - Skeeter Koca Dave'in işini bitirdikten sonra Kade'in ellerinde ölmüştü.

Zach neden onu gördüğüne dair yalan söylesin ki?

Bu soru zihninde dolaşırken, Zach'in sakladığı parayı ve aldığını söylediği halde alamadığı cep telefonunu düşündü... Harmony'nin ve yaklaşık yüz mil ötedeki toplulukların çoğu Skeeter'ın kaçakçılık ve uyuşturucu ticaretiyle bağlantısı olduğunu bilmesine rağmen, Zach onu tutuklamak için yeterli kanıt bulamamıştı. Belki de Zach yeterince dikkatli bakmıyordu.

Ya da belki Zach'in Skeeter Arnold'u işinden uzaklaştırmak gibi bir arzusu yoktu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Alex. "Skeeter'la bir tür anlaşma mı yaptınız, Zach?"

Savunmacı bakışlar şimdi daha da daralmıştı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Alex ayağa kalktı ve bugün olanlardan duyduğu dehşetin bir kısmının öfkesinin sıcaklığı altında erimeye başladığını hissetti. "Yaptın, değil mi? Anchorage ve Fairbanks'e yaptığın tüm geziler. Onun için malzemeleri oradan mı aldın? Uyuşturucu anlaşmalarından ya da bir yandan sattığı alkolle hayatlarını mahveden Yerli çocukların sırtından ne tür bir komisyon aldınız? Teddy Toms gibi iyi çocuklar."

Zach'in gözleri öfkeyle parladı ama ona sempatik bir bakış attı. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Beni yıllardır tanıyorsun, Alex."

"Öyle mi?" Başını iki yana salladı. "O kadar emin değilim. Artık hiçbir şeyden emin değilim."

"O zaman seninle ilgilenmeme izin ver," dedi adam, sesi nazikti ama kadın pek ikna olmamıştı. "Paltomu alacağım ve seni eve götüreceğim, böylece biraz dinlenebilirsin. Bence buna ihtiyacın var Alex." Dudaklarını birbirine bastırdı ve belli belirsiz başını salladı. "Hemen döneceğim, tamam mı?"

O odadan çıkarken, Alex orada öylece durdu ve belirsizlik içinde boğuldu.

Hayatındaki her şey alt üst olmuştu. Artık kime güvenebileceğini bilmiyordu.

Kade değil.

Ve görünüşe göre Zach de değil.

Şu anda ona güvenmenin hiç de akıllıca olmayacağını düşünüyordu.

Maden şirketi arkasında patlarken alevler ve enkaz karanlığa doğru yükseldi.

Kade geriye doğru bir bakış fırlattı, genişleyen sıcaklığın yüzüne doğru itildiğini hissetti, bu sıcaklık onun ve diğer savaşçıların etrafında dönen kar fırtınasını kısa süreli, ılık bir yağmur tükürüğüne dönüştürdü. Sıcaklık uzun sürmedi. Dondurucu soğuk tekrar kükreyerek içeri girdi ve Kade'in göğsüne yerleşti.

"Alex," diye fısıldadı.

Ona ulaşmak
zorundaydı.

Brock ona endişeli bir bakış attı. "Neler oluyor?"

Kade göğüs kemiğinin altındaki buz gibi acıyı ovuşturdu. "Emin değilim. Bu Alex ve her ne hissediyorsam, bu iyi değil."

Onunla arasındaki kan bağından ölümcül bir tehlike içinde olmadığını anlayabilse de, içindeki her içgüdü ona gitmesi için haykırıyordu. Ama Tarikat'a ve savaşçılara karşı bir görevi vardı ve bu görevde topu gözden kaçırarak başarısız olmuş olabilirdi. Dragos'un Alaska'daki karakolu yok edilmiş, birkaç varlığı daha ortadan kaldırılmıştı ama Kadim hâlâ serbestti. Savaşçıların buradaki görevi, o ölümcül öteki cadı bulunup kontrol altına alınana kadar tamamlanmayacaktı.

"Kahretsin," diye tısladı Kade.

Bu hiç iyi değildi. En azından Alex'le konuşmadan bir saniye daha geçiremezdi. Onun iyi olduğuna dair kendini rahatlatması gerekiyordu. Ve bir parçasının onun sesini duymaya ihtiyacı vardı.

"Ara onu," dedi Brock. Kade tereddüt edip göğsündeki buzun neden boğazına kadar tırmanıp dehşet tadı verdiğini merak ettiğinde, Brock ona sert bir bakış attı. "Dişini ara."

Kade cep telefonunu çıkardı ve diğer savaşçılardan birkaç metre uzaklaşana kadar yürüdü. Alex'in numarasını çevirdi. Cevap vermeden önce üç kez çaldı.

"Alex?" dedi diğer uçtaki sessizliğe doğru. Arkasında, alevlerin çıtırtısı ve düşen şarapnellerin yumuşak yağmuru, o bu kadar sessizken sağır edici görünüyordu. "Alex... orada mısın? Beni duyabiliyor musun?"

"Ne istiyorsun?" sesi biraz nefes nefese çıkmıştı, sanki bir yere doğru hızla yürüyormuş gibiydi.

"Ne istiyorum?" diye yineledi. "Ben... sen iyi misin? Üzgün olduğunu biliyorum. Bunu hissettim. Bir şey oldu diye endişelendim-"

Alaycı tavrı onu dizlerinin üzerinde durdurdu. "Bu çok komik. Seni daha önce gördüğümde üzgün olduğumu umursamıyor gibiydin."

"Ne?" Kendi kendine zihinsel bir sarsıntı geçirdi, ne dediğini anlamaya çalışıyordu. "Neyin var senin?"

"Seni böyle görmemi mi istiyordun? Bir gün senden nefret edebileceğimden korktuğunu söylerken bunu mu kastettin? Çünkü şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum." Sesi öfke ve incinmişlikle gergindi. "Gördüklerimden sonra ne hissettiğimi bilmiyorum. Ne seninle ne bizimle ne de başka bir şeyle ilgili."

"Alex, hiçbir fikrim yok-"

Nefes nefese kaldı, botları karda çtırdıyordu. "Tarikat'la bir görev hakkındaki tüm o konuşmalar neydi? Hepsi saçmalık mıydı, Kade? Olduğundan daha iyi bir şey olduğunu düşünmemi sağlamak için oynadığın bir oyun muydu?"

"Alex-"

Hıçkırıklarını içine çekti. "Tanrım, aramızdaki her şey de mi saçmalıktan ibaretti?"

Kade arkasında biriken yıkımdan ve onun gruptan ayrılışını fark eden diğer savaşçılardan uzaklaştı. "Alex, lütfen. Bana neler olduğunu anlat."

"Seni gördüm!" diye sertçe bağırdı. "Seni gördüm, Kade. Ormanda, kanlar içinde, o kurt sürüsüyle birlikte koşarken. O adama ne yaptığını gördüm."

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı, idrak boğucu bir dalga halinde ortaya çıkıyordu. "Alex..."

"Seni gördüm," diye fısıldadı şimdi, sesi kırılarak. "Ve beni gördüğünü biliyorum, çünkü bana doğru baktın."

"Alex, ben değildim," dedi, kalbi sıkışarak. "O benim kardeşimdi. İkizim, Seth."

"Oh, lütfen." Alay etti. "Onu şimdi hatırlaman ne kadar da uygun. Dur tahmin edeyim, sen Dr. Jekyll'sin ve o da Bay Hyde."

Kade onun şüphesini anlıyordu. Öfkesini ve onu küçümsemesini anlıyordu. Onun duyguları kendi göğsünde kabarıyor, kalbini bir mengeneye sıkışmış gibi sıkıyordu. "Alex, anlamıyorsun. Sana Seth'ten bahsetmek istemedim çünkü utanıyorum. Ondan, yaptıklarından. Kendimden ve onun deliliğine şimdiye kadar dur demediğim gerçeğinden de. Sana ondan bahsetmedim çünkü onun gibi olduğumu düşüneceğini sandım."

onu." Sert bir iç çekti. "Kahretsin... belki de benim de onun gibi olduğumu fark etmen an meselesiydi."

Uzun bir süre sessiz kaldı, ayak sesleri kesildi. Arka planda Luna'nın yumuşak sızlanışını duyabiliyordu. "Şimdi kapatıyorum, Kade."

"Bekle. Seni görmem gerek. Neredesin, Alex?"

"Ben ..." Derin bir nefes aldı ve aceleyle dışarı verdi. "Seni görmek istemiyorum. Şu anda değil. Belki de bir daha asla."

"Alex, bunu yapmana izin veremem. Seninle yüz yüze konuşmak istiyorum, bu şekilde değil." Gözlerini kapattı, umudunun bir kısmının kaybolduğunu hissetti. "Bana nerede olduğunu söyle. Birkaç dakika içinde evinde olabilirim-"

"Evde değilim. Bugün gördüklerimden sonra ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilemedim. Ben de Zach'e gittim."

İnsan polis memuru. Ah, lanet olsun.

Panik Kade'in varlığının merkezini delip geçti. "Alex, üzgün ve kafanın karışık olduğunu biliyorum ama ona bunların hiçbirini anlatma-"

"Çok geç," diye mırıldandı. "Artık gitmeliyim, Kade. Benden uzak dur."

"Alex, bekle. Alex!" Bağlantı sona erdiğinde cep telefonu bip sesi çıkardı. Telefonu yüzüne kapattı. "Lanet olsun."

Onu tekrar aradı ama cevap yoktu. Üç kez çaldı, dört... sesli mesajı açıldı ve telefonu kapattı.

Tekrar denedim. Sonuç aynı.

"Kahretsin!" Kade öfkeyle kükredi, Alex'in yaşadıklarından dolayı hayal kırıklığına uğramış ve kendine yönelik bir öfke duyuyordu. Kendisinin de parmağı olan ve muhtemelen hayatının geri kalanında yanında olmasını umduğu tek kadını ona kaybettiren bir travma.

Arkasını döndüğünde Tegan orada duruyordu. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Kade başını belli belirsiz salladı.

"Bir dişi, tabii ki," dedi Tegan. "Harmony'den gelen Breedmate mi?"

Kade, Birinci Nesil savaşçının acımasız bakışlarını üzerinde tuttu. "Ben ona bağlıyım. Onu seviyorum."

Kendisi de çiftleşmiş bir Cins erkek olan Tegan homurdandı. "Daha kötü şeyler de var."

"Evet," diye onayladı Kade. "Daha kötü şeyler de var. Ona ihanet ettiğimi düşünüyor. İhanet etmedim ama ona karşı dürüst değildim ve onu hayal kırıklığına uğrattım. Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledi."

"Devam et," dedi Tegan.

"Alex Irk'ı biliyor," dedi Kade. "Kadim'i de biliyor. Kahretsin, her şeyi biliyor. Ve sanırım hepsini Harmony'de görevli eyalet polisine anlatmış olabilir."

Tegan gözünü kırpmadı. Bakışları kasvetli ve hesaplıydı. Acımasızdı. "Bu talihsizlik olurdu."

Kade başını salladı ve bir lanet savurdu. "Sanırım onu durdurmak için artık çok geç. Bana bugün onun evine gittiğini söyledi. Üzgün ve korkmuş. Sanırım yardım için insana gitmiş olabilir."

"Anlıyorum." Tegan'ın hırıltısı o kadar derindi ki neredeyse duyulmuyordu. "O zaman şimdi Harmony'ye gidiyoruz gibi görünüyor. Durumu kontrol altına almamız gerekiyor. Ve gerekirse dışını de kontrol altına almamız gerekecek."

BÖLÜM

Yirmi altı

Hadi, Luna. Gidelim."

Alex, Zach'in evinin önündeki kar aracının üzerine oturdu ve Luna'nın kızıakta önüne yerleşmesini bekledi. Kade'in tekrar tekrar aramasından sonra cep telefonunu kapatan Alex, telefonunu cebine koydu ve karla kaplı karanlıkta bir süre öylece oturup sadece nefes alıp vermeyi diledi.

Artık onunla konuşamazdı. Şimdi konuşamazdı. Kalbi zayıf hissediyordu ve ona kendisinden uzak durmasını söylerken bile, etrafındaki her şey çalkantı içinde olsa bile, bir parçası onu tekrar içeri almak istiyordu. Belki de bu yüzden, Kade'in gücünün rahatlığını hâlâ yanında hissetmek istiyordu.

Hâlâ onun sevgisini istiyordu.

Ama şu anda hislerine güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Hiçbir şey net görünmüyordu. Kade'le tanıştığından beri, rahat siyah ya da beyaz, iyi ya da kötü dünyası gitmişti. O her şeyi değiştirmişti. Gözlerini açmıştı ve eskiden olduğu gibi yaşamaya asla geri dönemezdi.

Sonsuza dek değişmişti, en önemlisi de ondan ne kadar korkmak, olduğu şeyden nefret etmek istese de, kalbi onun gitmesine izin vermeyi reddetti.

Alex kar motorunu çalıştırdı. Düşünmek ve kafasını boşaltmak için herkesten biraz uzaklaşması gerekiyordu. Güvenli bir sığınağa ihtiyacı vardı ve şu anda bunu bulabileceği tek bir yer aklına geliyordu: Jenna'nın kulübesi. Son birkaç saatin tüm kargaşası içinde, arkadaşını kontrol etme planları raydan çıkmıştı. Alex şu anda güvenebileceği tek bir kişi varsa, onun da Jenna olduğunu biliyordu.

Arkasından Zach'in evinin kapısı çarparak kapandı.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diye seslendi ona, hızlı adımlarla avludan aşığı inerken. "Seni eve götürmek istediğimi söyledim, oraya sağ salım vardığından emin olmak istedim. Durumunun iyi olduğunu sanmıyorum-"

"Yardımlını istemiyorum, Zach." Alex ona sert bir bakış fırlattı, onu bir arkadaş olarak gördüğünü düşünmekten iğrenmişti. Daha da kötüsü, bir zamanlar onunla yakınlaşmasına izin vermişti. Eğer Kade damarlarında akan Irk kanı yüzünden tehlikeliyse, Zach kendi kişisel çıkarları uğruna masum insanları kullanmaya, onları yozlaştırmaya ve hayatlarını mahvetmeye istekli olduğu için çok daha sinsi bir tehditti. "Sen ve Skeeter yıllar boyunca birlikte ne kadar para kazandınız? Korumaya ve hizmet etmeye yemin ettiğın insanlara ne kadar az değer veriyorsun ki onları bu şekilde satmaya hazırsın?"

Zach ters ters baktı. "Ne dediğinin farkında değilsin Alex. Hayal görüyorsun."

"Öyle miyim?"

"Evet, öylesin." Bir adım daha yaklaştı. "Kendiniz için tehlikeli olduğunuzdan endişeleniyorum."

"Geçiminize yönelik bir tehlikeden bahsediyorsunuz, değil mi?"

Kıkırdadı ama içinde mizah yoktu. "Bir kanun adamı olarak, gözetimimden bu şekilde ayrılmaya vicdanım el vermiyor Alex. Şimdi kızaktan in."

Başını salladı ve motora biraz gaz verdi. "Siktir git."

O daha havalanamadan, Zach'in eli bileğine dolandı. Kolunu sıkıca çekerek neredeyse dengesini bozacaktı. Alex telaşla yere bakınca adamın belindeki kılıftan tabancasını çıkardığını gördü.

Luna'nın koca kafasını çevirip çenesini Alex'i tutan kola kenetlediğı anda, şaşkın bir dehşet içinde nefesi kesildi.

Zach acı dolu bir çığlık attı. Zach'in moraran elleri çözöldü ve Alex bir kolunu sevgili Luna'sına dolayarak onu kızağın önünde sabit tuttu ve kar makinesine öyle bir güç verdi ki, makine hızla kaçmaya başladı.

Dönen kar perdesinin içinden hızla geçti, arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Zach'in onun adını haykırdığını ve ardından peşinden gelen başka bir kar makinesinin vızıltısını duyduğunda bile.

Kadın kulübenin zemininde yüzükoyun yatıyordu, nefes alıp verişinin rahatça yükselip alçalması dışında kıpırdamıyordu. Kendinden geçmişti, adamın kısa bir süre önce ensesinde açtığı küçük kesikten habersizdi.

Yanına çömelip narin insan derisinin kenarlarını bir araya getirdiğinde, o dikkatli kesikten ince bir kan damlıyordu. Onun üzerine eğildi ve bakır rengi akıntıyı yalayarak uzaklaştırdı, ardından dilini yaraya bastırdı ve eti mühürleyerek kapattı.

Kendi bedeni de onarılmıştı. Ultraviyole yanıkları soğumuş, cildi artık kabarcıklarla dolmamış ve acıyla olgunlaşmıştı. Kalçasındaki ve karnındaki kurşun yaraları yeni, yenilenmiş etle sıkıca örülmüştü. Ve esaretten kaçtığından beri ona ateşli bir şekilde eşlik eden susuzluk nihayet yatışmıştı.

Artık zihni açık olduğu için düşünme ve önünde ne olduğunu değerlendirme fırsatı bulmuştu.

Daha fazla kaçış. Daha fazla saklanma, onu yakalamak ya da yok etmek isteyen soyundan bir adım önde olmak için mücadele etme. Kendisi ve kardeşleri bu misafirperver olmayan insan dünyasına ilk adımlarını attıklarından beri bildiği aynı varoluştan daha fazlası.

Hayatta kalacaktı.

Ama ne amaçla?

İçgüdüleri ona yenilmekten çok uzak olduğunu söylese de, mantığı kazanmasının mümkün olmadığını hesaplıyordu. Görünürde bir son yoktu, sadece aynısından daha fazlası vardı.

O ve çok uzun zaman önce buraya iniş yapan diğer yedi fatih, bu gezegende yaşayan daha düşük insan yaşam formları arasında kral olmalıydı. Yarı insan oğullarının isyanı olmasaydı, kral olabilirlerdi. Eğer savaştan geriye sadece o kalmasaydı, hayatta kalması onu bir dağ mağarasında gizleyen oğlunun ihanetine bağlıydı.

Uyandıktan sonra onu bekleyen ihanete şaşırmamalıydı.

Kış uykusu döneminden sonra dünyanın farklı olmasını, kendisine ziyafet çekmesi için bir ödül gibi sunulmasını beklemişti. Bunun yerine zincirlenmiş ve aç bırakılmıştı, kimyasallar ve teknoloji tarafından zayıflatılmıştı ve en son tanıdığında var olan kaba insanlığın kavrayışının çok dışında olduğunu hayal etmişti.

Dünya ilerlemişti. Geride bıraktığı dünyayla uzaktan yakından alakası yoktu ama buradaki hayatın onun için sonsuza dek bir imtihan olması için yeterliydi. Günlerin ve gecelerin sonsuz monotonluğu, takip ve geri çekilme.

İsteği ya da arzusu olduğundan emin değildi.

Önünde yatan kadın da benzer bir tuzağa yakalanmıştı. Onun çaresizliğine tanık olmuş ve ondan beslenirken kalp atışlarının her bir nabzında yenilgisini tatmıştı. Kadının yalnızlığını, umutsuzluğunu tatmış ve bu onun içinde derinlerde bir yerlerde bir şeylere dokunmuştu.

O da bir savaşçıydı. Bunu, evindeki çerçevelerde yer alan az sayıdaki, dağınık görüntüde görmüştü. İnsan savaşçı üniforması giymiş, silah taşıyan ve gözlerinde kararlı bir bakış olan bu kadın. Kan kaybından zayıf düşmüş ve dehşete kapılmış olsa bile bu bakış kaybolmamıştı. Hâlâ güçlüydü, kalbinde hâlâ bir savaşçı vardı ama artık bunu kendinde görmüyordu.

O da kaybolmuştu... yalnızdı.

Ama planlarına müdahale etmeden önceki o anlarda pes etmeye hazır olduğu yerde, onun gelişmiş genetik yapısı böyle bir teslimiyete izin vermeyecekti. O bir fatih olarak doğmuştu, savaş için doğmuştu. O nihai yırtıcıydı. İstese de istemese de, vücudu ölüme son nefesine kadar direnecekti... oraya varması ne kadar uzun sürerse sürsün.

Ayrıca, ne pahasına olursa olsun düşmanlarının yenilgiye uğratıldığını görmek istiyordu.

Onu, birkaç dakika önce kulübenin zemininde bilinçsizce ve hiçbir şeyden habersiz yatan bu kadınla ilgili aldığı önlemi almaya zorlayan da bu dürtüydü.

Şimdi acımasız bir düşünceyle ondan uzaklaştı. Boş bulunarak sol ön kolunu ağzına götürdü ve orada açtığı küçük kesiği kapattı. Dili, derisinin altındaki kasta oluşan belli belirsiz girintinin üzerinde gezinirken yara kapandı ve sanki kesik hiç orada olmamış gibi yok oldu.

Ayağa kalkıp odanın diğer tarafına doğru ilerlerken, kabinden çok uzakta olmayan gaz motorlarının yaklaşan gürültüsünü duydu.

Onu bu kadar çabuk mu bulmuşlardı?

Peşindekilerin insan mı yoksa Breed mi olduğundan emin olamıyordu.

Ancak kollarının yeni yenilenmiş sinüs ve derisini test ederken, gelen her türlü tehdidi karşılamaya hazır olduğundan emin bir şekilde gülümsedi.

BÖLÜM

Yirmi yedi

Alex, Jenna'nın kulübesine giden yolda karda ve vahşi doğada cesaret edebildiği kadar hızlı uçuyordu. Hâlâ arkasındaki Zach'in ona doğru yaklaştığını duyabiliyordu. Bir ileri bir geri tehlikeli bir yol çiziyor, neredeyse kör edici fırtınada onu kaybetmek için dua ediyor, kasabada ona doğrulttuğu silahın sadece bir anlık sağduyu hatası olduğunu umuyordu.

Ama onun bakışlarındaki tehlikeli parıltıyı görmüştü. Öfkeliydi ve sırrını korumak için çaresizdi. Muhtemelen en çok da Jenna'dan. Ama bu süreçte Alex'i öldürecek kadar çaresiz olabilir miydi?

Boğazına düğümlenen korku, onun bunu yapacağını söylüyordu.

Jenna'nın arazisine vardığında Alex'in kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Aniden durdu ve motoru durdurdu. Luna da onunla birlikte atladı ve ikisi birlikte kulübenin ön verandasına doğru koşmaya başladılar.

"Jenna!" diye seslendi. "Jenna, benim!"

Neredeyse basamaklara varmak üzereyken Alex, arkasında Zach'in kar motorunun gıcırdayarak durduğunu duydu. "Bir adım daha atma, Alex."

Oh, Tanrım.

"Jenna!" diye bağırdı. "Orada mısın?"

Cevap gelmedi. Kabinin içinden herhangi bir hareket gelmedi.

Arkasında, tabancanın horozunun yumuşak tıkırtısı.

"Lanet olsun sana, Alex." Zach'in sesi tahta gibiydi, duygudan tamamen yoksundu. "Neden bana bunu yaptırıyorsun?"

"Jenna," diye tekrar seslendi, şimdi daha sessizdi, bunun anlamsızlığını fark etmişti.

Kulübe sessizdi. Jenna onu ya duymuyor ya da duyamıyordu. Ya Jenna'nın iyiliği için daha önce duyduğu korku doğruysa? Alex bunu hayal etmeye bile cesaret edemiyordu.

Böyle bir şansı da olmayacaktı çünkü Zach görünüşe göre aklını kaçırmıştı ve Alex de muhtemelen burada ve şimdi ölmek üzereydi.

Sonra, önündeki sessizliğin içinden, Alex en zayıf sesi duydu; kapıya bu kadar yakınken bile zar zor duyulabilen küçük bir inilti. Alex'in kalbi umut dolu bir tekleme attı.

"Jenna?" Bir ayağını verandanın en alt basamağına koyarak en küçük adımını atmaya cesaret etti. "Eğer beni duyabiliyorsan, lütfen aç-"

Silah sesi arkasında bir top patlaması gibi çınladı. Alex kurşunun sıcak fısıltısını başının yanından geçip üç adım önündeki ahşap kapı pervazına saplanırken hissetti.

Oh, İsa. Yüce Tanrım.

Zach ona ateş etmişti.

Alex'in vücudu şokla dondu ve her tarafını titretecek kadar derin ve soğuk bir korkuya kapıldı. Titreyerek nefesini verdi ve yavaşça başını çevirdi, Zach'in onu sırtından vurmasına izin vermeyecekti. Eğer bunu yapacaksa, Tanrı adına, gözlerinin içine bakarak yapacaktı.

Ama daha döner dönmez arkasında bir hareket patlaması oldu. Devasa bir şey Jenna'nın kulübesinden hızla dışarı fırladı ve kapıyı menteşelerinden ayırdı. Zach çığlık attı. Silahı tekrar ateşlendi, mermi tepesindeki karla kaplı çam dallarından oluşan kalın gölgelikte duyulabilir bir şekilde yırtıldı.

Alex Luna'yı yakaladı ve yere düştü, yüzü kurt köpeğinin boynundaki sıcak tüylere gömüldü. Az önce ne olduğunu bilmiyordu. Bir an için zihni gırtlaktan gelen hırlamayı ve onu takip eden mide bulandırıcı, ıslak sesleri algılamakta zorlandı.

O zaman ne olması gerektiğini biliyordu.

Yavaşça başını kaldırdı. Dudaklarına doğru tırmanan çığlık, bakışları daha önce gördüğü her şeyi gölgede bırakan ölümcül bir yaratığa kilitlendiğinde söndü.

Kadim.

Karanlıkta sürekli düşen kar tanelerinin arasından kehribar rengi bakışları lazer parlaklığında, yakıcı bir vahşilikle parlıyordu. Çıplaktı, kılsızdı, tepeden tırnağa o kadar yoğun ve iç içe geçmiş *dermagliflerle* kaplıydı ki çıplaklığını neredeyse gizliyordu. Devasa dişlerinden kan damlıyordu-Zach'in kanı, bir zamanlar boğazı olan delikten alınmıştı.

Korkunç bir düşünce onu çarptı: Bu canavar Jenna'yı da ele geçirmiş miydi?

Alex gözlerini kapadı, arkadaşı için dua etti ve az önce Zach'in başına gelen acımasız vahşetten onu kurtarabilecek bir tür mucize için umutsuzca umut etti.

Luna Alex'in kollarında hırladı ve yaratık başını abartılı bir açıyla eğerek hayvana baktı. Zach'in cansız bedeninden uzaklaşmaya başladı, uzaylı boğazının arkasında alçak bir hırıltı tınılıyordu.

Alex'in ciğerleri sıkışmış, içindeki azıcık havayı da dışarı atmıştı. Kadim'in onu da öldürmek üzere olduğundan emindi ama sorgulayan bakışları birkaç saniye boyunca acı verici bir şekilde devam etti. Bu süre boyunca rüzgârda daha fazla kar aracının uzaktan gelen vızıltısı duyuldu.

Alex sese doğru gergin bir bakış gönderdi.

Tekrar arkasına baktığında Kadim gitmişti, ormanın kenarındaki birkaç alçak dalın sallanmasından başka hiçbir şey onun hangi yöne kaçtığını göstermiyordu.

Alex'in korkusunun bilgisi Kade'in midesine bir örs gibi saplandı.

O ve diğer savaşçılar kar motorlarıyla Harmony'ye doğru ilerliyorlardı ki Alex'e yaklaşmak yerine ondan uzaklaştıkları hissine kapıldı. Grubu hızla yeniden yönlendirerek kasabanın batısına doğru uzanan bir patika boyunca ilerlemelerini sağladı.

Yeni kızak izleri ona doğru yolda olduğunu söylüyordu ama bu Alex'le olan kan bağının, kar makinesi patikayı çiğneyip birkaç yüz metre ilerideki karanlıkta küçük bir kulübeye doğru ilerlerken daha güçlü bir şekilde titreşen yön bulma gücünden daha fazla değildi.

Kade'in kalbi ona ulaştığı için yükseldi, ancak bir an sonra insan kanının bakır kokusu burun deliklerini gıdıkladığında çarptı. Bu onun kanı değildi - onun bal gibi tatlı kan kokusunu nerede olsa tanırdı - ama Alex'in herhangi bir ölümün yakınında olduğu fikri damarlarında korku oklarının dolaşmasına neden oldu.

Kade kızığının gazına bastı ama lanet şey hâlâ onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaştı. Yönünü patikadan ayırdı ve kızaktan indi, koşarak yere çarpmadan önce akıcı bir sıçrayışla atladı ve ona ulaşmak için Breed çevikliğinin her zerresini kullandı.

"Alex!" diye bağırdı, kulübenin önündeki katliamın yanından hızla geçti ve sadece Zach Tucker'ın vahşice öldürülmüş cesedini ve kulübenin ön kapısının parçalanmış kalıntılarını görecektik kadar uzun süre etrafına baktı. "Ah, Tanrım... Alex!"

İçeri koştu ve onu karanlık kulübenin zemininde yatan arkadaşı Jenna'nın yanında diz çökmüş halde buldu. Kade lambayı yaktı, kendisi için değil ama iki kadın için. Jenna şaşkın görünüyordu, gözleri uykulu, sesi baygınlıktan sonra kendine geliyormuş gibi halsizdi.

"Alex," diye mırıldandı Kade yavaşça, sesi duygusallıktan kırılıyordu.

Sonra yüzünü ona döndü ve yavaşça ayağa kalktı. İleri doğru tereddütlü bir adım attı ve Kade'in ihtiyacı olan tek şey buydu. Kade ona doğru gitti ve onu kollarının arasına alarak kendine doğru çekti. Başının üstünü öptü, zarar görmediğini görmek onu o kadar rahatlatmıştı ki.

"Alex, çok üzgünüm. Her şey için."

Geri çekildi ve bakışlarını ondan kaçırdı. Adam onun gözlerindeki duyguyu okuyabiliyordu. Ona henüz tam olarak güvenebileceğinden emin olmadığını söyleyen sessiz bir belirsizlik. Gözlerinde bu şüpheyi görmek onu kahrediyordu. Daha da kötüsü, onu oraya koyanın kendisi olduğunu bilmeydi.

Onu hâlâ tutarsızca mırıldanan Jenna'nın yanından uzaklaştırdı.

Alex'in bakışları kasvetli bir sakinlikle onunkileri kavradı. "Kadim'di, Kade. O buradaydı."

Yemin etti ama dışarıdaki cesedin durumu düşünüldüğünde buna şaşırmamıştı. "Onu gördün mü? Sana dokundu mu? O... ah, Tanrım... sana herhangi bir şey yaptı mı?"

Başını iki yana salladı. "Zach ve ben birkaç dakika önce geldiğimizde Jenna'nın kulübesinde saklanıyor olmalıydı. Zach beni vurmaya çalıştıktan sonra ön kapıdan dışarı fırladı."

"Ne?" Kade'in kanı korkunun buz gibi soğukluğundan öfkenin kaynayan sıcaklığına dönüştü. Eğer Tucker çoktan ölmemiş olsaydı, Kade onun ciğerlerini sökecekti. "Ne oldu böyle? O orospu çocuğu neden sana zarar vermek istedi?"

"Çünkü neyin peşinde olduğunu anlamıştım. Zach ve Skeeter birlikte iş yapıyor, uyuşturucu satıyor ve çalılıklardaki kuru yerli yerleşimlerine alkol satıyorlardı. Skeeter'ın bir şeylerin yanlış gittiğini anladım."

Bugün Zach'in evinde cep telefonu ve bir sürü para vardı. Bu konuda yalan söylemeye çalıştı ama ben biliyordum."

"Bunun için yanlış kişiyi seçti, ha?"

Gülümsemesi zayıf ve kısacıktı. "Jenna'nın görmesini istemiyorum..." Sözleri kesilirken eliyle ön bahçeyi işaret etti. "Elbette gerçeği öğrenmesi gerekecek ama bu şekilde değil."

Kade başını salladı. "Evet, tabii ki."

Onlar konuşurken savaşçıların geri kalanı kızaklarıyla kükreyerek kulübeye geldi. Kade onları durdurmak için dışarı çıktı ve Kadim'in kısa bir süre önce orada olduğunu ve dışarıdaki kurbanın Alex'in arkadaşının kardeşi olduğunu bildirdi.

Tegan ve Brock, Kade'le birlikte içeri girerken Chase ve Hunter gizlice temizlik yapmak için içeri girdiler.

"Bu Alex," dedi ve iki savaşçıyı hızlıca tanıştırdı. Onlar gelmeden önce neler olduğunu anlatırken ona dokunmamak için kendini zor tuttu, sadece onun bütün ve zarar görmemiş olduğundan emin olmak için.

"Sen ve arkadaşın iyi misiniz?" Tegan sordu; Gen Bir'in sesi, oraya hafiften berbattan tanınmayacak kadar berbat bir durumu değerlendirmek için gelmiş olmasına rağmen saygıyla derindi.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Alex. "Ama Jenna için endişeleniyorum. Onda bir sorun görmedim ama bana da pek iyi görünmüyor."

Tegan Brock'a baktı ama büyük savaşçı odanın karşısındaki kadına bakmak için çoktan oraya yönelmişti.

"Ona ne yapacak?" Alex endişeyle kaşlarını çatarak sordu. "Her şey yolunda," dedi Kade. "Eğer bir sorun varsa, ona yardım edebilir."

Brock ellerini Jenna'nın sırtında gezdirdi, sonra saçlarını nazikçe yana taradı ve koyu renk parmaklarını Jenna'nın yanağının solgunluğuna dokundurdu. "Transa girmiş," dedi. "Yine de kendine geliyor. İyi olacak."

Chase ve Hunter kulübeye girdiler ve Tegan'a baktılar. "Avlu temizlendi. İkimiz Kadim'in izini bulmak için bölgeyi araştırmaya başlayabiliriz."

Tegan dudaklarını büzdü, keskin bir iç çekti. "Şimdiye kadar buradan kilometrelerce uzaklaşmıştır. Samanlıkta iğne aramak gibi. Bu vahşi doğada onu asla yakalayamayız. Bu kar fırtınasında o orospu çocuğunu bütün iç bölgelerde izleyemeyiz."

Kade, Alex'in bakışlarını üzerinde hissetti. "Peki ya Luna? Yeteneğini onun üzerinde kullanırsan Kadim'in izini sürmemize yardım edebilir mi?"

Tegan, Kade'in eline sokulmak için gelen kurt köpeğine baktı. "Bu bizim en iyi şansımız olabilir, dostum."

"Evet, bunu yapabilirim," dedi, "peki ya geri kalanınız? O piçi yakalarsak diye hepimiz silahlarımızı kuşanıp onunla birlikte mi koşacağız?"

Alex, "Seni uçurabilirim," diye önerdi.

"İmkânı yok." Kade başını salladı. "Asla olmaz. Seni bu işin içine zaten soktuğumdan daha fazla sokmayacağım. Bu almak istemediğim bir risk."

"Ben yapmak istiyorum. Luna'yı bırakmayacağım ve o Kadim'i yerde takip ederken hepinizi uçağımda taşıyabilirim."

"Hava karanlık, Alex," diye sertçe çıkıştı. "Ve lapa lapa kar yağıyor."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye karşı çıktı. "Ve biz burada durup bunu tartışıkça, o yaratık daha da uzağa kaçabilir. Bu *benim* almak istemediğim bir risk."

Tegan Kade'e sorgulayan bir bakış fırlattı. "O haklı. Haklı olduğunu biliyorsun."

Kade bakışlarını Alex'e çevirdi ve onun gözlerinde kendisini en başta ona aşık eden cesaret ve kararlılığı gördü. Gerçek şu ki, Tarikat'ın şu anda ona ihtiyacı vardı. Alex'le gurur duyuyordu ve aynı zamanda taş kesilmişti. Ama alçak sesle bir küfür savurdu ve "Evet. Tamam, hadi yapalım şu işi."

"Peki ya insan?" Chase Jenna'yı işaret ederek sordu. "Gördüğünden daha fazlasını görmeden onu ameliyat etsek iyi olur."

Eski İnfaz Ajanı ona doğru yürümeye başladığında, Brock başını çevirdi, dudaklarının arkasında dişleri parlıyordu. "Geri çekil Harvard. Ona dokunmayacaksın. Anladın mı?"

Chase hemen durakladı. Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı ve Brock dikkatini tekrar insan dışıye çevirirken geri çekildi.

Kulübedeki gerilim azalırken Alex Luna'nın yanına diz çöktü ve kurt köpeğini sevgi dolu bir şekilde kucaklayarak Kade'e bakmadan önce ona bir şeyler fısıldadı. "Pekâlâ, o artık senin ellerinde. Ona dikkat edeceğine dair bana söz ver."

"Söz veriyorum," dedi, tamamen ciddiydi.

Alex uzaklaşırken Kade Luna'nın çenesini avucunun içine aldı ve onun zeki bakışlarıyla buluştu. Köpeğin zihniyle bağlantı kurduktan sonra ona Kadim'in nereye kaçtığını göstermesi için sessiz bir komut verdi.

Luna kulübeden çıkıp dışarıdaki kar fırtınasının içine doğru koşmaya başlarken Alex kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir elini ağzına götürmüştü.

BÖLÜM

Yirmi sekiz

Kısa bir süre sonra Alex onları karanlık vahşi doğanın üzerinde uçuruyordu, Kade yardımcı pilot koltuğundaydı ve üç Breed kardeşi arkalarındaki kargo alanında toplanmıştı. Kade, yerdeki Luna'yla kurduğu zihinsel bağlantı aracılığıyla rotalarını yönlendirerek ona seslendi.

Alex onu göremiyordu. Çok yukarıdaydılar, kar karanlıkta çok kalındı, uçağın burnundan daha uzaktaki bir şeyi seçmesi mümkün değildi. Bunlar uçmak için tehlikeli koşullardı -potansiyel olarak ölümcül- ama Alex bu araziye yakından tanıyordu. Kade'in talimatlarını takip etti, Luna'nın Koyukuk boyunca izlediği yolu, Kadim'in çalılıklara doğru izleyeceği en mantıklı rotayı neredeyse tahmin edebiliyordu.

"Nehri takip etmeye devam et," dedi Kade ona. "İzler şimdi daha taze oluyor. Ona yaklaşıyoruz."

Alex başını salladı, uçmaya ve aşağıdaki donmuş nehir boyunca kuzeye doğru ilerlerken Brooks Sıradağları'ndan esen şiddetli rüzgârlara odaklandı. Buzlu su şeridini zar zor görebiliyor olsa da, kaçan Kadim'in bir seçim yapmak zorunda kalacağı bir noktaya yaklaştıklarını biliyordu: yere yakın durmak ve sıklaşan ormanlık alanların onu takipten gizleyeceğine güvenmek ya da batıya yönelmek ve uçuşunu daha yüksek arazilere, dağların sarp sırtlarına doğru yapmak. Her iki seçenek de en iyi iniş koşullarını sağlamayacaktı ama bu havada, yüksek ve potansiyel olarak dengesiz kayalara kısa bir iniş yapmaya çalışmaktan daha tehlikeli bir şey olamazdı.

"Patika dönüyor," diye duyurdu Kade. "Sola dönmemiz gerekiyor."

"Tamam," diye cevap verdi Alex, rotasını nehirden uzaklaştırıp sıradağlara doğru çevirirken sessiz bir dua gönderdi. "Dayan

Devam edin millet. Rüzgârın tersine döndüğümüzde bazı tümsekler olacak."

"Orada nasılsın?" Tegan arkasından sordu. "Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?"

"Çocuk oyuncağı," dedi -tam olarak doğru değildi- ve Kade'in elinin kendi elini okşamak için kaydığını hissetti.

Onun dokunuşu iyi hissettiriyordu. Ormanda gördüklerinin tüyler ürpertici görüntüsünü hâlâ taşısa da, midesi o deneyimden ve Jenna'nın kulübesinde Kadim'i görmüş olmanın verdiği dehşetten dolayı hâlâ buz kesmiş olsa da, Alex Kade'e karşı olan hislerini inkâr edemiyordu. Şu anda onu herkesten daha iyi tanıyan tek kişi oydu. Aralarında ve çevrelerinde olup biten her şeye rağmen, kalbi ona sadece onun verebileceği teselliye kendini tamamen kapatamıyordu.

Kade ve onun gibilere duyduğu ihanet ve öfkenin bir kısmı, onun ve Tarikat'tan arkadaşlarının kulübedeki korkunç durumla nasıl başa çıktıklarını gördüğünde erimişti. Kade Alex'e karşı şefkatli ve sevgi dolu, Jenna'ya karşı saygılı ve düşünceli davranmıştı. Diğer savaşçılar da öyleydi. Özellikle de Brock denen ve Jenna'yla ilgilenmek için geride kalan savaşçı.

Bu kadar çok insanlık gösterebilen ama Zach'i ve son günlerde pek çok kişiyi öldüren yaratıkla aynı acımasız, uhrevi çizgiye ait olan bir varlık ırkını uzlaştırmak zordu. Ya da annesini ve küçük kardeşini öldüren kan bağımlısı Rogue'larla. Ya da Alex Seth'in vahşetini kendi gözleriyle görene kadar Kade'in sahip olduğunu itiraf etmekten utandığı ikizi.

Ama Kade ve onu tanıştırdığı diğer Cins erkekler farklıydı. Onları erkeklerden başka bir şey yapan genleri ne olursa olsun onlar iyi adamlardı.

Onurları vardı.

Kade de biliyordu. Ve şimdi, onu ve Tarikat kardeşlerini sert bir hava parçasının içinden, dağın sivri kayalıklarına ve bu dünyadan olmayan bir yaratıkla yakında gerçekleşecek bir savaşa doğru uçururken, tek umudu Kade ile b i r b i r l e r i için ne ifade ettiklerine dair karmakarışık karmaşayı çözme şansına sahip olmaktı. Tek yapabileceği dua etmektir.

Şu anda önlerinde uzanan tehlikenin diğer tarafında onları bekleyen gelecek.

"Luna Kadim'in kokusunu dağın eteklerine kadar takip ediyor," dedi Kade yanından. "Ah, kahretsin... burası sert kayalık ve çok dik. Orospu çocuğu tepeye doğru kaçıyor. Onu dağda kaybedeceğiz."

Alex, "Bana Luna'nın nereye gittiğini söyle," dedi. "Bizi oraya götürmekle ben ilgilenirim."

Kade'in talimatlarını izleyerek uçağı karanlık sırt boyunca uçurdu, ince kar taneleri görüş alanında dans edip yuvarlanırken ön camdan görmek için zorlandı.

"Kahretsin," diye hırladı bir an sonra. "Koku gitti. Az önce soğudu. Luna altımızdaki çıkıntının etrafında dönüyor ama artık Kadim'in kokusunu alamıyor."

"Çünkü o noktadan sıçradı," dedi Hunter sakın bir sesle. "Kadim şimdi ya hayvanın üstünde ya da altında."

"Onu yaya olarak takip edebilecek kadar yakınız," dedi Tegan. "Kadim biz peşinde olmadan fazla uzağa gidemez. Ama bu uçağı hemen indirmeliyiz."

"Tamam, işte gidiyoruz," dedi Alex ve penceresinden baktı, kısa inişlerin en kisasından daha fazlası için sınırlı seçenekler görüyordu.

Küçük uçağı kayalık tablodaki küçük bir kar parçasına doğru yönlendirdi ve alçalmaya başladı.

Kade Alex'i daha önce de uçağının kumandasını kullanırken görmüştü ama bu, küçük uçağı dağdaki dar, karlı bir çıkıntıya indirirken ona duyduğu hayranlığı azaltmamıştı. İniş yapana kadar Kade, Alex'in onları herhangi bir tarafta hata için ancak birkaç metrelik bir alan bırakan yumuşak bir süzülüşle başarıyla indirdiğini fark etmedi.

Tek motorlu uçak homurdanarak rölantiye geçerken ve uçak tepede hassas bir şekilde dururken savaşçılardan hiçbiri tek kelime etmedi.

Kargo ambarında dimdik oturan Hunter'ın bile, eklemleri başının üstündeki ağa tutunduğu için biraz beyaz görünse de, yüzü son derece sakindi.

Sonunda Chase olgun bir küfür mırıldandı.

Tegan alçak sesle kıkırdadı. "Harika bir inişti, Alex."

"Harika bir kadın," dedi Kade, kokpitin öbür ucundan ona bakarak ve muhtemelen hissetmeye hakkı olmayan bir kişisel gurur duyarak. Ama bakışları kısa da olsa ona karşı yumuşaktı ve belki de onu tamamen kaybetmediğine dair bir umut dalgası yarattı.

Belki onlar için hâlâ bir şans vardı.

Grup uçaktan inip silah ve mühimmatlarını kuşandıktan sonra Luna eğimli yokuştan yukarı fırlayıp doğruca Alex'in açık kollarına atıldı. Kade bir an için bencilce kurt köpeğiyle olan telepatik bağlantısına tutunarak Alex'in hayvana duyduğu sevginin sıcaklığının tadını çıkarmasına izin verdi.

Bağlantıyı kopardığında Tegan savaş için silahlanmış bir halde yanında duruyordu. "Ayrılacağız: Hunter eğimi alacak, Chase ve ben aşağıdaki zemini koruyacağız."

Kade ona acımasızca başını salladı. "Beni nerede istiyorsun?"

Tegan, Luna'yla alçak sesle ve övgü dolu bir tonda konuşan Alex'e baktı. "Burada kal ve dışının güvende olduğundan emin ol. Bu yapabileceğin diğer her şeyden daha önemli, tamam mı?"

Kade bu yorumu düşündü ve görevin şu anda en önemli şey olduğunu söylemesi için onu teşvik ettiğini hissetti. Hiçbir şey Tarikat'a, kardeşlerine ve onların hedeflerine olan bağlılığından daha önemli değildi. Bir yanı buna inanıyordu. Bir yanı, savaşçılardan herhangi biri için canını verebileceğini, tıpkı onların da kendisi için canlarını ortaya koyabileceklerini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Onlar ailesiydi, şimdiye kadar tanıdığı tüm bağlar kadar sıkı.

Ama Alex daha da fazlasıydı.

Artık onun kalbinin sahibiydi. Bunu inkâr etmeye kalkışmazdı bile. Ve Tegan onun hakkında konuştuğunda, çiftleşmiş Birinci Nesil savaşçısının da kişisel bir deneyimden yola çıktığını biliyordu.

"Evet," diye itiraf etti Kade. "Alex olmadan... ah, Tanrım. O olmasaydı, başka hiçbir şeyin önemi kalmazdı."

Tegan başını salladı, ağzı ince bir çizgi halinde sıkılmıştı. "Belki de bunu bildiğinden emin olmalısın."

Kade'i omzundan kelepçeledi, sonra diğer savaşçılara sıraya girmelerini ve takiplerinin bir sonraki ayağına başlamalarını işaret etti. Hunter bir sonraki çıkıntıya atladığında ve Tegan ile Chase aşağıdaki çıkıntıya indiklerinde, Kade Alex'e doğru yürüdü.

"Sanırım üçümüz oldukça iyi bir takım oluşturunuz," dedi ve Luna'nın kulaklarının arkasını kaşımak için uzandı, çünkü ellerini Alex'e uzanmaktan alıkoymuştu.

Kollarını kendi etrafında sardı. "Diğerleriyle gitmiyor musun?"

"Tegan geride kalmamı ve sana göz kulak olmamı istedi. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor ve sana bir şey olursa bunun beni öldüreceğini de biliyor."

Ona bakarken kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. Uzun bir süre boyunca aralarında sadece sessizlik vardı. Yağan karın sessizliği ve uzaklarda uluyan bir kurdun belli belirsiz çığlığı.

Alex nihayet konuştuğunda sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi. "Senden nefret etmek istedim. Seni ormanda kanlar içinde gördüğümde-"

"Ben değildim," diye hatırlattı ona. "Ben değildim, Alex. Seth'ti, ben değil."

Başını salladı. "Bunu biliyorum. Sana inanıyorum. Ama o anda gördüğüm sendin. Annemi ve Richie'yi öldüren haydutlar kadar canavarca görünen sendin Kade. O an senden nefret etmek istedim... ama edemedim. Bir parçam seni bırakmayı reddetti, o zaman bile, bana daha iğrenç ve kötü görünemezdin. Seni hâlâ seviyordum."

Rahatlamış bir nefes verdi ve onu kollarına çekti. "Alex... Düşündüklerin için çok üzgünüm. Gördüklerin için. Her şey için özür dilerim."

"Beni en çok korkutan şey buydu, Kade. Bir katil olsan bile seni sevebileceğimi düşünmek. Bir canavar olsan bile.

"Kardeşim gibi," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ben o değilim. Sana söz veriyorum.

Benden asla korkmana gerek yok. Seni seviyorum, Alexandra. Her zaman da seveceğim."

Yavaşça onun güzel yüzünü ellerinin arasına aldı ve öptü. Kollarında, dudaklarının arasında o kadar iyi hissediyordu ki, onu sonsuza dek öpebilirdi.

Ama arkalarından Luna'nın gırtlaktan gelen hırıltısı Kade'in savaş içgüdülerini alarma geçirdi.

Alex'ten uzaklaşıp refleksiyle onu arkasına götürürken havada hafif bir kayma hissetti-

Tam o sırada gökyüzünden büyük, karanlık bir şekil düştü.

Onlardan birkaç metre ötede, Kadim akıcı bir zarafetle karların üzerine ayaklarının üzerine indi. Dişlerini ve devasa azı dişlerini gösteren ölümcül yaratık, kehribar rengi bakışlarını Kade'e dikti ve öldürücü bir niyetle tısladı.

BÖLÜM

Yirmi dokuz

Alex çığlık attı.

Kadim'in *gliflerle kaplı* bacakları alçak bir çömelme pozisyonunda büzülürken, kehribar rengi gözleri Kade'i korkunç bir ışıkla yıkarken dehşet onu sıktı.

"Alex, git buradan."

Kurumuş boğazıyla yutkundu. "Ne?"

"Git!" Kade ona emretti, gözleri önündeki tehdide odaklanmıştı. "Uçağa geri dön, havalan. Bu kayadan olabildiğince uzağa git. Şimdi git!"

Korku damarlarında dolaşıyordu ama bacakları hareket etmeyi reddediyordu. Ne derse desin Kade'i bu şekilde terk edemezdi. Neyle yüzleşirse yüzleşsin. Bununla birlikte yüzleşeceklerdi. "Gitmiyorum. Gitmeyeceğim-"

"Lanet olsun, Alex, git!" diye hırladı ve parkasının altında kılıfında duran büyük yarı otomatik tabancalardan birine uzandı.

Adam, kadının zorlukla takip edebileceği bir hızla hareket ediyordu. Bir an eli fermuarını açtığı paltosuna kayıyor, bir an sonra önündeki silahı tutuyor ve birkaç mermi sıkıyordu.

Ama Kadim Kade'den bile daha hızlıydı.

Silah sesinden kurtuldu ve sonra güçlü bacaklarını yerden kaldırarak Kade'ye çarpmasına neden olacak bir hamle yaptı; Hunter'ın ani hareket bulanıklığı olmasaydı bunu yapabilirdi. Muazzam Birinci Nesil savaşçısı yukarıdaki çıkıntıdan Kadim'e çarparak ikisini de savrulan, yuvarlanan bir kaos karmaşası içinde karlı zemine yuvarladı.

Birlikte mücadele ettiler, güç ve kuvvet açısından neredeyse eşit durumdaydılar, ikisi de ölümüne savaşmaya hazırmış gibi dövüşüyorlardı.

Hunter boynunun ve omzunun dibine sert bir darbe indirdiği sırada Kade mücadeleye dahil oldu. Yarasından kan fışkırdı ve bu Kadim'i daha da çılgına çevirdi, gözleri daha da vahşileşti, dişleri

daha da uzuyordu. Büyük başını geriye doğru kaldırdı ve öfkeli bir ulumayla çenelerini açtı.

Kade bir el ateş etti ve Kadim Hunter'a tekrar saldırmak yerine, Kade'in mermisinden kaçmak için değerli bir çaba harcamak zorunda kaldı.

Alex gözlerini kırptırdı, Kadim'in parmaklarını Kade'in tabancasının etrafına sarması için gereken süre buydu. Metal Alex'in yumruğunda ezildi, sonra da Alex'in anlamakta güçlük çektiği bir güç kullanarak Kade'i havaya fırlattı. Kade uçuşunun kenarına düştü, kafası kayanın üzerinde yarılmış, şakağından yukarısı kanıyordu.

"Kade!" Alex ağladı, kalbi buz kesmişti.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama bu beceriksiz ve şaşkın bir girişimdi. Bir inişle tekrar yere yığıldı.

Tek bir yanlış adımda
kaybolurdu. "Kade! Tanrım,
kıpırdama!"

İndiklerinden beri fırtına neredeyse kar fırtınasına dönüşmüş, her taraf karla kaplanmıştı. Kadim'e tekrar saldırmak için yerden kalkan Hunter'ın iri şeklini seçebiliyordu. Yaratık vahşi bir tıslamayla dönüp iri Gen Bir'i ondan uzaklaştırdı.

Sonra Kadim, uçuşunun dik inişinin kenarında Kade'e doğru ilerlemeye başladı.

Alex uçağına doğru yaklaştıkça kalbi göğsünden fırlayacak gibi oluyordu. Kaçacak değildi, şimdi bile. Hayatında hiç olmadığı kadar çok korkuyordu ama Kade ve kardeşleri için bir şeyler yapmak zorundaydı; bu tehdit karşısında yapacakları ne kadar önemsiz olursa olsun.

Uçağın arkasında sakladığı dolu tüfeği aldı.

Kadim, Kade'in kendini bir kez daha yukarı çekmeye çalıştığı yere yaklaşırken onu kaldırdı. Yaratığın ona ulaşmasına izin veremezdi.

Alex tetiği çekti.

Silah sesi karla kaplı karanlıkta gök gürültüsü gibi çınladı.

Kadim bunun geldiğini görememişti. İri elini göğsüne bastırmıştı ama parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Öteki dünyalı dudağını geriye kıvrırdı ve hırladı. Sonra tekrar ilerlemeye başladı... artık Kade'e doğru değil, ona ve Luna'ya, uçağın yanına doğru.

Alex yakınlardan gelen kurt ulumalarını duydu. Çok fazla ses vardı. En az yarım düzine ya da daha fazla. Onları duydu ve fırtınanın acı soğuşu ve çıkıntıda yaşanan durumun tüyler ürpertici dehşeti arasında yükselen pençelerinin sesini neredeyse duyabiliyordu.

Alex kurtların yakınlarda olduğunu biliyordu ama aşağıdaki sarp yamaçlardan aniden fırlayan kurtların görüntüsüne hiç de hazırlıklı değildi. Sürü topluca hücumla geçerek aynı hedefe doğru sıçradı: Sekiz yırtıcı saldırırken öfkeyle kükreyen uzaylı yaratık.

Kurtlar Kadim'i ısırıp parçalayıp üzerine atlarken, aşağıdan başka bir düşman sırtın üzerinden geldi.

Seth.

Kade'e çok benzeyen Breed erkeği gölgelerin ve fırtınanın girdaplı kaosunun içinden çıkarken Alex'in nefesi kesildi. Artık Kade'e o kadar da benzemiyordu, bir ayna görüntüsü gibiydi - bir şekilde tersine dönmüştü, sanki sevdiği Breed erkeğinin daha vahşi, daha tehlikeli yarısıydı.

Seth'in kocaman dişleri kemik kadar beyaz parlıyordu. Gözleri lazer gibi yakan vahşi bir kehribar rengi ışık saçıyordu. Seth ona yan gözle kısa bir bakış attığında Alex yutkundü. Adamın yüzündeki keskin ifade yazılı bir özür gördüğünü sandı. Belki de biraz pişmanlık.

Ama sonra, kanını donduran bir savaş çılgılığıyla güçlü bir sıçrayış yaptı ve kendini Kadim'in üzerine attı.

Uçurumun kenarına çok yaklaşmışlardı.

İlerleyen ivme durdurulamayacak kadar büyüktü.

Alex ne olacağını anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir an sonra, Seth ve Kadim birlikte çıkıntının üzerinden aşağıya doğru kayarken gözlerini sıkarak kapattı.

"Seth!"

Kade kardeşinin adını haykırdı, aldığı darbe yüzünden kafasında oluşan pamuk, Seth'in Kadim'le savaşa kilitlendiğini gördüğünde anında temizlenmişti. Bir saniye bile geçmeden uçurumun kenarında yanından geçip karanlığa gömüldüklerinde dehşet onu boğdu.

Etrafindan gelen büyük bir gümbürtü vardı, gök gürültüsü gibi, sadece altındaki zeminde hissediyordu.  st nde de.

Sonra, tepedeki kayalıktan gelen buz ve sert karın şiddetli çatırtısı.

 ı  uçurumdan kükreyerek koptu, tonlarca ezici kar ve buz, bir gelgit dalgası gibi Kade'in ba ının yanından geçerek a a ıya, dağın aşağıdaki dik yarı ına doğru sürüklendi. İnce, toz halindeki kristallerden oluşan k r edici, bo ucu bir bulut yükselmiş, Kade'in yüzünü dondurmu  ve onu Kadim ile kardeşinin d  t   kar dolu yarıktan başka bir yere bakmaya zorlamı tı. Bu kadar çok karın bo ucu a ırlı ına hiçbir şey dayanamazdı.

Kade yumuşak ellerin omuzlarına dolandı ını, Alex'in bedeninin sıcaklığının onu kucaklad ını ve yakınında tuttuğunu hissetti. Ve arkalarında, çıkıntıda, kısık sesler duydu. Hunter, Tegan ve Chase, az önce olan her şey için mırıldanan bir inan sızlı ın sessizliği.

"Kade," diye fısıldadı Alex, sesi sessiz ve rahatlatıcıydı. "Tanrım... Kade."

Tek istediği kollarını ona dolamak ve şimdi ona sunduğu sevgiyi kabul etmekte ama kalbi ikizi için haykırıyordu. Karde ini kaybetme d  n cesi onu sarsıyordu; Seth'in fedak rlı ını hazmetmek çok zordu. Gerçek olamayacak kadar korkunçtu.

Kade kendini Alex'in koruyucu kollarından kurtardı ve uçurumun dik kenarına doğru tırmandı.

"Seth!" diye bağırdı kayalık bo lu a, kardeşinin  lmemi  olabileceğine dair en ufak bir umut kırıntısı bile bulabilmek için çabalıyordu.

Ve sonra... yaklaşık yüz metre aşağıda, sivri bir çıkıntının üzerinde yatan karanlık, kırık bir form. Çok az hareket ediyordu ama canlıydı.

Umut Kade'in g  s nde yükseldi.

"Yüce İsa. Bu o." Aya a kalktı. "Seth, dayan!" Alex'in nefesi kesildi. "Kade, ne yapıyorsun? Kade, yapma-"

Kenardan adımını attı.

Alex'in  ı lı ı onu takip etti ve hesaplanmış bir sı rayı la kaya yarı ına d   t .  izmeli ayakları kardeşinin yanında durdu. Kade   melip buzu ve karı Seth'in hırpalanmış yüzünden ve vücudundan uzaklaştırdı.

"Lanet olsun sana, Seth." Kardeşinin hem Kadim'le dövüşürken hem de düşerken aldığı ağır yaralara bakarken sesi rahatlama ve acının karışımıyla çatladı. Seth'in kafasında ve uzuvlarında çok sayıda çürük vardı ama Kade'i en çok endişelendiren gövdesindeki şiddetli kesikti.

Bu tür bir hasardan sonra kendini yenilemek en zinde Irk erkeği için bile zor olabilirdi ama Seth'in cılız, bir deri bir kemik kalmış halindeki biri için? Kahretsin. Onun için hiç de iyi görünmüyordu.

Seth'in gözleri kapalıydı, vücudu gevşek ve kırıktı. Dudaklarını ayırıp Kade'le konuşmaya çalıştığında ciğerlerinden hırıltıyla çıkan ince hava dışında zar zor nefes alıyordu.

Bir süre sonra "G-it," diye homurdandı. "Beni... beni kurtaramazsın kardeşim."

Kade keskin bir küfür savurdu. "Cehennem gibi yapamam. Seni buradan çıkaracağım."

"Hayır. Bırak beni... Ölüyorum. Çoktan öldüm. Bunu ikimiz de biliyoruz." "Bu şekilde değil kardeşim," dedi Kade. "İyileşeceksin. Seni götüreceğim

Babamın Darkhaven'ına döndüğünde tüm bunlardan kurtulacaksın."

"Hayır," diye mırıldandı Seth sessizce. Onun acı dolu tıslaması üzerine gözleri yavaşça açıldı. "Hayır, Kade. Yapmayacağım."

İkizinin bakışlarını görünce neredeyse gözlerini kaçıracaktı. Gözbebekleri iğne inceliğindeydi, parlak kehribarla yıkanmış dikey yarıklardı. Seth'in bakışları ıstırapla yanıyordu, vahşi bir bakıştı. Dişlerini hâlâ uzatmıştı. Giysilerindeki büyük yırtıklardan görünen *glifler* karanlıktı ve sanki kana susamış gibi renkten renge giriyordu.

Tüm işaretler oradaydı ama onları fark etmek Kade'i öldürüyordu.

Onu son gördüğü andan itibaren kardeşi Kan Tutkusu'na yenik düşmüştü. Seth Rogue'du.

"Artık benim için geri dönüş yok," diye mırıldandı Seth. "Beni uyarmaya çalıştın..."

"Ah, lanet olsun," diye fısıldadı Kade. "Ah, kahretsin, Seth. Hayır. Hayır, bu olamaz."

Seth kısa bir nefes çekti ve şiddetli bir öksürük onu sarstı. Vücudu titredi. Teni Kade'in gözleri önünde solgunlaşıyor gibiydi. "Bırak beni kardeşim. Lütfen."

Kade başını salladı. "Yapamam. Bunu sen de biliyorsun. Senden vazgeçmezdim, ne daha önce... ne de şimdi. Sen orada benim hayatımı kurtardın, Seth. Şimdi, lanet olsun, ben de seninkini kurtaracağım."

Başını çevirdi ve uçuşunun yukarısından Tegan'a ve diğerlerine seslendi. "Halatlara ihtiyacım var. Kardeşim yaralı. Kendi başına yukarı çıkamaz. Onu tekrar tepeye çıkarmak için bir koşum takımına ihtiyacım olacak."

Savaşçılar onlara baktı, sonra Kade'in isteğini yerine getirmek için ortadan kayboldular. Sonra onların yerine Alex'in yüzü belirdi, sadece onu görmek bile ona bir sığınak oldu, saf, dürüst bir sevgi hissi verdi - o anda her şeyden çok ihtiyacı olan bir şeydi bu.

Seth'in çatlamış, kanlı dudakları zayıf bir gülümsemeyle aralandı. "Aşkınsın," dedi, hırıltılı sesinde hüznü bir şeyler vardı.

"Evet," diye yanıtladı Kade. "Adı Alexandra. Eğer beni kabul ederse onu kendime eş yapacağım."

Seth gözlerini kapadı ve zayıf bir baş hareketiyle onayladı. "Onunla tanışmak isterdim."

"Yapacaksın." Kade ona baktı ve kırık bedenini bir durgunluğun kapladığını gördü. "Dayanmalısın, Seth. Haydi... gözlerini aç. Nefes almaya devam et, lanet olası!"

Ama Seth'in gözleri kapalı kaldı.

Nefes aldı, ama sadece son bir kez. Son nefesini verirken göğsü sıkışmış ve sonra gitmişti.

Seth'in acısı sona ermişti.

Kade ikizinin harap olmuş bedenini kollarının arasına aldı. Onunla birlikte donmuş çıkıntının üzerine oturdu ve Seth'in sonunda huzura kavuşması için dua ederek onu nazikçe salladı.

BÖLÜM

Otuz

Savaşçılar Kade'in Seth'i çıkıntıdan kaldırmasına yardım ederken kimse tek kelime etmedi. Kade'in ikizinin Rogue olduğu ölüyken bile belli olmasına rağmen, cansız bedeni değerli bir yük gibi taşıyarak ağırbaşlı bir şekilde çalıştılar.

Seth'in *dermaglifleri* hâlâ öfkeli bir renkle kaplıydı, dişleri hâlâ gevşek dudaklarının arkasında çıkıntılıydı. Gözleri kapalı olsa da, kapaklarının altında gözbebekleri hâlâ uzamış, irisleri hâlâ öfkeli bir kehribar rengine bürünmüştü.

Ona sahip olan ve onu Soy'un yasalara uyan her üyesi için bir düşman ilan eden Kan Tutkusu'nun tüm izleri. Özellikle de aralarındaki tüm katilleri temizlemeye yemin etmiş olan Tarikat savaşçıları için.

Buna rağmen Tegan ve Chase, Seth'i Kade'in önündeki karla kaplı zemine saygılı bir özenle yatırırken, Hunter da yarığın kenarına gidip aşağıdaki derin uçurumu inceledi. Düz bir bakışla Tegan'a döndü ve başını hafifçe salladı. "Aşağıda hiçbir yaşam belirtisi bulamıyorum. Kadim kesinlikle ölmüş."

Tegan başıyla onayladı. "Güzel. Düşüş onu öldürmemiş olsa bile, birkaç bin ton kar ve buz kesinlikle işini bitirecektir."

Tam o sırada Alex elinde katlanmış bir battaniyeyle uçaktan geri döndü. Kade'e bakarken gözleri yaşarmıştı, sonra Seth'in kanlar içindeki, parçalanmış cesedini örtecek olan örtüyü yavaşça silkelemeye başladı.

Kade elini kaldırdı. "Bekleyin. Onu bu şekilde görmem gerek. Hepinizin onu görmesine ve bunun kolaylıkla benim başıma da gelebileceğini bilmenize ihtiyacım var." Tarikat'taki kardeşlerinin acımasız yüzlerine baktı; Hunter'ın ifadesiz altın gözlerinden Chase'in çatık kaşlarına, sonra da Tegan'ın sabit, okunamayan bakışlarına. Son olarak Kade Alex'e baktı.

görüşü diğerlerinden daha önemliydi. "Seth -ikizim- bir katildi. Bunu uzun zamandır biliyordum ama itiraf etmek istemiyordum. Kendime bile. Asıl kabul etmek istemediğim şey, o ve benim o kadar da farklı olmadığımızdı."

"O Rogue'du," dedi Tegan. "Arada bir fark var."

"Evet." Kade onaylarcasına omzunu kaldırdı. "Ama düşmesi uzun yıllar aldı. Ve o yıllar boyunca bir hayvan gibi avlandı. Soğukkanlılıkla öldürdü. Seth dizginleyemediği bir vahşilikle hastaydı. Öyle olduğunu biliyordum, çünkü o vahşilik benim içimde de yaşıyordu."

Kade, Alex'in sertçe yutkunduğunu ve sanki aniden sıcaklığına ihtiyaç duymuş gibi battaniyeyi tuttuğunu gördü. Ona temkinli bir sessizlikle bakarken nabzındaki küçük yükselişi hissetti. Ona olan bağı sayesinde, onun korkusunu kendi korkusuymuş gibi hissedebiliyordu.

Buna kendisinin neden olduğunu bilmekten ölesiye nefret ediyordu ve endişelerini rahatlatıcı bir yalanla yatıştırma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı. Ama sırlarla işi bitmişti. Artık saklanamaz ya da olduğundan daha güçlü biriymiş gibi davranamazdı, Alex'i burada ve şimdi kaybetme riskini göze alsa bile.

Gerçeği bilmesi gerekiyordu ve önünde duran bir grup Cins erkek de bunu bilmeliydi.

"Seth ve ben çocukluğumuzdan beri yeteneğimizin bizi yönetmesine izin verdik. Sunduğu özgürlüğe ve güce karşı koymak zordu. O zamanlar diğer ölümcül yırtıcılara hükmetmek, onlarla birlikte koşmak baş döndürücü bir şeydi. Onlarla birlikte avlanmak. Bazen, onların gözünden görülen bir avın hassasiyetini deneyimlemek. Ve vahşilik bizi bir kez çağırdığında, onu dizginlemek daha da zorlaştı. Bazen hâlâ da öyle."

Alex gözünü bile kırpmasa da Kade onu dinlerken midесinin sıkıştığını hissetti. Bu kez Seth'ten ya da Kade'in cazibeyle ya da iyi niyetli sözlerle yumuşatabileceği bir yanlış anlaşılmadan değil, Alex'ten iğreniyordu. Sonunda şimdi gerçeği görüyordu ve dürüstlüğüyle onu kendinden uzaklaştırdığını bilmek ne kadar korkunç olsa da, kız her şeyi öğrenene kadar duramazdı.

"Çok fazla güç asla iyi bir şey değildir," diye araya girdi Chase uzun sessizliğe, eski İcra Ajanı'nın sesi derin düşüncelerle doluydu. "En güçlü olanı bile yozlaştırır."

"Evet, öyle," diye kabul etti Kade. "Seth'i erkenden bozdu. İnsanları ilk ne zaman öldürmeye başladığını bilmiyorum. Artık bir önemi de yok."

Sonunda öğrendim ve onu o anda durdurmalıydım ama yapmadım. Onun yerine Alaska'dan ayrıldım. Niko'dan Tarikat'ın yeni elemanlar aradığına dair bir telefon aldım ve buradan yeterince hızlı çıkamadım. Kendimi Seth'in dönüştüğü şeye dönüşmekten kurtarmak için Boston'a kaçtım ve onu kendi başının çaresine bakması için bıraktım."

Tegan ona ciddiyetle baktı. "O daha geçen yıldı. Seth o zamanlar çocuk değildi.

Onu ne zamandan beri kendi sorumluluğunuzda görüyorsunuz?"

"O benim kardeşimdi," dedi Kade, bir zamanlar ayna görüntüsü olan Rogue'un cesedine acı dolu bir bakış atarak. "Seth benim bir parçamdı, neredeyse kim olduğumun bir uzantısıydı. Hasta olduğunu biliyordum. Onu hizada tutmak için burada kalmalıydım. Ve eğer öldürmeyi bırakmazsa ya da bırakamayacağı ortaya çıkarsa, o zaman onu sonsuza dek durdurmalıydım."

Tegan'ın yeşil gözleri kısıldı. "Ne yapmış olursa olsun, bir kardeşi öldürmek kolay bir şey değildir. Lucan'a sorun, o size anlatacaktır."

"Bir babanın kalbini kırmak daha mı kolay?" Kade alay etti, acı bir ses boğazını gıcırdattı. "Babam bunu benden beklerdi, Seth'ten değil. Bütün umudu ve ilgisi hep Seth'in üzerindeydi. Onu bu halde görünce yıkılacaktır. Tıpkı bunca zaman Seth'in sırrını korumak yerine açığa çıkarmış olsaydım olacağı gibi."

Tegan homurdandı. "Gerçek, sen onu bastırmaya çalıştıkça daha da çirkinleşir."

"Evet. Bunu şimdi biliyorum." Kade'in bakışları Alex'e kaydı ama Alex ona sırtını dönmüştü. Battaniyeyi Chase'e teslim ederek, Luna'nın peşinden sessizce uçağına doğru yürüdü. Kade boğazını temizledi. "Kardeşimi evine, ailesinin yanına götürmeliyim. Ait olduğu yer orası. Ama önce Alex'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Arkadaşı Jenna'nın da."

Chase, "Ayrıca kasabada ölü bir polis memuru sorunu da var," diye ekledi.

Kade başını salladı. "Kadim'in saldırılarından sonra buzda kalan birkaç kişiden ve şu anda Fairbanks'ten çalınlıklardaki son cinayetleri araştırmak üzere yola çıkan bir Staties biriminden bahsetmiyorum bile."

"Kahretsin," dedi Tegan. Chase'e Seth'in vücudunu örtmesini işaret etti. "Sen ve Hunter onu uçağına götürün. Ve dikkatli olun, tamam mı? Rogue ya da değil, Kade'in kardeşi bugün onun hayatını kurtardı. Seth'in yaptığı şey büyük ihtimalle burada hepimizin hayatını kurtardı."

İki savaşçı Seth'i taşıırken başlarıyla onayladılar. Kade onları takip etmek için bir adım attığında, Tegan anlamlı bir bakışla onu geri çekti.

"Hey," dedi, sesi sadece Kade'in kulaklarına göre ayarlanmıştı. "Neyle uğraştığın hakkında bir şeyler biliyorum, yani yalnız değilsin. Uzun zaman önce ben de benzer bir vahşiliğe teslim olmuşum, sadece o zamanlar tercih ettiğim uyuşturucu öfkeydi. Neredeyse beni öldürüyordu. Lucan beni bundan kurtarmasaydı öldürebilirdi. Şimdi beni ayakta tutan Elise. Ama o hep orada. Canavar asla tamamen yok olmuyor ama ben size onun üstesinden gelinebileceğini söylemek için buradayım."

Kade dinledi, Tegan'ın hem Tarikat'ın yüzyıllar önce Avrupa'daki ilk günlerinde hem de Tegan ve Soydaşı Elise'i geçen yıl bir araya getiren daha yakın tarihli olaylarda kendi mücadeleleri hakkında duyduklarını hatırladı.

"Bugün tüm bunları duyduğum için mutlu olduğumu söyleyemeyeceğim," dedi Birinci Nesil, "ama bunları ortaya koyacak kadar bize güvenmenize saygı duyuyorum."

Kade ona başıyla kısa bir selam verdi. "Bunu sana borçluydum."

"Aynen öyle," diye cevap verdi Tegan. "Bir şeyi unutmamalısın dostum. Bugün Alaska'da bir kardeşini kaybettin ama Boston'da her zaman bir ailen olacak."

Kade yoğun mücevher yeşili bakışını sürdürdü. "Öyle mi?"

"Evet," diye onayladı Tegan, geniş ağzı kısa bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi şu donmuş kayadan siktir olup gidelim ve işimizi halledelim."

Alex, Kade'in itirafının onu korkutmadığını iddia edemezdi. Kardeşinin - kendisine çok benzeyen ikizinin- annesini ve Richie'yi öldüren aynı türden bir canavara dönüştüğünü görmek işleri daha da kötüleştirmişti.

Kade de bir gün bir canavara dönüşebilir miydi? Bunu yapabileceğine kesinlikle inanıyordu ve bu endişe Alex'in göğsünde bir sızı yarattı, kendisi için duyduğu korkudan çok Kade için duyduğu endişeden kaynaklanıyordu.

Onu acı içinde görmek istemiyordu. Onu, Seth'i ele geçiren hastalık ya da bağımlılık yapan vahşilik yüzünden kaybetmek istemiyordu.

Alex, sadece iyi olması için dua edebileceği Jenna dışında, sevdiği herkesi çoktan kaybetmişti. Şimdi sırada Kade olabilirdi. Yeteneğinin baştan çıkarıcı doğasından korkuyordu. Ona ne yaptığını görünce

Seth, Alex de bundan korkuyordu. Kade'e daha da derin bir şekilde aşık olmasına izin verebileceğinden emin değildi, ancak daha sonra onu asla rekabet edemeyeceği ve kazanmayı umamayacağı bir şey yüzünden kaybedecekti.

Ama sorun şuydu ki, onu seviyordu.

Onu ve diğer savaşçıları Harmony'ye geri götürürken onu en çok korkutan şey bu aşkın derinliğiydi. Kade'in Rogue kardeşinin kargo ambarında ölü ve kefensiz yattığı bilgisini göz ardı edemezdi; bu, bir gün Kade'i bekleyebilecek geleceğe dair korkunç bir uyarıydı.

Sevdiklerini haydutlara kaptırmak yeterince zor olmuştu. Kade'i, onu ailesinden mahrum bırakan aynı acımasız düşmana kaptırmak ise düşünölemeyecek kadar korkunç bir ihtimaldi.

Alex düşüncelerini bu karanlık endişelerden uzaklaştırdı ve Jenna'nın kasabanın dışındaki kulübesinin yakınında inecek bir yer aradı. Yolda Harmony'nin uçak pistini kullanmaktan kaçınmaya karar vermişlerdi, çünkü bu, üzgün sakinlerin daha fazla dikkatini çekme riskini doğuracaktı. Alex bunun yerine uçağı Jenna'nın arazisinden çok da uzak olmayan küçük bir açıklığa indirdi.

"Kulübeye giden patika şu ağaçların arasında," dedi Kade'e ve diğerlerine, onları durdurup motoru kapatırken.

Kade dönüp yolcu koltuğundan ona baktı, Harmony'ye dönmek için dağdan ayrıldıklarından beri ilk kez böyle yapmıştı. Boğazını temizlerken gözleri bir an için aşağı kaydı. "Kasabada işleri yoluna koyduktan sonra Seth'i Fairbanks yakınlarındaki ailemin Darkhaven'ına götürmek istiyorum. Senden çok şey istediğimi biliyorum. Muhtemelen çok fazla, özellikle de-

Alex, "Çok şey istemiyorum," diye cevap verdi. "Elbette, Kade. Hazır olduğunda seni oraya götüreceğim."

Yüz ifadesi ağırbaşlı ve pişmanlık doluydu. "Teşekkür ederim."

Başını salladı, adamın sessizliğiyle kendisinden uzaklaşıyor gibi görünmesine ve onunla konuştuğunda dikkatli davranmasına biraz üzülyordu. Ya da belki de onun kendisini geri çektiğini değil, daha çok ittiğini hissediyordu.

Alex onunla ve diğer üç Breed erkeğiyle birlikte uçaktan çıktı ve Luna'yı Seth'in cesedinin başında nöbet tutması için bırakırken, diğerleri Jenna ve Brock'u kontrol etmeye gitti.

Arkadaşının kulübesi, kapısı kırılarak açılmış ve Zach'in kanı yeni yağmış karın altında hâlâ görölebilen bir şekilde görünür görünmez

Orada yaşananlar Alex'in duygularını kabarttı.

"Aman Tanrım," diye nefesini tuttu ve onlar yaklaştıkça koşmaya başladı. "Jenna!"

Alex verandanın basamaklarını hızla çıkarken Brock açık kapı aralığında belirdi, devasa Breed bedeni girişi kapatıyordu. "Durumu iyi. Kafası karışık ve henüz tam olarak tutarlı değil ama zarar görmedi. İyileşecek. Daha rahat dinlenebilmesi için onu yatak odasına koydum."

Alex kollarını iri adamın omuzlarına atarak minnettar bir şekilde sarılmaktan kendini alamadı. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim, Brock."

Ciddiyetle başını salladı, koyu kahverengi gözleri savaşçının muazzam, ölümcül görünümüyle uyumsuz görünen bir nezaketle sıcacıktı. "Ne oldu?" diye sordu Alex onun yanından geçip kulübeye girerken ve Kade ile diğer savaşçılar onun arkasından gelirken. "Kadim'i buldun mu?"

"Uzun hikâye," dedi Tegan. "Sizi daha sonra bilgilendiririz ama Kadim'in öldüğünü söylemek yeterli. Ne yazık ki, bizim tarafımızdan kayıplar olmadan değil. Kade savaşta kardeşini kaybetti."

"Ne?" Kade'in omzuna rahatlatıcı bir el koyarken Brock'un yüz ifadesi düştü. "Ah, Tanrım. Her ne olduysa, özür dilerim."

Alex, Kade ve Brock arasında, kulübenin küçük alanında toplanan tüm savaşçılar arasında paylaşılan gerçek duygudan, sıkı bağdan etkilendi. Bu kadar güçlü adamların -özlerinde bundan çok daha olağanüstü bir şey olan adamların- birbirlerine bir aile gibi baktıklarını görmek onu alçalttı.

O anda kendini bir yabancı gibi hisseden Alex, Jenna'nın Brock'un onu yerleştirdiği yatakta kıvrılmış yattığı yatak odasına doğru sürüklendi. Alex yavaşça yatağın kenarına oturduğunda Jenna kıpırdandı. "Hey," dedi. Mırıldandı, sesi halsizdi, bir fısıltıyı ancak aşırıyordu. Göz kapakları en ufak bir şekilde kalktı.

"Selam." Alex gülümsedi ve Jenna'nın solgun yanağındaki bir tutam saçı süpürdü. "Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

Jenna gözleri bir kez daha kapanırken anlaşılmasın bir şeyler mırıldandı.

"Siz gittiğinizden beri bilinci gidip geliyor."

Alex başını çevirdi ve Brock'un arkasında durduğunu gördü. Kade ve diğer savaşçılar da yatak odasına gelmiş, hepsi de sessiz bir endişeyle Jenna'ya bakıyordu.

Brock, "Kan kaybı yüzünden hâlâ zayıf," dedi. "Kadim ondan beslenecek kadar uzun süre onunla birlikte olmuş olmalı. Çoğundan daha şanslı. En azından hâlâ hayatta."

Alex bunun üzerine gözlerini kapattı, Jenna'nın çektiği çileden duyduğu pişmanlık ciğerlerindeki havanın bir kısmını dışarı atıyordu.

"Onu sakinleştirmek için hafif bir transa soktum," diye ekledi Brock, "ama bir şeyler tam olarak doğru değil. Trans onu tamamen sakinleştirmiyor, insan olduğu düşünülürse bu özellikle garip."

"Cins arkadaşı değil mi?" Tegan sordu.

Brock başını salladı. "Görebildiğim kadarıyla sadece basit bir *Homo sapiens*."

Tegan homurdandı. "Sanırım bu en azından iyi haber. Ona neler oluyor?"

"Biliyorsam ne olayım. Acı çekmiyor ama sürekli uyanık, saçma sapan şeyler mırıldanıyor. Kelimeler bile değil, sadece garip, tutarsız bir gevezelik."

Alex tekrar arkadaşına baktı ve onu usulca okşadı. "Zavallı Jenna. Çok şey yaşadı. Yaşadığı onca şeyin üstüne bir de bunu hak etmedi. Keşke parmaklarımı şıklatabilsem ve bugün burada olan her şeyi silebilsem."

"Bunu ayarlayabiliriz aslında," dedi Tegan. Alex şaşkın ve sorgulayıcı bakışlarını ona çevirince devam etti. "Tüm bu olanları hafızasından silebiliriz. Acısız ve hızlı bir işlem. Burada olduğumuzu bile bilmeyecek. Geçtiğimiz günle ilgili hiçbir şey hatırlamamasını sağlayabiliriz, ya da iki, bir hafta... gerekirse bundan daha uzun bir süre."

"Bunu yapabilir misin?"

Tegan omuz silkti. "Zaman zaman işe yarıyor."

Alex Kade'e baktı. "Peki ya ben? Benim de tüm bunlara dair hafızamı silebilir misin?"

Kade sonsuz bir an gibi görünen bir süre boyunca onun bakışlarını tuttu. "İstedğin bu mu?"

Bir zamanlar Alex, kendisini rahatsız eden tüm o korkunç anıları bir kenara atma şansını yakalamak için can atardı. Gözlerini kırıştırıp hiçbir kaybı ya da kederi, hiçbir korkuyu hatırlamamak için.

Aslında çok da uzun olmayan bir süre önce, tüm bunları unutmak için her şeyini verebileceği bir zaman vardı.

Artık değil.

Geçmişi şu anda olduğu kişinin bir parçasıydı. Tanık olduğu şeyler, ne kadar korkunç olsalar da, hayatını şekillendirmişti. Annesi ve Richie'yle ilgili anılarını, hatta öldürüldükleri geceye dair anılarını bile kendi isteğiyle bir kenara atamazdı. Bunu yapmak kaçmanın, yüzleşecek kadar güçlü hissetmediği şeylerden saklanmanın başka bir şekli olurdu.

Artık o kişi olmak istemiyordu.

O şekilde yaşamaya geri dönemezdi, bir daha asla.

O daha bir şey söyleyemedi Jenna yatakta dönmeye başladı. Uzuvarını esnetip kasıyordu, yüzü kaşlarını çatmış, soluğu ayırık dudaklarından içeri doluyordu. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, sonra hareketleri daha da tedirginleşti.

Brock Alex'in yanına yaklaştı ve büyük elini Jenna'nın sırtına son derece şefkatle koydu. Gözlerini kapadı, onu okşarken konsantre oldu ve Jenna'nın sıkıntısının bir kısmı onun dokunuşuyla hafifler gibi oldu.

"Brock," dedi Tegan başını hafifçe sallayarak. "Onu henüz transa sokma. Ne söylediğini duymam gerek."

Savaşçı başını salladı ama elini Jenna'nın sırtında tutarak hafif hareketlerle onu okşamaya devam etti. Jenna yatakta gevşedi ama dudakları kıpırdamaya devam etti, daha sakın bir duruma sürüklenirken daha tuhaf şeyler fısıldıyordu.

Tegan bir süre dinledi, Jenna'nın ağzından dökülen her tuhaf hecede yüzü daha da ciddileşiyordu. "Lanet olsun. Bu kadının zihnini hiçbir şeyden arındıramayız. Ve onu daha fazla bayılma riskini de göze alamayız."

"Neler oluyor?" Alex, savaşçının normalde vurdumduymaz olan yüzündeki şaşkın ifadeden endişelenerek sordu. "Jenna'nın bir sorunu mu var?"

"Onu Boston'a geri götürene kadar bunu bilemeyeceğiz."

Alex ayağa kalktı, şimdi telaşlanmıştı. "Neden bahsediyorsun sen? Jenna'yı Boston'a götürmekten mi? Bu kararı onun yerine sen veremezsin. Burada, Harmony'de bir hayatı var-"

"Artık değil," dedi Tegan, sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Buradan ayrıldığımızda, kadın da bizimle gelecek."

Kade Alex'in yanına doğru ilerledi. "Ne oldu Tegan?"

Yaşlı Irk erkeği başını Jenna'ya doğru eğdi, Jenna Brock'un nazik eli altında usulca mırıldanmaya devam etti. "Alex'in insanı

Arkadaşım tutarsız değil. Başka bir dilde konuşuyor. Kadim'in dilinde."

BÖLÜM

Otuz bir

Tegan'ın Jenna hakkında patlattığı bombanın artçı şokunun geçmesi biraz zaman almıştı. Kade ve savaşçı arkadaşları uydu telefonuyla Tarikat'ın merkezine bağlanıp Lucan'ı Alaska'daki çeşitli gelişmeler ve olası felaketler hakkında bilgilendirirken, Alex tüm bu süre boyunca Jenna'nın yatak odasında arkadaşıyla birlikte kalmıştı.

Jenna için endişeleniyordu; Kade bunu biliyordu.

Alex, Jenna'yı Harmony'deki dünyasından koparıp sanki Jenna'nın bu konuda hiçbir söz hakkı yokmuş gibi Boston'a götürmenin adil olmadığını Tegan ve onunla tartışmaya çalışmıştı. Ama Tarikat'ın lideri Jenna Tucker-Darrow'la ilgili çarpıcı ifşaattan ve insan dışının aniden bu gezegende ortaya çıkmamış ve hatta birkaç yüzyıldır burada duyulmamış bir dili konuşmaya başladığı gerçeğinden haberdar edildikten sonra Tegan da Lucan da ikna olmayacaktı.

Soy'un yalnızca çok az sayıda ve en yaşlıları tarafından tanınabilen ve Tarikat'ın düşmanları Dragos'a karşı çabalarında bir şekilde faydalı olabileceğini umduğu bir dil.

Alex, Kade'le birlikte ailesinin Darkhaven'ına gitme zamanı geldiğinde Jenna'yı Kade'in kardeşleriyle yalnız bırakma konusunda isteksiz davranmıştı. Tegan Jenna'nın onlarla birlikte güvende olacağına dair söz vermişti ama Kade, Alex'in gözlerindeki endişenin bir kısmını nihayet dindirenin Brock'un kişisel güvencesi olduğunu fark etti.

"Biz dönene kadar ona çok iyi bakacak," dedi Kade şimdi, uçağın kokpitinde Alex'in yanında otururken, Fairbanks'in ışıklarının üzerinden birkaç bin fit aşağıdan geçiyorlardı. Alex Luna'yı da savaşçıya emanet etmiş, kendisi ve Kade yola çıkmadan önce kurt köpeğini Jenna'nın kulübesine geri göndermişti. "Endişelenmene gerek yok Alex. Geçtiğimiz yıl boyunca Brock'un yanında savaştım, benim onunkini izlediğim gibi onun da benim arkamı kollayacağına güvendim. Ne zaman ki

Söz verirse, sözünü tutacağına güvenebilirsiniz. Jenna daha iyi ellerde olamazdı."

Kade, Alex için söyleyebileceğinden daha fazlasını söyledi, diye düşündü acımasızca. Eğer Seth'in cesedini ailesinin yanına götürmek için uçağa ihtiyacı olmasaydı, Alex'in de Brock'un gözetiminde kalması için ısrar ederdi. Babasının Darkhaven'ında onu bekleyen karşılama hiç de hoş olmayacaktı.

-Bunu biliyordu. İsteddiği son şey Alex'in utancına tanık olması ya da Seth'in cesedini onlara geri getirdiğinde dönüşünün akrabalarında yaratacağı acıyı görmesiydi.

Bu yolda tek başına yürümeyi diliyordu ama küçük bir parçası onun yanında olduğu için minnettardı. Bencilce, sadece onun yanında olması bile onu rahatlatıyordu.

Alex sessizlik içinde ona baktı. "Harmony'deki diğer insanlar ne olacak? Tegan'ın telefonda Chase ve Hunter'la birlikte biz Seth'le ilgilenirken durumu kontrol altına alacaklarını söylediğini duydum. 'Durumu kontrol altına almak' tam olarak ne demek? Kasabada kimseye zarar vermeyecekler, değil mi?"

"Hayır. Kimsenin canı yanmayacak," dedi Kade, Lucan ve diğerleriyle Alaska'da görevin son adımlarını planlarken tartışmanın bir parçası olmuştu. "Hani Jenna'nın Kadim'le ilgili anılarını ve onunla neler yaşamış olabileceğini silmenin bir yolu olmasını dilediğini söylemiştin ya?"

Alex ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Bütün kasabayı mı kastediyorsun? Harmony'de neredeyse yüz kişi var. Tegan ve diğerleri ne yapacaklar, her sokağı dolaşıp kapı kapı mı çalacaklar?"

Kade durumun ciddiyetine ve Alex'le aralarında hâlâ çözülmemiş sorunlar olmasına rağmen gülümsedi. "Eminim işi halletmenin bir yolunu bulacaklardır. Tegan hiç de becerikli değildir."

Uçağın altındaki karanlık manzara, sürülmüş caddeleri ve karla kaplı çatılarıyla şehrin tekdüze arazisinden, çalılıkların engebeli, uzaklara uzanan vahşi doğasına dönüşürken Kade pencereden dışarı baktı. "Babamın on bin dönümlük arazisi şu sırtın hemen ilerisinde başlıyor. Kuzeydeki uzun ladinlerin diğer tarafında iniş yapabileceğimiz bir açıklık var. Darkhaven yerleşkesi o açıklıktan kolayca yürünebilecek bir mesafede."

Alex uçağı onun gösterdiği yere yönlendirirken başıyla onayladı.

İndikten sonra Kade kargo bölümüne geri döndü ve Seth'in kanlar içindeki, battaniyeye sarılmış cesedini aldı. Cansız bedeni dikkatle kavrayarak taşıdı, Seth'in ağırlığı bir daha asla bilemeyeceğı değerli bir yükü. Her ne kadar görevi gereğı kardeşini eve yalnız götürmek istese de, Darkhaven yerleşkesine giderken Alex'in varlığının, ihtiyaç duyacağını ummadığı bir rahatlık verdiğini kabul etmek zorundaydı.

Ana konutun karlı avlusuna doğru onun yanında ağırbaşlı bir şekilde yürüdü. Şimdiye kadar sabahın geç saatleri olmalıydı, muhtemelen öğlen şafağından sadece birkaç saat önceydi. Bu küçük topluluktaki Irk nüfusunun çoğı kendi özel odalarında uyuyor, belki de bazıları sevişiyor olmalıydı.

Kade anne ve babasının yaşadığı büyük evin önünde durdu ve sadece birkaç dakika içinde hayatlarını keder ve acıyla paramparça edeceğini düşündü. Seth'in sırrını bu kadar uzun süre saklayarak onları korumaya çalıştığı şeylerin ta kendisiydi bu.

"İyi misin?" Alex onun yanında duraksadı. Elini onun omzuna koydu, şefkatli ve sıcak bir dokunuş ona tahmin edebileceğinden çok daha fazla güç verdi.

Takip eden anda bu güce ihtiyacı vardı.

Darkhaven'in içinden, tahta döşemelerin üzerinde hızla ilerleyen ayak sesleri geliyordu. Annesinin sesi içeriden bir yerden sesleniyordu. "Kir? Kir, ne oldu? Nereye gidiyorsun?"

Kade'in babası cevap vermedi.

Ana konutun kapıları sadece yaşlı Irk erkeğinin duygularının gücüyle patlayarak açıldı. Eşikten bir fırtına gibi fırladı, yatağından kalktığı belliydi ve hiçbir ebeveynin duymak istemediğı haberlerle yüzleşmek için dışarı çıkmadan önce sadece bir çift bol flanel pantolonunu çekeştirecek kadar duraklamıştı.

Alex onu görünce nefesi kesildi, ancak Kir'in hayatta kalan oğı için bu şok sürpriz olmadı.

Dermaglifleri öfke ve telaşın koyu tonlarıyla kaynayan bir buçuk metrelik kaslı öfke, büyük kütük evin verandasında donmuş halde duruyordu. Kehribar rengiyle yanan gri gözleri soru sorarcasına Alex'in üzerinde gezindikten sonra yakıcı bir yargıyla Kade'in üzerine dikildi.

"Oğluma ne olduğunu anlat bana."

Kade babasının sesinin titrediğini hiç duymamıştı, Kir'in en kötü anında bile.

O derin baritondaki titreme şimdi Kade'in midesine saplanan bir bıçak gibiydi. "Baba... Özür dilerim."

Kir merdivenlerden aşağıya, karın içine doğru gürledi. Kade ve Alex'in önünde durdu, Seth'in yüzünü örten battaniyeyi kaldırmak için titreyen eliyle uzandı.

"Ah, Tanrım. Hayır." Kelimeler boğazında düğümlendi, ıstırapla çiğleştirdi. Bir kez daha, daha uzun süre baktı, sanki kefenin altına gizlenmiş olan Rogue'un yüzünü tam olarak görebilmek için kendini zorluyordu. "Bunun bir daha olmaması için dua ettim. Lanet olsun, oğullarımdan birinin başına gelmesin."

"Kir!" Hamile annesi verandaya çıkarken Kade başını kaldırıp baktı, ipek geceliği evin içinden alıp üzerine geçirdiği büyük parkası tarafından yutulmuştu. Kade'in karda dikildiğini, kollarının belirgin bir cüsseye dolu olduğunu görünce adımları duraksadı. "Aman Tanrım. Oh, hayır. Yüce Tanrım, hayır! Lütfen bana bunun olmadığını söyle."

"Geri çekil," diye bağırdı Kade'in babası. Sonra sesini yürek parçalayıcı bir yumuşaklığa indirdi. "Victoria, sana yalvarıyorum... daha fazla yaklaşma. Lütfen aşkım, içeri geri dön. Dediğimi yap. Bunu görmene gerek yok."

Bir hıçkırıkla kapıya doğru ilerledi, o sırada dışarı çıkmış olan Maksim de ona yardım etti. Max, kardeşinin eşini Darkhaven'a geri getirirken onu sabitlemek için kolundan tuttu.

Kapılar kapanıp Max ve Victoria tekrar içeri girdiklerinde Kade'in babası, "Onu bana verin," dedi. "Ölü oğlumu bana verin."

Kade Seth'i ona bıraktı ve babasının cesedi ayak bileğine kadar inen karda yalınayak, yerleşkenin merkezine yakın duran Darkhaven'ın şapeline doğru taşımalarını izledi. Orada, âdet olduğu üzere, Seth'in cesedi bir sonraki gün doğumunda yapılacak cenaze töreni için hazırlanacaktı.

Kade, Alex'in kollarının sıcak bir kucaklamayla onu sardığını hissetti ama bu, leşe üşüşen bir akbaba gibi içini kemiren soğuk pişmanlığı hafifletmek için çok az şey yaptı.

Birkaç saat sonra kardeşinden geriye güneşin kavurduğu bir kül yığınının ya da Kade'in akrabaları arasındaki yerinden başka bir şey kalmayacaktı.

Harmony'ye döndüklerinde savaşçılar, bir süre önce uçak pistindeki soğuk hava deposundan ve kasabanın küçük kliniğinden birkaç cesedi ortadan kaldırma göreviyle başlayan yerel halkla durumu düzeltmek için uğraşıyorlardı.

Chase ve Hunter, çalılıkların birkaç mil ötesindeki bir av patikasında bekleyen kar motorlarının yanında buluştuklarında Tegan kuru bir sesle, "Buradaki kar ve vahşi doğanın tek güzel yanı, burada çok fazla lanet olası kar ve vahşi doğa olması," dedi.

Toms ailesi, Koca Dave ve Lanny Ham'le birlikte Harmony'den kızakla ayrılmışlar ve Kadim'in son kurbanlarının hepsini bölgedeki dağlarda bulunan bir mağaraya taşımışlardı. Stratejik olarak ateşlenen birkaç silah sesi mağaranın ağzındaki buz ve kayayı çökertmiş, mağarayı mühürlemiş ve ölümlerin bir sonraki buzul çağına kadar bulunamamasını sağlamıştı.

"Gideon'dan bu operasyonun ikinci aşaması hakkında bir haber var mı?" Tegan, o günkü görev listesinin şehir içi kısmını koordine etmekle görevlendirilmiş olan Chase'e sordu

"Her şey yerli yerinde," dedi Chase. "Gideon, Harmony'nin belediye başkan vekili Sidney Charles'la konuştu ve Bay Charles'a Fairbanks'teki Alaska Eyalet Polis Teşkilatı'ndan gönderilen birimin bir saat içinde kasaba halkına toplu olarak hitap etmek ve ifadeleri toplamak üzere gelmesi gerektiğini bildirdi."

"Anladığım kadarıyla Belediye Başkanı da bunu kabul etmiş?"

Chase başını salladı. "Gideon'a her vatandaşın katılımını bizzat sağlayacağını söyledi. Biz konuşurken Harmony'nin kilisesinde toplanıp bizi bekliyorlar."

Tegan alçak sesle kıkırdadı. "Peki, geriye ne kalıyor? Haneye tecavüz, delilleri karartma, olay yerini tehlikeye atma, polis memuru kılığına girme, yaklaşık yüz insanın zihnini bir çırpıda temizleme ve bunu gün ağarmadan önce yapma..."

Chase sırtıttı. "Hepsi bir günlük iş."

Kade, gün ağarmadan önceki son dakikalarda tüm yerleşke sakinlerinin Seth'e veda etmek için toplandığı Darkhaven şapelinde hoş karşılanacağından emin değildi. Bu lanet ritüeli tamamen dışarıda bırakmaya niyetlenmişti, Alex'in önünde kafese kapatılmış gibi volta atıyordu.

Saatler öğleye, kış güneşinin nihayet kısa bir süreliğine görüneceği ana yaklaştıkça, hayvan. Sonunda, daha fazla dayanamadı.

"Orada olmalıyım," diye ağzından kaçırdı ve kulübesinin oturma odasındaki kanepede oturan Alex'in önünde durdu. "Şu anda onlara ait olduğumu düşünseler de düşünmeseler de orada olmalıyım. Seth için. Ve kendim için de. Lanet olsun, hepsinin söyleyeceklerimi duymaya ihtiyacı var."

Kulübeden hışımla çıktı ve donmuş arazide ilerlemeye başladı. Yaklaşan gün doğumunun aydınlattığı hafif mavi tonlu kar, onu şapele doğru götüren her uzun adımda botlarının altında çtırdıyordu.

Küçük kütük binanın pencereleri gün doğumu beklentisiyle çoktan sıkıca kapatılmıştı. Kade yaklaştıkça, içerideki kederli insanların aralıklı seslerine karışan, özel dua ederken alçalan seslerin yumuşak mırıltısını duydu.

Kapının mandalına uzanmadan önce bile sunakta yanacak olan sekiz mumun parafin kokusunu ve gerçekleşmek üzere olan sonsuzluk ayinine hazırlık olarak Seth'in bedenini mesheden parfümlü yağın mis gibi kokusunu alabiliyordu.

Onu kutsamak ve temizlemek için sekiz ons yağ. Bedeni güneşe teslim edilene kadar onu örtecek sekiz kat saf beyaz ipek. Cenaze töreninin son anlarında Seth'e özel olarak katılmak üzere yaşayanlar arasından seçilecek kişi için sekiz dakikalık kavurucu ultraviyole ışınlarına maruz kalma süresi.

"Siktir," diye fısıldadı Kade, her şeyin gerçekliği üzerine çökünce şapelin kapısında durakladı.

Kardeşi ölmüştü.

Ailesi yas tutuyordu.

Ve Kade tüm bunlar için kısmen de olsa kendini suçlu hissediyordu.

Şapelin kapısını açtı ve içeri adım attı. Neredeyse bütün kafalar ona doğru dönmüştü; bazıları ona acıyarak bakıyor, bazıları da Tarikat'tan ayrıldığı bir yıl içinde dönüştüğü yabancı gibi ona bakıyordu.

Şapelde toplanan herkes tören kıyafetlerini giymişti; kadınlar siyah kapüşonlu elbiseler, erkekler kuşaklı uzun siyah cüppeler giymişti. Anne ve babasını sıraların en önünde, Maksim ve Patrice'le birlikte ayakta dururken buldu, hepsi siyahlar içindeydi, yüzleri şoktan solmuş, gözleri kederden kırmızıya dönmüştü. Seth Patrice'le çiftleşmiş miydi?

Dul kadın, kan bağlarını simgelemek için kukuletalı kırmızı bir elbise giyerdi. Sunağın üzerinde beyaz ipekle koza gibi sarılmış bedeni, kıpkırmızı tek bir öpücüğü taşıyacak, Cins Eşi kendi dudaklarını çizecek ve ardından son bir veda için ağzını onunkine bastıracaktı.

Kade kendi türünün ciddi geleneklerini düşünürken Alex'i düşünmeden edemiyordu. Cenaze sunağında yatan kişinin kendisi olduğu, yüzünün Seth'inki gibi değiştiği, beyaz ipek örtünün altında Kan Tutkusu tarafından dondurulduğu bir geleceğe göz atmaktan kendini alamıyordu. O zaman Alex onu sevecek miydi?

Hakkında bildiği onca şeyden sonra, şimdi ondan kendisini sevmesini isteyebilir miydi? Son birkaç saat içinde gördüğü ve duyduğu her şeyden sonra, bir daha onun güvenine ya da sevgisine sahip olmayı bekleyebilir miydi?

Peki ya bu şapelde toplanan insanlar? Bu Darkhaven'daki akrabaları, söyleyeceklerini söyledikten sonra onu küçümsemekten başka bir şey yapacak mıydı?

Kade bilmiyordu. Şu anda da pek umurunda değildi. Orta koridora doğru yürüdü, savaşta yıpranmış, kan lekeli siyah tulumunun içinde ne kadar yersiz görüldüğünü biliyordu, kalçalarındaki kemerden silahlar ve bıçaklar fırlarken, pabuç tabanlı botları cilalı ahşap yolda sunağa doğru yankılanıyordu.

Kade şapelin önüne doğru yürümeye başladığında babasının bakışları karanlık bir şekilde daraldı. Dolu sıraların yanından geçerken, kardeşi için edilen duaların ve usulca fisıldanan övgülerin sessiz mırıltılarını duydu.

"Her zaman çok sevimli bir çocuktuk, değil mi?" diye düşündü birisi zar zor duyulabilen bir sesle. "Böyle bir şeyin başına gelmiş olması ne kadar trajik."

"Seth çalışkan ve sorumluluk sahibi biriydi," diye hatırlıyordu başka bir fısıltı. "Bir gün kendisi de iyi bir Darkhaven lideri olabilirdi."

"Zavallı Kir ve Victoria, kalpleri kırılmış olmalı," dedi bir başka kederli sakın, sesi o kadar kısıktı ki Kade yanlarından geçerken zorlukla duyabildi. "Seth'in Rogue'a dönüşebileceği kimsenin aklına gelir miydi? Ne büyük bir kayıp ve ailesi için ne büyük bir hayal kırıklığı."

"Kir bu konu hakkında konuşmayı reddetti," diye cevap geldi. "Anladığım kadarıyla çok utanıyor, Kade Seth'i eve getirdikten sonra kimsenin cesede yaklaşmasına izin vermedi."

"Doğru," diye bir başkası gizlice söze karıştı. "Victoria ısrar ettiği için Kir cenaze töreni için bir araya gelinmesine bile izin verdi. Sanki Seth'i hiç var olmamış gibi ortadan kaldırmak istiyordu."

Kade şapelin önündeki mihraba doğru ilerlerken arkasından fısıldanan sessiz spekülasyon dalgasını duymazdan geldi. Babasının utancı ve onaylamaması onu şaşırtmamıştı. Son derece disiplinli, katı ve mükemmel Kir, en sevdiği oğlunun Kan Tutkusu'na yenik düştüğünü kabul etmeye tenezzül etmek şöyle dursun, ailede bir Düzenbaz'a asla müsamaha göstermezdi.

Kade de utanıyordu, kardeşinin zayıflıklarından ve affedilmez yanlışlarından çok, çok geç olmadan Seth'in hayatını değiştirmesine yardım edemediği için utanıyordu.

"Bu an kardeşime ait," dedi akrabalarından ve Darkhaven'ın diğer sakinlerinden oluşan gruba hitaben. "Bu zamanın bir saniyesini bile Seth'ten çalmak istemiyorum ama hepinizin bilmesi gereken şeyler var. Sonunda başına gelenlerden dolayı onu kınamadan önce hepinizin anlaması gereken şeyler."

"Otur, Kade." Babasının sesi alçak ve düzdü ama gözleri emir verir gibiydi. "Bunun ne yeri ne de zamanı."

Kade başını salladı. "Biliyorum. Çok daha önce ortaya çıkmalıydım. Belki daha önce bir şeyler söyleseydim kardeşimin bir şansı olurdu. Belki de ölmemiş olurdu."

Babası ayağa kalktı ve banktaki koltuğundan kalktı. "Burada söyleyeceğin hiçbir şey hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O yüzden dilini tut evlat. Bırak öyle kalsın."

"Yapamam," dedi Kade. "Seth'in sırrını çok uzun süre taşıdım. Ben de kendi sırlarımı taşıyordum. Onları bırakmanın zamanı çoktan geldi de geçiyor."

Kade'in annesi yeni bir gözyaşı hücumuna karşı gözlerini kırptırdı, ince bir eli karnının şişliğini kucaklıyordu, içinde bir çift ikiz oğlan daha büyüyordu. "Neden bahsediyorsun sen? Ne sırları, Kade? Lütfen... Bilmek istiyorum."

Babasının onaylamayan bakışlarının ötesine, nazik annesinin nemli gözlerinde yüzen yakarışa baktı. Belki de bu odada, tüm bu tanıkların önünde söyledikleri, yakında aynı yetenekle, aynı baştan çıkarıcı, vahşi çağrıyla doğacak yeni çift kardeşe bir gün yardım edebilirdi

-O ve Seth'in sahip olduğu şey. Sırf bu nedenle bile konuşmak zorundaydı.

Ve sonra, Alex vardı.

Kade'in bakışları, sessizce girdiği ve şimdi kapalı kapıların yanında durduğu kalabalık şapelin arka tarafına kaydı, sabit bakışları güçlü olduğu kadar şefkatliydi. Başını hafifçe salladı, bu odada gerçekten önemli olan tek onaydı bu.

"Kardeşim iyi değildi," dedi sessiz topluluğa. "Çocukluğumuzdan beri ikimiz de doğuştan sahip olduğumuz yetenekle mücadele ettik. Belki başka birinde, mesela sende, anne," dedi, kendisinin de sahip olduğu eşsiz yetenekten bahsederken ona bakarak, "bu yetenek bir güç olabilirdi. Seth ve benim içinse bir lanete dönüştü. Kibirden aptallaşmış ve sonuçlarını anlayamayacak kadar saf olan çocuklar için çok fazla güçtü. Senden miras aldığımız yeteneği kötüye kullandık. Başlarda bunu bir oyun gibi gördük, ormanda bir kurt sürüsüyle koştuk, onlarla avlandık... onlarla öldürdük. Vahşiliğin bizi yönetmesine izin verdik. Bir noktada Seth'in duramayacağını anladım."

"Ah, oğlum," diye nefes nefese kaldı. "Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu-"

"Bunu biliyorum," diyerek, kızın kendisine ait olmayan başka bir suçu üstlenmesine fırsat vermeden sözünü kesti. "Kimsenin hiçbir fikri yoktu. Seth ve benim gerçeği gizlememiz yanlıştı. Geçen yıl Alaska'dan ayrıldığımda durumu daha da kötüleştirdim."

Kir'in kaşları daha da çatıldı. "Nasıl daha kötü?"

"Seth bir insanı öldürmüştü." Kade cemaatten yükselen dehşet dolu solukları duymazdan geldi ve gözlerini babasına dikti. "Öldürmüştü ve öldürdüğünü biliyordum. Bana bunun asla tekrarlamayacağı bir hata olduğuna söz vermişti. Ona inanmadım. İnanmak istedim ama kardeşimi çok iyi tanıyordum. O zaman bir şeyler yapmalıydım. Bunu bir daha yapmayacağından emin olmanın bir yolunu bulmalıydım. Bunun yerine, gittim."

Kade konuşurken odanın üzerine sessizlik çöktü. Babasının okunamayan bakışlarına maruz kalan Kade'in omuzlarına çöken soğuk, ıslak bir ağırlık gibi sonsuza dek uzanıyordu. Kade'in annesi bu korkunç sessizliği doldurmak için acele etti.

"Gitmek zorundaydın, Kade. Tarikat'ın Boston'da senin yardımına ihtiyacı vardı. Orada yapman gereken önemli işler vardı-"

"Hayır," dedi Kade, yavaşça inkâr ederek başını sallayarak. "Tarikat'a katıldığım için mutluydum ama ayrılma nedenim bu değildi. Pek sayılmaz. Alaska'dan ayrıldım çünkü kalırsam Seth gibi olacağımdan korktum. Kendimi kurtarmak için kardeşimi terk ettim -hepinizi terk ettim- ve kendi bencil nedenlerim yüzünden Boston'a kaçtım. Yaptığım şeyde hiçbir onur

yoktu."

Bunu söylerken şapelin arka tarafına baktı ve Alex'in bakışlarıyla karşılaştı. Alex onu yargılamadan dinliyordu, odadaki tek çift göz ona küçümseyerek ya da şaşkın bir inançsızlıkla bakmıyordu.

"Seth'in yaptığı şey yanlış," diye devam etti Kade. "Hastaydı, belki de yardım edilemeyecek durumdaydı, zayıflığı onu Rogue'a dönüştürmeden önce bile. Ama tüm bunlara rağmen, onuruyla öldü. Seth'in birkaç saat önce yaptığı fedakârlık sayesinde ben hayattayım. Daha da önemlisi, bu odanın arkasında duran güzel, olağanüstü bir kadın var ve o da Seth'in hayatının son anlarında yaptıkları sayesinde hayatta."

Bütün grup Alex'e bakmak için döndü. Alex ne bu ani ilgiden ne de Kade'in duyurusu üzerine şapelde dolaşan spekülasyon ve merak fısıltılarından ürktü.

"Seth mükemmel değildi," dedi Kade. "Tanrı biliyor ya, ben asla olamayacağım. Ama kardeşimi seviyordum. Ve bugün yaptıkları için ona her şeyi borçluyum."

"Onu çok iyi onurlandırırıyorsun," diye mırıldandı bir erkek sesi Kade'nin solunda bir yerden. Göz ucuyla baktı ve Maksim'in ayakta durduğunu gördü. Ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Bugün burada hepimizi onurlandırırıyorsun, Kade."

Amcasından -arkadaşından- gelen övgü beklenmedikti ve Kade'in boğazını sıktı. Sonra odadaki diğerlerinden de benzer mırıltılar yükseldi.

Kir öne doğru yürüdü ve elini Kade'in omzuna koydu. "Vakit geldi. Şafak sökmek üzere ve Seth'i güneşe çıkarmalıyım."

Kade uzandı ve parmaklarını babasının bileğindeki kalın kuvvete doladı. "Bırak beni. Lütfen... ben olmalıyım baba."

Kesin bir ret bekliyordu. Kade'i, Breed cenaze geleneğinin gerektirdiği sekiz dakikalık güneşe maruz kalma süresi boyunca Seth'in bedenine eşlik etme yükünü -son onuru- üstlenmekte ısrar etmeye zorlayacak karanlık bir bakış.

Ama Kir itiraz etmedi. Kade kirli savaş gömleğini ve silah kemerini çıkarıp yakındaki ahşap bankın üzerine koyarken hiçbir şey söylemeden bir adım geri çekildi.

Mihraba gidip kardeşinin kefenlenmiş cüssesini kollarının arasına aldıktan sonra kilisenin karlı arka bahçesine açılan koridorda yürümeye başladı; öğle güneşi tepedeki kış kasvetini yeni yeni yarmaya başlamıştı.

BÖLÜM

Otuz iki

Alex Kade'in kulübesinde bekledi, Darkhaven'ın şapelinin arkasındaki avluda maruz kalacağı şey için endişeliydi. Açıkta kalan derisine tam sekiz dakika boyunca ultraviyole ışık tutulacaktı. Görev Kade'in kardeşinin bedenini güneşin tüketen ışınlarına terk etmesine izin vermeden önce sekiz dakikalık dayanılmaz bir acı.

Kade'in amcası Maksim ve Patrice adındaki genç Breedmate olmasaydı Alex'in Breed'in cenaze geleneği hakkında hiçbir fikri olmayacaktı, her ikisi de Kade'in Seth'in cesedini taşımasından sonraki dakikalarda kendilerini tanıtmak için geri dönmüşlerdi. İkili sıcak ve misafirperver davranmış, cemaatin geri kalanı Darkhaven yerleşkesindeki tüm binaları birbirine bağlayan yeraltı tünellerinden ayrılırken Alex'le birlikte beklemişti.

Max ve Patrice, Alex'e Kade'in odasında onu beklemeyi ve yanıklarına bakmaya yardım etmeyi teklif etmişlerdi ama Alex elinden geldiğince kibarca reddetmişti. Kade'in üzerine titrenmesini isteyeceğini sanmıyordu. Şu anda onu orada isteyeceğinden bile emin değildi, bu endişe onun dönüşünü beklemeyi daha da uzatıyordu.

Ama Kade'in ayak seslerinin kulübenin ön verandasına doğru geldiğini duyduğunda kendi düşünceleri rüzgârdaki kor gibi uçup gitti.

Alex kapıya koşup açtı ve Kade'in arkasında gün ışığı parlarken orada dikildiğini görünce şaşkına döndü. İnanılmaz bir şekilde, kardeşine verdiği sekiz dakikadan sonra Kade tünelleri kullanmamış, bunun yerine şapelden kamarasına kadar arazide yürümüşü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Alex, soluk gümüş gözleri yüzünün kızarmış, kabarmış derisinden ona bakarken. Boğazı sanki bir yumruğa sıkışmış gibi sıkıştı. "Hemen içeri gel."

Yanından geçerken çıplak omuzları, kolları ve gövdesi, bir adım ötede hissedebileceği bir sıcaklık yayıyordu. Belli ki acı çekiyordu ama cildindeki görünür UV hasarının ötesinde hiçbir belirti göstermiyordu.

"Benimle gel," dedi Alex. "Seni bekleyen serin bir banyom var."

Alex ona sorgulayan bir bakış fırlattı.

"şapelde Maksim ve Patrice ile tanıştım. Bana geri döndüğünde neye ihtiyacın olabileceğini söylediler." Bunun zerine ağzı hafifçe kıvrıldı, ama konuşmaya çalıştığında sesi hırıltılı bir vıraklamadan başka bir şey değildi. "Haydi, Kade. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Onunla birlikte koridorun sonundaki banyoya kadar yürüdü. Alex onun soyunmasına yardım ederken hiç direnmedi, karo dşeli zeminde dururken botlarını ve çoraplarını teker teker çıkardı, denge için ona tutunurken geniş avucu omzunda elektrikli bir demir gibi hissediyordu. Alex dikkatlice onun siyah taytını ve külotunu çıkardı. Her zamanki gibi vücudunun erkeksi mkemmeliliğine ve *gliflerinin* karmaşık sanatına vurularak yumuşak bir nefes almasına engel olamadı, ancak şu anda onun çıplaklığını görmekten fazla zevk alamayacak kadar yanıklarını yatıştırmakla ilgileniyordu.

Adamın küvete girmesine yardım etti ve uzun, derin bir i çekişe dönüşen bir tıslamayla yavaşça serin suya batışını izledi.

"Bu iyi mi?"

İnledi ve hafifçe başını salladı, ısınan teninden çıkan buhar suyun yüzeyinde kıvrılırken gözleri kapandı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı kalın bir sesle ve banyonun derinliklerine yerleşti.

Alex yumuşak bir bez aldı ve küvetin içine daldırdı. "şimdi rahatla. Gerisini ben hallederim."

Berrak, soğuk suyu adamın omuzlarındaki kabarmış kütlenin üzerine yavaşça damlattı. Aynı şeyi yanmış sırtına ve göğsüne, sonra da güçlü, çıplak kollarına yaptı. Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde bezi yüzüne götürdü ve zayıf, köşeli yanaklarının ham, kızarmış derisini, çenesinin ve kaşının güçlü, sert çizgilerini temizledi.

O daha da gevşerken Alex başını nazikçe arkaya yatırdı, böylece abanoz saçlarını ıslatıp kafa derisinin üzerinden soğuk su geirebildi. "Bugün şapelde Seth ve kendin hakkında söylediklerin... Seninle çok gurur duydum Kade. Orada yaptığın gibi dik durmak büyük cesaret isterdi."

Homurdandı, sözsüz bir inkâr sesiydi.

"Öyle düşünmüyor olabilirsiniz ama Seth'e iyi bir ağabeylik yaptınız. Sanırım bugün herkes bunu gördü. Sen de ailen için iyi bir evlatsın."

Kara kaşları çatılırken göz kapakları hafifçe aralandı. "Birkaç dakika konuştuk," diye kuru bir sesle mırıldandı. "Hepsi bu kadar. Geçmiş silmiyor. Hiçbir şey ifade etmiyor."

Alex onun saçlarına biraz daha su sıktı ve parmaklarını şefkatle ipeksi saç tellerinde gezdirdi. "Neden kendine bu kadar yükleniyorsun?"

"Kardeşimin ne olduğunu görmek size bunun cevabını verecektir," dedi, kelimeleri hırıldayarak söyledi. "Eminim onun neler yapabileceğini hatırlatmama gerek yoktur. Harmony'nin dışındaki ormanda bunu ilk elden gördünüz."

"Evet," diye yumuşak bir sesle onayladı Alex. "Ettim. Ama o Seth'ti, sen değil. Yoksa sana gördüklerimi anlattığımda bana söylediklerinin tam da bunlar olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Seth bir katildi, sen değil."

Nefesinden canlı bir küfür çıkardı ama Alex onun yükselen öfkesini görmezden geldi.

"Rogue'a giden Seth'ti, Kade. Bu senin de gideceğin anlamına gelmez."

Küvetin içinde kıpırdandı ve başını kaldırarak Alex'in gözlerinin içine baktı. "Hayatımın büyük bölümünde Alex, gerçeklerden saklandım, inkâr içinde yaşadım. Kontrol edemediğim şeylerden kaçtım. Kendimle sorunlarım arasına yeterince mesafe koyarsam, onların ortadan kalkacağını düşündüm. Ama gitmiyorlar."

Alex başını salladı. Adam onun hayatı hakkında da konuşuyor olabilirdi. "Artık kaçmanın hiçbir şeyi çözmediğini biliyorum," diye fısıldadı. "Ayağa kalkmalı ve seni en çok korkutan şeylerle yüzleşmelisin. Bunu bana sen öğrettin, Kade."

Kaşları daha da çatıldı. "Ben de bunu yapmaya niyetliyim. Ama bunu yalnız yapmalıyım, Alex."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bugün şapelde ve dağda Seth'in cesedini uçurumdan çıkardığımızda bahsettiğim şeyler. Seni sorunlarımın ortasına atma riskini göze alamam."

"Bunun için biraz geç değil mi sence de?" Adamın sıkı çenesini okşadı, parmakları hassas derinin üzerinde sadece hafifçe gezindi. "Söylediğin her şeyi duydum. Kardeşine ne olduğunu gördüm. Seni anlıyorum."

Korku, Kade. Ama kaçmayacağım. Bir daha asla. Ve senin de beni uzaklaştırmama izin vermeyeceğim. Seni seviyorum."

Sert bir nefes verdi ve şimdi ona baktığında, kehribar kıvılcımları gözlerinin gümüş irislerini aydınlattı. Dudaklarının arkasında, keskin beyaz uçları ölümcül bir güçle parıldayan dişlerinin ışıltısını gördü.

"Seni seviyorum Kade," diye ısrar etti, geri adım atmayı reddederek. "Ve sen de beni sevmediğini bana şimdi ve burada söylemediğin sürece, ikimizin de yalnız kalması için hiçbir neden düşünemiyorum."

Çenesini sıkıca tutarak ona sertçe baktı. "Lanet olsun, Alex. Bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Seni gerçekten seviyorum. Ve bu her şeyi karmaşıktırdı."

Zar zor hissettiği bir mizahla gülümsedi. "Senin için biraz fazla gri mi?" diye sordu usulca. "Ben de her şeyi basit, siyah ve beyaz tutmayı seven biri olduğumu sanıyordum."

Gülümsemesine karşılık vermedi. Bunun için fazla ileri gitmişti. Alex geri çekilirken, onun gözlerinin dudaklarından boğazının dibine doğru kaydığını gördü.

Kade'in aç gözlerle o noktaya bakmasını izlerken nabızı hızlı hızlı atıyor, bu hızlı tik taklar daha da şiddetlenerek zonklamaya dönüşüyordu. Onu kendisine bakarken yakaladı ve aniden gözlerini kaçırdı. Derisinin yüzeyinin altında çarpan kanının farkında olduğunu gizlemeye çalıştı. Susuzluğunu ondan saklamaya çalıştı.

Alex ikna edici bir dokunuşla bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Kim olduğunu ya da neye ihtiyacın olduğunu inkâr etmek zorunda değilsin Kade. Benden değil. Artık değil."

Sessizce ıslak bezi yere bıraktı ve saçlarını boynundan uzaklaştırarak kendini onun ağzına doğru konumlandırırdı.

Kade nefesini içine çekip, sonra da kızın tenine doğru hararetli bir şekilde üflerken, kızın adı dudaklarında saygılı bir fısıltıya dönüşmüştü. Kade hızlı bir hareketle onun üzerine indi, keskin ısırığı ihtiyaç ve gizlemek için hiçbir çaba göstermediği bir çaresizlikle doluydu.

Zach Tucker'ın Harmony'deki evinde, Fairbanks'teki karakoldan yeni gelmiş bir çift Alaska Eyalet Polisi, oturma odasındaki kanepeye çökmüş, sessizlik içinde uyukluyorlardı.

Yanlarındaki koltukta oturan Belediye Başkanı Sidney Charles da transa geçmiş bir halde usulca horluyordu. Yaşlı Yerli adam, istemeden de olsa, Tarikat'ın şehirdeki görev hedeflerine son derece yardımcı olduğunu

kanıtlamıştı. Sadece o değil

Birkaç saat önce Harmony'deki tüm vatandaşları kiliseye çağırma sözünü yerine getirmişti ama aynı zamanda, uçakları Fairbanks'ten gün ağarırken indiğinde yeni gelen Staties'e Zach Tucker'ın evine kadar eşlik etme nezaketini de göstermişti.

Brock hâlâ Jenna'nın kulübesinde görevde olduğu için Tegan, Chase ve Hunter operasyonlarını Tucker'ın evine taşımışlardı. Gün ışığının az olduğu birkaç saati orada beklemişler, boş zamanı ölü polisin bilgisayar kayıtlarını incelemek ve evdeki yolsuzluğuna dair daha fazla kanıt aramak için kullanmışlardı. Çok uzağa bakmalarına gerek kalmamıştı.

Zach Tucker bir polis olabilirdi ama kayıt tutma konusunda bir muhasebecinin gözüne sahipti. Bölgede dağıtılmak üzere Skeeter Arnold'un evine gelen her uyuşturucu anlaşmasını ve kaçak içki şişesini kayıt altına alıyordu.

İki Staty uyandıklarında, Zach Tucker'ın yağmalanmış evindeki el yazısıyla yazılmış tüm defterleri ve bilgisayarda saklanmış tüm hesap tablolarını bulacaklardı. Zach'in birkaç yıl boyunca küçük yan işinden kazandığı hatırı sayılır paranın hepsini sakladığı kasayı bulacaklardı.

Üniformalı polisler, ikisinin de sarsamadığı bir önsezinin peşine düşecek ve onları Harmony'nin tek polis memurunun vahşice öldürölüp hayvanlar tarafından leşinin toplandığı ücra bir ormanlık alana götürecekti. Cesedin yanında, Skeeter Arnold'ın cep telefonunu bulacaklardı; telefonda Trooper Tucker'ı arayan ve ondan gelen çok sayıda arama kaydı vardı. Skeeter'ı hiçbir yerde bulamayan ve ondan haber alamayan Staties, Tucker'ın ve muhtemelen Skeeter'ın da kendilerini korkunç ve ölümcül bir şekilde yanlış giden bir anlaşmanın kaybeden tarafında buldukları sonucuna varacaklardır.

Fairbanks biriminden gelen polislerin bulamadığı şey Harmony'de başka garip olayların yaşandığına dair kanıtlardı. Kasabada hiç kimse, kurbanların isimleri bir yana, son zamanlarda meydana gelen ölümleri bile hatırlamazken ve AST'nin geçen haftaki sevkiyat kayıtlarının yarısını silen Boston kaynaklı stratejik olarak yerleştirilmiş bir bilgisayar solucanı varken, Eyalet polislerinin huzurlu bir kasaba olan Harmony'de hayal kırıklığı yaratan bir polis yolsuzluğundan başka bir şey aramaları için hiçbir neden yoktu.

Chase, Tucker'ın ev ofisinden çıkarken, "Bu işe yarayacak," dedi. "Bilgisayarın şifresi devre dışı bırakılmış ve bizim oğlanın cari yıl işlemlerini gösteren bir tablo monitörde açık bırakılmış. Bunlar

askerler Tucker'ın sadece bir pislik değil, aynı zamanda tam bir moron olduğunu düşünecekler."

Tegan kıkırdadı. "Ben burada insanlarla işimi bitireceğim. Hunter'a beş dakika içinde yola çıkacağımızı söyle."

Chase başını salladı. Bir adım attı, sonra durakladı. "Kade'den haber var mı?" "Henüz bir şey yok."

"Kardeşine yazık olmuş," dedi Chase, sesi garip bir şekilde ahşaptı.

"Evet," dedi Tegan. "Bu utanç verici."

Eski İcra Ajanı uzaklaşmak için döndüğünde Tegan boğazını temizledi. "Hey, Harvard. Seninle madende olanlar hakkında konuşmak istiyordum."

"Ne olmuş ona?"

"Sadece o Minion'u temiz ve hızlı bir şekilde öldürmek yerine bir süre boğazından tutarken aklından ne geçtiğini merak ediyorum."

Chase'in sırtışı nedense yüzüne çok dar geliyordu. "Sadece biraz eğleniyorum, hepsi bu."

Tegan gözlerini dikmiş, zaman zaman biraz pervasız olsa da Tarikat için değerli bir varlık olduğunu kanıtlamış olan bir zamanların boğazlı ajanını değerlendiriyordu. "Eğlence seni öldürebilir, adamım. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Chase'in ifadesi kayıtsızdı, omuzlarını rahatça kaldırmıştı, umursamazdı. "Elbette, Tegan. Tavsiyen için teşekkürler. Aklımda tutacağım."

Tegan onun dışarı çıkışını izledi, sonra dikkatini, kendisi ve diğer vampirler kasabadan birkaç mil uzaklaşacak kadar zaman bulduklarında, transa girmiş insanları uyandırma talimatını vermeye yöneltti.

BÖLÜM

Otuz üç

Kade, Darkhaven yerleşkesindeki odasının önünde siyah ipek bir bornozla durmuş, arazinin geniş arazisine bakan arka verandanın ahşap direğine yaslanmıştı. Güneş çekildikten birkaç saat sonraydı ve karanlık bölgeyi bir kez daha örtmüştü. Düşüncelerinde kaybolmuş, aurora borealis'in yeşilimsi ışıltısının yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünde süzüldüğü uzak ufka bakıyordu.

Alex ona katılmak için dışarı çıktı. Onun arkasından usulca yürüdüğünü duydu, kollarını nazikçe beline doladığında gözlerini kapattı. Boğazının arkasından yumuşak bir ses çıkardı, sonra parmaklarını cüppesinin beyaz saten kolunun altından şefkatle geçirip çıplak kollarını okşadığında içini çekti.

Günün büyük bölümünü onun yatağında, birbirlerinin kollarında yatarak geçirmişlerdi. Vücudu cenaze töreninden sonra hâlâ iyileşiyordu ama Alex'in verdiği kan sayesinde çok daha iyiydi. Artık derisi sadece kırmızı ve yumuşaktı, kabarmış ve acıyla kavrulmuyordu. Libidosu ona Alex'i isteyecek kadar iyi olduğunu hatırlatıyordu. Tanrı biliyordu ki, onu arzulasını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

"Seni uyandırmak istememiştin," diye mırıldandı, yıldızların aydınlattığı gökyüzünün altında birlikte durup uzaklarda dans eden aurorayı izlerken. "Son birkaç gündür çok şey yaşadın. Biraz daha dinlenmelisin."

Alex onun önüne doğru ilerledi ve sıcaklığına gömüldü. "Ben de sana aynı şeyi söylemek için buraya geldim. Nasıl hissediyorsun?"

Homurdandı, kısa bir baş sallama hareketi yaptı. "Sayende daha iyiyim. Ve sen kollarımdayken daha da iyi oluyorum."

Onun nazik öpücüğünü karşılamak için başını kaldırdı. Dudaklarının fırçası sıcak ve davetkârdı. Yaşadıkları her şey için şefkatle doluydu ve önlerinde hâlâ neler olabileceğine dair geçici bir umutla olgunlaşmıştı.

"Bugün sana ihtiyacım vardı Alexandra," diye fısıldadı Alexandra'nın ağzına. "İhtiyacım olmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım ama ihtiyacım olan tek şey sensin. Bugün benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sadece burada olduğun için bile teşekkür ederim."

Ona gülümsedi, sesi duygusallıkla yumuşamıştı. "Bunun için bana teşekkür etmene hiç gerek yok."

"Tanrım, seni seviyorum," diye mırıldandı, ona bakarken göğsü sıkışıyordu. "Beni onurlandırırıyorsun Alex. Beni alçakgönüllü kılıyorsun. Ne kadar farkında olduğunu sanmıyorum. İstedığın erkeğe sahip olabilirsiniz."

Uzanıp adamın yanağını acı veren bir tatlılıkla okşadı. "Seçebileceğim tek bir erkek var. Sevebileceğim tek bir erkek."

Başını onunkine doğru eğip derin ve tutkulu bir öpücükle ağzını yakaladığında sözleri kısık bir iniltiyle yok oldu. İhtiyaç içinde kabarmıştı, sıcak ve talepkâr. Alex'i istiyordu; onu yatağında, dişlerinin arasında istiyordu. Onu sahip olabileceği her şekilde istiyordu.

Arzusu o kadar büyüktü ki, kulübesinin ön kapısına hızla vurulduğunu duymadı bile.

Alex nefesi kesilmiş bir halde geri çekilmeseydi bunu tamamen görmezden gelecekti. "Burada biri var."

"Umurumda değil." Kade onu tekrar öpmek için hamle yaptı.

Kapı tekrar çaldı, şimdi daha yüksek sesle. Israrcı ve talepkâr.

Kade onun güzel yüzünü okşarken bir küfür savurdu, sonra kapıya doğru ilerlemek için geri çekildi. Kapıyı açmadan önce bile diğer tarafta kimi bulacağını biliyordu.

"Baba," dedi, kırılmış ses tonunun bir selamlama olarak yorumlanması pek mümkün değildi.

Kir ona baktı, sonra Kade'in omzunun üzerinden geçerek Alex'in arka verandadan içeri girdiği yere baktı. "Konuşmamız gerek."

Kade dimdik durdu ve eşiği bedeniyle kapattı. "Söylemem gereken her şeyi söyledim."

"Ama ben yapmadım." Alex'e doğru bir bakış daha attı. "Beni dinle. Lütfen, oğlum."

Kade daha önce babasının kendisiyle konuşurken bu sözcüklerden birini söylediğini hiç duymamıştı. Belki de bu yüzden sonunda kapının kolundaki ölümcül tutuşunu gevşetmiş ve babasının içeri girmesine izin vermek için kenara çekilmişti.

Ama Alex söz konusu olduğunda yerinden kıpırdamaya niyeti yoktu. "Bana söyleyeceğin her şeyi Alexandra'nın önünde de söyleyebilirsin. O

benim dostum. Ben de

ondan hiçbir şey saklamayın."

Kir'in kaşları gururlu alnının üzerinde hafifçe kalktı. "Elbette." Başını Alex'e doğru eğdi, bu ona Kade'den birkaç küçük puan kazandıran bir saygı jestiydi. "Biraz otursak senin için sorun olur mu evlat?"

Kade başıyla onayladıktan sonra elini Alex'e uzatarak onlara katılmasını işaret etti. Alex süzülerek kanepede Kade'in yanına oturdu, Kir de karşılarındaki deri sandalyeyi aldı. Yaşlı erkek uzunca bir süre sadece ikisine baktı, ifadesi okunmuyordu, kurnaz gözleri onları sessizce değerlendirirken kırışmıyordu.

"Bugün hiç gelmesin diye dua ettiğim bir gündü," dedi sonunda. Derin sesi kederden hâlâ ham olduğu için boş geliyordu. "Çok uzun zamandır, siz çocukluğunuzdan beri, kardeşinizi kaybetme korkusuyla yaşadım."

Kade bakışlarını kaçırdı, üzerinde taze bir utanç yükseliyordu. "Hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum, baba. Biliyorum... ah, Tanrım." Alex elini onunkinin içine soktu, parmakları onunkine dolandı. Kade boğazına yerleşmiş gibi görünen külü yuttu. "Bunun Seth değil de ben olmasını dilediğini biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi Kir. Bunun üzerine Kade'in başı yukarı kalktı ve babasının sesi yumuşadı. "Ne istediğimi ya da ne hissettiğimi bilmiyorsun. Kendimden hiçbir şeyi sana vermediğim halde nasıl bilebilirsin ki? Onun yerine her şeyimi Seth'e verdim. Ona çok fazla şey verdim."

Kade omuz silkti. "O senin oğlundu. Onu seviyordun."

"Sen de benim oğlumsun," diye yanıtladı. "Ve ikinizi de seviyorum, Kade. Ama buna daha çok ihtiyacı olan Seth'ti. O hiçbir zaman senin bağımsızlığına sahip olmadı. Senin cesaretinle doğmadı."

Kade kaşlarını çattı. "Onun üzerine titriyordun. Herkes öyleydi."

"Evet," diye itiraf etti. "Çünkü sen ondan daha güçlüydün, Kade. Her yönden ondan daha iyiydin. Seth de bunu en az benim kadar iyi biliyordu. Ona senden daha fazla ilgi göstererek başarısızlıklarını telafi etmeye çalıştım ama bu onu daha da şımarttı."

"Darkhaven işlerini senin için halletmesine izin verdin," diye belirtti Kade. "Onu kendi Darkhaven'ı için yetiştiriyor gibiydin."

Kir yavaşça başını salladı. "Bir babanın nafile umutları, başka bir şey değil. Ona kendi başına bir şeyler yapabilmesi için şans vermeye çalıştım. Defalarca

denedim. Seth asla iyi bir lider olamazdı. Çok zayıftı, çok güvensizdi."

"Peki ya ben?" Kade sordu, soru ağzından kaçtı ama geri ısırmaya fırsat bulamadı.

"Sen," dedi Kir düşünceli bir ifadeyle ona bakarken. "Sen evcilleştirilemezdin. Annenin rahminden uluyarak ve tekmeler atarak çıktığın andan itibaren durdurulamazdın. Sen doğanın bir gücüydün, Kade. Sana bakan herkes senin eşsiz, özel bir şey olduğunu gördü. Bir zamanlar senden çok da farklı olmayan bir çocuk tanımıştım."

"Grigori," diye mırıldandı Kade, babasının yüz ifadesinin hafif bir şaşkınlıktan hatırlanan bir pişmanlığa dönüşmesini izlerken.

"Grigori," diye tekrarladı Kir sessizce. "Sanırım diğer kardeşim Maksim'den onun hakkında bir şeyler duymuşsunuzdur."

Kade başını salladı. "Max bana biraz anlattı. Grigori'nin senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum ve onun Rogue'a gittiğini de biliyorum."

Kir'in kaşları bir parça kalktı. "Evet, öyle yaptı."

"Ve sen de bir gün onun gibi olacağımı düşündün."

"Sen mi?" Kaşlarını çattı, sonra başını iki yana salladı. "Senin için hiç böyle düşünmemiştim. Endişelendiğim kişi Seth'ti. Bana Grigori'yi hatırlattın, bu doğru. Ondaki canlı, sağlam ve güçlü her şeyi sende gördüm, Kade. Ancak Seth'te bu özelliklerin hiçbiri yoktu. O sadece, sonunda onu mahveden aynı kusurlara ve güvensizliklere sahip olması bakımından kardeşime benziyordu. Bunu biliyordum ve Seth'e ne olacağı korkusuyla yaşıyordum. Sana gelince, tek umudum benim Grigori'yle düştüğüm duruma asla düşmemendi. Asla böyle bir kararla karşı karşıya kalmaman için dua ettim."

Babasının sözleri karşısında Kade'in kalbini soğuk bir şey sardı. Alex'in parmakları sanki o da Kir'in söyleyebileceklerinden korkuyormuş gibi Kade'in parmaklarının etrafında sıkılaştı. "Bana ne olduğunu anlat baba."

"Sevdiğin bir şeyi yok etmek zorunda kalmanın yükünü omuzlamak zorunda kalmanı hiç istemedim." Kir'in gözleri pişmanlıkla karardı. "Seth'i yeterince yakınımda tutarsam, ona kendini kanıtlaması için her fırsatı verirsem, gücümün onu ayakta tutmaya yetebileceğini düşündüm. Eğer Seth'in çocukluğundan beri onda gördüğüm zayıflığa teslim olmasını engelleyebilirsem, belki o zaman sonu Grigori gibi olmazdı. Belki sen de benim yapmak zorunda kaldığım şeyi yapmak zorunda kalmazdın."

"Max, Grigori'nin aileniz tarafından Kan Tutkusu yüzünden birini öldürdüğü haberi alındıktan sonra bir daha görülmediğini ve haber alınamadığını söyledi. Max bundan sonra Grigori hakkında konuşmayı reddettiğinizi söyledi."

Kir acımasızca başını salladı. "Ondan bir daha bahsetmeye gerek yoktu. O artık ölmüştü. Kardeşi olarak, onun bir daha asla adam öldüremeyeceğinden emin olmanın benim görevim olduğunu hissettim."

Alex bu ayık itiraf karşısında küçük bir nefes verdi. Kade babasının yolunun kendisinininkine ne kadar benzediğini, kendisini doğuran erkek hakkında ne kadar çok şey bilmediğini ya da Kade ve Seth doğmadan önce babasının nasıl bir hayat sürdüğünü keşfedince afallamıştı.

Bir küfür mırıldandı ama içinde hiç zehir yoktu. Bu geceden sonra bir daha asla olamazdı. "Neredeyse tüm hayatım boyunca sana içerledim," diye itiraf etti. "Beni hor gördüğünü sanıyordum."

Kir dilini şaklattı, başını pişmanlıkla salladı. "Asla. Ben sadece senin için en iyisini istedim. Her iki oğlum için de. Ve şimdi, birkaç hafta içinde doğacak olan iki yeni oğlum için de."

Kade ona, "Sırlar ve içimizi kemiren korkularla çok zaman kaybettik," dedi. Kalbinin sahibi olan kadına duyduğu sevgiyle dolup taşan bakışlarını Alex'e çevirdi. "Böyle bir dakikayı daha boşa harcayamam."

Kir ayağa kalktı. "Alex'le birlikte geçirebileceğiniz zamanınızı daha fazla boşa harcamamalıyım. Seninle gurur duyduğumu bilmeni isterim, Kade. Ve mutluluğu bulduğunu görmekten memnunum. Aşkı bulmuşsun ve diğer tüm güçlü yanlarının yanında, seni her türlü zorluğun üstesinden getirecek olan da bu."

Kade yutkundu ve garip bir şekilde başını salladı. "Teşekkür ederim, baba."

"Alex'le birlikte Darkhaven'da ne kadar kalacaksınız?"

"Çok uzun değil," diye yanıtladı Kade. "En fazla birkaç saat daha. Tarikat'tan bazı kardeşlerim buradan çok uzak olmayan bir kasabada bekliyor. Tamamlamamız gereken bir görev var ve sonra eve döneceğiz."

"İkiniz de mi?" Kir, Kade'den Alex'e bakarak sordu.

"Sanırım bunu resmileştirip ona sorsam iyi olacak," dedi Kade, Alex'in yanağını okşarken gülümseyerek. Alex'in bakışlarını kendi bakışlarına çekti. "Ne düşünüyorsun Alex? Seni benimle Boston'a dönmeye ikna etme şansım var mı?"

Yumuşak kahverengi gözleri parlıyordu. "New England'a hiç gitmedim. Sanırım orayı görmek isterim."

Kade'in sırtışı yüzünde patladı. "İzin verirsen sana tüm lanet dünyayı göstereceğim."

Öpüştüler, bir an sonra Kir'in boğazını biraz garip bir şekilde temizlemesiyle kesildi. Alex öfkeyle kızarıyordu. Kade sevgisinden dolayı hiç utanç duymuyor, babasının eğlenen bakışlarına kaşlarını çatarak karşılık veriyordu.

Kir gülümsedi, sonra kapıya doğru yürüdü, Kade ve Alex de onun yanında yürüyorlardı. Eşikte durakladıklarında Kade elini uzattı ama babası elini tutmadı. Bunun yerine Kade'i sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Kade'in gözleriyle buluşmak için geri çekilirken, "Boston'da Tarikat'la bir aile kurduğunu biliyorum," dedi. "Senin adına sevindim. Ama senin de burada bir ailen var. Senin ve güzel Alexandra'nın burada bir ailesi var."

"Ben de sana sarılabılır miyim?" Alex, sıcaklığını Kade'in huysuz babasına yönelterek sordu.

Kir'in ağzı nadir görülen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu yaparsanız onur duyarım."

Alex onu kucaklarken yaşlı erkek Kade'e baktı, bakışları Kade'in adlandıramayacağı kadar çok duyguyla doluydu. Gurur, bağışlama, pişmanlık, umut

... baba ve oğul arasında yıllarca konuşulmamış duygular. Belki şimdi onca sırrın, onca gereksiz korkunun altında gömülü kalmış şeyleri onarma şansına sahip olacaklardı.

Ve sonra Alexandra vardı.

Kade sevdiği dişiye, onun dişisine, eşine baktı. Kalbi ona söylemek istediği, onunla paylaşmak istediği şeylerle dolup taşıyordu... ona şimdi vermek istediği sözler vardı, hayatının geri kalanını onunla birlikte geçirerek bu sözleri yerine getirebileceğini umuyordu.

Kade kolunu Alex'in omuzlarına dolayarak birlikte durdular ve babasının ay ışığının aydınlattığı karda ana eve doğru yürümesini izlediler. O gittiğinde Kade Alex'e döndü ve onu kollarının arasına aldı.

Ayakları yerden kesilince nefesi kesildi, sonra adam dönüp onunla birlikte yatak odasına doğru yürümeye başlayınca güldü. "Beni yere bırak! Yanıklarından zor kurtuldun, Kade. Bunu gerçekten yapmamalısın."

"Ah, evet, yapmalıyım," diye cevap verdi, denese bile maskeleyemeyeceği bir açlıkla gözlerinin içine bakarak.

Birlikte seviştiler, ilk başta fırtınalı, ateşli bir birleşmeydi, ikisi de duygularının kabarmasına ve birbirlerine duydukları arzusunun acil taleplerine kapıldılar. Kade onun bedeninin ırzına geçmiş, o kadar çok kez orgazm olmasını sağlamıştı ki sonunda saymaktan vazgeçmişti.

Alex'in duyuları onunla doluydu, Kade'in kollarının koruyucu barınağında yuvalanmış bir başka zevk dalgasının tepesinden inerken vücudu gümbürdüyordu.

Onu o kadar derinden seviyordu ki, bağlılığı içini acıtıyordu. Ve tutkularının ardından gelen ışıltıda, onun da kendisini sevdiğini biliyordu.

Boynunun hassas derisini okşarken dokunuşu şefkatliydi, parmakları kulağının altında kadife gibi kayıyordu. "Sana karşı doğru olanı yapmadım," diye mırıldandı sessizce. "Harmony'deki evinde o ilk gece senden içki içtiğimde. Bu senin seçimin olmalıydı, Alex. Bunu senden ben aldım. Kendimi sana bağlamadan önce bunun ne anlama geldiğini sana söylemeliydim. Bu hakkı kazanacak kadar onurlu olmalıydım, yaptığım gibi çalmamalıydım."

"Benim için fark etmez," diye mırıldandı. "Önemli olan tek şey şu anda birlikte olmamız. Seni sonsuza dek istiyorum, Kade. İstiyorum..." Kelimeleri korku ya da belirsizlikten değil, özleminin derinliğinden dolayı yarım bıraktı. Ona bakmak için başını çevirdi. "Tek istediğim sensin, sana eşin olarak bağlanmak."

"Tek istediğim seni mutlu etmek, güvende olduğunu ve korunduğunu bilmek."

"Öyleyim. Burada, senin kollarında olduğumdan daha mutlu ya da daha güvende olabileceğim başka bir yer yok." Onun yakışıklı yüzünü okşadı, yüz ifadesinde hâlâ devam eden azabı gördü. Gözlerinden tam olarak silinmemiş olan ve belki de hiçbir zaman tamamen kaybolmayacak olan kendinden şüphe ölçüsünü. "Birlikte güçlüyüz, Kade. İçindeki vahşilikten daha güçlüyüz. Babanın ne dediğini duydun: Sevgi en büyük güçtür. Hiçbir şey bundan daha güçlü olamaz."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Her şeyden çok," diye yanıtladı. "Ama asıl soru şu, sen istiyor musun?"

Uzun bir süre ona baktı, gümüş gözleri araştırıyordu. "Yanımda sen olduğun sürece her şeyin mümkün olduğuna inanabilirim. Seni seviyorum, Alexandra. Sen benim her şeyimsin."

Onu daha da yaklaştırdı ve öptü; o güne kadar tanıdığı en şefkatli, en saygılı öpücüktü bu. Alex onun içinde eridi, vücudu akıcı bir telaşla karşılık verdi

çekirdeğinde biriken sıcaklık. Adamın ağzı çenesinden aşağıya, boğazının kenarına doğru ilerlerken başını geriye doğru eğdi.

Kade hırslayarak başını geriye attı. Ona baktı, gözleri kehribar rengi kıvılcımlarla parlıyor, dişleri bembeyaz parlıyordu. Şimdiden ihtiyaçtan nefes nefese kalmış, ona karşı açlıktan kudurmuştu.

Kaşlarını çattı, karanlık duygular gümüş gözlerinin derinliklerinde savruluyordu. "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza dek, Kade." Parmaklarının Kade'in şehvetli ağzının üzerinde gezinmesine izin verdi; dişlerinin uçları ayırık dudaklarının arkasında parlıyordu. "Beni sana şimdi bağla. Seni tatmak istiyorum. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum."

Derin bir hırıltıyla, bakışları onunkilere kilitlenmişken bileğini ağzına götürdü. Dudaklarını ayırdı, sonra dişlerini ete ve kasa batırdı. Deliklerden ve çenesinden aşağı kan damladı. Çekingen bir tavırla kolunu ona doğru uzattı.

Alex onu ellerinin arasına aldı ve bileğini dudaklarına götürdü.

Onun ilk tadını aldığı anda şok olmuştu. Ne beklediğini bilmiyordu ama hayallerinin hiçbirini onu Kade'den içme gerçeğine hazırlamamıştı. Kanı dilinin üzerinde yuvarlanan bir tatlılık, nefesini kesen çarpıcı bir vahşilikti. Açık damarından kanı çekerken teninin kokusunu ve kanının topraksı baharatını içine çekti.

Güç şimşek gibi içinden geçti.

Kade zevkle inledi ve daha fazla içti, şimdi açgözlüydü, arzu her sinir ucunda titreşiyor ve tüm duyularının canlı bir şekilde canlanmasını sağlıyordu. İçindeki sıcaklık kükredi ve ilk orgazm dalgası üzerine yükselip onu alıp götürürken inledi.

Kade'in hırıltısı tamamen erkekçe, tamamen muzafferceydi.

Alex bileğindeki yarayı yaladıktan sonra kızın vücudunu aralayıp kalçalarını aç bakışlarının yakıcı sıcaklığına açarken hâlâ kendinden geçmenin zirvesindeydi.

"Artık benimsin, Alex. Tanrı yardımcın olsun, artık sonsuza dek benimsin." "O zaman göster bana," diye fısıldadı, sesi zevkten sertleşmişti. "O zaman göster bana," diye fısıldadı.

Dilini dudaklarında gezdirdi, ağzındaki son tadın tadını çıkardı. Başını yana eğerek boğazını ona sundu. "Bana her zaman sana ait olacağımı göster, Kade."

Dudakları, dışarıda dans eden auroranın loş ışığında elmas kadar keskin ve saf bir şekilde parlayan dişlerinden uzakta kıvrıldı.

Kabin. Alex onun yüzünün vahşı güzelliğini içine çekti, şimdi ona baktığında korkuya yakın hiçbir şey hissetmiyordu.

O onun kalbiydi, sevgilisiydi, eşiydi.

Her şeyiydi.

"Sev beni, Kade," diye mırıldandı.

"Sonsuza dek," diye cevap verdi.

Sonra, bir zevk ve teslimiyet iniltisiyle başını eğdi ve ısırığını etinin derinliklerine batırdı ve ona sonsuza dek ne kadar zevkli olacaklarını gösterdi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.